ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA

GRAECE ET LATINE.

POST

TIBERIUM HEMSTERHUSIUM

ET

JOH. FREDERICUM REITZIUM

DENUO CASTIGATA

CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS, ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS

EDIDIT

JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS SEPTIMUS.

LIPSIAE
LIBRARIA WEIDMANNIA
G. REIMER.
MDCCCXXVIII.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

Ed. Reitz. T. II. p. 751.

ARGUMENTUM.

Menippum fingit auctor, quum in terris de gravissimis rebus nihil certi, imo vero oppositas haud raro sententias philosophorum invenisset, tanquam alterum Icarum mirifice alatum in Lunam et in ipsam quoque deorum sedem volare; unde quum stultitias et scelera hominum vel privatorum, vel regum, clare despecta derisisset: in Olympo Jupiter maxime de philosophorum doctrina et moribus in consilium vocatis diis decernit, ut proximo vere cuncti philosophi tum ob disciplinae impietatem, tum ob vitae impuritatem, fulmine icti intereant. Maxima hujus et quae Necyomantiae subest fictionis et argumenti similitudo fecit, ut mihi quidem illa Necyomantia vix a Luciano ipso profecta esse videretur; de qua re exposui Tom. III. p. 372. sq. Quod si probabiliter statui, non est quod Jacobsii sententiam probemus, qui in Porson. Adverss. p. 297. non facile sibi ait persuaderi posse, hunc Icaromenippum pro Luciani dialogo habendum esse; quo nihil certe magis esse potest Lucianeum.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ a) ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. Οὐκοῦν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι b) 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ c) πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τοὐν-

a) ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In B 1. Inscriptio est Μενίππου καὶ ἑταίρου." Sic etiam in B. 3. b) στάδιοι] „omittit P" c) ὁ] *Belinus* mallet οὗ ad *Erasmi*, opinor, versionem, quae habet *ubi*.

ICAROMENIPPUS

SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. Igitur ter mille haec erant a Terra inde stadia ad Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad So-

p. 751. *τεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που d) πεντακόσιοι. τὸ δ' e) ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν f) τοῦ Διὸς, ἄνοδον g), καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας.*

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρο-
p. 752. *νομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως h) ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν i), ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα, σταθμούς k) τινας l), καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.*

ΜΕΝ. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἔναγχος ἀποδημίας m).

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ 'γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

ΜΕΝ. Οὔ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς n) ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν.

d) που] „non legitur in O." e) τὸ δ'] Sic ex O. cum *Fritzsch.* pro vulg. τὸ δὲ. f) τὴν] „abest ab O." g) ἄνοδον] „Sic Edd. omnes. Ἄνοδος O." quod *Reitzio* placuit. Sed *Solanus* maluit ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. Denique *Guil. Lange* in Dissert. dudum laudata p. 19. conjecit καὶ ταῦτ' ἂν ὁδὸς γένοιτο. Pro ταῦτα etiam *Belino* videbatur scribendum ταῦτ' ἄν. Vid. Adnot. h) πως] enclitice, ut par erat, Edd. vett. Sed πῶς recentt. male, praeter *Fritzsch.* i) παρακολουθῶν] ἀκολουθῶν 2955. 3011. k) σταθμοὺς] „σταδίους *Graev*, frustra." l) τινας] „abest a *Fl.*" nec non a Cod. 3011. probante *Belino*, cujus judicium secutus *Schmiederus* vocem ut suspectam notavit, me quidem non adsentiente. m) τῆς ἔναγχος ἀποδημίας] τὴν ἀποδημίαν in marg. 2954. n) ἐν αὐ-

lem sursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum caelum, et arcem Jovis arduam . . . et haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam et parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam?

Men. Non, ita me Jupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum.

ETAIP. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν o) ὄνειρον λέγεις, p. 752.
εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν p), ὃς 2
ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός;

ETAIP. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ
Διὸς ἥκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ p. 753.
ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ETAIP. Καὶ πῶς q) ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε r) καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς *) αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλῳ ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν οὐρανιώνων s) ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πάνυ

τοῖς] Excidit post haec, ni fallor, articulus τοῖς, qui vix abesse poterat. o) *μακρόν γε τὸν*] „Haec habent *Fl.* J. *Ald.* H. S. etc. *Μακρόν τινα τὸν* P. et marg. A. 1. W." p) *λέγειν*] „*λαλεῖν* P." q) *καὶ πῶς*] *ἂν* inseri jubet *Belin.* ut modo sub init. et alibi millies prostituta temeritate. r) *θεσπέσιε*] *θαυμάσιε* 3011. *) *γεννητὸς*] *θνητὸς* mallet *Fritzsch.* Alex. etc. Praef. p. XXIX. haud inepte comparans Deor. Diall. XX, 7. s) *οὐρανιώνων*] „*οὐρανίων* male *Fl.*"

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens parasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Jove demissus e caelo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Jove advenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, et, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, et unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,

p. 753. ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥςτε καὶ t) ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προςφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε
p. 754. τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ u) ἀετοῦ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἴ γε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

MEN. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

3 *ΕΤΑΙΡ.* Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν x), Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥςπερ τὸ Ἰκάριον y) ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

t) καὶ] „abest a *Fl.*" Seclusit itaque *Schm.* ut suspectum, me quidem non probante. Est *adeo.* u) τοῦ] Vide, an mutata articuli sede, melius habeat locus, sic sonans: οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε τοῦ παιδικὰ γενέσθαι ἀετοῦ. x) καταπεσὼν] „πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P." y) Ἰκάριον] Ἰκάρειον 2955.

non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Jam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter caetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

Men. Recte, Sodalis, nec *procul* a scopo conjecisti. Daedaleum enim illud alarum commentum ipse quoque machinatus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Menippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine faceres?

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος, ἅ τε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτερορρυήσας, εἰκότως z) κατέπεσεν. ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα a) ἦν τὰ ὠκύπτερα. p. 754.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἠρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ.... μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, δίειμι b). p. 755.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ c) πρὸς Φιλίου με περιΐδῃς, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον.

4 *MEN.* Ἄκουε τοίνυν. οὐ γὰρ ἀστεῖόν γε d) τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ φῄς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων

z) εἰκότως] ἐκεῖνος 2954. a) ἀκήρωτα] „bene J. et V. 2. Ἀκήρατα cett. male. Ἀκύρωτα marg. A. 1." b) δίειμι] „Nil mutant Edd." c) μὴ δὲ] „Sic *Fl.* J. H. 1. B. 1. (et 5.) Μηδὲ *Par.* S. „Separatim scribendae voces, quum requiratur *ne vero*. Μηδὲ foret *neque*. d) γε] με 3011.

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cujus pennae cera aptae erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera fuerunt alae.

Sod. Quid ais? jam enim nescio quomodo sensim me ad veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, et vulturem de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum exspectatione narrationis tuae, et fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obsecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, cumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim

p. 755. τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχὰς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων e) ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν f) ἐπειρώμην.
p. 756. καί μοι ἐνταῦθα πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ᾽ ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργὸν, οὔτε ἀρχὴν, οὔθ᾽ ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην. τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῤῥιμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθουν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπά μοι, καὶ παντελῶς παράδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόῤῥητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαΐξασα, καὶ βροντὴ καταῤῥαγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω

e) σπουδαίων] χυδαίων conj. *Guyet.* frustra. f) ἀναβλέπειν] „ἀποβλέπειν] ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum servat P." At omnes Edd. vett. tuentur ἀναβλέπειν. idque non dubitavi restituere.

cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, et humilia, et infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, et imperia, et potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista obstare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc universum suspicere, tentabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diversitatem, occultam quandam caussam habere putabam. Verum etiam fulgur

διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν φιλοσόφων p. 756.
τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ᾤμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογησά- p. 757.
μενος, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκεσθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν g). οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλλον h), ἀρχάς τινας, καὶ τέλη i), καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἐμοὶ γοῦν*) ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἅτερος θατέρῳ λέ-

g) καταμαθεῖν] „μαθεῖν *Fl.*" h) ἐνέβαλλον] Imperfectum restituere placebat e B. 1. et 3. quam in cett. legatur ἐνέβαλον. i) καὶ τέλη] „non habet *Fl.*" *) ἐμοὶ γοῦν] Sic correxit *Fritzsch.* vulgatum ἔμοιγ' οὖν.

illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel conjectura, vel signis erant mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Si ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsutie, valde enim altiloqui et caeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud*

p. 757. γοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν αὑτοῦ k) λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὑτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

6 *ΜΕΝ.* Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἵ γε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ l) ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾷν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥςπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξῄεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὁπόσοι στάδιοι m) Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκρι-
p. 758. βῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἡλίου

k) *αὑτοῦ*] „αὐτοῦ Edd. priores, cum tamen mox recte πρὸς αὑτούς.“ Excepta tamen B. 3. ubi πρὸς αὐτούς. l) *χαμαὶ*] ἀνθρώπων addit 2955. e Scholio, vel ex *Homero* ipso. Pro ἐρχομένων autem ἑρπομένων maluit *Gesner.* sine idonea caussa. m) *ὁπόσοι στάδιοι*] „Nil variant Edd.“

erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia (inertia) caecutientes, tamen et caeli se fines pervidere dicerent, et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, interjecta inter Lunam et Solem regio quot sit ul-

χωρίον ὁπόσων εἴη n) πηγῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, p. 758.
ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη· καὶ γῆς περιόδους ἀνα-
μετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα
ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποι-
κίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν ἐπιμετροῦντες o). Ἔπειτα 7
δὲ κἀκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυ-
φωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς
εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ᾽ ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ
μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ
διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ
τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου p) κα-
θάπερ ἱμονιᾷ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάττης q) ἀνα-
σπῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξ ἴσου*) διανέμον- 8
τος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾴδιον
καταμαθεῖν r)· καὶ σκόπει, πρὸς Διὸς, εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ

n) ὁπόσων εἴη] ὁπόσων ἂν εἴη conj. *Bel.* aut ὁπόσων ἐστί. In Cod. 2954 inter ὁπόσων et εἴη spatiolum est vacuum, quod *Belinus* putavit priori illi conjecturae suae favere. o) αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] „ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in P.“ p) τοῦ ἡλίου] „καὶ τ. ἡλ.] Abest melius καὶ a *Fl.*“ Abest et a Cod. 2955. unde, monente *Belino* et praeeunte *Bip.* Ed. omisit *Schm.* nec non *Fritzsch.* q) θαλάττης] Sic Cod. 2955. et *Schm.* pro vulg. θαλάσσης, ut supra c. 6. *) ἐξ ἴσου] „ἑξῆς] ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat *Fl.*“ Cum L. facit 2955. probante *Belino*. Etiam *Fritzschius* recepit praestantiorem lectionem. r) καταμαθεῖν] ἐκκαταμαθεῖν 2955.

narum, auderent dicere: aërisque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis negat impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus ex aequo potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum viciniae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissi-

p. 758. τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάμπολυ s) διεστηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ p. 759. αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη t) διάφορος, εἴ γε τοῖς μὲν ἀγέννητός u) τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μέν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστιθέντας δὲ οὔτε ὅθεν ἥκων, οὔτε ὅπου ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν x).

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

ΜΕΝ. Τί δ', εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει y) τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ

s) πάμπολυ] „πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta J. quae παμυπολὺ. Unde πάμπολυ facit *Sol.* παμπολὺ marg. A. 1." Sic etiam 2955. *Bel. Schm.* Sed rectius scribitur retracto accentu πάμπολυ, ut mox παμπόλλους, πάμπολλα Hermot. c. 61. ipsum πάμπολυ infra c. 11. Hermot. c. 5. Alex. 4. etc. Sic etiam *Fritzsch.* t) γνώμη] γνῶσις 2955. u) ἀγέννητος] „Bene sic *Fl. Par.* H. etc. Ἀγένητος J." nec non B. 3. x) ἐπινοεῖν] ἐννοεῖν 2955. y) τέλει] „Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.*" Τέλειον etiam in 2955. temere probante *Belino.*

dentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt, non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sog. Audaces sane quosdam et praestigiatores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis et incorporeis quae disputant, aut illorum de fine et infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, mul-

παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν p.759.
ὡς περὶ ἑνὸς αὐτοῦ z) διαλεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος
δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι
ἐδίδασκε a). Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; 9
ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν,
καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπώμνυντο b). καὶ οἱ μὲν τοὺς
ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων p.760.
ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥςτε ἠρέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην
ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱ δ' c) ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι,
πολλούς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μέν τινα
πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, οἱ d) τῆς συμπά-

z) *αὐτοῦ*] „restitui ex marg. A. 1. et *Pell*, et *Gron*. *Αὐτῶν* est in P. et Edd. omnibus.“ *Αὐτὸν* in *G*. Modo pro *τῶν* in 2955. est *τούτων*. a) *ἐδίδασκε*] „*ἐδόξαζε*] *ἐδίδαξε* *Fl*. quod melius puto.“ Melius erat Imperfectum, quod servavit 2955. b) *ἐπώμνυντο*] Correxi vitium omnium Edd. *ἐπόμνυντο*. Excipiam tamen nunc Ed. *Fritzsch*. c) *οἱ δ'*] Vitiose *οἵδ'* A. 1. 2. *Reitz*. *Bip*. *Schm*. *Gehr*. nec multo melius *οἳ δ'* B. 1. 3. et *Wolf*. Recte *Fritzsch*. d) *οἱ*] „Sic ex L. et B. 2. (et 3.) dedi. *Οἳ* Edd. cett. *Οἵ* *Fl*.“

tos quosdam esse mundos, pronunciabant, et eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, docebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos dejerabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciabant, et, divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos

p. 760. σης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥςπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπο-
λύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας e). οὐδὲν γὰρ ὅτι
μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτοὺς εἰςάγου-
σιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν
p. 761. εἶναι θεούς τινας ἐπίστευον, ἀλλ᾽ ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
νευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι ταῦτα
ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ
ἠϋγενείοις f) ἀνδράσιν. οὐ μὴν εἶχόν γε ὅπῃ τῶν λόγων
τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὕροιμι, καὶ ὑπὸ θατέρου
μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥςτε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτε-
χνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἂν ὥρμησα g) πιστεύειν
Hom. Odyss. IX, 302. τινὶ αὐτῶν, [ἕτερος δέ με θυμὸς ἔρυκεν.] ἐφ᾽ οἷς ἅπασιν
ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαί τι περὶ τούτων ἀληθὲς,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν
ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθείς πως, ἀνέλθοιμι εἰς h)
τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα
p. 762. μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς καὶ
κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις i) βάσιμον ἀποφαίνων τὸν

e) παρηβηκότας] „παροινοκότας male *Schol.*" f) ἠϋγενείοις] „Sic J. *Fr. Fl. Par.* H. 1. B. 1. (et 3.) S. *Ald.* (1. et 2.)" g) ἂν ὥρμησα] Sic 2955. (male, ait *Bel.*) pro vulg. ἀνώρμησα. Correxerat et *Fritzsch.* h) εἰς] ἐς 2955. *Schm.* i) ἐνίοτε καὶ καμήλοις] Vulgo post ἐνίοτε comma positum transposui post κανθάροις. Vid. Adnot.

cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non audebam altifremis et bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, et ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers consilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in caelum ascenderem. Hujus autem rei mihi spem praebebat maxime qui-

οὐρανόν. αὐτὸν μὲν οὖν πτεροφυῆσαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ p.762.
δυνατὸν εἶναί μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ ἀετοῦ περι-
θείμην πτερὰ, (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος *k*)
ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πεῖραν προχωρῆ-
σαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τὴν δεξιὰν
πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα
διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμο-
σάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς
χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ τοπρῶτον *l*) ἀνα-
πηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν *m*), καὶ ὥςπερ οἱ χῆνες
ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς
πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον
ἤδη τῆς πείρας ἡπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, p.763.
ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέα-
τρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην *n*), ὑψηλὰ *o*) ἤδη καὶ 11
μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμητ-

k) διαρκέσαι πρὸς μέγεθος] „Ita etiam esse in P. et *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύσαι invenio in marg. A. 1.“ διαρκῆσαι 2955. prave Cf. ἀρκέσειεν Harmon. c 3. διαρκέσῃς. De Luct. c. 24. etc. l) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. ut alibi, e. g. Alex. 4. Pro Imagg. 14. Vulgo distinctim τὸ πρῶτον. m) ὑπηρετῶν] „An ὑπερέτων; *Pell.*“ n) κατεπτόμην] „κατεπτώμην B. 1.“ et 3. Vid. Adnot. o) ὑψηλὰ] „deest in *Fl.*“

dem cupiditas, tum vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis et scarabaeis, quin camelis aliquando, viam in caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim solas sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, et ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parassem manibus; ipse me primum experiebar, exsultans et subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, et cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, jam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

763. τοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ᾽ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω p)· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταΰγετον. ἤδη δ᾽ οὖν q) μοι τοῦ τολμήματος μεμελετημένου r), τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττιῶν ἐφρόνουν· ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κούφως ἐπισιτισάμενος, τολοιπὸν s) ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ, ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ᾽ αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν t), πάμπολυ τῶν
p. 764. νεφῶν ἀποσπάσας, ᾐσθόμην κάμνοντος ἐμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος ἐπ᾽ αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς ἐκεῖ-
Iliad. XIII, 4. 5. νος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἱπποπόλων u) Θρῃκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν· μετ᾽ ὀλίγον δὲ x), εἰ δόξειέ μοι, τὴν

p) ἄνω] ἂν *Fl.* q) δ᾽ οὖν] „οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P.“ Cum *Fl.* facit 3011. probante *Bel.* r) μεμελετημένου] ἐκμεμελετημένου 2955. s) τολοιπὸν] Sic A. 1. 2. ut Hermot. c. 57. et alibi, pro vulg. τὸ λοιπὸν. t) ἐγεγόνειν] ἐγενόμην 2955. quod probat *Bel.* habens pro Imperfecto, narrationi scilicet magis congruente. u) ἱπποπόλων] „ἱπποπώλων Edd. priores, male.“ x) μετ᾽ ὀλίγον δὲ] καὶ μετ᾽ ὀλίγον 2955.

Cumque sine periculo devolassem, alta jam et sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën et Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem et altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico adsumto, quam poterat fieri levissimo, caeterum recta versus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam jam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi assedi, interquiescens et in terram de superiori loco despiciens, et, ut Homericus ille Jupiter, jam equestrium Thracum terram adspiciens, jam Mysorum, paullo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Per-

Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων p. 764.
ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἐνεπιμπλάμην y).

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἄν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ' ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστόρηται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν z). ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προςδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματός τε πέρι γῆς a) καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις b). διόπερ
ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην τῷ λόγῳ c), συναποδή- p. 765.
μει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. 12
Καὶ πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει d) τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν. ὥστε ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη e) τὰ τηλικαῦτα

y) ἐνεπιμπλάμην] Sic *Schm.* pro vulg. ἀνεπ. e codd. 2955. et 3011. probante *Bel.* et sequente *Fritzsch.* z) τοῦτο εἰδῶμεν] „τοῦτ' ἴδωμεν O." a) σχήματός τε πέρι γῆς] Sic, monente *Bel.* unice recte *Schm.* et *Fritzsch.* ex Ox. 2955. et 3011. pro vulg. σχήματος πέρι γῆς τε. *Fl.* σχ. τε πέρι γῆς τε. b) εἰκάζεις] „εἰκάζει O." c) τῷ λόγῳ] Inepte vulgo post σελήνην interpungebatur. Aptior longe commati locus erat post λόγῳ, ut jam cogites eam sententiam, quam bene dedit *Gesnerus.* d) δόκει] „Et sic legere *Fl.* notat *Solanus.* Sed et habent J. *Par.* H. etc." ἐδόκουν frustra B. 3. et 4. convenienter cum *Erasmi* versione. e) ποῦ εἴη] ποῦ ἂν εἴη. jubet *Bel.*

sidem, et Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae, omnibusque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri potest, escendens in Lunam cogitatione mecum peregrinare, et universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colos-

ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥοδίων f)
p. 765. Κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ
ἴσθι, παντελῶς ἄν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ
ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἠρέμα πρὸς τὸν
ἥλιον ἀποστίλβων g), διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον.
ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ
τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι h) κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἔθνη
μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ
πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες. οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια,
p. 766. τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἁπλῶς, [ὁπόσσα i) τρέφει ζείδωρος
Parod. Hom. Od. IX, 357. e. a. ἄρουρα.]

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φὴς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἴ γε μὴ k) ὁ Κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι φήθης l) ὁρᾷν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος,

f) τὸν Ῥοδίων] „τῶν Ῥοδίων O. Nil mutant Edd." praeter B. 1. et 3. ubi τῶν Ῥοδίων. Ceterum Schol. videtur legisse τὸν Ῥόδιον, quemadmodum et Quom. Hist. Conscr. c. 25. pro τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ duo Codd. habent τοῦ Ῥοδίου Κ. et similiter Ver. Hist. I, 18. g) ἀποστίλβων] Sic O. et marg. A. 1. pro vulg. ὑποστ. cf. Diall. Mar. XIV, 2. Etiam *Fritzsch.* recessit a vulg. h) μοι] „deest in O." i) ὁπόσσα] Sic B. 1. 3. pro vulg. ὁπόσα. k) καὶ εἴ γε μὴ] καὶ εἴ γε καὶ μὴ 2955. l) φήθης] „φήθεις O."

sum vidissem, et illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa et eminentia, et placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo et urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui caussas agerent, tum mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improbabilia sunt, quae dicis, et sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto spatio in parvitatem contractam, et nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus esses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito,

ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττιάς m); p. 766.

MEN. Εὖ με) ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν,* 13 *τοῦτο οὐκ οἶδ᾽ ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ᾽ ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾷν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνουμένης n), πάνυ μ᾽ ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηφεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς o) Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. κἀγὼ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καί τινα σεληναῖον δαίμονα* p. 767. *ᾠήθην ὁρᾷν. ὁ δὲ, Θάῤῥει, φησὶν, ὦ Μένιππε,*

Οὔτις p) τοι θεός εἰμι· τί μ᾽ ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; Hom. Od. XVI, 187.

ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς q) τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας r), δεῦρο s) ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σε-

m) *νεοττιάς*] „*νεοττείας* O." Accentu inepte posito *νεοττίας* Ed. *Reitz.* ceteraeque omnes, praeter A. 1. solam, quae recte *νεοττιάς*, ut Musc. Encom c. 9. e. a. *) *Εὖ με*] *εὖγε Fritzsch.* edidit, ut sane solet *Lucianus.* n) *ἐφικνουμένης*] „*ἀφικνουμένης* male O." o) *σοφὸς*] „*φυσικὸς* O." quod praetulit *Fritzsch.* p) *Οὔτις*] „*Οὔτι* male *Fl.*" Sic et 3011. q) *εἰς*] *ἐς Schm.* e 3011. et 2955. r) *ἀναρπάσας*] *ἁρπάσας* 2955. s) *δεῦρο*] *δεῦρ᾽* O." et hinc *Fritzsch.*

quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, et parum abest, quin culicum pulliciem?

Men. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu jam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, et multam praebebat solicitudinem. Cum autem demisso essem animo, et tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, et cinere oppletus, et assatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum peturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, *Bono*, inquit, *animo esto, Menippe,*

Non tibi Divus ego: quid me immortalibus aequas? Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem, vapor me de Aetna correptum huc

p. 767. λήνῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ γῆς ὁρᾷν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. κἀπειδὰν τάχιστα κατάπτωμαι t) πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης u), κᾄν x) ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προςεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἦδ' ὃς, οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον.

14 ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί' y),
p. 768. ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν
Parod. ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λημᾷν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐ-
Hom. Il. V, δέν γε z), ἦδ' ὅς, ἐμοῦ δεήσει a). τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς
127. ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν b) τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, ἀετοῦ c) τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν

t) κατάπτωμαι] „καταπτῶμαι] Sic *Fl.* H. Par. *Κατάπτωμαι* J. et P." Vid Adnot. u) καπνοδόχης] καπνοδόκης Thom. Mag. Vid. Adnot. x) κᾄν] Sic *Schm.* et *Fritzsch.* cum A. 1. et 2. In cett. solenni errore κᾂν. y) *Μά Δί'*] *Οὐ μὰ Δί'* mallet *Guyet.* At vid. Adnot. z) γε] „σε Θ." et 3011. a) δεήσει] Sic pro vulg. *δεήσῃ Schm.* e *Fl.* et 3011. probante *Belino*, qui tamen δεήσει Attice dictum putat pro δεήσῃ. b) τί οὖν] τί δ' οὖν 2955. *Bel. Schm.* c) ἀετοῦ] „αἰετοῦ O." Sic et in sqq. et secutus *Schmiederus*.

appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, et rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, et torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt, vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, et noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,* inquit, *non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nancisci possis? Non equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu*, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram*

περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. τί δ' οὖν d) πτέρυγι p. 768. καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατος e), ὥςτε μόνος ἀντίον δέδορκε f) τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό g) ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀετὸς, ἢν h) ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας i) βλέπῃ k). φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν οὐχὶ τὼ ὀφθαλμὼ l) τοῦ ἀετοῦ m) ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε n) ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐνεσκευασμένος o)· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ *) σοὶ, ἦδ', ὃς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασιλικόν p). ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπισχὼν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυ- p. 769. γος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· τὸν γὰρ q) ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος

d) τί δ' οὖν] Sic O. probante *Reitz*, et 2955. quem secutus *Schm.* nec non *Fritzsch.* pro vulg. τί οὖν. e) ὀξυωπέστατος] „ὀξυωπέστερος O.“ Secutus *Schm.* ὀξυωπέστατος vitiose 2955. et in marg. ὀξυδερκέστατος glossema, ait *Bel.* f) ἀντίον δέδορκε] „ἀντιδέδορκε O.“ g) τοῦτο] τούτῳ *Guyet.* sine idonea caussa. h) ἢν] ἵν' 2955. i) ἀκτῖνας] „ἀκτίνους male O.“ k) βλέπῃ] βλέπει 3011. l) τὼ ὀφθαλμὼ] τοὺς ὀφθαλμοὺς 2955. m) ἀετοῦ] αὐτοῦ *Salm.* n) γε] „abest a *Fl.*“ o) ἐνεσκευασμένος] Sic O. 3011. *Bel. Schm. Fritzsch.* pro vulg. ἐσκευασμένος. Cf. Cronos. c. 10. *) παρὰ] πάρα *Fritzsch.* p) βασιλικὸν] „βασιλέα O.“ q) γὰρ] „δὲ *Fl.* δ' O.“

aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam. *Quid vero alae et oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut sola contra solem obtueatur: et ob id ipsum est rex et vera germanaque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus; sed similis sum spuriis istis et abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dextro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit*, inquam, *et si dexter solus aquilinum cernat: neque*

p. 769. ὄντα τῆς χείρονος r). ἅλις s), ἦν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μό-
νος ἀετῶδες βλέποι t). οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ
καὶ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ, θατέρῳ
τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ
ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδο-
κλέους παρηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν, ἐς καπνὸν
ἠρέμα διελύετο. Κἀπειδὴ τάχιστα ἐπτερυξάμην, αὐτίκα με
φῶς πάμμεγα περιέλαμψε u), καὶ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα
διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἑώρων σαφῶς τὰς
πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ οὐ τὰ ἐν ὑπαί-
θρῳ x) μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσα y) οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι
λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελφῇ, Λυσιμάχῳ
δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα, τὸν Σελεύκου δὲ z) Ἀντίοχον
p. 770. Στρατονίκῃ διανεύοντα λάθρα τῇ μητρυιᾷ a), τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον b) ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ

r) τῆς χείρονος] τοῦ χείρονος 2955. quam optimam dicit *Belinus* lectionem, subaudiens scilicet ζώου. s) ἅλις] „ἅλης male J," et A. 2. ex illa. t) βλέποι] βλέπει 3011. u) πάμμεγα περιέλαμψε] „πάμπολυ περιέλαμψε O. μέγα περιελ. P." Πάμπολυ etiam 2955. Forsan auctor περιέλαμπε scripserat. x) ὑπαίθρῳ] ὑπαιθρίῳ mallet *Belinus*. At cf. Hermot. c. 77. Jov. Trag. c. 16. e. a. y) ὁπόσα] „ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P." z) δὲ] „deest in O." a) μητρυιᾷ] „μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. et P. Ἀδελφῇ *Coll.*" b) Ἀλέξανδρον] „Ἀλέ. O."

enim quidquam mihi deceserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sensim se subducens, in fumum paullatim dissolvitur. Vix coeperam movere alam, cum statim ingens me lux circumfulget, et quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorumque facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed quae domi etiam, cum latere se putarent: Ptolemaeum coëuntem cum sorore, insidiantem Lysimacho filium, Seleucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, interfectum ab uxore Alexandrum Thessalum, et Antigonum stupro socrum suam polluentem, et miscentem Attalo venenum filium; et rursus ab altera

τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ᾽ αὖ Ἀρσάκην p. 770.
φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα
τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην· Σπαρτῖνος c) δὲ ὁ Μῆδος ἐκ
τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυφορούντων d) εἵλκετο ἔξω τοῦ
ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρῦν e) κατηλοημένος f). ὅμοια
δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θρᾳξὶ γι-
γνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾷν, μοιχεύοντας, φονεύον-
τας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ἐπιορκοῦντας, δεδιότας,
ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασι- 16
λέων τοιαύτην παρέσχε μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ἰδιω-
τῶν πολὺ g) γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρ-
μόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορ-
κοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ h) τῷ
μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκλη-
πιείου i) φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφι-
λον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλ-

c) Σπαρτῖνος] „Σπατῖνος O. et *Fl.* Vulgata est in cett. et P.“ Cum O. et *Fl.* facit 2955. d) δορυφορούντων] δορυφόρων 2955. e) ὀφρῦν] Sic A. 1. 2. B. 1. 3. ut Amor. c. 54. e. a. pro vulg. ὀφρὺν. f) κατηλοημένος] „Nil mutant J. *Fl. Fr. Par.*“ g) πολὺ] πάνυ 2955. h) μισθοῦ] „Sic P. L. O. Μισθῶν editum ante, nec male.“ i) Ἀσκληπιείου] Vulg. Ἀσκληπείου. nec variant Codd. nisi quod O. habet Ἀσκληπιοῦ. Nihilominus, monente *Schmiedero*, restitui legitimam nominis formam, de qua, praeter alios, *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 370. praecepit. Cf. Demon. c. 27. Piscat. 42. Hermot. c. 3 . not. Resti-

parte mulierculam, quam Arsaces interficeret, et Eunuchum Arbacem, dum gladium stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a satellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus circa supercilium. Similia hisce et apud Scythas et Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, insidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfode-

p. 771. λους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας k); ὅλως γὰρ, ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλήν σοι l) παρεσχῆσθαι m).

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἑξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾷν αὐτὰ ἔργον n) ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷά o) φησιν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ᾽ ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· ἐν γειτόνων p) δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε q) μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ r) τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θά-

Hom. Iliad. XVIII, 491.

tuit etiam. *Fritzsch.* k) ἀπαιτοῦντας] „Sic J. *Fl. Fr. Par.* etc." Vid. Adnot. l) σοι] „deest in O." m) παρεσχῆσθαι] „παρεχέσθαι (sic) P." n) ἔργον] Addebatur vulgo δυςχερές. Sed omissum in O. 3011. et 2955. ejecit, monente *Belino*, *Schmiederus*, tanquam glossema manifestum. Cf. Schol. In Cod. 2954. legitur ἔνεργον ἦν, supra scripto δυςχερές. Omisit etiam *Fritzschius* importunam vocem. o) οἷα] „ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. et P." p) ἐν γειτόνων] „ἐγγειτόνων O." ἐκγειτόνων 2955. q) ὅτε] εἴτε vult. *Bel.* et mox iterum; utrumque perperam. r) ἐπὶ] ἐς 2955.

rent, qui caussas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in universum enim varium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto *expressa.* Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoe-

τερα, τοὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον s). καὶ ὁ p. 771.
Φοίνιξ δὲ t) ἐνεπορεύετο u), καὶ ὁ Κίλιξ ἐλῄστευε, καὶ ὁ
Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἁπάν- 17
των τούτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη p. 772.
ἐπινοεῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παραστησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον x) ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ, πρὸς Διὸς, οἵα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταὶ, κᾆκ y) τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται z), οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινου-

s) ἐπέβλεπον] ἔβλεπον idem. t) δὲ] „Omisit O.“ Unde seclusit *Schm.* u) ἐνεπορεύετο] ἐνεμπορεύετο 2955. „beaucoup mieux. C'est la vraie leçon.“ Hanc *Beliniani* judicii levitatem sequi non dedignatus *Schm.* Lepidum errorem commisit *Erasmus* reddens: *scortabatur*, quasi legisset ἐνεπορνεύετο, vel simplex ἐπορνεύετο. x) πλησίον] „πλησ. cum duabus virgulis transversis O.“ y) κᾆκ] Sic, ut par erat, *Schm.* et *Fritzsch.* cum *Ald.* utraque. *Beitz.* et cett. κἀκ. z) συντέτακται] τέτακται 3011.

nix, et Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, et suum peragente *canticum*, et superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, quadis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime et confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: et ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam et habitu dissimilium, contrarioque se motu mo-

p. 772. μένων a), καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων· ἄχρις ἂν αὐτῶν
ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι b) δεῖ-
σθαι λέγων. τοὐντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες c)
οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην καὶ ἄτακτον d) ᾠδὴν ἀπᾴδον-
τες e), ἀλλ᾽ ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ f) τῷ θεά-
p. 773. τρῳ πάντα μὲν γελοῖα δήπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα g). Μά-
18 λιστα δὲ ἐπ᾽ ἐκείνοις ἐπῄει μοι γελᾷν τοῖς περὶ γῆς ὅρων
ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ τῷ τὸ h) Σικυώνιον
πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην,
ἢ Ἀχαρνῆσι i) πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλά-
δος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης
τὸ μέγεθος τεττάρων k), κατὰ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ
πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν, ἐφ᾽ ὁπόσῳ τοῖς πλου-
σίοις τούτοις μέγα φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πο-
λυπλεθρότατος l) αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων
ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελο-

a) ἀλλὰ καὶ — κινουμένων] „Octo haec verba desunt in O." b) οὐκ ἔτι] οὐδέν τι 3011. Unde conj. *Fritzsch.* οὐδὲν ἔτι. c) σιωπῶντες] „σιωπῶντεν J." d) καὶ ἄτακτον] „omisit O" e) ἀπᾴδοντες] ἐπᾴδοντες conj. *Reitz.* At cf. Adnot. f) καὶ πολυειδεῖ] „desunt in O. et *Fl.*" g) γιγνόμενα] γενόμενα 2955. h) τὸ] „abest ab O." i) Ἀχαρνῆσι] „Ἀχαρνοῖσι O." k) τεττάρων] „τεσσάρων O." l) πολυπλεθρότατος] πολυπλεθρότερος 2955.

ventium, et nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigat, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum et inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, et qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens

πόννησον, εἶτα τὴν Κυνουρίαν m) γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην, p. 773.
περὶ ὅσου χωρίου, κατ᾽ οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου n) πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ p. 774.
καὶ ἐπὶ τούτῳ ἂν ἐγέλων o). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. *Ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας.* 19
αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω;

ΜΕΝ. *Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ᾽ ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μέν τις τὴν p) κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας ποθὲν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ q) φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ᾽ αὐτοῖς*

m) *Κυνουρίαν*] „*Κυνοσουρίαν* Edd. et O.“ Sic etiam 2955. et 3011. Emendaverat *Palmer.* n) *φακοῦ Αἰγυπτίου*] „*Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ* O.“ o) *ἂν ἐγέλων*] „*ἀνεγέλων Fl.* et O.“ Sic etiam 2955. 3011. *Bel. Schm.* At vid. Adnot. p) *τὴν*] „non adest in O.“ q) *θεῖ*] *θέει Schol.* et sic *Fritzsch.* collata formula *θέει φέρων* e Timon. c. 22. At conferas simul *θεῖ* Bis Acc. c. 1. *παραθεῖ* Quom. Hist. Conscr. c. 57. *περιθεῖ* Amor. c. 41. *συμπεριθεῖς* De Merc. Cond. c. 24. quamquam nolim ignorari *θέουσι* infra c. 24. *συνθέουσι* Bis Acc. 12. *διαθέων* Toxar. c. 56. *διαθέειν* Ver. Hist. II, 2, 4. bis. *παραθέοις* Quom. Hist. Conscr. c. 56. *ὑπερθέοντας* Amor. c. 7. In harum forma-

autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum et Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor: vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, et ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud

p. 774. κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινάς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς r), καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἵ γε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς s) μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ t) μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ τοὺς u) Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ᾽ οὖν πάντα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ κατεγεγέλαστό x) μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, ἀνεπτόμην y)

Hom. Il. I, 222. Δώματ᾽ ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

rum usu quanta sit scriptoris nostri inconstantia — subtilitatem, quam forte malis, aegre equidem agnoscam — patet e Ver. Hist. II. ubi c. 11. ῥεῖ et c. 33. παραῤῥέει. Cf. Amor. c. 37. ubi ἐμπνέει et mox πνεῖ, ut Ver. Hist. II, 12. Ceterum reperias etiam πλεῖν Ver. Hist. II, 42. et ἐκπλεῖν Alex. c. 56. porro νεῖν Ver. Hist. II, 11. ἐγχεῖ Amor. c 14 ἐκχεῖν Tox. c. 45. συγχεῖν Jov. Trag. c. 27. et Bis Acc 17. Participia tamen Praesentis fere plene sonant, ut illa διαθέων et ὑπερθέοντας, cum quibus cf. διαπνέουσαι Ver. Hist. II, 5. ἀποπνέουσαι Amor. c. 40. περιζέοντα et mox συννέοντα Tox. 20. προσνέοντα Bis Acc. c. 21. τοῖς προσπλέουσιν ibid. c. 57. e a. r) μουσικοὺς] „δημαγωγοὺς iterum, male O.“ s) μυρμηκιαῖς] Sic *Reitz.* monitu *Graevii* correxit antiquum vitium μυρμηκίαις. t) δοκεῖ] „deest in O.“ Hinc patere videtur, aut omnino delendum, aut certe post μικρὸν demum collacandum esse. u) τοὺς] „omittit O.“ x) κατεγεγέλαστο] καταγεγέλαστο *Reitz. Gehrich. Wolf. Fritzsch.* Sed Edd. vett, et hinc *Bip.* et *Schm.* κατεγεγέλαστο. In *Fl.* tamen et 3011. κατεγέλαστο, mutilata forma. Ἑώρατο autem pro vulg. ἑωρᾶτο scripsi, secutus, ut par erat, *Struvium*, Lectt. Lucianu. P. I. p. 248., cum quo etiam facit *Fritzsch.* Quaest. p. 194. y) ἀνεπτόμην] Vulg. ἀνεπτώμην. Mallet *Bel.* ἀνεπτάμην. Sed rectiorem formam commendarunt *Pell. Graev.* et *Struv.* confirmatam illam Codice 3011. Vid. supra ad c. 11. et 13.

illas, pro portione vitae formicarum, et architectos quosdam, et demagogos, et senatores, et musicos, et philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Jovem aegida habentem et caetera numina Divûm.

Οὔπω z) στάδιον ἀνεληλύθειν a), καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν 20
φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε, φησὶν, οὕτως ὄναιο, διακόνη- p. 775.
σαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ
οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ οὐ χαλε-
πὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ. ἀπείρηκα
γὰρ ἤδη b), Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν φιλοσό-
φων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τἀμὰ πο-
λυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἥν τινα αἰ-
τίαν c) διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲν κα-
τοικεῖσθαί d) με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρου δίκην ἐπικρέμα-
σθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό
μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλο-
πιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναί φασί μοι e), ἄνωθεν ἧκον παρὰ
τοῦ f) Ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελ-
φὸν ὄντα μου g) συγκροῦσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι.
οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς, ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ Ἡλίου,
λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ 21

z) οὔπω] „οὕτω J. et V. 2. Vulgatam ceterarum servat O.“ a) ἀνεληλύθειν] „ἀνελελύθειν J. male.“ b) γὰρ ἤδη,] Sic O. Vulg. γάρ, ὦ Μέν. c) τινα αἰτίαν] „Τίνα τὴν αἰτίαν O.“ d) κατοικεῖσθαι] τε, quod vulgo inseruerant, recte haud dubie abest a 2955. probante *Bel.*, quem secutus est *Schm.* et novissime *Fritzsch.* e) μοι] „μου *Fl.* μοι φασί O.“ Sic etiam 2955. probante *Fritzschio.* f) τοῦ] „γὰρ H. γοῦν *Marcil.* male τοῦ *Fl.* B. 1. J. *Par.* etc.“ g) μου] „deest in O.“

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, inquit, *ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam: *nihil enim grave est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem*, inquit, *non difficilem, et preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim (jam) consumsi, Menippe, omnem, multa illa et molesta audiendo a philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me disputare, quae sim? quanta? utrum, et quam ob caussam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi et adulterinam, ajunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, et dissidium inter nos excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae*

p. 775. συνεπίσταμαι αὐτοῖς *h*), ἃ πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχρὰ
καὶ κατάπτυστα, οἱ μεθ᾽ ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις
τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν
ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ
p. 776. γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυ-
κτερινὰς ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς *i*) σκηνῆς
ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ
κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς
ἐπισπασαμένη τὸ *k*) νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω
τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ
ἐνασχημονοῦντας *l*). οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιᾶσι διασπαράττοντές
με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥςτε, νὴ τὴν
Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην μετοικῆσαι *m*) ὅτι ποῤῥω-
τάτω, ἵν᾽ αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέ-
μνησο οὖν ταῦτά γε *n*) ἀπαγγεῖλαι τῷ Διῒ, καὶ προςθεῖναι
δ᾽, ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ

h) αὐτοῖς] „abest ab O.“ i) τῆς] „abest a *Fl.* adest in cett. et O.“ ἀπὸ pro ἐπὶ placebat *Guyeto*, ὑπὸ *Gesnero*. At vid. Adnot. k) τὸ] τι conj. *Seager.* in Diario Class. No. 36. Dec. a. 1818. p. 317. articulo enim nullum esse locum. Mihi quidem non satis liquet. l) ἐνασχημονοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett.“ m) μετοικῆσαι] „μετοικίσαι O.“ n) γε] τε 2955. et B. 3. quod peccatum nec probare *Belinus*, nec recipere *Schmiederus* et *Fritzschius* debebant, vel ob sequens καὶ δὲ, *praeterea vero, insuper etiam*, quod cum τε conciliari vix potest.

de ipso Sole dixerunt, lapidem illum esse, et massam ignitam. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia et despuenda, severi interdiu, et viriles obtutu, et habitu graves, et conspiciendi plebejis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium transigendarum rationes, et illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, et in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi,

τοὺς φυσικοὺς ἐκείνους o) ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς p. 776. ἐπιστομίσῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν Περιπάτῳ p) διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὁσημέραι πρὸς q) αὐτῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἦν δ᾽ ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄναντες ἔτεινον τὴν ἐπὶ r) τοῦ οὐρανοῦ. 22

Ἔνθα μὲν s) οὔτε βοῶν, οὔτ᾽ ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα. p. 777 Hom. Od. X 98.
μετ᾽ ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ᾤμην διαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν ἀετός t)· τὸν δὲ ἀετὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ

o) ἐκείνους] „ἐκεῖνος O.“ p) Περιπάτῳ] „τοῖς περιπάτοις O. P.“ Hanc lectionem praetulit *Fritzsch.* ob loca Prometh. in Verb. c. 6. et Demonact. c. 54. ubi sane Pluralis cum articulo legitur. Sed cf. Philops. c. 14. ἅπαντα τὰ ἐν τῷ Περιπάτῳ ἠπίστατο et Piscat. c. 43. οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου. q) πρὸς] „παρ᾽ O.“ r) ἐπὶ] „aberat in *Par.* X. et O. aderat in *Fl.* J. B. 1. S.“ Adest etiam in B. 3. et utraque *Ald.* Pro τὴν autem miro errore, nisi fallor, e *Par.* Ed. μὲν irrepsit in *Reitzianam*, et hinc etiam in recentt, quum tamen importuna sit h. l. particula, et Edd. B. 1. et 3. et A. 1. 2. et, tradente *Schmiedero*, etiam B. 4. et *Salm.* in τὴν consentiant. Probat τὴν, ut par erat, etiam *Fritzschius* Quaest. p. 174. et recepit in Editionem suam, falso tamen μὲν narrans vulgo legi, quippe qui antiquiores *Reitziana* editiones non consuluisset. s) μὲν] „μοι marg. A. 1. ante μὲν inserit.“ t) ἀετὸς] „Jam et sic O. cum quater ante αἰετός.

et adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, et os obturet Dialecticis, et Porticum evertat, et comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur. *Fiet istuc,* inquam, et simul ardua via caelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paullo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, ce-

p. 777. Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην, ὡς τάχιστα καταφωράσουσί u)
με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν*)
κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν
θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοὔνομα ἐκπυθόμενος,
ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ᾽ ὀλίγον εἰς-
εκλήθην πάνυ δεδιὼς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας
ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφροντίδας· ὑπετάραττε
p. 778. γὰρ ἡσυχῆ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον
οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐ-
23 τὸν τρόπον ἐπτερωμένους x). Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς
δριμύ τε y) καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν, φησὶ,

Hom. Od. I. 170. Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ᾽ ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφω-
νίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ᾽ ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαν-
τα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς z) ἐπιθυμή-
σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ a) τοὺς

u) καταφωράσουσι] καταφοράσουσι A. 1. 2. *) γοῦν] οὖν edidit *Fritzsch.* x) ἐπτερωμένους] „ἐπαιρωμένους (sic) O. Sed eadem manus superscripsit vulgatam lect.“ y) τε] „abest a *Fl.*“ z) ὡς] ὡς ἂν ἐπιθ. et sic ter in sqq. *Bel.* conj. mirifica constantia. a) παρὰ] „Sic J. *Fl.* S. περὶ al. male.“

leriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso januam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Jovi. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul assidentes omnes, neque vero solicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commoverat; et exspectabant, omnes non ita multo post adventuros homines eodem modo alatos. Jupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae metu oppeterem. Adstabam tamen obstupefactus, et a majestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philosophos, ut pu-

φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγο- p. 778
ρεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἑξῆς τὴν ἐπί-
νοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν p. 779.
οὐρανόν· ἐπὶ πᾶσι δὲ προςέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς Σελήνης ἐπε-
σταλμένα. μειδιάσας δ᾽ οὖν b) ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς c)
τῶν ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλ-
του, ὅπου d) καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελ-
θεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη,
περὶ ὧν ἥκεις χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν. καὶ ἅμα ἐξα-
ναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ· καιρὸς
γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι. Μεταξύ τε προϊὼν, 24
ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν
ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὤνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος;
καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν e) ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ
τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἠρώτα, εἴ
τις ἔτι λείπεται f) τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι᾽ ἣν αἰτίαν
ἐλλίποιεν g) Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ p. 780.

b) οὖν] „non comparet in O." c) ἐπανεὶς] ἐπανιεὶς O." quod temere probat *Belin.* Quod Schol. habet ὑπανεὶς, errore credo accidisse. d) ὅπου] „desideratur in O." e) ὑμῶν] „Nihil hic variare Edd. notat *Solanus.*" f) ἔτι λείπεται] „ἐπιλείπεται *Fl.* et marg. A. 1. Nil mutat P." g) ἐλλίποιεν] „ἐλ-

gnantia dicentes audiverim, ut sermonibus illorum distractus animum desponderim, tum commentum meum deinceps, et alas, et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto et Ephialte, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* et, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* et, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc* reliquus *esset de genere Phidiae?* et, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses tot annis Jovia-*

p. 780. τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν h) ἐπιτελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις ἔχων i), ἔφη. τὸ δὲ φιλόκαινον k) αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, κἂν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ,

Arat. Phaen. v. 2. 3. — μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ,
Πᾶσαι δ᾽ ἀνθρώπων ἀγοραὶ — —

καὶ ἡ Δωδώνη τε l) καὶ ἡ Πῖσα m) λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον
p. 781. ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θρᾴκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβίδειον n) ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ,

λείποιεν O." Sic etiam 2954. Sed ἔλειπον mallet *Belin.* h) αὐτῶν] αὐτῷ, *ipsi Jovi*, non male conj. *Seager.* Diar. Class. No. 36. Dec. 1818. p. 317. i) ἔχων] „ἑκὼν *Par.* Sed prius J. *Fl.* B. 1. H. S." k) φιλόκαινον] „Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* et *Coll.* et marg. A. 1. quum φιλόνεικον Edd. cett. haberent." l) τε] „δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P." m) Πῖσα] In prioribus erat Πίσα. n) Ἀνουβίδειον] Vulg. per errorem Ἀνουβείδιον. Vid. Adnot.

lia? et, *Utrum Olympium suum templum exaedificare cogitent?* et, *Utrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant?* De his cum respondissem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid sentiunt homines? Quid,* inquam, *Domine, aliud, quam religiosissimum illud, regem te esse omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit. *Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum et divinus ipsis viderer, et medicus, et ego essem in universum omnia:* [Compita plena Jovis, fora tum Jovis omnia plena:] *ac Dodona et Pisa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum in Thracia, et Anubideum in Aegypto, et Ephesi Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates agunt, et heca-*

ἐπὶ ταῦτα o) μὲν ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγου- p. 781.
σι, καὶ ἑκατόμβας παριστᾶσιν p), ἐμὲ δὲ ὥςπερ q) παρη-
βηκότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων
ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἄν μου
τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίπ-
που συλλογισμῶν. Τοιαῦτ᾽ ἄττα r) διεξιόντες, ἀφικνούμεθα
ἐς τὸ s) χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον διακοῦσαι
τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεά-
των ἐοικυῖαι t), πώματα u) ἔχουσαι, καὶ παρ᾽ ἑκάστῃ θρό-
νος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ
Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυ- p. 782.
τόν. ηὔχοντο x) δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποι-
κίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν
εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο·
ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ y),
τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν φαίη z),

o) ταῦτα] „τούτοις O. et *Fl.* Vulgatae adsentitur P.“ p) παριστᾶσιν] „περιστᾶσιν male O.“ q) ὥςπερ] „desideratur in O.“ r) ἄττα] „Sic Edd. vulgo et P. Ἅμα O. et *Fl.*“ s) ἐς τὸ] „ἔς τι O.“ t) ἐοικυῖαι] „ἐοικῦαι male J.“ u) πώματα] „πτώματα O. et mox iterum πτῶμα.“ x) ηὔχοντο] „εὔχονται marg. A. 1. W.“ y) ὦ Ζεῦ] „ὦ θεοὶ Codd. O. P.“ Sic tradit *Reitz.* vel potius *Solanus.* Sed *Schmiederus* hanc variationem falso ad primum votum, ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαι etc. refert. z) φαίη] „ἔφη O.“ Sic etiam 2955. omisso ἄν, quem secutus est *Fritzsch.*

tombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interjectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps puteorum orificiis similes, habentes opercula: et ad unamquamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens Jupiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant vero undique terrarum diversa et varia. Ego enim ipse quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi: *Jupiter, regnare mihi contingat! Jupiter, cepae mihi nascantur et allia! Jupiter, pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres sim uxoris! uti-*

p. 782. *εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νότον· ὁ δὲ γεωργὸς ᾔτει* a) *ὑετὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·*

Hom. Il. XVI, 250. *Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.* b)

τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προςίετο ἄνω διὰ τοῦ στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν αὐτῶν c)*· ὥςτε δὴ*
p. 783. *τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥςπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.*
26 *Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἑξῆς μεταβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, κατα-*

a) *ᾔτει*] „*ἔτι* male O." b) *ἀνένευσε*] „*ἀνένευε Fl.*" c) *αὐτῶν*] „*αὐτὸν Fl.* male. Vulgatam cett. adserit P." *Μᾶλλον νεύσειεν* 3011. Sed *Bel.* mallet *μᾶλλον ἐπινεύσει αὐτῶν*, ob defectum scilicet particulae *ἄν*, quem in tali syntaxi aegre hic Criticus ferre solebat.

nam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare rogabat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contraria petentibus et hostias pollicentibus aequales, non habebat, utri illorum magis annueret! Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc et dispiciebat. Cum autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite,

κύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας p. 783.
δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρί-
ψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἑξῆς θρόνον, κληδόσι *d*), καὶ
φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ᾽ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν
θυσιῶν θυρίδα μετήει, δι᾽ ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε
τῷ Διῒ τοῦ θύοντος ἑκάστου τοὔνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων,
προσέταττε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν *e*)·
Τήμερον *f*) παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστρα-
πτέτω, παρ᾽ Ἕλλησι νιφέτω *g*), σὺ δὲ ὁ Βορέας *h*), πνεῦ-
σον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος
τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι
χίλιοι διασκεδασθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἁπάντων δὲ 27.
ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον.
δείπνου γὰρ ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν
κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν
Ἄττην *i*), καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ

d) κληδόσι] Contra Codd. et Edd, auctoritatem scripsi η sine jota, secundum *Hermanni* praeceptum ad *Eurip.* Alcest. v. 325. Sic etiam Pro Laps. c. 8. et alibi. e) ποιεῖν] „ποιεῖν G. P. et marg. A. 1. ποιεῖν Edd. et O." f) τήμερον] „διή-μερον O." g) νιφέτω] „ἰφέτω male *Par.*" forsan Ἕλλησιν ἰφέτω, errore typorum. h) Βορέας] „Βοῤῥᾶς *Fl.* Nihil mutat P." cum *Fl.* facit 2955. quem secutus est *Fritzsch.* i) Ἄττην] Sic solus O. Vulg. Ἄττιν. Vid. Adnot.

jurijurando vacavit et jurantibus. Ubi his quoque se praebuisset, et Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam transiit, ut ominibus, et vocibus, et auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per quam ascendens fumus renunciabat Jovi sacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus quid faciendum esset injunxit: *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam: et grandinis mille circiter medimni spargantur per Cappadociam.* Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat: meque assumtum Mercurius assidere jussit apud Panem, et Corybantes, et Atten, et Sabazium, inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem

p. 783. ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ
p. 781. ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα k) ἡ
Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά ποι l) τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ m) θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ, τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε
Hom. σῖτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν n) αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν
Il. V, ἀμβροσίαν o) παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκον-
341. ται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνενηνεγμένον *), καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ ὅ, τε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε p), καὶ ὁ Σειληνὸς q)

k) μύρτα] „μύρα *Marcil.* Nil mutant Edd." l) ποι] „που O." et 3011. probante *Belino* et *Fritzschio.* m) δὲ] „καὶ male *Salm.* Recte δὲ *Par.* H. J. aliaeque." Γὰρ conj. *J. Seager.* in Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. Imo rectissime habet vulgata. Iis, quae Menippus coenavit, opponuntur Deorum ipsorum ambrosia et nectar. n) οὔτε πίνειν] „οὐ πιν. O. Nil mut. Edd et *Hom.*" Sic plane narratum in Ed. *Reitz.* Sed negligentius: certe nec *Homerus* habet οὔτε — οὔτε, sed οὐ — οὐ· nec in textu nostro πίνειν. Hinc facile suspiceris, nec Oxoniensem lectionem satis recte esse relatam. o) ἀμβροσίαν] ἀμβροσίην 2955. *) ἀνενηνεγμένον] Peccabatur olim scribendo ἀνηνεγμένον. Emendavi monente *Struvio* Lectt. Luciann. P. I. p. 248. p) ἐκιθάρισε] ἐκιθάριζε 2955. q) Σειληνὸς] „Σιληνὸς O."

ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes Hercules, et myrta Venus, et Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infundebat propensa voluntate. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, et sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, sur

κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τάς r) τε p. 785.
Ἡσιόδου Θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν τῶν ὕμνων τῶν s) Πινδάρου. κἀπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι t).

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Hom.
Εὗδον u) παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε x) νήδυμος ὕπνος. Il. II, 1. 2.

ἀνελογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, 28
πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ φύει y) πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται z) νὺξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος ἀεὶ, καὶ συνευωχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προςέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν. Κἀπειδὴ παρῆσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν· Τὴν μὲν αἰ- p. 786.
29
τίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗτος ξένος παράσχηται a)· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώσασθαι b) περὶ τῶν

r) τὰς] Sic Cod. *Graev.* Τῆς Edd. et O. Vid. Adnot. s) τῶν] Sic O. P. marg. A. 1. et 3011. et hinc *Schm.* Vulg. τοῦ. Hinc *Jacobs.* in Append. ad *Porsoni* Adverss. p. 298. τῶν τοῦ mallet, probante *Jacobo* Quaestst. Luciann. Spec. I. p. 5. t) ὑποβεβρεγμένοι] „ὑποβεβρεγμένος O." Sic etiam 2955. 3011. et *Schol.* sed minus ex more *Luciani.* u) εὗδον] „εὗδον J. et *Par.* male" x) ἔχε] „εἶχε J. ceteraeque male cum O. Ἔχε *Par.* Ἔχει B. 2." Sed B. 3. ἔχε. y) φύει] „φύσειε O. et marg. A. 1." z) γίνεται] „ἐγίγνετο O. ἐγένετο *Fl.* ἐγίνετο marg. A. 1." a) παρέσχηται] παρέχεται 3011. Unde *Bel.* sine justa caussa fieri vult παρέχει. Plura hujus usus exempla Lucianea dabit Index. Interim vide *Struvium* Lectt. Luciann. P. I. p. 248. b) κοινώσασθαι] „Sic *Fl.* B. 1. J. H. *Ald.* S. κοινωνήσασθαι *Par.* cum O. et marg. A. 1."

gentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, et primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet
Divosque hominesque
Tota nocte quies: sed me
fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quo modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, et una epulante. Post paullum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Caussam vos convocandi hesternus hic noster hospes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiscum de philosophis, maxime a Luna,*

p. 786. φιλοσόφων. μάλιστά γε c) ὑπὸ τῆς Σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προτραπεὶς ἔγνων μηκέτ' ἐπὶ πλέον d) παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον, ὑπόμωρον e), τετυφωμένον, ὕβρεως Hom. Iliad. XVIII, 104. ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, [....ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης.] οὗτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν f), οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῷ g) γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν h) περιθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες i), καὶ πώγωνας ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται ἐπιπλάστῳ σχήματι κατάπτυστα ἤθη περιστέλλοντες, ἐμφερεῖς k) μάλιστα τοῖς τραγικοῖς
p. 787. ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἢν ἀφέλῃ τις l) τὰ προσωπεῖα, καὶ

c) γε] „τὰ O. Plane omittit *Fl.*" quam secutus est *Fritzsch.* d) πλέον] Sic ex O. Vulg. πλεῖον. Usitatiorem illam formam confirmant loca Charon. c. 19. Hermot. c. 58. Toxar. c. 33. e.a. ubi passim conjunctim occurrit ἐπιπλέον. e) ὑπόμωρον] ὑπόμορον ap. *Schol.* f) Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] „ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.*" Imo iis exemplis addendum hoc, quae collegerunt *L. Bos* De Ellipss. p. 127. *Schäf.* ejusque recentiores Editores. g) πολλῷ] „Sic plerique scripti et editi. *Πολλῶν* O. *Πολλὰ Fl*" Sic etiam 3011. h) τὴν ἀρετὴν] omittit codex hic idem. i) ἐπάραντες] ἐπαίροντες 2955. k) ἐμφερεῖς] Sic *Coll.* et O. Vulgatum ἐοικότες videbatur interpretamentum esse. l) ἀφέλῃ τις] Vulg. ἀφέλῃς. Illud

illiusque querelis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differe. Est enim hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pigrum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homerico verbo utar, Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas divisi, excogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vocarunt, alii Academicos, Epicuros alii, alii Peripateticos, et aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, circumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, et amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculus est homuncio septem drachmis ad certamen illud*

τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι p. 787.
γελοῖον ἀνθρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθω- 30
μένον. Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μειράκια, τήν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ᾽ ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν m) τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ᾽ ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, [Οὔτε ποτ᾽ ἐν πολέμῳ Hom.
ἐναρίθμιοι, οὔτ᾽ ἐνὶ n) βουλῇ·] ὅμως τῶν ἄλλων κατηγο- Il. II, 202.
ροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες o), ἐπιτιμῶσι, καὶ ὀνειδίζουσι p) τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι p. 788.

plane legitur in O. latetque in lectione Codicis 2955. ἀφέληταί τις, quam ipsam praefert *Belinus*, comisso τις, Passive, credo, τὸ ἀφέληται accipiens. *Fritzschium* video mecum plane consensisse. m) ὀβολῶν] ὀβελῶν conj. *Gesner.* n) ἐνὶ] „ἐν malo O.“ o) ἐκμεμελετηκότες] „ἐμμεμελ. *Fl.*“ p) ὀνειδίζουσι] Sic O. P. 2955. in quo postremo Cod. etiam τοὺς πλ̣η̣σ. narrante *Belino* et probante. Secutus *Schm.* servato ta-

conductus. Tales vero cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper et temperantiam laudant, divitiasque et voluptatem despuunt: soli vero, et sibi cum sunt relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles et supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, *tamen accusant reliquos; et sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et impudentissi-*

p. 798. δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ ἰταμώτατος q),
31 καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτατος. Καίτοι τὸν διατει-
νόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων,
ἢν ἔρῃ, Σὺ δὲ δὴ r) τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν,
πρὸς θεῶν, σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; φαίη s) ἄν, εἰ τὰ
δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν,
ἢ στρατεύεσθαι, ἤ τινα τέχνην μετιέναι περιττὸν εἶναί μοι
δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυ-
πόδετος t) τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος,
τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μέν τις
ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταῖραν u) ἔχει,
τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις
ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπείας
32 δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μέν ἐστιν ἡμῖν x), ὦ θεοὶ, ταῦτα
τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα

men Dativo. Vulgō legebatur λοιδοροῦσι,, insolentiore conjunctione cum tertio casu. in qua tamen h. l. minus offendit *Fritzschius*, quum Dativus τοῖς πλησίον cum ἐπιτιμῶσι potius cohaerere ipsi videatur. q) ἰταμώτατος] „Recte sic O. Ἰταμότατος Edd. omnes male.“ r) δὴ] „deficit in O.“ idque probante *Belino*. s) φαίη] Sic sine jota subscr. Edd. vett. sed φαίῃ male recentt. excepta *Fritzschiana*. t) ἀνυπόδετος] „ἀνυπόδητος *Salm.* et *Amst.*“ Sic etiam 2955. *Bel. Schm. Fritzsch.* u) ἑταῖραν] Sic correxi vulgatam scripturam ἑταίραν. Vid. not. ad II. Ver. Hist. c. 18. in Varr. Lectt. x) ἡμῖν] „ὑμῖν *Fl.* sola.

mus, et ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit et clamat, et accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? *dicat sane, si justa et vera velit dicere,* Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, et squaleo, et frigida lavor, et nudis pedibus per hiemen circumeo, et velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas di-*

δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, p. 789.
μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς,
μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥςτε ὥρα ὑμῖν λογίζε-
σθαι, διότι y) ἢν ἅπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν,
οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον
οὐδὲν ἕξειν προςδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ Σελήνη αἰτιᾶται,
πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα
βουλεύεσθε, ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ᾽ ἂν ὠφελιμώτα-
τα, καὶ ἡμῖν z) ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ 33
ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύ-
νωσον, κατάφλεξον, ἐπίτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν
Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις
παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες
ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τό γε νῦν εἶναι, οὐ
θέμις κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μη-
νῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν περιηγγει-
λάμην a). ἐς νέωτα οὖν ἀρχομένου b) ἦρος, κακοὶ κακῶς
ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

y) διότι] δὴ ὅτι 2955. Hinc conjicias ἤδη ὅτι. z) ἡμῖν] receptum ex *Fl.* „Ὑμῖν cett.“ Verum B. 3. et ipsa habet ἡμῖν, et *Erasmi* interpretatio, e regione posita, idem exprimit. a) περιηγγειλάμην] Sic unus Cod. P. Minus proprie in cett. omnibus ἐπηγγειλάμην. b) οὖν ἀρχομένου] „ἀρχομένου οὖν *Fl.*

centes a Diis, neque omnino, quae fiant, inspici. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec jam, quae et hominibus utilissima, et securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Jupiter, crebis concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad (ut) Gigantes!* Imperato rursus silentio, Jupiter, *Erunt ista, ut vultis,* inquit, *et omnes eam ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: et jam imperavi (indixi) justitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

Hom. Il. I, 528. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρεθέντα
p. 790. αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ c) ποτὲ, ὑπὸ τοῦ
34 Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε d) φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

c) ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ] Ad haec verba notat *Belinus* eandem, quam supra c. 32. variam lectionem λογίζεσθαι δὴ ὅτι. aberrante, credo, calamo vel oculo: nam aliud haud dubie referre voluerat. d) κατέθηκε] κατέθεικε 2955.

Haec ubi dicta, supercilīis pater annuit atris.

De Menippo autem, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia audisti, Sodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philosophis bonum illum nuncium allaturus.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ p. 791.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ARGUMENTUM.

Hujus dialogi dramatici scena primum est in coelo, deinde Athenis. Jupiter enim de miseria cum deorum immortalium, tum inprimis de suis infinitis curis ac negotiis graviter questus, monente Mercurio, Justitiam deam jubet Athenas petere, dijudicaturam ibi ipsam lites complures partim illas ex longo inde tempore in suspenso relictas. Idque judicium jam in arce Athenarum habetur, praecone ipso Mercurio. Lites, quae primo die disceptantur, sunt Ebrietatis contra Academiam de Polemonis raptu; Stoae contra Voluptatem de subducto Dionysio; Virtutis contra Luxuriam de Aristippi possessione legitima, quae caussa differtur; Mensariae contra Diogenem, quam ridicule importunus turbat Diogenes; Artis Pictoriae contra Pyrrhonem, qui quum non adsit, desertae litis condemnatur; denique Rhetoricae simul et Dialogi contra Syrum, i. e. Lucianum ipsum, sic ergo bis accusatum, quod vel fidem Rhetoricae datam feffellerit, vel Dialogi amasii naturam et habitum olim graviorem et excelsiorem ad ludicra et indigna detraxerit. Ab utraque accusatione quum reus se defendisset, consensu prope omnium judicum absolvitur.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν, ὁπόσοι a) τῶν φιλοσόφων παρὰ 1
μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γοῦν b)

a) ὁπόσοι] ὅσοι 3011. b) γοῦν] δ' οὖν id Cod.

BIS ACCUSATUS

SEU TRIBUNALIA.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

Jup. Dispereant vero, quotquot philosophorum apud solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sci-

p. 791. ᾔδεσαν, ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾷν c) ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ, ζευξάμενος τὸ ἅρμα, πανήμερος d) τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον
p. 792. κνήσασθαι e) τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων· ἢν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιῤῥαθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν *) τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται f), φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἀωρὶ g) ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ h) πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα ἐκκεκώφωται i) πρὸς τῶν ἐνοχλούντων κατὰ χρείαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ

c) καθορᾷν] ἀκριβῶς addit 2954. merito a *Bel.* rejectum. d) πανήμερος] Sic 3011. et Gorl. cum *Fl.* Vulg. πανημέριος. Cf. Amor. c. 15. e) κνήσασθαι] „ἀλφαίσασθαι G. ἀλφήσασθαι P.“ Sic etiam 3011. et Gorl. *) κατέφλεξαν] καταφλέξειεν ἂν belle scilicet emend. *Bel.* f) περιέρχεται] περίεισιν Gorl. g) ἀωρὶ] „Ita *Salm. Par.* P. et marg. A. 1. Ἀωρία cett. Edd.“ Scilicet sine jota subscr. A 1. 2. cum jota B. 1. 3. et sic legebatur ἀωρίᾳ adverbialiter Asin c. 24. h) τε αὖ] „non legitur in *Fl.*“ i) ἐκκεκώφωται] „restitui ex B. 2. V. 2. et *Salm.* ἐκκεκώφηται enim cett. omnes.“ Illud etiam in B. 3.

rent, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicarent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt, poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, et refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, sufficiat. Si enim vel paullumper imprudentiam remittat, excussis frenis equi, et via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil et ipsa circumit, lucens comissantibus, et intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: et jam quidem Delphis

ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ᾽ ὀλίγον δὲ εἰς k) Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει l), καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη m) τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ n) παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείροντα o) τοὺς χρησμοὺς, ἢ οἴχεσθαί οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐῶ γὰρ λέγειν, ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ p) τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας q) ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥῖνα ὀξὺς ἦν, κἂν ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, p. 792. p. 793.

Ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ᾽ r) ἀηδέων, Parod.
Ἐπ᾽ ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς s) ἰδίας λύπας Hippocr.
Καρποῦται t). — — — περὶ φυσῶν I, 6.

k) εἰς] ἐς 3011. et quater deinceps; et sic *Bel. Schm. Lang.* l) μεταβαίνει] „μετέρχεται *Fl.* Nil mutat P." m) μασησαμένη] μαστησαμένη *Schm.* errore, ni fallor, typothetae, quem repetiit *Lang.* n) διασεισαμένη, κελεύῃ] „διασείσασα, κελεύσῃ P. et marg. A. 1." Κελεύσῃ etiam Gorl. o) συνείροντα] ξυνείροντα 3011. *Bel. Schm. Lang.* p) ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] „ὅσα ἐπὶ πεῖραν P. πεῖραν etiam *Par.* Sed πείρᾳ *Fl.* J. II. B. 1. *Fr.* S." q) χελώνας] χελώνης conj. *Reitz.* r) τ᾽] Sic numeri caussa scripsi pro vulg. τε. s) συμφοραῖς] ξυμφορῇσιν 3011. *Bel. Schm.* ξυμφοραῖς *Lang.* t) λύπας Καρποῦται] Vulg. καρποῦται λύπας. Mutavi sedes metri caussa. Vid. Adnot.

esse cogitur, paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: et in universum, quocunque illum Antistita, sacro liquore poto, et commansa lauro, et commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae caussa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus,

Videtque dura, contrectatque insuavia,
Et ex malis alienis haurit proprios
Dolores. — — —

p. 793. τί γὰρ ἂν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας u) λέγοιμι, καὶ
παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λικμῶσιν x) ἐπι-
πνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
ρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα y)
αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πο-
2 νοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἑκάστοις συντελοῦσι z).
Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων
βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ
p. 794. πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημένος; ᾧ
πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
ὁπόσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι a) τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλα-
κεύωσιν ἐπ' b) αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῷ μυρία ἄττα
πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μό-
νον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλά-
ζας c), καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμε-

u) φυτουργοῦντας] „φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit *Salanus*.“ x) λικμῶσιν] „*Pell.* potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo.“ y) ὑποφητεύοντα] ὑποφυτεύοντα B. 1. et 3. z) συντελοῦσι] „συντελοῦντες P. ξυντελοῦντες marg. A. 1.“ Sic etiam 3011, Unde ξυντελοῦσι *Schm.* et *Lang.* Pro ἑκάστοις *Seagero* Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. magis placuit ἕκαστοι, explicanti: *nullus eximius; nullus ἀσύμβολος. Point d' exemption.* At non est certe, quod vulgata displiceat. a) συνδιαπράττουσι] ξυνδιαπρ. 3011. *Schm. Lang.* b) ἐπ'] ἐν 3011. quod parum aberat, quin praeferrem. c) χαλάζας] „χαλάσας male H. 1. et 2. quod emendarat in marg. *Gesn.*“

Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adjuvantes, et navigia deducentes, et adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, et oracula illi subjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, et ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipse et pater omnium, quot injucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos et fulgura ipse

νος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι, τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων p. 794.
ἀπηλλαγμένος· ἀλλά με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέ-
πειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἁπανταχόσε d), καὶ πάντα
ἐπισκοπεῖν, ὥςπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτον-
τας, τοὺς ἐπιορκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πό-
θεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων
ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὑφ᾽ ἕνα καιρὸν ἔν
τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑκατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰ- p. 795.
θίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμψίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν
ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἀνέρες ἱπ- Hom.
ποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ οὐκ ἔχει Il. II, 1. 2.
νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν e),
ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων
τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνη-
τος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ᾽ ἀστε-
φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ,

d) ἁπανταχόσε] „ἁπανταχοῦσι male P. ἁπανταχοῦ marg. A. 1. W.“ e) εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάξομεν] „ἢν γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. Ἐπινυστάσομεν etiam *Fl.* Sed ἢν γάρ τι κ. μ. ἐπινυστάξωμεν 3011. *Bel.* Gorl. Formam certe hujus verbi — άσω in Fut., licet in Lexicis nonnullis obviam, firmo niti fundamento, equidem vix contenderim.

dispensavi atque ordinavi, quietus sum et particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor et fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, | et Babylone ad inspiciendos belligerantes, et grandinem demittere apud Getas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Díque, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: nostros, Jovis, almus ocellos
Nondum somnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus, ilicet verus est Epicurus, qui pronunciat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vittis erunt nobis

p. 795. ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες f), ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως,
ἄθυτα καὶ ἀκαλλιέρητα g), καὶ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν,
ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος h) ἐπὶ τῆς πρύμνης
ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλ-
λοι i) ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν k)·
Hom. Il. II, 3. ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος l) ὑπὲρ ἁπάντων μερμηρίζω m)
κατὰ φρένα, καὶ κατὰ θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δο-
p. 796. κεῖν τετιμημένος. Ὥςτε ἡδέως ἂν ἐροίμην τοὺς φιλοσό-
3 φους, οἳ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε n) καὶ
σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γέ τοι o) ὑπ' ἀσχολίας
τοσαύτας ἑώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας p), ὑπ'
εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα,
ὁπόσαι ταῖς ἐπιστήμαις q) καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους

f) κρατῆρες] „Hoc et tria seqq. omisit *Fl.* ab οἱ ad οἱ transiliens.“ g) ἀκαλλιέρητα] πάντα supplendum suspicatur *Guyet.* h) μόνος] μόνον 3011. i) ἄλλοι] deest in Gorl. sed recte tuetur et bene illustrat *Fritzschius* Quaestst. Luciann. p. 55. k) μεθύουσι καὶ, εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν] μεθύοντες, εἰ τύχοιεν, καθεύδουσιν 3011. μεθύοντες etiam Gorl. l) ἄσιτος] „ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P.“ m) μερμηρίζω] „Sic *Graev.* et *Hom.* Μερμερίζω Edd. priores male.“ Μερμηρίζων 3011. n) πότε] „ὁπότε marg. A. 1.“ Sic etiam 3011. et Gorl. o) γέ τοι] Sic marg. A. 1. 3011. et Gorl. quos, probante *Belino*, secutus est *Schmied.* Vulgo legebatur γοῦν. p) ἀποκειμένας] ὑποκειμένας 3011. quem errorem scribendi miror *Belino* potuisse optimae lectioni praeferendum videri. q) ταῖς ἐπιστήμαις] „τὰς ἐπιστήμας καὶ τέχνας —

aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec litabitur, et fames multa *ingruet.* Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, et forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verso,* eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot caussarum libellos servamus repositos, a rubigine et aranearum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae atque artes contra

τινὰς συνεστᾶσι, πάνυ r) παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἁπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπιβοῶνται, κἀμὲ τῆς βραδύτητος s) αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες, ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ὑπερημέρους συνέβη t) γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ᾗ συνεῖναι u) ἡμᾶς x) ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι. p. 796.

4 *ΕΡΜ.* Κᾳὐτὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας y) δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ z) ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲν οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον a)· οὓς ἔδει πάλαι, τὰ καθ' αὐτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις.

συνέστησαν P. et marg. A. 1." Cum his faciunt 3011. et Gorl. nisi quod ξυνέστησαν habent, (quod quum multo praestare dixisset *Belinus*, recepit *Schm.*) et in Gorl., si recte conjicio, Dativi vulgati leguntur. Mihi quidem illud συνεστᾶσι, ut unice probum, minime videbatur attrectandum. r) πάνυ] „abest a *Fl.*" s) βραδύτητος] βραδυτῆτος A. 1. 2. B. 1. sed in B. 3. jam recte collocatus accentus. t) συνέβη] ξυνέβη 3011. *Schm. Lang.* u) συνεῖναι] ξυνεῖναι iid. x) ἡμᾶς] „ὑμᾶς male *Hag.* utraque." Sic etiam B. et 3. Sed in hac *Micyllus* tamen *nos* reddidit. y) ἐπὶ τῆς γῆς ἀκούσας] Sic, monente *Belino*, edidi cum *Schm.* e 3011. et Gorl. cum vulgo legeretur ἀκούων, omissis verbis ἐπὶ τῆς γῆς. z) πάνυ] „πάντες P. L. et marg. A. 1. Nil mutant *Fl.* J. etc." *Πάντες* praeferri vult *Bel.* a) τὸν χρόνον] „Sic Edd. omnes."

homines quosdam detulere, antiquos sane quosdam illorum. At illi clamant undique, et indignantur, et judicium invocant, et tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur judicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

Merc. Ipse quoque, Jupiter, multa in hoc genere querentes in terra cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando vero tute sermonem de his injecisti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, pater, et conqueruntur, et aperte quidem dicere non audent, submurmurant vero collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione sua cognita, rebus judicatis unumquemque acquiescere.

p. 792. *ΖΕΥΣ.* Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ b); προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις c) εἰς νέωτα παραγγέλλουμεν d);

ΕΡΜ. Οὔμενουν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος e), ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστι κατὰ τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς f) Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι g) ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι ἐξ ὑπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τοπαράπαν ἐδεδίκαστο h). σὺ δέ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 *ΔΙΚ.* Αὖθις ἐς τὴν γῆν i); ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελῶσαν οὐ φέρουσα;

b) δοκεῖ] „Sic bene *Fl.* II. *Par.* etc. δοκῇ J. et V. 2.“ nec non A. 2. c) ἢ θέλεις] „εἰ θέλεις ἢ *Fl.*“ ἢ θέλεις, ἢ B. 3. d) παραγγέλλουμεν] „προαγγέλλουμεν *Fl.*“ e) καταπτάμενος] „καταπτάμενος P.“ f) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* g) ἐφέντι] ἐφέντων *Schol.* h) ὡς εἰ — ἐδεδίκαστο] Haec verba tanquam scholion ejicienda putavit *Bel.* Vocem τοπαράπαν, vulgo τὸ παράπαν exaratam, in unam contractam exhibui, exemplo utriusque *Ald.* i) *ΔΙΚ.* Αὖθις ἐς τὴν γῆν] „Αὖθις ἐς τὴν γῆν. *ΔΙΚ.* male *Fl.*“

Jup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus?

Merc. Non sane: sed jam proponamus.

Jup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse judiciorum, in hanc formulam: *Quicunque detulere caussas, ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Justitiam sorte assignaturam illis judices pro portione aestimationum ex omnibus Atheniensibus. Si quis vero injustum putet factum esse judicium, licere ipsi ad me provocanti, judicari de novo, quasi plane judicatum non esset.* Tu vero, filia, assidens ad Severas Deas, sortire dicas, et judicantibus attende.

Just. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Injustitiam non possim?

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε k) δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη p. 797.
πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾷν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν, ὃν φῂς, αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἕνδεκα, καὶ εἰς τὸ l) p. 798.
δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος τοῦ κωνείου, μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκὼς, παρὰ τοσοῦτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τἀναντία περὶ m) τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον n) ἐῤῥεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς, ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἁπανταχῆ o) πώγων βαθὺς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας p), καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοις ἁπαντώντων q),

k) γε] σε Gorl. 3011. *Bel. Schm.* et *Seager.* Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 317. Mihi contra formula communior praeferenda, σε autem per errorem e sequente versu huc delatum videbatur. l) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* m) περὶ] παρὰ conj. *Seager.* Vid. Adnot. n) Μέλιτον] „Μέλητον Edd. anteriores male." o) ἁπανταχῇ] „Et sic *Fl.* cum reliqq." ἁπανταχοῦ 3011. omisso καί. p) ἴλας] „Bene sic B. 1. et 2. (et 3.) Ἴλας cett. Dubie *Hag.*" Εἴλας 3011. q) ἁπαντώντων] „ἀπαντώντων adspirate Edd. priores."

Jup. Bona sperare fas est. Omnino enim jam persuaserunt illis philosophi, ut Injustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim *filius*, qui summis justum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit.

Just. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus et conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidisset Aesculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Injustitia.

Jup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res sunt, non vides, quot pallia, et baculi, et perae, et ubique barba prolixa, et in sinistra liber, et ut pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambu-

p. 798. καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν r) τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον s) ἐπιχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περινοστοῦσι t), σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν,
p. 799. θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει φιλοσόφου.

7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν οὗτοί με u), ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τοπαράπαν x) ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχεσθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείσοντας, ἤν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν Ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκα-

r) γοῦν] δὲ 2954. s) Αἰθιόπειον] Αἰθιοπικὸν Gorl. fortasis vere. t) περινοστοῦσι] Sic G. P. marg. A. 1. 3011. et Gorl. quod jam *Schm.* vulgato περιέρχονται praetulit. Cf. Adnot. u) με] γε 3011. x) τοπαράπαν] Sic junctim A. 1. 2. separatim cett. τὸ παράπαν, ut supra c. 4.

lationes turmatim et per phalanges sibi invicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes et pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non contingat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in philosophum.

Just. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter se, et ipsi, quae de me disputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in suis quidem disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam hospitio ante ab illis receptam.

Jup. Non omnes, filia,

νὸν δὲ y), κἂν z) ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε p. 799.
ἤδη, ὡς κἂν ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν a).

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην b) εὐθὺ τοῦ Σου- 8
νίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνη-
θος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι
πάλαι τὴν ὁδόν c). ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ
δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάν-
τες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ
Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδη- p. 800.
μία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι,
καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες, εἴ ποθεν ἐς αὐτοὺς
καταπτοῖο d) πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνος, ἅτε συνὼν e) αὐτοῖς ταπολλὰ f), καὶ συνδιατρίβων g), ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ,

y) δὲ] γε 3011. z) κἂν] „γε marg. A. 1." Falsa haud dubie haec notatio, aut pertinet ad δὲ modo praecedens, aut ad alterum κἂν in sequente versu. a) ἐκδικασθῶσιν] ἐκδεδικασθῶσιν 3011. b) *Προΐωμεν, ὦ Δίκη, ταύτην*] Vulg. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, omisso ταύτην. Restitui verba ad lectionem trium Codd. P. Gorl. et 3011. nisi quod ταυτὴν traditur in illis scriptum legi, male accentu transposito. Ceterum cf. Diall. Deor. XX, 3. in. Tim. 20. in. c) τὴν ὁδὸν] „Nil mutare *Fl.* notat *Solanus*." d) καταπτοῖο] „καταπτῇ L. καταπτῇς marg. A. 1. W." Sic etiam 3011. e) συνὼν] ξυνὼν 3011. *Schm. Lang.* f) ταπολλὰ] Sic A. 1. 2. τὰ πολλὰ duabus vocibus reliqq. g) συνδιατρίβων] ξυνδ. 3011. *Schm. Lang.*

pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *caussae* judicentur.

Merc. Abeamus, Justitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamentaris? Noli metuere: non jam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, et Pityocamptae, et Busirides, et Phalarides, quos tum metuebas. Jam vero Sapientia, et Academia, et Porticus tenent omnia: et undique te quaerunt, et de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rursus devoles.

Just. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verseris in gymnasiis et in foro,

p. 800. *καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται, καὶ εἰ δυνατή μοι παρ᾽ αὐτοῖς ἡ μονή.*

ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γὰρ ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ h) πρὸς τῆς φιλοσοφίας ὠφέληνται οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ, οἶμαι, τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. ἐπεὶ i) γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς k) ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἑτοιμότατοι l· ὅσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο m) ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μι-
p. 801. *ξόλευκοι, καὶ κατεστιγμένοι, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ᾽ οἳ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἴον-*

h) *γὰρ*] „non habet *Fl.*“ i) *ἐπεὶ*] „ἔτι P. et marg. A. 1. Nil mutat *Fl.*“ ἔτι etiam 3011. k) *ἀκριβῶς*] ἀκριβεῖς 3011. l) *ἑτοιμότατοι*] ἑτοιμώτατοι B. 1. et 3. Recte reliqq. m) *παρεδέξαντο*] παραδέξαιντο 3011.

(forensis enim es, et in concionibus praeconium facis) quales facti sint, et utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane *potest:* injustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, puto, dicendum est; in quosdam vero semisapientes et semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profundo receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui, ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fu-

ται καὶ οὗτοι μεταβεβλῆσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ p.801.
τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη 9
πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ· ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν n) ἤδη καὶ ἐπείπερ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο o), ἐς τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα, ἔστ' ἂν κηρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν, ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστιν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῄς; ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν p) Διονύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ᾤκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν Μαραθῶνάδε q) τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἧκεν ἄκλητος

n) ἀπονεύωμεν] „Sic *Fl.* J. *Ald. Hag. Salm.* etc. Ἀπονεύσωμεν P. et marg. A. 1.“ o) κάθησο] „rescripsi ex G. L et marg. A. 1. quae κάθησω. Καθῆσθαι Edd.“ Κάθησο etiam Goth. sequente praepos. ἐς, quam *Belino* probatam *Schm.* inseruit, etiam Goth. Codice accedente. p) τῶν] τοῦ *Schol.* per errorem, ut videtur. q) Μαραθῶνάδε] „ἐν Μαραθῷ P. Μαραθῶνα δὲ *Par.* Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1.“ Μαραθῶνάδε jam ante *Reitz.* legebatur in *Ald.* utraque.

ligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, jam appropinquamus Atticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem jam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris, concionem prospiciens, exspectansque, dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero.

Just. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, et exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athoniensibus, ct ab

p. 801. τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος r)· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ὑπὲρ s) τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοίκιον t) συντελῶν u),
p. 802. καὶ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν ἡμᾶς ἐκ γειτόνων x), πρόσεισι y) δεξιωσόμενος.

10 *ΠΑΝ.* Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη.

ΕΡΜ z). Καὶ σύ γε, ὦ Πὰν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ a) ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ *) τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

r) σύμμαχος] ξύμμαχος 3011. *Schm. Lang.* s) ὑπὲρ] Sic e Gorl. pro vulg. ὑπό. t) μετοίκιον] Sic Gorl. P. et marg. A. 1. pro vulg. μετοικικόν. Nollem in nota ad Lexiph. c. 2. Tom. V. p. 527. ad hunc locum provocassem. u) συντελῶν] ξυντ. 3011. *Schm. Lang.* x) ἐκ γειτόνων] Sic vulgo Edd., assentientibus Codd. 3011. et Gorl. Sed ἐν γειτόνων ex P. edidit *Reitz.* et post eum *Schm.* Vid. quos *Schaeferus* laudat ad *L. Bos* Ellipss. p. 296. sq. Ceterum post ἰδὼν cum *Schm* et *Lang.* ἡμᾶς, quod vulgo desideratur, e 3011. inserui. y) πρόσεισι] „προσέρχεται P. et marg. A. 1." z) *ΕΡΜ.*] *Reitzius* sic ediderat: *ΕΡΜ. Καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύγε* etc. cum hac nota: „Longo spatio haec sejungit J. conjungit *Fl* item *Par.* nisi quod punctum post καὶ. collocat, aeque ac ceterae:" *Schmiederus* Praef. Tom. II. p. XVI. maluit: *ΕΡΜ. καὶ ΔΙΚ.* Sed quum in Gorl. voces *ΕΡΜ.* καὶ plane omissae sint, rectius idem *Schm.* eas ut suspectas notavit; unice autem recte *Langius* potius omisit καὶ *ΔΙΚ.* et sequentia verba, cui debentur, Mercurio tribuit. a) δὲ] δαὶ 3011. *Schm. Lang.* *) ἐγὼ δὲ ἐπὶ] ἐγὼ δὲ εἶμι ἐπὶ legi jubet *Struv.* Lectt. Lucian. P. I. p. 248.

ea inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

Pan. Salvete, Mercuri et Justitia.

Merc. Tu quoque *salve*, Pan, canendi et saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem et praeconium.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πὰν, κατέπεμψέ με ἀποκληρώσου- p. 802.
σαν *b*) τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς *c*), ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα, τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα. ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρ- p. 803.
τυρα, καὶ ψιλῷ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν 11
ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων *d*);

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς *e*) φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξύναμα *f*) πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους *g*) ἐμοὶ, τοὺς λάλους *h*);

b) κατέπεμψέ με ἀποκληρώσουσαν] „κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.*" Alteram hanc vocem etiam exhibet marg. A. 1. c) πράττω παρ' αὐτοῖς] „τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est." Sic etiam 3011. d) φιλοσόφων] Non interrogative A. 1. et 2. e) τοὺς] omisit Gorl. et inclusit *Schm.* injuria. f) ξύναμα] „νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς συνάμα." Τοὺς ξύναμα πολλοὺς conj. *Fritzsch.* Quaestst. p. 195. non male. Pro ξυνάμα autem accentu in antepenultimam retracto scripsi cum *Fritzschio* ξύναμα, ut Pisc. 51. et jam saepius. g) ὁμοίους] „οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *Salm.* et *Amst.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene, si οὐκ serves." Deleta negatio etiam in *B.* 3. et in versione *Micylli: non dissimiles.* h) τοὺς

Just. Demisit me, Pan, ad sortienda judicia, Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum et jocus.

Just. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenus mihi similes, loquaces illos?

p. 803. *ΔΙΚ.* Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅλως i), ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι k) τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥημάτια, καὶ ἀστικὰ l), οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου καλάμου m), καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ᾽ ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμιστὴς n), ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ᾽ ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων o), καὶ ἀρετήν
p. 804. τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας p) ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς τὸ q) ὄρθιον· ὥςτε ὑπερδιατεινομένων, καὶ ἅμα r) λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥςπερ τῶν αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς s)

λάλους] „τοῖς ἄλλοις male *Fl.*“ i) ὅλως] vulgo deficiens restitui e Gorl. k) συνίημι] ξυνίημι 3011. *Schm. Lang.* l) ἀστικὰ] ἀστυκὰ e 3011. admiserunt, *Belino* monente, *Schm.* et *Lang.* Sed vid. Deor. Dial. XX, 7. ibique Adnot. Ed. maj. Tom. II. p 361. m) καλάμου] „αὐλοῦ P. et marg. A. 1.“ Nec non Gorl. n) πολεμιστὴς] Sic marg. A. 1. Gorl. et 3011. pro vulg. πολεμικὸς, quod e glossemate videtur ortum. o) ἀεὶ κεκραγότων] „omisit *Fl.*“ p) συνουσίας] ξυνουσίας 3011. *Schm. Lang.* q) τὸ] „τὸν *Pell.* (n. νόμον.“) r) ἅμα] Sic, suadente *Fritzschio* Quaest p. 172. edere placuit e Codd. P. et Gorl. pro μεγάλα. s) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.*

Just. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio omnino, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, et comtula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et, si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species, et naturam, et expertia corporis proferre, ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se sermones: procedente vero disputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentione, et simul dicendi studio, et vultus rubescat, et intumescant cervices, et venae surgant velut tibicinum, cum in angusta inflanda tibia vim sibi ad-

στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. διαταράξαντές γε οὖν p.804.
τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον t) συγχέαντες u), ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸν ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀποξυόμενοι x). καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν, ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾖ, καὶ θρασύτερος, καὶ διαλυομένων ἀπέλθῃ ὕστερος y). πλὴν ἀλλ' ὅ γε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολεῖ z)· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκηλημένοι a). ἐμοὶ μὲν οὖν b) p.805.
ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δὲ καὶ c) δημωφελές τι ἐνῆν τῇ

t) ἐπισκοπούμενον] ἐπισκοπούμενοι *Par.* et *Hag.* u) συγχέαντες] ξυγχ. 3011. *Schm. Lang.* x) ἀποξυόμενοι] Sic 3011. et Gorl. pro vulg. ἀπεξεσμένοι. y) ᾖ, καὶ — ὕστερος] Hunc locum vulgo sic mutilatum: ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ᾖ θρασύτερος varie restituunt Codd. et 3011. quidem, quem, *Belino* probante, secutus est *Schm.* αὐτῶν ἦν καὶ θρασ. uberius P. αὐτῶν ᾖ (sic) καὶ θρασ. διαλυομένων ἀπελθῇ (sic). plenissime Gorl. qui ad haec addit ὕστερος. Hunc ego secutus modo ᾖ in ᾖ, et ἀπελθῇ in ἀπέλθῃ, mutavi cf. Icarom. c. 30. fin. Quamquam haud diffiteor non minus recte scribi potuisse ἦν καὶ (cum 3011.) et ἀπῆλθεν, reliquis e Gorl. admissis. Ὃς ἂν cum Indicativis junctum satis, opinor, vindicavi in not. ad Diall. Mortt, IX, 2. Ed. min. II. 72.) z) ἀσχολεῖ] „περιασχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prorsus ejecto.“ Cum *Fl.* facit 2954. et jam etiam *Schm. Graev.* conj. πέρι ἀσχ. et sic edidit *Lang.* Perperam *Abresch.* Lectt. Aristaen. p. 164. corrigi voluit: ὁπόσοι περὶ μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων ἀσχολοῦνται. a) κεκηλημένοι] „Sic dedit *Solan.* Κεκλημένοι Edd. hac priores.“ *Solani* emendationem confirmavit margo Codicis 2954. b) οὖν] abest a Gorl. c) δὲ καὶ] Sic marg. A. 1. W. 3011. Gorl. Vulg. δέ γε. Ceterum δημοφελὲς editum in utraque *Ald.* vitiose.

hibent. Perturbatis igitur *invicem* sermonibus, et confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: et ille vicisse videtur, qui vocalior est et audacior, et discedentium abiit posterior. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publicae utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exo-

p. 805. βοῇ αὐτῶν, καὶ τί d) ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴ γε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην περὶ δείλην ὀψίαν e). . . .

12 ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῴς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ f) καταστησόμεθα g) τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς h) Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὰ δικαστήρια i), καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων k) ὁ μισθὸς τριώβολον l) ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς
p. 806. τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰςελθεῖν m), ἀπέθανον, καὶ τού-

d) *καὶ τί*] Sic corrigere placuit vulgatum *καί τι*. e) *ὀψίαν*] Abrupti sermonis signum, olim neglectum, posui praeeuntibus *Wiel.*, *Bel.*, *Schm.* et *Lang.* Quale autem illud sit, quod supprimit Par, vide sis supra Icarom. c. 21. et alibi passim. f) *τύχῃ*] „*δίκῃ* B. 1. et 2.“ et 3. g) *καταστησόμεθα*] „Revocavi lect. *Fl.* (et B. 3.) *καταστησώμεθα* Edd. cett.“ h) *εἰς*] *ἐς* 3011. 2954. *Schm.* *Lang.* i) *τὰ δικαστήρια*] Sic e Gorl. pro vulg. *τὸ δικαστήριον*. k) *ἁπάντων Ἀθηναίων*] „*ἁπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων* *Fl.* l) *τριώβολον*] *τριόβολον* B. 1, 3. *Par.* *Hag.* m) *εἰςελθεῖν*] *ἐςελθεῖν* 3011. *Schm.* *Lang.*

riatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe jam vidi, sero vespere. . . .

Just. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

Pan. Nempe.

Merc. *Audito, popule. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque caussas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Justitia sortietur dicas et ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscujusque caussae triobolum. Numerus judicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si quis*

τους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι p. 806.
οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται n) τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν o) ἕλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥςτε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥςπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλις ἔμοιγε p), ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι q).

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προςκαλῶμεν, 13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προςίασι r) p. 807.
θορυβοῦντες, ὥςπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

n) ἀγωνιεῖται] „ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται *P.*" o) συνθέουσιν] ξυνθέουσιν 3011. *Schm. Lang.* p) ἔμοιγε] restitui ex L. qui ἐμοὶ, et ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Absurde enim ἔχοιμι Edd." Scribi certe debebat ἔμοιγε. Ceterum nec male *Solanus* et *Gesnerus* conjecerunt ἔχει μοι. q) ἀκούοντι] „ἀκούων τι male B. 2. (et 3.) quum bene esset in B. 1. etc." r) προςίασι] ξυνθέουσι Gorl.

injuste in sua caussa judicatum esse putet, provocatione certabit: est autem ad Jovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Jam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in judiciis, et sortiminor, et judicatote, ut vobis legitimum est. Ego vero, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditionum vero et judicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Justitia, advocemus.

Just. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, sceleste.

Alius. Calumniator es.

p. 807. *ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.*

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρώτῳ s) ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὔριον ὑπερβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμέναι. καί μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέθη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφὴ πρὸς Ἀρετήν.

p. 808. *ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν t).*

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένει.

s) *πρώτῳ*] Sic Gorl. pro vulg. *πρῶτον*. t) *δικασάτωσαν*] *δικαζέτωσαν* Gorl.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius sortire.

Alius. In jus veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtorquere.

Just. Scin', quid agamus, Mercuri? Caussas alias differemus in crastinum: hodie vero sortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo hujus mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.*

Just. Sortire septem *judices.*

Merc. *Porticus* [Stoa] *contra Voluptatem, injuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.*

Just. Quinque sufficiunt.

Merc. *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.*

Just. Quinque et his litem judicanto.

Merc. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. p. 808.

ΕΡΜ. Ἡ u) Γραφικὴ κατὰ Πύῤῥωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινάτωσαν x).

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν y), ὦ Δίκη, 14
τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν z)· αὗται δὲ εἰς a) ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ μὴ παλαιὸν b), ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαποκεκληρωμένοις c). ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν d)· ἀποκληρῶμεν δ' e) ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ f)· Διάλογος τῷ αὐτῷ g), ὕβρεως.

u) Ἡ] „Caret articulo *Fl.*" x) κρινάτωσαν] Sic 3011. et Gorl. pro κρινέτωσαν. y) ἀποκληροῦμεν] Quaeras, an ἀποκληρῶμεν; At est Atticae formae Futurum, in quo omnes consentiunt libri Cf. θέλεις διηγήσομαι; Hermot. c. 8.. et vid. Adnot. nostram ad Catapl. c. 9. Tom. III. p. 606. De forma autem ipsa *Matthiae* Gramm. maj. §. 178. 2. d. z) διανύσωμεν] Sic G. Gorl. et 3011. pro vulg. διαλύσωμεν. a) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* b) μὴ παλαιὸν] Sic P. Gorl. et 3011. pro vulg. νεαρόν. c) προαποκεκληρωμένοις] „ἀποκεκληρωμένοις *Fl.*" d) τὴν δέησιν] τῇ δεήσει *Guyet.* e) δ'] δὲ 3011. *Schm. Lang.* f) τῷ Σύρῳ] „τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P." Cum *Fl.* facit Gorl. g) τῷ αὐτῷ] „τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P." Cum *Fl.* facit Gorl.

Just. Tres solos sortire.

Merc. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.*

Just. Novem judicent.

Merc. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem?

Just. Antiquas prius expediamus: hae postridie judicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, et crimen, licet non antiquum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est.

Just. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce: satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro: Dialogus eidem, contumeliae.*

p. 808. *ΔΙΚ.* Τίς δὲ h) οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγέγραπται i) τοὔνομα.

p. 809. *ΕΡΜ.* Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κωλύσει k) γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος.

ΔΙΚ. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους l) ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικάσθαι· πλὴν ἀλλὰ κλήρου m) ἕνδεκα τοὺς αὐτοὺς n) ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, φείδῃ o), μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 *ΔΙΚ.* Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷ, καὶ διανεύει p); μαθὲ q), ὦ Ἑρμῆ, προςελθών.

ΕΡΜ Οὐ δύναμαί, φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ r) γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις s) δὲ καὶ ἕστηκεν t), ὡς ὁρᾷς.

h) δὲ] δαὶ 3011. *Schm. Lang.* i) ἐγγέγραπται] „Recte sic *Fl. Fr.* B. 1. *Hag. Par. Salm.* Ἐκγέγραπται male J. et V. 2." i. e. *Ald.* 2. k) κωλύσει] κωλύει Gorl. neque id male. l) ὑπερορίους] Sic G. pro vulg. ὑπερορίας. m) ἀλλὰ κλήρου] Sic Codd. G. et P. pro vulg. ἀποκλήρου. n) τοὺς αὐτοὺς] τοσούτους conj. *Sam. Petit.* o) φείδῃ] „φίλη male *Fl.*" p) τί σιγᾷ καὶ διανεύει;] Vulg. τί σιγᾷς καὶ διανεύῃς; Veram lectionem servavit Gorl. q) μαθὲ] In prioribus erat μάθε. r) καὶ] „non habet *Fl.*" s) μόγις] „μόλις *Fl.*" t) ἕστηκεν] Sic probabilius A. 1. W. et Gorl. quam quod vulgo habent ἕστηκα.

Just. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, *Rhetori Syro:* nihil enim impediet, etiam sine nomine.

Just. En extraneas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur *dicas;* quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verumtamen sortire undecim, eosdem utrique dicae.

Merc. Bene tu quidem, Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

Just. Primi sedeant Academiae et Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid tacet, et nutat? Accede, Mercuri, et audi.

Merc. Non possum, ait, caussam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem stat, ut vides.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν u) p. 809.
τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ x) κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥα-
γῆναι ἕτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς y) ἐθελήσει ἔν γε z) τῷ φανερῷ p. 810.
συναγορεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν
ἀξιοῦν.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερον a) εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερα b) τὰ 16
ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τό γε νῦν ῥέον. ἠδίκηται
δὲ c) ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας d) ἐμοῦ,
ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν

u) δεινῶν] „κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. item in P. L.“ x) οἱ] In prioribus omnibus οἳ, minus commode: valde displiceat oratio sic expleta: πολλοὶ γάρ εἰσιν, οἳ — ἕτοιμοί εἰσιν. Imo cf. Rhet. Praec. c. 20. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι. et alia ejusdem formae. y) οὐδεὶς] οὐδὲ εἷς 3011. z) ἐθελήσει ἔν γε] „restitutum ex P. G. nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.“ a) πρότερον] Sic J. marg. A. 1. et Gorl. pro vulg. προτέρα, quod sententiam pervertit. b) πρότερα] Sic *Fl.* et Gorl pro vulg. πρότερον. c) δὲ] „non comparet in *Fl.*“ d) ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας] „ὑπ' Ἀκαδ. *Fl.*“

Just. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet caussam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

Just. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Just. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque caussam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Judices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum

p. 810. αἰσχρὸν ὢν e) πράξειεν f) οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ᾽ ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψαλτρίας g) ἔχων, καὶ καταδόμενος ἕωθεν εἰς h) ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηνθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον i). ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥςπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
p. 811. πρὸς αὑτὴν ἀπαγαγοῦσα k), ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε l), καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σκολιὰ m) καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥςτε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς ὁ ἄθλιος n),

e) ὢν] „ὃ *Fl.*" f) πράξειεν] Sic P. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. *προςτάξειεν*, pro quo temere *Belinus* scribi voluit *προςέταξεν* vel *προςτάξειεν ἄν*. g) ψαλτρίας] e Gorl. pro vulg. *ψάλτριαν*. h) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* i) εἶδον] „*ἰδόντες Fl.*" k) ἀπαγαγοῦσα] Sic emendavit *Solan.* vulgatam *ἀγαγοῦσα* ex P. cum quo consentiunt 3011. et Gorl. nec *Schm.* dubitavit his obsequi auctoritatibus. l) κατηνάγκασε etc.] *κατηνάγκασα*, ac deinde *μετεδίδαξα*, *περιέσπασα* et *ἐπαίδευσα* Gorl. et 3011. a prima manu. Sed servare placuit varium orationis colorem vel ob praecedentia *ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας*. m) σκολιὰ] „restitutum ex B. 1. J. *Fr. Salm.* etc. nam *σχολιὰ Hag.* 1. et 2. ac *Par.* n) ὠχρὸς ὁ ἄθλιος] Inserui articulum vulgo omissum ex probissima *Solani* conjectura.

et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa agebat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltriis, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, et cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, et multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore

καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς o) μέσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ p) ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθεὶς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς q) ἐρῶ: καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. p.811.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὑτωσὶ μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες 17.
δικασταὶ, ἡ r) συνήγορος s) εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε, ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὅν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπάσασα t) νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς Ἡδονῆς, p.812.

o) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* p) ἐγὼ] omittit 3011. haud improbante *Belino.* q) ἐμαυτῆς] „ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P." r) ἡ] „ἃ *Par. Bas.*" i. e. B. 1. et 3. s) συνήγορος] ξυνήγορος 3011. *Schm. Lang.* t) ἀλλ' οἰκεῖον — προαρπάσασα] „*Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα etc." *Προσαρπάσασα* etiam G. et *Par.* nec non Codd. 3011. et Gorl. Nihilominus praestat, quod recepimus, verbum, respondens illis, quae in Ebrietatis oratione legebantur, *ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μετὰ βίας* etc."

pallidus, miser, et rugosus corpore factus est: et cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

Just. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et ingenio similem, praeripuerat juvenem adhuc et tenerum,

p. 812. ἧπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ u), διέφθειρε τὸν ἄθλιον x),
τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις παρασχοῦσα ἔκδοτον, ὡς
μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἅ γε ὑπὲρ
ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆ-
σθαι νομίσατε. περιῄει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος ἐστεφανωμένος,
κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης καταυλούμενος, οὐδέποτε
νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς
πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι y) παρ'
ἐμὲ ἧκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥςπερ εἰώθα ποιεῖν, ἀναπεπτα-
μένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων λό-
γους τινὰς περὶ ἀρετῆς z) καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ
μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶτα
ἐβόα, καὶ συγχεῖν a) ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν b), ἐπι-
ταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐ-
τοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ)
p. 813. ἀνένηφε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῄρειτο c) τοὺς στεφάνους,

u) ξυνυπουργεῖ] „ὑπουργεῖ *Fl.*" x) διέφθειρε τὸν ἄθλιον] Sic *Schm.* e Gorl. pro διέφθειρεν ἄθλιον. y) μέντοι] γε addit Gorl. z) περὶ ἀρετῆς] ἀρετῆς πέρι mallet *Bel.* ut elegantius. a) συγχεῖν] ξυγχεῖν 3011. *Schm. Lang.* b) συνουσίαν] ξυνουσίαν iidem. c) ἀφῄρειτο] Vulg. ἀφῄρει τε. Sed ἀφαιρεῖται 3011. et Gorl. probante *Bel.* Unde *Schm.* mallet ἀφῄρετο, quippe cogitans de Imperfecto Medii, quod jam legitime restitutum.

adjuvante Voluptate, quae et ipsi frequenter ministrat, corrupitque miserum, comissationibus et meretricibus deditícium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, et totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute et temperantia. At ille cum tibia et coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrie-

καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἠσχύ- p. 813.
νετο. καὶ ὥςπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος d), ἑαυτόν
τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε,
καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἠφα-
νίζετο. ἠρυθρία δὲ κατ᾽ αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδρὰς ὥςπερ εἶχεν, ηὐτομόλησε παρ᾽ ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλε-
σαμένης, οὔτε βιασαμένης e), ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ᾽
ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων, καί μοι ἤδη
κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμοῦ e). τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γελοίως
ἔχοντα, καὶ f) μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ
ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα g), καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ
ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον
τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτός τε h) χάριν οἶδεν
ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προςήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ. εἴρηκα· ὑμεῖς p. 814.
δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ i) ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

d) *ἀνεγρόμενος*] „Sic *Par.* et P. *Ἀνεγειρόμενος* J. *Fl. Hag. Fr. Salm.* etc" e) *οὔτε βιασαμένης*] „deficiunt in *Fl.*" e) *πρὸς ἐμοῦ*] „Nihil hic variare Edd. notat *Solan.*" f) *καὶ*] „non legitur in *Fl.*" g) *ἐπέστρεψα*] „Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae." Ὑπόστρεψα (sic) 3011. h) *τε*] „omittit *Fl.*" i) *ποτέρᾳ*] *πότερα* B. 1. sed *Ald.* utraque. *ποτέρα* sine jota,

tatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, et tacere jussit tibicinam, et purpurae illum puduit: et tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quomodo a me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, et neque vocem mittere, neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum caussa, tum pro ipso necessarii. Dixi. Vos autem jam considerate, cum utra nostrûm esse illi fuerit melius.

p. 814. *ΕΡΜ.* Ἄγε δὴ k) μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά-
18 στητε l), καὶ ἄλλοις m) χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον οὐδὲν, εἶναί τινα καὶ n) τῇ Μέθῃ
19 τιθέμενον. Καθίσατε o) οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἡδονὴν λαχόντες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

20 *ΣΤΟΑ.* Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτὴν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀῤῥενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαῤῥῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλη-
p. 815. μά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα p) τὸν Διο-

quod e B. 3. restituit *Reitz.* k) Ἄγε δὴ] „ἄγετε *Fl.* sine δή. Vulgata vero est in P." l) ἀνάστητε] „deficit in *Fl.*" m) ἄλλοις] „Sic *Fl.* ἄλλους cett." n) καὶ] „abest a *Fl.*" o) Καθίσατε] Sic emendavi vulgatum errorem καθήσατε, pro quo etiam scriptum potuit κάθησθε, ut supra c. 13. pr. καθήσθωσαν. Sed cf. Asin. c. 10. ubi pro eodem vitio vulgato κάθησον. Codex 2955. suppeditavit κάθισον. Ceterum notat *Schmied.* in Gorl. aliam personam haec loqui usque ad τὸ ὕδωρ. p) σώφρονα] „σώφονα male *Fl.*"

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite. Judicare oportet etiam alios.

Just. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati calculum adjecerit. Sedete jam, quibus sortito obvenit judicare caussam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa jam est aqua. Tu jam, varie picta, [*Poecile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Judices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrûm etiam plerosque video conjectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, et tristis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me justiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc tempe-

νύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε, καὶ ἣν γε οἱ p.815.
πρὸ ὑμῶν q) δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους χρὴ βιοῦν, μηδὲν σεμνὸν μηδὲ r) μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρους ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται αὐτῶν s) τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι t) ἡμῶν πεποίηκε u), νοσοῦντα τηρήσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ᾽ αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται,

q) ὑμῶν] „correxit *Solan.* et marg. A. 1. ἡμῶν enim Edd. omnes male.“ Sed ἐμοῦ Codd. 3011. et Gorl. r) χρὴ βιοῦν, μηδὲν σεμνὸν μηδὲ] Pro his vulgo haec sola legebantur: δεῖ ζῆν, μηδὲν, omissis σεμνὸν μηδὲ. Explevi et mutavi locum auctore Cod. Gorl., praeterquam quod minus recte in illo legitur οὐδὲν et οὐδὲ. s) αὐτῶν] „deest in *Fl.*“ t) ἀφηνιάσαι] ἀφηνιᾶσαι minus recte B. 1. et 3. ἀφηνιάζειν enim, non ἀφηνιᾷν, Lucianeum est, ut Deorum Diall. XXV, 1. e. a. u) πεποίηκε] ἐποίησε Gorl.

rantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo caussam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, nihil grave nec magnanimum cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle et ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, et laborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem

p. 816. ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥςτε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ᾽ αὐτῆς. ἤκουον x) δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκεύασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύσοντα· οὕτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε y), οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ὑμέτερον z) Θησέα, εἰ πεισθέντες a) τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ ἂν b) ἐκώλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθείη τὸ μηδὲν οὖσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ὅρκου c) μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ᾽ ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδονῆς λέγε.

x) ἤκουον] „ἀκούω *Fl.*" neque hoc male. y) ἐρωτᾶτε] „πρότερον ἐρωτᾶτε G." ἐρωτῶ 3011. sed Gorl. αὐτὸν ἐρωτῶ, ποτέρους. vitiose. z) ὑμέτερον] Sic *Schol.* et versiones *Gesn.* et *Wiel.* pro vulg. ἡμέτερον. a) πεισθέντες] „restitui ex Angl. G. P. et marg. A. 1. προςθέντες Edd. male." b) ἂν] „omittit *Fl.*" c) γε τοῦ ὅρκου] τε τῶν ὅρκων Gorl.

parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi judicium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem et vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat, quo minus justitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ d) ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς p. 817.
ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων· ἀλλ᾽ εἰ μὲν ἐπῳ- 21
δαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ
τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς
ἑαυτὴν δὲ ἀποβλέπειν e) ἡ Ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως
ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς
μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει,
μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν
μυσαχθεὶς f), καὶ ἣν φησιν ἐπὶ κεφαλαίῳ g) τῶν πόνων
τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι h) λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν
ἀγκύλους i) ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους k)
ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥςπερ
δεσμά τινα διακόψας l) τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀν-
θρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον,
ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο- p. 818.
κλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥςπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προςνέον-

d) ὦ] „non habet *Fl.*“ e) ἀποβλέπειν] Sic Gorl. pro vulg. βλέπειν. f) μυσαχθεὶς] „Recte sic *Fl. Par.* V. 2. *Salm.* (et B. 3.) Μυσαχθῆς J. *Fr.* H. B. 1. nec non A. 1. et 2. g) φησιν ἐπὶ κεφαλαίῳ] Sic Codd. G. P. et Gorl. pro φησι κεφάλαιον, quod omnes exhibent Edd. h) παραγίγνεσθαι] ejici voluit *Guyet.* i) ἀγκύλους] „ἀγγύλους J. H. 1. et 2. male.“ Sic etiam A. 1. et 2. k) λαβυρίνθοις ὁμοίους] „λαβυρίνθους ὁμοίως *Fl.* Nil mutat P.“ l) διακόψας] „restitutum P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. absurde.“

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Judices: neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, et quam pro summa laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus et labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, et laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, et

p. 818. τα m), καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφα-
λὴν ἐς τὸν πόνον n), καὶ ἔκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς
ἀπορίαις, καὶ ταῦτα, ὥςπερ ἱκέτην o) ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου p)
βωμὸν ἐπὶ q) τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα r); ἵνα τὴν πολυ-
θρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ
ἀνελθὼν ἴδῃ, κᾆτα δι' ὅλου πονήσας τοῦ βίου, εὐδαιμο-
p. 819. νήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δό-
ξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ
καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος
εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ
ἀμφοῖν δοκιμασθὲν s) εἵλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ
τοῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους t) πολλὰ διεξιόντας,
p. 820. ἰδίᾳ δὲ u) τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ
λόγου x) νεανιευομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νό-
μους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες

m) προςνέοντα] „προςίοντα (sic) L. προςνεύοντα *Fl.* Ceterae quod edidimus.“ n) πόνον] „πόντον, melius respondet allegoriae, *Pell.*“ Sic etiam *Gesnero* visum. o) ἱκέτην] „receptum ex G. Οἰκέτην Edd.“ p) ἐλέου] „ἐλαίου *Fl.* male.“ q) ἐπὶ] mallet abesse *Schm.* r) καταφυγόντα] Sic G. et Gorl. pro vulg. καταφεύγοντα. s) δοκιμασθὲν] Sic Codd. Gorl. et 3011. cum Edd. *Par.* et *Amst.* probante *Belino* pro vulg. δοκιμάσας. t) τούς — πόνους] „τούτους — τοὺς πόνους *Fl.* sola.“ u) δὲ] offendit *Solanum* adeo, ut abesse mallet. x) μέχρι μὲν τοῦ λόγου] „Secutus sum *Par.* P. et marg. A. 1. Μέχρι τούτου νεαν. enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L.“

tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, et *velut* dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero justior judex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, et solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitror, eos, qui de tolerantia et patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: et quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Volu-

τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότες δὲ ἀθλίως y) τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομήσειν ἐλπίσωσι z), χανδὸν ἐμπιπλαμένους a) τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς περιθεμένους μὴ ὁρᾶσθαι b), ἢ τὴν τοῦ Ἄϊδος c) κυνέην, εὖ οἶδ᾽ ὅτι μακρὰ d) χαίρειν τοῖς πόνοις e) φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἄν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τὶ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπεὶ f) δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον g) αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι, ὃς ἂν [ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, [λόγοισι χαίρει, τὸν p. 820. Parod. *Eurip. Phoen.* v. 359.

y) ἀθλίως] „ἀθλίους marg. A. 1. W.“ z) ἐλπίσωσι] ἐλπίσουσι 3011. a) ἐμπιπλαμένους] ἐμπιμπλ. B. 1. et 3. b) ὡς — ὁρᾶσθαι] Ejici haec verba ut scholion cupit *Bel.* c) Ἄϊδος] Sic A. 1. 2. cum *Homero*. Vulg. transposito accentu Ἀΐδος. d) μακρὰ] „recepi ex J. et Cod. P. Μακρὰν *Fl. Par. Salm. Hag. Fr.* B. 1. etc.“ Vid. Adnot. e) πόνοις] „νόμοις *Fl.* Prius recte cett. et P.“ f) ἐπεὶ] Sic Gorl. *Schm.* pro vulg. ἐπειδάν. g) ἀληθέστερον] „ἀληθέστερος marg. A. 1.“

ptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, et sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; et ubi latendi spem habeant, et secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futurum, ut, longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, et contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, et hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem

p. 820. δὲ νοῦν ἐκεῖσ᾽ ἔχει.] εἴρηκα· ὑμεῖς h) δ᾽ ἐπὶ τούτοις ψηφοφορήσατε.

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ᾽ ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπι-
p. 821. τρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ i); οἶσθα τί k) διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον l);

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὔ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι m) γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

h) ὑμεῖς] „ἡμεῖς male V. 2. (A. 2.) Recte aliae.“ i) δέ] δαί 5011. *Bel. Schm.* k) τί] Sic *Solan.* e Cod. P. pro vulg. ὅ, τι, pro quo in nonnullis Edd. vett. reperitur ὅτι. l) προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον] „προηγούμενον καὶ ἀποπροηγούμενον P. et marg. A. 1.“ m) ψηφοφορήσουσι] „ψηφοφοροῦσι *Fl.*

accuset, *gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differens et indifferens, productum et rejectum?*

Epic. Omnino.

Merc. Negant Judices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Just. Quis superavit?

ΕΡΜ. Πάσαις ἡ Ἡδονή. p.821.

ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ n) καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὔμενουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφήν· ἐμὸς γὰρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἔστιν ὁρᾷν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ φιλονεικεῖτε o), ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη p.822.
ἡ δίκη ἔςτ' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου p), παραπλήσιον γάρ τι q) καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥςτ' ἐὰν r) μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὖ τῆς s) Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος. ὥςτε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι t),

n) Ἀρετὴ] Ἀρετῇ etc. conj. *Solan.* citra necessitatem. o) φιλονεικεῖτε] Sic O. A. 2. et *Fl.* (in qua postrema tamen φιλονικεῖτε) In cett. vulgo φιλονεικῆτε. p) Διονυσίου] „Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr.* J. etc." q) τι] „abest a *Fl.*" r) ὥςτ' ἐὰν] Sic scripsi, quum vulgo legeretur ὥςτε ἂν, pro quo in 5011. est ὥςτε ἐάν. s) αὖ τῆς] „αὐτῆς male *Par.* Recte aliae. Αὖ abest ab O." nec non Gorl. Dubitavi tamen abjicere vel ob locum Charon. c. 16. τοῦτον μὲν ἐκείνου — ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου. t) τὸ δεῖνα μέντοι etc.] Totum locum sic vulgo distinctum: τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδ. etc. et hinc male intellectum, ad *Seageri* normam

Merc. Omnibus *calculis* Voluptas.

Port. Provoco ad Jovem.

Just. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus et Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant et opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, et purpura, et unguentis.

Just. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque caussa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adsunto. Verum quid ais?

p. 822. μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος *) γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν u);

ΔΙΚ. Ἱκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις δικάσετε x).

24 *ΕΡΜ.* Διογένη Σινωπέα παρεῖναι καιρὸς, καὶ σὺ τοίνυν y) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἄν γε μὴ παύσηται ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμοῦ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; πέφευγεν z) ἡ Ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον· οὐ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὸν Πύῤῥωνα κήρυττε.

p. 823. 25 *ΕΡΜ.* Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν.

polivi et interpretatus sum. Vid. Adnot. *) ἀδίκαστος] „ἄδικος male O.“ u) ἀνάβασιν] Post hanc vocem interrogationis notam posui, quam in prioribus non invenio. Int. βούλει, unde pendeat Conjunctivus. De significatione vocis μάτην et omnino de hac orationis forma cf. Diall. Mortt. XXII, 1. ibique Adnot. Tom II. p. 618. x) δικάσετε] „restitui ex O. Δικάσατε Edd. priores.“ y) τοίνυν] „omittit *Fl.*“ et Gorl. z) πέφευγεν] Sic O. 3011. et *Schol.* pro vulg. ἀπέφευγεν.

ne capiant hi sportulam. Neque enim judicarunt caussam.

Merc. Nequidquam (*gratis*) ergo adscenderint viri senes viam tam longam?

Just. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus judicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic.

Diog. Verum, Justitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam statim fuste illam percutiam.

Just. Quid hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedica.

Merc. Verum Pictoria quidem adest, Justitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et *olim* sic facturum putabam.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; p. 823.

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ᾽ αὐτοῦ αἱ γραφαὶ, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν ἐςάγαγε a) τῆς Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαὶ, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθὲς, ὥςπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην b), καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου c) ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένου d) δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ, ὦ Ῥητορικὴ, τῶν λόγων.

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς 26
εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ *Demosth.*
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοςαύτην ὑπάρξαι μοι παρ᾽ De Coron. in.

a) ἐςάγαγε] Sic *Schm.* assentiente *Belino* e 3011. et Gorl. pro vulg. εἴςαγε. In Ox. est ἀπάγαγε. b) χθὲς — ἐπηγγελμένην] „Quatuor haec desunt in O.“ c) Διαλόγου] „Διαλόγων male *Fl.* Διαλογουμένου O. omissis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P.“ d) ἀπολογουμένου] „διαλογουμένου marg. A. 1.“

Just. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse judicium.

Just. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas caussas nunc judicari. Verum quando ita visum est, primam agi jube caussam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Justitia. Quod enim non obsoleta est caussa, sed nova et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes, caussam vero adversus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque precor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus urbem et vos omnes

p. 824. ὑμῶν εἰς τουτονὶ τὸν ἀγῶνα. ἔπειθ᾽ e) ὅπερ ἐστὶ f) μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παραστῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν g), τὸν μὲν ἀντίδικον σιωπᾷν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προῄρημαι καὶ βεβούλημαι h), τὴν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ δὲ ταὐτὰ παρίσταταί μοι i) γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς k) ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος l) ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὄψεσθε m), ὥςτε n), ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι o) πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθαι δέον p)· ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ q) ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Demosth. Olynth. III. in.

27 Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ r), τουτονὶ s) κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰω-

e) ἔπειθ᾽] Sic O. et Gorl. cum *Demosth.* pro vulg. εἶθ᾽. f) ὅπερ ἐστὶ] rescripsi e vett. Edd. et ipso *Demosth.* pro eo quod *Reitz.* et recentt. habent ὅπερ ἐστὶν. g) ὑμῖν] „Sic bene O. *Fl. Fr.* J. *Par.*" h) καὶ βεβούλημαι] „non habet *Fl.*" i) οὐχὶ δὲ ταὐτὰ παρίσταταί μοι] Vulgo legebatur: οὐχὶ ταὐτὰ (*Reitz.* et recentt. τ᾽ αὐτὰ. sed *Fl.* τὰ αὐτὰ, in cett. vett. ut editum) δέ μοι παρ. γ. Sed παρίσταταί μοι, omisso δὲ, Θ. Nos secuti sumus *Demosthenem*, cum quo consentit Cod. Gorl. k) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* et mox iterum. l) οὗτος] „οὓς αὐτὸς P. Nil mutat *Fl.*" m) ὄψεσθε] „ὄψεσθαι male O." n) ὥςτε] „non habet O." o) πείσωμαι] πείσομαι B. 1. et 3. p) δέον] δεῖν conj. *Seager.* in Diar Class. N. 36. a. 1818. p. 318. q) εἰκῇ] εἰκεῖ A. 2. r) δικασταὶ] „omisit *Fl.*" s) τουτονὶ] Sic *Schm.* ex Ox. pro vulg. τοῦτον. Perperam *Par.* τοῦτο.

benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respicio, et cum ad verba, quae audio. Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Joniam ober-

νίαν εὑροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο t) ἑαυτῷ p. 824. οὐκ εἰδότα, παραλαβοῦσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπεὶ u) ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾷν εἰς x) ἐμὲ, ὑπέπτησσέ y) τε p. 825. γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν z) με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ a) ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεςενεγκαμένη b), πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα c), καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥςτε τοὺς διαμαρτόντας d) τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν ἐπιδειξομένῳ τοῦ γάμου τὴν εὐποτμίαν e), οὐδὲ τότε περιελείφθην f)· ἀλλὰ πανταχοῦ ἑπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην g), καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, κατα-

t) ὅ, τι χρήσαιτο] ὅ, τι ἂν χρήσαιτο more suo mallet *Bel.* Ceterum in vett. Edd. scriptum ὅτι. u) ἐπεὶ] Sic Codd. P. O. Gorl. et *Thom. M.* v. ἀτενές. Vulgo erat ἐπειδὴ, in nonnullis etiam ἐπειδὰν, testante quidem *Reitzio.* x) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* y) ὑπέπτησσε] „ὑπέπτησε male J." Sic tamen etiam *Lang.* forsan incuria. z) ἐμνήστευον] ἐμνηστεύοντο Gorl. ad legitimam normam, quam alibi observavit noster, ut Tox. c. 37. H. l. videtur hoc interpretamentum esse. Cf. infra c. 29. τοςούτων μνηστευόντων. *Eurip.* Alcest. v. 750. Herm. a) τούτῳ] „deest in O." b) ἐπεςενεγκαμένη] „ἐπειςενεγκ. O. ἐπενεγκ. *Fl.*" c) παρενέγραψα] „παρέγγραψα *Fl.*" d) διαμαρτόντας] „ὁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mutat P." *Διαμαρτάνοντας Lang.* audaciore consilio. e) εὐποτμίαν] Sic *Schm.* suadente *Belino* ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. εὐπορίαν. f) περιελείφθην] ἀπελείφθην 3011. et Gorl. in quo posteriore etiam οὐδέποτε pro οὐδὲ τότε. g) ἄνω καὶ κάτω

rantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere, (tum nempe verebatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicunque me petebant, divites, et honesti, et claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem afferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, et civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad nuptiarum felicitatem ostendandam, neque tum destitui (*relicta sum*); sed ubicunque illum secuta, sursum deor-

p. 825. κοσμοῦσα καὶ περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθελήσαντι h) αὐτῷ, τὸν Ἰόνιον i) συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν ἀεὶ k), μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ᾽
p. 826. ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς τὴν l) εὐ-
28 δοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς m) ἐπάρας, καὶ μέγα φρονήσας n), ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον δὲ, τέλεον o) εἴασεν· αὐτὸς p) δὲ τὸν γενειήτην ἐκεῖνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν ἐν q) ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ

περιηγόμην] „καὶ κάτω περιαγομένη O. omisso ἄνω.“ Περιηγομένη 3011. vitiose, rectius περιαγομένη Gorl. ut Ox. quos secutus est *Schm.* quod quo minus et ego facerem, impedivit proxime sequens καὶ, quod plane necesse est copulative sumi. h) ἐθελήσαντι] „θελήσ. O.“ et Gorl. i) Ἰόνιον] „Ἰώνιον Edd. priores. Vid. Adnot. k) ἀεὶ] Sic *Schm.* ex O. 3011. et Gorl. pro vulg. μοι, probantibus *Belino* et *Jacobo* Quaestst. Luciann. Spec. I. cap. 3. l) τὴν] „Consentit O.“ m) ὀφρῦς] ὀφρὺς A. 2. sola, ut et alibi. n) μέγα φρονήσας] Sic O. P. 3011. Gorl. *Bel. Schm.* pro vulg. μεγαλοφρονήσας. o) τέλεον] „καὶ τέλεον O.“ p) αὐτὸς] „reposuit *Solan.* ex G. P. O. et marg. A. 1. Αὐτὸν editum ante.“ Αὐτὸς etiam *Schol.* q) ἐν] „abest ab O.“

sum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Joniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Jonium cum eo sinum trajeci: et denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, semperque mecum consuērat, ut ne semel quidem abnoctaret. Cum vero satis sibi jam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit; istum vero barbatum, istum habitu *noscendum facile,* qui Philosophiae dicitur filius, supra modum et amatoris instar, se licet seniorem, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, et

δὲ καὶ κωμικὰ r) ἐρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ p. 826.
τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας p. 827.
λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὅρων, καὶ μικρὰ s) ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, ἀλλ', οἶμαι, καὶ t) εἰς ἐκεῖνον ὑβρίζειν u). Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος τοῖς 29
περὶ τῆς κακώσεως x) νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, p. 828.
παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἔνδοξός ἐστιν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καινῶν δὲ y) ὠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν z) ἑαυτῶν a); ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω,

r) κωμικὰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. Vulgo erat κομματικά, unde *Solan.* conj. κωμμωτικά. s) μικρὰ] Sic L. et *Fl.* probantibus *Reitzio* et *Belino* pro vulg. μακρά. t) ἀλλ', οἶμαι, καὶ] Sic O. et 3011. (in quo posteriore etiam ἐς ἐκ. quod imitati sunt *Schm.* et *Lang.*) pro vulg. ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβ. u) ὑβρίζειν] „ὑβρίζει *Fl.*“ x) τῆς κακώσεως] Sic cum articulo O. 3011. Gorl. *Schol. Bel. Schm.* Sine articulo Edd. vulgo. y) καινῶν δὲ] Sic O. pro vulg. καὶ καινῶν. z) προστάτιν] „Sic recte *Fl.* J. *Par.* etc. Προστάτην *Salm.*“ In eundem errorem incidit *Bip.* simul cum B. 1. et 5. a) ἑαυτῶν] „*Amst.* sola male ἑαυτόν.“

comicas, interrogatiunculas se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce, breves quosdam sermones contexere, et tanquam colligere syllabas: a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut parum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem, illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, cum solam me admi-

p. 828. τοσούτων μνηστευόντων b), καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοὔνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμέ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ᾽ αὐτοῦ λήψεσθαι προσδοκῶν; ὃν οἶδε τοῦ c) τρίβωνος οὐδὲν πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς d) τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο μὲν e) μὴ ἐπιτρέπετε f)· ἄγνωμον γὰρ ἐπ᾽ ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾷν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον, τὸν Διάλογον, οὗτος g) ἀπολογείσθω, ἢν δύνηται.

p. 829. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορική, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ τὸ σχῆμα h) τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

30 ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ i), ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ

b) μνηστευόντων] „μνημονευόντων male O.“ c) ὃν οἶδε τοῦ] Vulgo ὃν τοῦ et ὁρᾷ post οὐδέν. Sic, ut edidimus, O. et Gorl. d) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* e) μὲν] „ex O. insertum; aberat ab Edd.“ f) ἐπιτρέπετε] ἐπιτρέπητε Gorl. et 3011. probante *Bel.* g) οὗτος] οὕτως verterat *Gesner.* imprudenter, ut omnem hunc locum, quem nunc castigatum habes. h) τὸ σχῆμα] Articulum, qui vulgo deerat, restitui ex O. et Gorl. i) δικασταὶ] „recepi ex O. aberat ab Edd.“

rantur homines, patronamque suam profitentur. Ego vero tot procis adhuc renitor, et fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem sciat praeter pallium nihil habere. Dixi, Judices. Vos autem, si mea ratione in caussa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Ingrati enim animi est, meum in me gladium acuere. Imo secundum amasii sui, Dialogi, rationem iste caussam dicat, si possit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse caussam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adversaria, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi

τὸ k) δύνασθαι λέγειν παρ᾽ ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ p.829.
ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ l) ἐπιλυσάμενος τῶν
κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων.
πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγή-
σατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς m) τοὺς
Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατά γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδείην
τῷ γάμῳ· δι᾽ ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτονὶ n)
τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ,
καί με μηδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε o).
Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονοῦσαν, οὐδὲ μένου- 31
σαν p) ἐπὶ τοῦ κοσμίου σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμέ-
νην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμουμένην δὲ, p.830.
καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς q) τὸ ἑταιρικὸν, καὶ φυ-
κίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
πτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι r) τὸν ὀφθαλμὸν
φέροι s). καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ· καθ᾽ ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα
ὁ μὲν στενωπὸς ἡμῶν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν,

k) αὐτὸ τὸ] „ταῦτα *Fl.*" l) αὐτὰ] „αὐτὸς *Fl.* male. Vulgatum firmant P. L." m) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* n) τουτονὶ] „τοῦτον O." o) ὑπολάβοιτε] „ὑπολάβειτε O." p) μένουσαν] Sic O. et Gorl. pro vulg. ἐμμένουσαν. q) εἰς] ἐς 3011. *Schm. Lang.* r) ὅποι] „ὅπου O." s) φέροι] „φέρει *Fl.*" Accedunt 3011. et Gorl. probante *Belino*, aut vult ἔφερε, modo Optativus summoveatur.

facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, et harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob caussas, relicta illa, ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae caussa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decenti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille Rhetor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio more disponere, et infucare faciem, et genas pingere: statim suspicabar aliquid, et, quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-

p.830. κωμαζόντων ἐπ᾽ αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων
δὲ, καὶ εἰςβιάζεσθαι t) σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων u).
αὕτη δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ
ἢ x) παρέκυπτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων y) ἀκούουσα z)
τραχείᾳ τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς a), ἢ καὶ παρανοί-
γουσα τὰς θύρας b), ἐμὲ οἰομένη λανθάνειν c), ἠσέλγαινε d),
καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψα-
σθαι e) μὲν αὐτὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον f)· ἐν γειτόνων
δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προςελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι
32 ὑπ᾽ αὐτοῦ. Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλα
ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, κα-
λῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι,
p.831. θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς
ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾷν, καὶ τυράννων κατηγο-
ρίας, καὶ ἀριστέων g) ἐπαίνους ἐκφυγόντα h)· ἐς δὲ τὴν

t) εἰςβιάζεσθαι] ἐςβιαζ. 3011. *Schm. Lang.* u) τολμώντων] τολμόντων *Ald.* 1. 2. mendose. x) ἢ] „omittit *Fl.*" y) ἀπὸ τοῦ τέγους, ᾀδόντων] „Quatuor haec desunt in O." Itidem in Gorl. Et idem narrat *Bel.* de tribus prioribus vocibus. z) ἀκούουσα] „ἀκοῦσαι *Fl.* Vulgatum est in P." a) ἐρωτικὰς] ἑταιρικὰς Gorl. b) θύρας] „Sic O. et marg. A. 1. Θυρίδας Edd." c) λανθάνειν] Sic O. 3011. et Gorl. pro vulg. λαθεῖν. d) ἠσέλγαινε] „Bene sic O. P. B. 1. (et 3.) *Salm.* Ἠσέλγενε male J. *Fl. Hag. Fr.*" e) γράψασθαι] „γράφεσθαι O. Γράψαι *Th. Mag.*" f) οὐκ ἐδοκίμαζον] „Haec et sequentia male desunt in O." g) ἀριστέων] „Sic etiam *Fl.*" h) ἐκφυγόντα] Sic *Schm.* e conj. *Gesneri* et

tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, et his, quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, et cum illis adulterari: quod ego non ferens, nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis et litibus discedere, et quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus et lau-

Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ p. 831.
Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα συνδιαλεγομένους, τῶν ἐπαίνων, καὶ κρότων οὐ δεομένους i). πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δέ εὔορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς.

ΔΙΚ. Ῥήτωρ τις ἔοικεν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, 33
διπλασίονα ἀποισόμενοι k) τὸν μισθὸν ἐπ᾽ ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ l), μακροὺς μὲν ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς m), ἀλλὰ κατὰ μικρὸν, ὥςπερ εἴωθα n). ὅμως δὲ, ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὤν. καί μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ o) προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ

Cod. Gorl. pro vulg. ἐκφυγόντι. i) *συνδιαλεγομένους — δεομένους*] Sic scripsi e Codd. G. P. 3011. et Gorl. Vulgo legebatur *συνδιαλεγόμενον*, omissis plane, quae jam inserta habes. *Κρότου* vulgatum, quod etiam in G. et P. est, rectius, opinor, *κρότων* legitur in Gorl. et 3011. k) *διπλασίονα ἀποισόμενοι*] „*διπλάσιον οἰσόμενοι Fl.*“ *Ποιησόμενοι* Gorl. pro *ἀποισόμενοι*. l) *δικασταὶ*] „non habet *Fl.*“ m) *πρὸς ὑμᾶς*] absunt a Gorl. n) *ὥςπερ εἴωθα*] „*ὥςπερ δὲ νόμος Fl.* omissis reliquis.“ o) *τὸ*] „sine articulo *Fl.*“

dibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantes, laudes ac plausum non desiderantes. Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Just. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Just. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque caussae.

Dial. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium et rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad

p. 831. περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν
τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε p) πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν
Plat. ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν
Phaedr. ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα
p. 832. ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἁψῖδα q)
πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ r),
καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε.
καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον
ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι,
καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκα-
θεῖρξε s) τὸ σκῶμμα t), καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμὸν, καὶ
τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην u), δεινοὺς ἄνδρας ἐπι-
κερτομῆσαι x) τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ καλῶς y) ἔχοντα.
τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα
ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον
ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ

p) τε] „non habet *Fl.*" nec B. 3. q) ἁψῖδα] Sic correxi vulgatum ἀψίδα ad praeceptum Grammaticorum veterum. *Spitzner.* Prosod. Gr. p. 36. r) ὑπὲρ τὰ νῶτα] Sic G. marg. A. 1. W. et Gorl. pro vulg. ὑπεράνω. s) συγκαθεῖρξε] μοι, quod vulgo addiderant, quum omittat 3011., ejecerunt, monentibus *Solano, Gesnero, Reitzio, Belino, Schmiederus, Bipontinus Editor, Langius.* t) σκῶμμα] „σκομμα male *Par. Hag.* utraque. Recte *Fr. Fl. Salm.* etc." u) Ἀριστοφάνην] „Ἀριστοφάνη *Fl.*" x) ἐπικερτομῆσαι] ἐπὶ τὰ κερτομῆσαι Gorl. y) καλῶς] „ὀρθῶς marg. A. 1.

eum diem, atque de Dîs, ac natura, et universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per aëra, ubi *magnus in caelo Jupiter volucrem currum agens fertur*, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, et supra caeli terga pararem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, et, tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, et Jambum, et Cynicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde et mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, et oc-

δῆγμα λαθραῖον z), ὅσῳ καὶ γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς οὖν p. 833.
οὐ δεινὰ ὕβρισμαι μηκέτ' ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος a) διαμένων b), ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μέτρων c) βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; 34

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα, ἢ d) τὸν Διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, καὶ ταύτῃ e) αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδὺν, οὐδὲ τοῖς
πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν p. 834.

z) λαθραῖον] „Sic *Fl. Par. Hag. Salm.* etc. Λαθρίδιον J." et Gorl. a) σχήματος] „omisit *Fl.*" b) διαμένων] „restitutum ex P. Διακείμενος Edd." Recens collati Codd. videntur in διαμένων consentire, quum nihil ab iis, qui contulerunt, notatum sit varietatis. Cf. supra c. 31. in. c) μέτρων] „Sic dedit *Salanus* ex L. P. et Ms. Gr. Μετεώρων ante editum." d) ἢ] olim post διάλογον positum huc transposuerat *Schm.* e Codd. P. et G. Omnino omisit *Lang.* e) ταύτῃ] „διὰ τοῦτο L. et marg. A. 1. sed omisso καί." Sic etiam Gorl. et 3011.

culte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim, qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, et a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini haberetur; primo quidem humi

p. 834. εἴθισα ἐς τὸν f) ἀνθρώπινον g) τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ h), τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾷν καταναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο i) πολλήν οἱ μηχανώμενος τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἳ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ k) δεδιότες, ὥςπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ l) μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ γλίσχρα m) ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ κάθημαι πρὸς αὐτὸν σμικρολογούμενος n), εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον κατεσκευάζετο o), τῆς ἀμιγοῦς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα p) ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἴδωλον q), κολα-

sed ex glossemate credo. f) τὸν] „τὸ *Fl.*" g) ἀνθρώπινον] „ἄνινον marg. A. 1. W." Ceterum ordinem verborum clementiorem restituerunt e Cod. 3011. *Schm.* et *Lang.* Legebatur enim prius: ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. h) μετὰ δὲ,] In prioribus pessime sic distinguebatur: μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, etc. i) τοῦτο] „τοῦ τὸ male *Fl.*" k) τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] „Quinque haec desunt in *Fl*" λόγους ἀκανθώδεις, i. e. dialogos philosophicos, vide Diall. Mortt. X, 8. et eandem, quae h. l. cum echinis comparationem Pisc. c. 51. l) ὅπερ] ἅπερ Gorl. m) γλίσχρα] Sic L. G. P. marg. A. 1 et Gorl. pro vulg. ἰσχνά. n) κάθημαι — σμικρολογούμενος] Sic Codd. G. 3011. et Gorl. pro vulg. καθήμενος — σμικρολογοῦμαι. o) κατεσκευάζετο] Sic marg. A. 1. 3011. et Gorl. pro vulg. εἰργάσατο. p) τὰ πάντα] Vulgo omissum articulum e Codd. 3011. et Gorl. suadente *Belino* restituerunt *Bip.* et *Lang.* q) μορίου

incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, et subridere coactum, jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assideo, minutim cum illo disputans, Utrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, et quae semper unius modi suique similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebatur universum, infuderit? et, Utrum Rhetorice civilitatis particulae simula-

κείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα p. 835. λεπτολογῶν r), καθάπερ οἱ τὴν ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγηται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρός ἐστι συνιδεῖν ἃ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορκεῖ s). ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει t), τὰ u) πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μεμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα, βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν· ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν ἐμοί x)· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε y).

35 ΕΡΜ. Βαβαὶ, δέκα ὅλαις κρατεῖς· ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρειν z). καὶ μὴ

εἴδωλον] „μηρίου male *Par.* Μόριον ἢ ὅλον *Pell.* r) λεπτολογῶν] „λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Const.)“ Sic etiam marg. A. 1. s) ὀξυδορκεῖ] „ὀξυδερκεῖ *Fl. Salm.* et marg A. 1. Ceterae sex ὀξυδορκεῖ.“ t) ἀποβλέπει conj. *Guyet* u) τὰ] „οὐ τὰ marg. A. 1. W.“ x) ἐμοί.] „ἦν *Fl.* Vulgatum firmat P.“ y) ἐνέγκατε] ἀντενέγκατε Gorl. z) οὕτως φέρειν] „οὕτος φέρει] Nihil mutat *Fl.*“ Scilicet corrupta haec putaverat *Mar-*

crum sit, et quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura jucunda illi videtur, et vehementer sibi placet, si dicatur, non cujusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante pedes. Nam caeterarum rerum caussa nihil, puto, mihi objiciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi, ipse Barbarus cum videar, induerim. Injustus enim fuissem, si talia contra leges in ipsum designassem, et patria illum veste spoliassem. Caussam dixi, ut potui. Vos vero similem superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus isto modo ferre calculum, nec desierit opti-

p. 836. παύσαιτο a) φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

cilius, censueratque legendum οὕτως φέρειν, quod jam confirmatum Codice Gorl. probavit *Fritzsch.* Quaestst. Lucianu. p. 195. qui idem etiam τούτῳ ἔθος, neque id improbabiliter, scribendum arbitratur. a) καὶ μὴ παύσαιτο] „μὴ παύσαιο τούτου, sine καὶ P." Similiter Gorl. μὴ παύσαιτο τούτου. Laborat adhuc locus, cui sic mederi conatus *Marcil.* καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις.

mis quibusque invidere. Sed vos quidem discedito nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ p.836.

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ARGUMENTUM.

Dialogus hic est, in quo ad exemplum Socratis Platonici Simo parasitus satis festive demonstrat, artem, quam ipse profiteatur, parasiticam vere esse artem, i. e. systema perceptionum consentientium et coëxercitatarum ad finem vitae utilem; argumenta autem petit tum ex ipsa natura tum e fine parasiticae. Deinde ostendit hanc artem optimam esse ac praestantissimam omnium et singularum; idque efficitur potissimum comparatis aliis disciplinis, maxime philosophia et rhetorica. Denique probat honestam esse eandem, innoxiam aliisque vel maxime commodam et utilem.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, 1
καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ἐπίστανται, δι' ἧς αὑτοῖς a) τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἄν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιο, ἢ ἄλλῳ μεταδῴης b);

a) αὑτοῖς] Sic Gorl. pro vulg. ἑαυτοῖς. b) μεταδῴης] Sic *Schm.* c 3011. et Gorl. pro vulg. μεταδοίης. Vid. ad Hermot. c. 19. Tom. IV. p. 397.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. Quid tandem igitur est, Simo, quod alii homines, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam norunt, per quam et sibi sunt et alii utiles; tu vero, ut videtur, opus habes nullum, unde vel ipse fructum capias, vel alii quidquam impertias?

p. 836. ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾷν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην, οἷον μουσικήν;

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δὲ, ἰατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδὲ c) ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δὲ, ῥητορικήν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

p. 837. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι d), καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ δόκει e) τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι· φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τινα f), τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ

c) οὐδὲ] Olim οὐδέπω. Correxi e Gorl. d) εἶναι] plane inducendum putat *Fritzsch.* Quaest. p. 150. aut scribendum εἴη. Aliud sane est Catapl. c. 11. ubi vid. not. Tom. III. p. 608. e) δόκει] „δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgata abit *Fl.*“ Δοκεῖ B. 3. et *Schol.* in prioribus nostra Edd. f) τινα] Sic melius, spero, scripsi pro vulg. τίνα. Sonat sic etiam interpretatio Latina.

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit, nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi caussa Musicam?

Par. Non, per Jovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam *abesse optem.* Itaque noli putare, te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, et pejorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim

τἄλλα οὕτως ἔχει σοι g), ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. p. 837.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἣν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἴομαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν φημι ἤδη, εἰ δὲ καὶ h) λόγῳ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μέν τινα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἣν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

ΠΑΡ. Τό γε i) τῆς τέχνης παράδοξον k) ἴσως φανεῖταί σοι ἀκούσαντι.

g) ἔχει σοι] „ἔχοιμι *Par.* male. Ἔχοιμι ὡς (i. e. idem quod in *Par.*) P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl* J. etc.“ h) δὲ καὶ] Sic *Fl.* et Gorl. commate, nisi fallor, quod jam necessarium erat, post λόγῳ posito. Nam vulgo haec sic legebantur: *εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.* Exercitationi et usui artis (τῷ ἔργῳ) opponitur disciplina ejusdem (λόγος) quae rationibus ac praeceptis (mox dicuntur οἱ λόγοι) continentur. In sequentibus correxi versionem verborum *καὶ μὴ — ἔχειν, nec eam ob caussam in difficultate me versari*, quam eandem etiam a *Fritzschio* video castigari Quaestst. Luciann. p. 132. qui optime explicat et illustrat hanc loquendi rationem. i) Τό γε] „τότε male *Fl.*“ k) παράδοξον] „ὄνομα *Marcil.* Non comparet

alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cujus igitur alterius?

Par. Cujus? Praeclare, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; an vero etiam cum ratione, non habeo dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nunc tibi licet cognoscere neque propterea mihi succensere. Quam vero *artem sciam*, alias audies.

Tych. Sed *moram* non sustinebo.

Par. Novum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

p.837. *ΤΥΧ.* Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπουδάζω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰςαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 *ΤΥΧ.* Κᾆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην l) φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν m) ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν n) δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφήσεις o). φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἁμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥςπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν p) τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας.

p.838.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

in Edd. neque Codd." l) ταύτην] „abest a *Fl.*" m) μηδεμίαν] „Ita *Par.* Μὴ δὲ μίαν J. *Fl. Hag. Bas. Fr. Ald. Salm.*" n) τὴν μανίαν] „Nihil mutant Edd." Scilicet *Marcilius* voluerat τῆς μανίας. o) ἀφήσεις] Sic *Fl.* pro vulg. ἀφίει, quod etiam in Cod. P. esse tradunt. Sed ἀφίεις marg. A. 1. quod proprius ad Florentinam lectionem, quam ad vulgatam, accedere videtur, p) παιδαγωγὸν] „πατέρα P."

Tych. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar, *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse putato, quod aliam nullam artem novi, et criminibus me jam absolves. Ajunt enim, Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum caussas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας *q*), ὦ Τυχιάδη. p. 838.

ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν ἀποκαλῶν *r*);

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῳ *s*), ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλανότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες *t*) ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν *u*). χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ. p. 839.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι πρόωσται *x*) γέλως πάμπολυς *y*).

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

ΤΥΧ. Εἰ *z*) ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν, Σίμωνι παρασίτῳ.

q) *Πάνυ ὠνείδισας*] Πάνυ ὀρθῶς ὠνόμασας conj. *Seager.* Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 318. male, judice etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 87. qui recte cum Scholiaste facit, ironicumque vocis πάνυ usum satis bene illustrat. r) *ἀποκαλῶν*] Sic marg. A. 1. W. P. Gorl. 3011. probante *Belino* pro vulg. καλῶν. s) *τῳ*] „Sic dedi ex *Fl.* Τῷ cett.“ excepta tamen *Ald.* 1. Deinceps εἴ τε mallet *Bel.* et ὅ, τε perperam dedit *Schm.* In B. 1. et 3. autem est χρήζει. t) *τοῦτο λέγοντες*] „λέγοντες τοῦτο *Fl.* u) *ἀγαλματοποιόν*] χαρίσαισθε ἂν addendum conj. *Jens.* τιμήσετε, aut simile, *Guyet.* At vid. Adnot. x) *πρόωσται*] Sic scripsi e conj. *Jacobsii* pro vulg. προοῖσται. y) *πάμπολυς*] πολύς 3011. z) *Εἰ*] εἰξέσαι 3011. et Gorl. quod *Belinus* mendose scriptum putat pro εἴ γέ σοι, ego, si liceat conjicere, potius pro: Τί γάρ, εἰ etc. Sed nolo tamen

Par. Egregie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Jove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, *Simoni Parasito.*

p. 839. *ΠΑΡ.* Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι a) ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

3 *ΤΥΧ.* Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μήν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε, ἐπειδὰν πυνθάνηταί τις, ὁποία b) τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, (οἷον γραμματική, ἰατρική,) παρασιτική.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἤ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, p. 840. καὶ ὅπως οἴομαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὢν c), ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος.

ΤΥΧ. Οὐδὲν d), εἰ καὶ σμικρὰ λέγοις, ἀληθῆ δὲ, διοίσει.

hujus Sphingis haberi interpres, quae certe documento esse potest, maximum Codicis 3011. et Gorl. esse consensum, ut maxime sit probabile, vel unum ex altero, vel utrumque ex eodem fonte manasse. a) *Δίωνι*] *Διονυσίῳ* conj. *Solan.* b) *ὁποία*] Sic correxi vulgatum vitium *ὁποῖα*. ut saepius alibi. c) *ὢν*] „*ὅμως ὢν Fl.*" d) *Οὐδὲν*] Sic *Solanus* rescripsit ex *Fr. Οὐθὲν* erat in cett. Personas *ΤΥΧ.* et *ΠΑΡ. Fl.* hic omisit, ab *οὐθὲν* novam periodum incipiens" Omisit easdem personarum notas etiam Gorl. Tanto facilius *οὐδὲν*, quod vulgo cum antecedentibus jungebatur plane otiosa illud, vel potius inepta, ratione, ad sequentia, quo haud dubie pertinet, referri potuit. Verba autem Tychiadae, quae antea mutilata et corrupta sic legebantur: *Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει*, cum *Jacobsio* Codicum ope ad maxime probabilem rationem revocavi. Pro vulg. enim *δὲ τοῖς* legunt *δέ τοι* 3011. et 2954. *δέοι* P. *δὲ* simpliciter Gorl. Pro *ἀληθέσι* autem *ἀληθῆ δὲ οὐ* P. *ἀληθῆ δὲ* Gorl. et *ἀληθῆ* Pariss. *Gesnerus*, in vulgatis ac-

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho.*

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec ars sit, respondeatur, (sicut Grammatica, Medicina,) Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc paratus.

Tych. Etsi pauca dicas, modo vera, nihil intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι e) δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δο- p. 840.
κεῖ, ἥτις ποτὲ f) οὖσα τυγχάνει τῷ γένει, σκοπῶμεν. οὑτωσὶ γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιεν g) αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστι τέχνη; ὡς ἐπίστασαι h).

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκνει i) λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστὶν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ τι- 4
νος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων k) ἐγγεγυμνασμένων p. 841.
πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὀρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος l), οὕτως ἀπεμνημόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι m) τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη n);

quiescens, pro εἰ καὶ tamen εἰπὲ conj. et reddidit. *Solanus* conj. εἰ καὶ σμ. δὲ ἀληθῆ δὲ, οὐδὲν διοίσει. *Belinus*: εἰ καὶ σμ. δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει. Huic assentitur *Schmiederus*, nisi quod οὐδὲν praefigendum censet. e) Ἴθι] „Ἴσθι male J." f) ποτὲ] δὲ Gorl. g) μετέχοιεν] Certissimam hanc *Gesneri* conjecturam pro vulg. μετέχοιμεν, quod ferri nullo modo poterat, non dubitavi recipere. h) ὡς ἐπίστασαι] „*Pell.* An σύ; Nil mutant *Fl. Fr* J. etc." Εἰ pro ὡς mallet *Solan.* In Gorl. legitur: Τί ποτ' οὖν ἐστὶν ἡ τέχνη, λέγε πάνυ ὡς ἐπ. in quibus vera lectio latere videtur. Nunc certe cum *Seagero* placuit distinctionem, sic olim positam: — τέχνη, ὡς ἐπίστασαι; ad eam rationem revocare, quam jam *Gesnerus* in versione secutus erat. i) ὄκνει] „Ὤκνει Edd. antea male." k) ἐκ καταλήψεων] „restitutum ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαταλ. Discretim *Salm.* et marg. A. 1. W. Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγενομένων G." l) ἐκείνου γε εἰπόντος] „ἐκεῖνό γε εἰπὼν *Fl.*" et Gorl. m) μετέχοι] μετέχει 3011. n) εἴη] ἂν εἴη Gorl.

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet.*

Par. Omnino equidem *scio.*

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. *Ars*, ut memini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem.*

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec conveniant in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

p. 841. ΤΥΧ. Τέχνη γάρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι o).

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς p) τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν,
p. 842. καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ q) καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι, μὴ σαθρὸν r) ἀποφθέγγηται s). δεῖ τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥςπερ t) καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα ἐκ καταλήψεων u). πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ διακρίνειν ὅςτις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτὸν x). καὶ ὅτῳ y) παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίη z). ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, εἴπερ a) ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· τοῦτον b) δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,

o) ἔχοι] ἔχει 3011. p) τῆς] „abest a *Fl.*" q) ἀλλὰ μὴ] desunt in *Fl.* et 3011. r) σαθρὸν] „σαπρὸν Edd. priores." Quod *Gesnerus* secutus est et *Reitzius* recentioresque. Edd. admiserunt, conjecerat sic *Casaubon.* ad *Pers.* III, 21. s) ἀποφθέγγηται] „ἀποφθέγγωνται marg. A. 1. et *Fl.* male." Sic etiam 3011. Totum locum *Fritzschius* Quaestst. p. 154. sic suspicatur legendum: λόγος, μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρουόμεναι σαπρὸν ἀποφθέγγονται. t) εἶναι καὶ ταύτην ὥςπερ] desunt in 3011. u) ἐκκαταλήψεων] „Sic *Salm.* et *Amst.* Ἐγκαταλήψεων cett. et P. Ἐγκαταλήψεως *Fl.*" x) αὐτόν] Sic B. 3. *Reitz.* et recentt. Αὐτόν A. 1. 2. B. 1. minus bene. y) ὅτῳ] „recepi ex P. L. Οὕτω cett. Sed mox ὅτῳ eaedem recte." z) μεταγνοίη] μεταγνοίοι *Reitz.* et pleraeque vett. Sed μεταγνοίη Codd. 3011. Gorl. et Edd. *Salm.* *Amst.* *Bip.* *Schm.* probante *Bel.* a) εἴπερ] „ἤπερ vult *Marcil.* Sed prius Edd." b) τοῦτον] „Nil mutant *Coll.* et *Fl.*" Οἴει, pensés-tu? subaudit *Bel.* Rectius φήσομεν mente repetetur.

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vitiosae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quemque cum parasitus esse coeperit, non poeniteat. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt *talia;* hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines a bonis: idque cum non, ve-

οὐχ ὥςπερ c) τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ d) φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται, λέγων· p. 842.

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι e), Eurip. Med. v. 515.
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη, ἥγε f) καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δέ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐῤῥωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; Math. p. 845.

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς g) ἀπέλθοι h) πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι i) οἴει;

c) οὐχ ὥςπερ] Sic conj. *Marcil.* Vulgo aberat negatio, quam praeeunte *Solano* restituimus. Vid. Adnot. d) μὴ] „Hoc habent Ms. Angl. et *Par.* Abest in Edd. cett.“ e) διειδέναι] „διειέναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.“ f) ἥγε] Vulgo erat τέχνη πέφυκεν, εἴ γε. Sed Gorl. omittit πέφυκεν, quod haud dubie e superiore versu huc aberravit, et habet ἥ γε pro εἴ γε. g) παντὸς] „Nihil mutare *Fl.* adscripsit *Solanus.* h) ἀπέλθοι] Sic Gorl. et 3011. pro vulg. ἀπέλθῃ. i) πλάττεσθαι] „Nihil mutant Edd. *Πράττεσθαι* legit *Gesner.*“

lut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, quae quidem res quoque obscuras adeo, et minime manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, et benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, et jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

p. 843. *ΤΥΧ.* Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί k) δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην l) ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα, τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὑτωσὶ λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἑστιάσεσθαι m) μὴ μαγειρικοῦ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις. Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως· αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, (Plat. Theaet. Ed. Stallb. Tom. I. p. 233. p. 844.)

6 καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις n) αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου καταλήψεις, εἰ μὴ καθ᾿ ἡμέραν εἶεν o) ἐν γυμνασίῳ, ἀπολλῦσιν p) οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν q) τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

7 Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ r)

k) *Τί*] Τὸ Gorl. l) πολυπραγμοσύνην] Hunc locum sic distinctum praebet B. 3. τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων, καὶ τῶν σιτίων πολυπραγμοσύνην, ἀτέχνου etc. errore manifesto. Vide tamen, an scripserit auctor: πολυπραγμοσύνης ἀτέχνου τινὸς etc. m) ἑστιάσεσθαι] „ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. et *Plat.* l. d.“ n) τοῖς κεκτημένοις] „τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt.“ o) εἶεν] Sic e conj. *Guyet.* quam confirmatam Codd. 3011. et Gorl. probante *Belino* recepit *Schm.* pro vulg. εἴη. p) ἀπολλῦσιν] Vulg. ἀπόλλυσιν. Conjecerant *Guyet.* ἀπολλύουσιν, *Bel.* ἀπόλλυνται inscite, unice vere *Reitz.* sic, uti cum *Schm.* et nos edidimus. q) τὴν] „Abest articulus a *Fl.* r) καὶ] ἂν mallet *Bel.* hoc necessarium ratus ad expellendum soloecismum, illud se capere negans.

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.* Esse autem non ex perceptione modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sint in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem,* nonne

μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐ- p. 844.
δὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί s).

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτι- 8
κὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ
δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην. p. 845.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. φέρε γὰρ, εἰ ἐπιτρέψας τις ἑαυτῷ t) ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι u), μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾷν, σωθείη ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω x.

ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι᾽ ἧς δυνήσεται y) σώζειν ἑαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

s) οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί.] „ὢν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. *Fl.* Pro ὂν etiam ὢν marg. A. 1. W.“ t) τις ἑαυτῷ] Vulgo σὺ σεαυτῷ, et mox σωθείης ἄν. Restitui locum auctore Gorl. cum quo etiam Codex 3011. facere videtur, qui teste *Belino* τις habeat pro σύ. u) χειμῶνι] χειμῶνος 3011. x) Οὐχ οὕτω] „Οὐδ᾽ οὗτος male *Fl.*“ Οὐδ᾽ οὕτω 3011. Conjicias forsan secundum Florentinae lectionem scribendum: Οὐχ οὕτως. Sed vid. ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 409. y) δυνήσεται] Emendaverat *Gesn.* quem *Reitzius* et recentt. secuti sunt, δυνήσεται. Nos vero servavimus, ut oportebat, veterem et unice probam lectionem, a qua sola *Junt.* paullulum recedit, exhibens per errorem συνήσεται.

insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere et bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est sane.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma et robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si quis sibi committat in mari ac tempestate navim, gubernandi imperitus, sperasne illum servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeat artem, qua servare se possit?

Tych. Sic est.

p. 845. *ΠΑΡ.* Οὐκοῦν καὶ z) παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα a) ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχει b) τοιοῦτον εἰ-
p. 846. πεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων c) γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν d) σήμερον.

9 *ΤΥΧ.* Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως e) καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς f) τῆς παρασιτικῆς·

z) Οὐκοῦν καὶ] Οὐκοῦν ἄρα παρ. 3011. narrante *Bel.* Sed quum mox, referente quidem *Schmiedero*, in Gorl. legatur: Οὐκοῦν ἄρα τέχνῃ etc. alterutrum suspicor falso retulisse; in utrum vero haec suspicio cadat, tanto minus nunc curo, quum in neutro loco ἄρα admitti posse videatur. a) ἄρα] οὖν ἄρα 3011. b) ἔχει] Sic Gorl. et 3011. pro vulg. ἔχοι, pro quo *Bel.* etiam maluisset ἂν ἔχοι. c) ἐκ καταλήψεων] ἐκκαταλ. junctim *Ald.* utraque. d) ἡμῖν] καὶ 3011. e) ὅπως] ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει δὴ, ὅπως 2954. *Bel. Schm.* Inserit σκόπει etiam *Schol.* Sed merito *Fritzschius* Quaestst. p. 31. pro interpretatione habet. f) ἀποδῷς] Subscripsi jota, prioribus omissum. Cf. δῷς Hermot. c. 74. Pro Imagg. c. 24. e. a.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, et aurigas artifices sedibus ego novi saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale nemo dicere potest. Ergo si neque inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

ΠΑΡ. Ὀρθῶς σύ γε g) λέγων. δοκεῖ γὰρ δή μοι οὕτως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτική ἐστι τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. p. 846.

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ h) μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα i) μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ k) τέλος χαριέστερον εἶναι l), *Hom. Od. IX, 5.*
Ἢ ὅταν εὐφροσύνη m) μὲν ἔχῃ κάτα n) δῆμον ἅπαντα,
— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι p. 847.
Σίτου καὶ κρειῶν o), μέθυ δ' ἐκ p) κρητῆρος ἀφύσσων

g) *σύ γε*] „*σὺ Fl.*" h) *Ὑπέρευγέ*] „Sic Edd. *Ὑπερ εὖ* adlevit *Solanus* non addens conjectura an varia lectio sit." i) *ἄρα*] *ἂν* mallet *Bel.* k) *φημὶ*] „Sic *Homer.* l. d. item P. et *Par.* *Φησὶ* male *Fl. Ald. Hag.*" l) *εἶναι*] „Sic *Hom.* L. *Fl.* V. 2. et *Par.* *Ἔμμεναι* male cett. *φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο* marg. A. 1." m) *εὐφροσύνη*] „*εὐφροσύνην* male Edd. omnes." n) *ἔχῃ κάτα*] Vulgo *ἔχῃ κατὰ*, quod *Guyetus* e quibusdam Edd. *Homeri* in *ἔχει κάτα* mutandum censuit. In altera voce nos facile sumus obsecuti. o) *κρειῶν*] „*κρεῶν* Edd. quod corrigendum esse etiam *Guyetus* monuit. p) *δ' ἐκ*] „restitutum ex *Hom.* *Δὲ* Edd. omissa praepositione." Eundem errorem etiam in *Maximo Tyrio* Dissertt. VII, 3. correxit *Reiskius*, respiciens hunc quoque *Luciani* locum.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri: *Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis et Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe et invidendam esse solam,

Non equidem finem potiorem ullum arbitror esse,
Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.
— — Si mensa exstructa sit alte
Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

p. 847. *Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ q) δεπάεσσι.*

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτό τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἴδεται εἶναι,

οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὔδαιμον νομίζων. καὶ μὴν r) οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ s) τῶν Ἑλλήνων t), καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊκοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε τοὺς u) Ἕλληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ
p. 848. *ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὖθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λείας x) κινήσεις, οὐδέποτε y) εἶπε τοῦτο*

q) ἐγχείῃ] „ἐγχέῃ P." Sic etiam 2954. et Edd. B. 1. 3. r) εὔδαιμον νομίζων. καὶ μὴν] εὐδαιμονίζων. καὶ οὐ μὴν Gorl. s) σοφωτάτῳ] „φιλοσοφωτάτῳ P." Sic etiam 2954. t) Ἑλλήνων] „Sic L. *Par. Hag.* Ὅλων cett. et P. *Λόγων* *Fl.* et marg. A. 1." u) τοὺς] „Articulo caret *Fl.*" x) λείας] „τελείας marg. A. 1. et L. Nil mutant Edd." *Τελείας* etiam 2954. y) οὐδέποτε] οὐδὲ τότε conj. *Fritzsch.* Quaestst. p. 77. ad modum probabiliter.

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere; cum Philocteten reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *potiorem finem.* Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem, cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus moveri

τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παράσιτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν z) αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων· p. 848.

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης. καί·
Παραπλήθωσι a) τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν b).

11 Ὁ γε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν c) εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν παράσιτος ἑκατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπικούρειος d) οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν p. 849. περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ

z) ἀκούειν] „constans lectio." a) παραπλήθωσι] παραπλήθουσι *Fl.*" *Παρὰ δὲ πλήθωσι* et mox *κρειῶν* edidit *Schm.* e Codd. 2954. et Gorl. convenienter cum *Hom.* At quidni tum etiam *ἥμενοι* pro *καθήμενοι*; Imo vero ex memoria haec liberius et decerpta recitantur. b) κρεῶν] „Sic etiam *Fl. Fr. J. Par.*" Vid. not. praecedentem. c) αὐτὸν] „*αὐτῶν Fl.*" d) Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος mallet *Guyet.* cum *Obsopoeo* interprete.

motibus, nunquam hunc dixit *finem potiorem*, sed vitam Parasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet, nisi saepius recitentur:

Convivaeque sedent deinceps. Et:
Mensa exstructa sit alte
Pane et carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magni-

p. 849. τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα e) καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥςπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας f) ἀπο-
12 πλέων οἴκαδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προςήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος οὗτος, ὅςτις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται g), ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν οὖν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι h), παράσιτός
p. 850. ἐστι, καὶ οὐχ ὃς i) λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

e) πάντα] πάνυ 2954. f) ἐπὶ τῆς σχεδίας] ἀπὸ τῆς Σχερίας vult *Solan.* quam ingeniosam solertiam facilius, quam oportuerat, secutus est *Wieland.* g) οὐ ζήσεται] „Et sic *Fl.* cum cett.“ h) ἔχοι] ἔχει *Schm.* e 2954. et Gorl. i) ὃς] Sic necessario corrigendum erat vulgatum ὡς, quod jam offenderat *Jacobsium* in *Porson.* Adverss. p. 299. conjicientem εἰ καὶ ἄλλως λέγει. Mecum facere video *Fritzschium* Quaestst. p. 34. sq.

tudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit et dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicunque demum est ille sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, et non, ut ait, *Philosophus:* si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι k) τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλά p. 850.
τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί φής;

ΤΥΧ. Κἀμοὶ δοκεῖ

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει l) τῷ δὲ ὀλίγα καὶ m) μηδὲν, οὐκέτι· ὥςτε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ n) τέλους· λέγω δὲ o) τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν p) ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφθόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν, τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ q) μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο r) ἐσθίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν s)· τοῦτο δὲ, τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; p. 851.

k) ἔχοι] ἔχει iterum, ut supra, 295i. Gorl. *Schm.* qua mutatione neutro loco opus erat. l) παρέχει] „Forsan πάρεστι *Pell.*" Magis ὑπάρχει placeret *Fritzschio* Quaestst. p. 168. nisi sana ipsi videretur vulgata. m) καὶ] Mallem ἢ. n) τοῦ] „deest in *Fl.*" o) δὲ] δὴ Gorl. p) μὴν] μὲν id. q) ἢ εἰ μὴ] „Sic B. 2. (et 3.) *Par.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L." r) τοῦτο] τούτου conj. *Gesner.* quem jure suo castigat *Fritzsch.* Quaestst. p. 125. s) ὑστερεῖν] ὑστεροῦντα conj. *Seager.* Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 318. Et sic sane

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali idcirco edendi cibi, et voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenset, pugnandum. An non ita est?

p. 851. *ΤΥΧ.* Νὴ Δία, κἀμοὶ δοκεῖ.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν οὖν t) Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥςτε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος u), οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων x) ἀχθεσθείη y), καὶ πάντα ἔχει, ὥςτε καὶ φάγοι καὶ πίοι z), μόνος οὗτος ὑπὸ μηδενὸς, ὧν ἐκείνους ἀνάγκη a), ἐνοχλούμε-
13 νος. Ἀλλ᾽ ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, κἀκ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη, δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης b) ἀνάγκη προςάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἔστιν ὅςτις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην,

exspectabatur; quamquam nolim anacoluthon sine auctoritate extrudi, in quo auctor paullo negligentior superioris Infinitivi περιπίπτειν recordatus esse videtur. t) οὖν] vulgo omissum inseruerat *Schm.* e Gorl. Ita etiam *Seagero* visum. u) οἰκονόμος] οἰκίαι vel συνοικίαι conj. *Solan.* x) ἀπολλυμένων] „restitutum ex G. Τῶν ἀπολλύμενος L. et marg. A. 1. Ἀπολογούμενος Edd.“ y) ἀχθεσθείη] ἂν *Belinus*, ut solet, addendum putat. z) φάγοι καὶ πίοι] φάγῃ καὶ πίῃ 3011. Gorl. a) ὧν ἐκείνους ἀνάγκη] Vulgo legebatur ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκῃ, sed novissimum hoc vocabulum sine jota scriptum in Edd. vett. ἐκείνους autem in Edd. J. et B. 5. nec non in L. et marg. A. 1. Sic in promtu statim erat emendatio, in quam eandem incidit etiam *Fritzschius* Quaestst. p. 195. b) πάσης γὰρ τέχνης] πάσαις γὰρ τέχναις conj. *Guyet.* At vid. Adnot.

Tych. Per Jovem, mihi quoque videtur.

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque vasa argentea, de quibus deperditis gravetur; et habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus isti necessario conflictantur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis artis disciplina necessario adhibet laborem, me-

ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ p. 851.
δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινας ἀπὸ c) τῶν δι-
δασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπιὼν, ὤφθη σκυ- p. 852.
θρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ
μὲν παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα
ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνον-
τες, μισοῦσιν αὐτὰς, ὥστε ἔνιοι δι' αὐτὰς d) ἀποδιδρά-
σκουσι. τί δὲ, οὐ κἀκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν
ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέ-
ρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν πα-
ράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε
αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶ-
γμα καὶ ἔντιμον e), καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ 14
μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ f) ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ
μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ g) Par.
γὰρ, [καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτό h).] ἡ δὲ [... καὶ —] πα- Hesiod. Ἔργ. v.
ρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν 290.

c) ἀπὸ] „recepi ex J. V. 2. B. 2. et MS. Gr. Ἐκ cett. Edd.“ Sic etiam Codd. 3011. et Gorl. Sed B. 3. ἀπὸ τῶν διδασκαλείων cum B. 2. d) δι' αὐτὰς] „Sic esse in omnibus Edd. notat *Solanus*.“ e) ἔντιμον] ἐν τιμῇ conj. *Seager.* quod sane concinnius foret. f) τὸ] „Delet articulum *Pellet.*“ g) πολλὴ] „Sic *Fl.* J. *Ald. Amst. Fr. Salm.* Πολλοὶ *Par. Hag.* B. 1. et 2.“ *Πολλὸς* conj. *Reitz.* quum μακρὸς sit in *Hesiodo.* h) αὐτὸ] „Sic J. *Fr. Ald. Hag. Par.* Αὐτοὺς *Fl. Salm.* B. 1. et 2.“

tum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Jovem,* inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res et ad honorem gravis et ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, et ardua ad illud via est. Parasitica

p. 852. αὐτῷ τῷ i) μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέ-
λει ἐστίν. αἱ k) μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν l) οὐ τινὲς, ἀλλὰ
πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
p. 853. εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ m) ἄρξασθαι τῆς τέχνης. ἢ
οὐκ ἐννοεῖς ὅτι μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνε-
κα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι ἕνεκα·
ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέν τι n) διώκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ
καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται; Καὶ μὴν
ἐκεῖνά γε οὐδείς ἐστιν ὅςτις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς
λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπω-
ροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγου-
σι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους
ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ
παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ' ἡμέρας ἱερὰς ἄγει·

Ego quidem αὐτὸ inveni in B. 1. et 3. non αὐτούς. Sed αὐτὰς habent Gorl. et 3011. probante *Belino*. i) τῷ] „Sic B. 1. et 2. (et 3.) *Par.* P. recte. Τὸ male J. *Fl. Salm.* etc." k) αἱ] καὶ conj. *Seager.* valde improbabiliter. l) τεχνῶν] τέχναι legendum arbitratur *Fritzsch.* Quaestst. p. 51. At vero per totam hanc artium comparationem a parasitica non distinguuntur αἱ τῶν ἄλλων τέχναι, quod etiam vereor ut satis recte dici potuerit, sed semper, id est, plus decies, αἱ ἄλλαι τέχναι, vel αἱ λοιπαὶ τ. Si cui autem contractior loci natura fraudi fuerit, suaserim huic, ut fingat auctorem minus Lucianeum scripsisse: οὐ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν τινὲς, ἀλλὰ πᾶσαι αἱ (ἄλλαι τέχναι) etc. m) τῷ] „bene *Par.* B. 1. (et 3.) et G. Τὸ rursus male Edd. cett." n) μέν τι] Sic corrigendum videbatur vulg. μέντοι. Eandem suspicionem proponit et docte illustrat

vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; et simul, dum incipit; finem etiam suum reconsequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae caussa: et struere fabrum domos non struendi caussa: sed Parasitum nihil sequi aliud; verum idem et opus ipsius esse, et illud, cujus caussa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: *ut,* qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero

πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν. Ἔτι οἱ μὲν p. 853.
βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ 16
ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες· πολυποσίαις
δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν. Καὶ 17
αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ
ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε
ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς o) ἵππου. αὕτη p)
δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ p. 854.
ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι q) αὐτῇ. Καὶ, ὡς 18
ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύ-
την δὲ, λαμβάνοντες. Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι δι- 19
δάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ
ποιητικὴ, κατὰ Σωκράτην r), καὶ αὕτη θείᾳ τινὶ s) μοίρᾳ
παραγίγνεται. Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 20
ὁδεύοντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διαπράττεσθαι· ταύ-
τῃ t) δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Fritzsch. Quaestst. p. 21. sq. o) χωρὶς] ἄνευ Gorl. p) αὕτη] „αὐτὴ Edd. priores." Correxerunt *Jens.* et *Solan.* q) χρῆσθαι] χρᾶσθαι *Fl.*" r) Σωκράτην] „Σωκράτη *Fl.*" s) θείᾳ τινὶ] Sic Gorl. Sed vulgo θείᾳ omittebatur. t) ταύτῃ] αὐτῇ 3011.

triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, ii pauco cibo et potu pauco utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et reliquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare possunt artifici: neque enim tibia canere licet sine tibia, neque psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita commoda, ita non gravis artifici, ut etiam nihil armorum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam et naviganti licet uti.

Tych. Utique.

p. 854. *ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι*
21 *δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ u) δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας.*

ΤΥΧ. Τί δὲ, οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 *ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία x) τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις y), ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.*

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ z) πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπον-
p. 855. *δῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅςτις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;*

u) *αὐτὴ*] „Nil mutant Edd." Nisi quod B. 3. habet *αὐτῇ* et *Schm.* *αὕτη*, *Jensio*, opinor, auctore. x) *γενναία*] Vulgatum scribendi vitium *γενναῖά* correxerat *Schm.* y) *εὕροις*] *εὕρῃς* 3011. quod temere probat *Bel.* aut scribi jubet *οὐκ ἂν ἄλλο εὕροις.* z) *δεῖ*] *δὴ* male *Fl.*"

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes ceterae, ipsa vero alteram nullam.

Tych. Quid vero? nonne qui aliena sumunt, injuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic fit

ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν p. 855.
ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν 23
ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν
γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον κακοπαθοῦντες a), καὶ ἱδροῦν-
τες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται,
ὥςπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχει-
ρίζεται τὴν αὑτοῦ b) τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.
Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, 24
ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ *Hom. Od. IX. 108.*
φυτὸν, οὔτε ἀροῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα c)
πάντα νέμεται; Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ 25
χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε
πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται
ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικήν· ὥςτε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου, ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδει- 26

a) κακοπαθοῦντες] „κακαπαθοῦντες *Hag.* 2. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett.“ b) αὑτοῦ] αὐτοῦ Edd. vett. et *Schm.* Recte ediderant *Reitz.* et *Bip.* c) ἀνήροτα] „recte B. 1. et 2. (et 3.) *Par. Salm.* Ἀνήρωτα male J. *Fl. Fr. Ald. Hag.* utraque.“

amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum et sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine et aratro depascitur omnia? Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet

p. 855. χθαί μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὡς καὶ κατ᾽ ἰδίαν ἑκάστης διαφέ-
ρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παρα-
βάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως *d*) καθαι-
p. 856. ροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων
καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ
δὴ πρὸς πάντων, τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν *e*),
ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονταί *f*) τινες.
ἐπειδὰν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμι *g*) τὴν παρασιτικὴν
πολὺ κρατοῦσαν, (σχολῇ) *h*) δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν
δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπαι-
27 νίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορι-
κῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ
μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ *i*). οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορι-

d) πως] πῶς male *Schm.* cum nonnullis vett. Edd. e) τὴν φιλοσοφίαν] „Articulum omittit *Fl.*" Inserit autem *Marcill.* μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς etc. Certe tale quid sane desideratur, vere, opinor, ab auctore scriptum. f) ἀποφαίνονται] „ἀποφαίνουσι *Fl.*" g) ἀποδείξαιμι] ἀπέδειξα mallet *Bel.* minus vitium majoris ope corrigere conatus. „Vitium enim h. l. et mihi sane videtur esse ἐπειδὰν cum Opt. ubi necessario Conjunctivus requirebatur. In illis enim locis Amor. c. 16. Asin. c. 21. et similibus, ubi ἐπειδὰν cum Opt. reperitur junctum, ἐπειδὰν est *quoties fere*, quod quam parum h. l. conveniat, facile perspicitur. Malui tamen nunc timidioris religionis, quam nimiae audaciae, crimine argui. h) σχολῇ] Deest in Gorl. unde mihi admodum suspectum est, ut nota lectoris cujuspiam censoria, qui de veritate hujus rationis dubitasset. *Seagerus* aut ironiam dicit inesse, quam equidem ab h. l. alienissimam puto, aut reponendum πολύ. i) οὔ] „male omissum in *Fl.*"

artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam *esse principes:* quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaa, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in

κὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ p.856. δὲ τοὐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡςαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πρά- p.857. γματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἁπλῶς, ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης k) κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δῆλον ὅ,τι l) τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γάρ φημι μήτε εἶναι τέχνην m), ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί n) δή ποτε; ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ. καὶ δὶς δύο παρά τε o) ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις. φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ οὔτε ἀρχὰς οὔτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

k) γνώμης] „γνώμαις *Pell.*“ l) δῆλον ὅ,τι] Sic *Seager.* pro vulg. δηλονότι. Iam non est, quod καταλείπεται *Jacobsio* credamus corrigendum esse καὶ τὰ λοιπὰ ἔστιν. m) τέχνην] τέχνης 3011. n) ἐπεὶ τί] ἐπεί τοι conj. *Guyet.* o) τε] Sic correxi vulg. γε cum *Fritzchio* Quaestst. p. 122.

rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes:* sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes:* aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus non obscurum est, quid conjicere relinquatur. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est et eadem; et bis duo apud nos pariter et apud Persas, quatuor sunt; et convenit de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; et neque principia omnium, neque fines consentire.

p. 857. *ΤΥΧ.* Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

p. 858. *ΠΑΡ.* Καὶ μὴν καὶ p) τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ
28 τι q) κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον r) εἴη, καὶ παρέλθοι s) τις συγγνώμης ἀξιώσας t), ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη u). φιλοσοφίαν δὲ τίς x) ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων y); μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φι-
29 λοσοφία μία. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦ-
p. 859. το, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλ-

p) *Καὶ μὴν καὶ*] „Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis.“ *Κατὰ μὴν τὰς μὲν* etc. conj. *Seager.* non video quamobrem. q) *τι*] „τὶς *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις.“ r) *ἀσύμφωνον*] „ἀσύμφωνος *Fl.*“ s) *παρέλθοι*] παρέλθῃ 3011. t) *ἀξιώσας*] „ἄξιός ἐστι *Fl.*“ u) *προσδεκτέος εἴη*] „Tria haec absunt a *Fl.* et merito. Vid. nott.“ *Προσδεκτέον* conj. *Jens.* probante *Seagero.* x) *δὲ τίς*] δέ τις sine interrogationis nota Edd. vett. quem errorem *Reitz.* correxit. *Τίς ἂν ὡς* mallet *Bel.* y) *ὀργάνων*] ὀργανικῶν corrigi vult *Seager.* Cf. Adnot.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si *in medium* progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica?* Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.* Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in

λον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν μίαν z) εἶναι, p.859.
τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν. Ἡ μέν- 30
τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ a), καὶ ὡςαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς b), παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν, ὡς ἔοικε, παράσιτοί τινες c), οἷον d) Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, καὶ συμφωνία e) τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥςτε ἔμοιγε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς 31
δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολ-

z) *μίαν*] „ἂν *Fl.* et marg. A. 1. W.“ a) *ταὐτὰ*] ταῦτα B. 3. b) *δὲ τοὺς*] „Et sic esse in *Fl.* adscripsit *Solanus.* Sed est et in cett. praeter B. 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούςδε B. 2.“ „Ἑτέρως τούςδε *Schm.* nihil monens, cur ita. Vid. Aduot c) *Παράσιτοί τινες*] Sic *Fritzsch.* Quaestst. p. 195. sq. e Cod. Gorl. cum quo *Schol.* quodammodo videtur conspirare, pro vulg. ὡς ἔοικεν, ἐν παρασίτοις τινές. d) *οἷον*] „οἱ *Schol.* et *Coll.*“ e) *καὶ συμφωνία*] „omisit *Fl.*“

diversa sententiarum, *ex illo ipso* maxime demonstratur, plane non esse in rerum natura illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid deorum potius illud sit? et nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam tollit ejus, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros una est, et circa eadem eodem modo *versatur:* neque est, ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, ut videtur, Parasiti quidam, qui, velut Stoici aut Epicurei, decreta habeant diversa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et convenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam

p. 860. λοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὕς τινας μέντοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμὲ, ὡς f) κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ, οὕς τινας καὶ εὕροις g) εἰπεῖν.

ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους· ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι, οὕς τινας λέγω, δύναιο.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νὴ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκούειν, τίνες εἰσίν.

ΠΑΡ. Ἐγώ σοι δείξω, καὶ h) καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ὧν i) ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους,
32 καὶ οὓς ἥκιστα οἴει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὗτος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἧκέ ποτε

f) ὡς] „abest a *Fl.* *Δῆτα Pell.* (et *Gesn.*) pro κατά." *Καὶ Guyet.* conj. satis probabiliter. g) καὶ εὕροις] καὶ εὕρῃς Gorl. et 3011. probante *Bel.* cui etiam ἂν εὕροις placeret. h) δείξω καὶ] „Utrumque omittit *Fl.*" i) ὧν] ὡς legit et vertit *Gesn.*

nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, et in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, et recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, et quos tu minime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urba-

εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύναιτο δι᾽ αὐτῶν p.860.
γνωσθῆναι k) Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ· καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας ηὐδοκιμηκέναι l)!, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν p.861.
Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐῤῥῶσθαι φράσας. Τί δὲ, καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρη- 33
ναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνυ.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων γοῦν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς ηὐδοκίμει m) παρ᾽ αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς n) τὴν τέχνην εὐφυής· ὥςτε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ᾽ αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι δοκεῖ
καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν o) ὁ 34
γενναιότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἧκεν εἰς Σικελίαν p) ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις

k) *γνωσθῆναι*] *γνωθείη* conj. *Seager.* Vid. Adnot. l) *ηὐδοκιμηκέναι*] Sic cum *Solano* scripsi pro vulg. *εὐδοκ.* et mox iterum in eadem caussa. m) *ηὐδοκίμει*] Iterum cum *Solano* correxi vulg. *εὐδοκ.* n) *πρὸς*] *εἰς* 3011. et Gorl. o) *ὑμῶν*] „Et sic Edd. vett." p) *εἰς Σικελίαν*] *ἐν Σικελίᾳ* 3011.

nosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Plato ille vester praestantissimus, venit et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii

p. 861. δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν
p. 862. ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπί-
36 στασαι. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μό-
37 νον, ὥςπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, παρασιτίᾳ q) σπουδάσαντας ἔδειξα. παράσιτον
38 δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα. Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὔδαιμον τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥςτε φιλοσόφους μὲν ἄν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι r), παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυςτυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

q) παρασιτίᾳ] „Ita cum puncto subscr. *Par. Fr.* (et B. 3.) Sine eo cett. *Περὶ σιτία* V. 2.“ r) εὕροι] εὕρῃ 3011.

non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter inscitiam excidit: similisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Parasitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque parasitatum esse, et Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita et Parasiticam. Ergo Philosophos, ut res erat, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Jam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adsunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos et rigentes inveniat, et esurientes: Parasitum vero non *inveniat;* aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut men-

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἡ παρασιτικὴ, πῶς ἐπιδεικνύεις; p. 863. 39

ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δ' s) αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας, ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὑτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς t) οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν, ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγ- 40
μά σοι δοκῇ u) χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾷν ἔξω δῃουμένην x) τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ πα-

s) ὁ δ'] Sic B. 1. 3. In reliquis ὅ δ'. t) Ὡς] deest in Gorl. et 3011. haud improbante *Belino*. u) δοκῇ] „δοκεῖ male *Fl.*" x) δῃουμένην] Sic 3011. et Gorl. et hinc *Schm.* monente *Belino* pro vulg. δηϊουμένην.

dicus mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Sunt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! et olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicunque militari sunt aetate, et ve-

p. 863. ῥαγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν y) τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι,
p. 864. γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὴ τοὺς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότας, ὥςπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους,
41 ὥςπερ ἐκείνους, τινὸς δεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς; οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς, (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προςέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ z) ἀποθάνοι
42 καλῶς; Ἀλλὰ τί δεῖ a) ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν πα-

y) χωρεῖν] „χορεῖν male J. et V. 2. nec non A. 2. z) καὶ εἰ] „εἰ καὶ Fl." Deinceps ἀποθάνῃ 3011. a) δεῖ] „restitut. ex J. et V. 2. Δὴ cett. male."

nire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras, et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nudari. Inspice vero viros, o bone, singulatim, et proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues et pallidos horridosque, quasi jam saucios *in acie* relictos. Certamen quidem, et pugnam statariam, et impressionem, et pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre posse homines, quales illi sunt, refectione quadam indigentes? Vide autem contra *in alteram partem* transgressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum primo corporis habet, et colore est jucundo? neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, et sanguine repleto: non enim honestum est oculum timidum et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis et pulcher fue-

ραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥη- p. 864.
τόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο *b*), p. 865.
φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ *c*) μέτριον. λέγε δὲ ὅμως *d*).

ΠΑΡ. Τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν φωνὴν διὰ τοῦτο *e*) εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μέν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγγελίᾳ τοῦ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν προὔδοσαν καὶ σφᾶς αὑτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὥς *f*) εἴγε τις καὶ ἄλλος *g*) Ἀθηναῖος κατὰ ταὐτὰ *h*) ἐπολέμει, κἀκεῖ-

b) παρετάξατο] „recepi ex J. V. 2. G. et marg. A. 1. παρεδέξατο cett." c) ὑπισχνῇ] „ὑπισχνεῖ *Fl.* et marg. A. 1. W." d) λέγε δὲ ὅμως] Sic formata et collocata verba praebet margo A. 1. W. cujus auctoritatem, non invito *Reitzio*, secuti sunt *Wiel. Bel.* et *Schm.* Vulgo enim legebantur haec: Λέγω δὲ ὅμως, et adscripta quidem sequentibus Parasiti verbis. e) διὰ τοῦτο] διάτορον conj. *Jacobs.* κατὰ τοῦτο *Fritzsch.* Quaestst. p. 196. cum *Tacito* (Histor. I. 6.) interpretans: *cui neque vox ad hanc formam esset.* Vitio certe aliquo laborare hunc locum et ego facile *Solano* credo. f) ὡς] καὶ legi vult *Jacobs.* Actt. Monacc. Tom. II. p. 443. Aliter totum locum constituit *Guyet.* quem vide in Adnott. g) ἄλλος] „ἄλλως V. 2. male." h) κατὰ ταὐτὰ] Vulg. κατ᾽ αὐτά. Sed *Fl.* καὶ ταῦτα, quod vestigium genuinae lectionis secutus correxi

rit, dum vivet miles, et pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est conjecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodit, hunc ajo ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, et mediocre nihil promittis! Dic tamen.

Par. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, et Aeschines, et Philocrates prae metu, denunciato statim Philippi bello, et patriam et se Philippo prodi-

p. 865. τος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης,
καὶ Λυκοῦργος, οἵ γε δοκοῦντες ἀνδρειότεροι i), κᾂν k) ταῖς
ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ,
τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ;
καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυκοῦργος οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ
p. 866. ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'
ἐντειχίδιοι ἐκάθηντο l) παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι,
γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυ-
Demosth. φαιότατος m) αὐτῶν, ὅτ αυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
Phil. III. χῶς, Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων n) ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ
p. 92. Vol. I. ἀνδράποδον πρίαιτο τίς ποτε," τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
Dind. Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν
εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα
πρότερον διήκουσας οὐδενὸς, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως

ita, ut etiam *Guyetus* voluerat. i) ἀνδρειότεροι] „recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι." k) κᾂν] Sic *Ald.* utraque. In cett. omnibus est κἂν. l) ἐκάθηντο] Sic e Gorl. et 3011. auctore *Belino*, correxit *Schmiederus* vulgatum κάθηντο. m) κορυφαιότατος] Sic 3011. 2954. et Gorl. non reluctante *Belino* pro vulg. κορυφαῖος. Sic idem noster Quom. Histor. Conscr. c. 34. licet ipse hunc Superlativum damnasse videatur Soloec. c. 5. ubi vid. not. n) Μακεδόνων] Μακεδὼν mallent, *Solano* innuente, *Bel.* et *Schäfer.* ad *Demosth.* Annott. Tom. I. p. 570. Μακεδὼν ὢν *Valcken.* Diatr. de Phil. p. 273. Cf. *Wyttenbach.* Bibl. Crit. Vol. III. P. I. p. 78.

derunt, manseruntque Athenis sic, ut semper rempublicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exserere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae jam obsessi, sententiolas quasdam et sonsultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum pernicies, unde neque servulum quis emat;* progredi ausus in Boeotiam, ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abjecto clypeo fugit. An nunquam ista

Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θρᾳξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κά- p.866.
θαρμα ἦν.

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ 43
λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ o) οὔ. τί δὲ περὶ τῶν
φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους, ὥσπερ ἐκείνους, p.867.
ἔχεις p) αἰτιᾶσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας q) ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὲ r) οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅςτις εἰπεῖν s) ἔχοι φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἤτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὅμιλος, οὐδὲ t) εἶδον παράταξιν· μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει u) μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ

o) δὲ] καὶ B. 3. in qua totus hic locus corruptus. p) ὥςπερ ἐκείνους ἔχεις] Alio ordine, qui praestantior visus Belino, 3011. ἔχεις ὥςπερ ἐκείνους, et sic *Schm.* quoque. q) ἀνδρίας] ἀνδρείας 3011. Cf. De Salt. c. 12. et Hermot. c. 7. ibique Varr. Lectt. r) δὲ] δὴ vulgo. Necessario correxi, monente etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 196. quod confusionis genus saepissime jam a nobis per hos libros notatum. s) ὅςτις εἰπεῖν] „εἰπεῖν ὅςτις *Fl.*" *Belinus* conj. ὅςτις ἂν εἰπεῖν vel ὅςτις εἰπεῖν ἔχῃ. t) οὐδὲ] Sic Gorl. 3011. *Bel. Schm.* pro vulg. οὔτε. u) ἐν

prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, et verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, et virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato, et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in

p. 868. τῆς Πάρνηθος x), εἰς τὴν Ταυρέου παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον ὀαρίζειν y), καὶ σοφισμάτια προβάλλειν z) τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ a) μάχεσθαι.

ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥςτε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυ-
44 τοῦ τέχνῃ καταψεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον, ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν πολέμῳ, καὶ a) λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος b) Ὁμήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, ὅςτις c) οὐκ ἐπίσταται
p. 869. παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ

τῇ πόλει] ἐπὶ Δηλίῳ conj. *Palm.* ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ *Gesn. Bel. Heindorf.* ad *Platon.* Charm. in εἰς τὴν Ἀμφίπολιν, deleta voce μάχην, *Guyet.* εἰς τὴν Ἀμφιπόλεως μάχην *Menag.* ad *Diog. Laërt.* II, 22. x) ἐκ τῆς Πάρνηθος] suspecta fuerunt *Heindorfio* l. l. y) ὀαρίζειν] Vulg. ὡραΐζειν. Sed ἀορίζειν Cod. G. et marg. A. 1. W. Unde certissima conjectura fecit *Graevius* ὀαρίζειν. z) προβάλλειν] „παραβάλλειν marg. A. 1.“ a) Σπαρτιάτῃ] σπαρτῷ conj. *Kuster.* a) καὶ] suspectum *Gesnero*, haud, opinor, immerito. b) οὐδεὶς ἀνήκοος] οὐδεὶς μὴ ἀν. conj. *Marcil.* ἀνηκοῶς *Solan.* οὐδ. οὕτως ἀν. *Fritzsch.* Quaestst. p. 196. et ante eum jam *Seager* Diar. Class. Vol. XIX. p. 24. bene quidem omnino, at vereor, ut necessario. c) ὅςτις] „Sic *Fl.* B. 1. *Par.* aliaeque. Ὅς J.“ Sic etiam Gorl.

pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, et argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age jam et tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: et an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit: *nemo ergo est*, qui nesciat, apud illum praestantis-

τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥςπερ μέλι ὁ p.869.
λόγος ἀπέῤῥει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅςπερ d) ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥςπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ e), οὔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιούτους, ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ f) παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἔγγονον g), παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· οὔπω γε μὴν p.870.
δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἄνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι 45
παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὧνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

ΤΥΧ. Ποίων;

d) ὅςπερ] „Sic *Fl. Ald. Fr. Salm.* Ὥςπερ B. 1. et 2. (et 3.) J. Par. *Hag.*" Tacite *Schm.* ὥςπερ, nescio an inconsulto. e) αὐτῷ] αὑτῷ vett. Edd. quod nihil monens correxit *Reitz.* f) ὁ] abest a Gorl. g) ἔγγονον] ἔκγονον corrigendum censuit *Solan.*

simos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus regis fuit: et neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat e corpore praestantissimus et justissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque et admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim *ait* futurum fuisse, ut caperetur Troja, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idemeneum.

Tych. Quorum?

p. 870. *ΠΑΡ. — Σὸν δὲ πλεῖον h) δέπας i) αἰεὶ*

Hom. Il. IV, 262. *Ἑστήχ', ὥςπερ ἐμοὶ, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι k).*

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον διαπαντὸς l) πλῆρες εἱστήκει m) τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου n) τοῦ βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, οὐχ o) ὥςπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς καλουμένοις p). τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, Hom. *εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον q), φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθέντα* Il. VII, 312. *ὀψὲ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ*

h) πλεῖον] Sic *Solan.* ex *Hom.* pro vulg. πλέον. i) δέπας] δέπα *Bip.* et *Schm.* per errorem. k) ἀνώγοι] ἀνώγει Gorl. et 3011. quod eo usque placuit *Belino*, ut etiam in *Homero* soloecismum, quem dicit, vulgatum corrigi juberet. l) διαπαντὸς] Sic A. 1. et 2. In cett. διὰ παντός. m) εἱστήκει] Sic 3011. *Bel. Schm.* pro vulg. ἑστήκει. n) δι' ὅλου] „Quaedam διόλου.“ o) οὐχ] „recte *Fl. Par. Bas.* Οὐκ J.“ Quod praemissum vulgo erat ἀλλ', monente *Fritzschio* Quaestst. p. 154. auctore Codice Gorl. plane expunxi, *Schmiederus* ut suspectum notaverat. p) καλουμένοις] Sic J. et Gorl. vulg. προςκαλ. q) ἄγον] „Sic. *Fl.* et *Hom.* Ἄγων Edd. cett.“

Par. — *Tibi pocula semper*
Plena stetere, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pugnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum*, ait, *Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Exadio: videtur autem

Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἂν παύσασθαι r) παρασιτῶν, εἰ p. 870.
μὴ s) Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὑτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ p. 871.
Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα, οὐδενὸς τῶν ἄλλων 46
Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχὴν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γὰρ οὐδ᾽ αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χείρω t) εἶναι· τόν τε γὰρ Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλότατοι, ἀλλ᾽ οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθὸς, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν u), ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ᾽ αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς

r) ἂν παύσασθαι] In prioribus omnibus ἀναπαύσασθαι. Sed desiderabat sententia particulam ἄν, et ἀναπαύσασθαι, quod semper et natura sua vim habet *requiescendi viresque debilitatas colligendi et restaurandi*, incommodissimum est h. l. Sic in promtu erat emendatio, quam neminem facile credo fore, qui jure quodam damnet. s) εἰ μὴ] Addiderant olim καὶ, excepta *Fl.* quae illud omittit. Etiam *Schm.* pro suspecto inclusit uncis. t) χείρω] χείρονα *Fl.* u) τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν] τὸν παῖδα τοῦ Διὸς 3011.

nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, et navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles in-

p. 871. ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προςπίπτων x) τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύων, ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ y) τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.

ΤΥΧ. z) Τίνας δὴ ταύτας;

Hom. Il. XVI, 847. *ΠΑΡ.* Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' a) αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες

p. 872.

47 *ΤΥΧ.* Ταῦτα μὲν ἱκανά b). ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Αὐτόν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Hom. Il. XXIII, 83. Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι c) ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,

x) προςπίπτων] καὶ προςπ. 3011. quam particulam, monente *Belino*, recepit *Schm.* quo jure, non capio. y) αὐτοῦ] αὑτοῦ sola, quantum vidi, B. 3. z) *ΤΥΧ.*] „Aberat persona *ΤΥΧ.* et seq. *ΠΑΡ.* in Edd. Adjeci ex *Jensio.*" a) κ'] Sic omnes Edd. vett. pariter ac Codd. *Luciani.* Sinistre itaque *Solanus*, ex *Homero*, ut ait, ἂν restituit, et sic restitutum receperunt *Reitz.* et recentt., quum vice versa κ' non solum in *Luciano* servandum, sed etiam *Homero* ipsi restituendum esset. b) ἱκανά] ἱκανόν 3011. c) τιθήμεναι] „recte *Salm.* et *Hom.* Τιθέμεναι Edd. cett. male."

terfecerit solum solus, et ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum redatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. *Viginti tales si me contra arma tulissent,*
Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere,

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa recondè,

Ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι d) δόμοισι. p. 872.

καὶ πάλιν ὑπερβὰς e),

Καὶ νῦν f) με δεξάμενός, φησιν g), ὁ Πηλεὺς
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως h), καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε, Ibid. v. 90.

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους; τοὺς παρα- p. 873.
σίτους δηλονότι· ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει· οὕτως, οἶμαι, καλουμένων τότε τῶν παρασίτων i). σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον k) Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ. Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀρι- 48
στογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δέ; οὐχὶ καὶ ἐραστής;

d) *ὑμετέροισι*] ἡμετ. 3011. cum B. 3. e) *ὑπερβὰς*] Sic vere 3011. ὑποβὰς marg. A. 1. quod depravatum ex ὑπερβὰς genuit vulgatum ἀποβάς. Vult Parasitus, verba quaedam Patrocli, quae in *Homero* leguntur, nunc quidem praetermitti. *Gesnerus* ἀποβὰς reddiderat: *jam discedens.* f) *καὶ νῦν*] „Sic Edd. omnes. *Ἔνθα* ex *Hom.* adlevit *Gesn.*" Liberius verba poëtae Parasitus pronuntiat, ut mox ἔτρεφεν pro eo quod in *Homero* est, ἔτραφέ τ'. g) *φησιν*] Sic vulgo omnes, praeter *Bip.* ubi φησι, quem errorem etiam suum fecit *Schm.* h) *ἐνδυκέως*] ἐνδικ. B. 1. i) *οὕτως — παρασίτων*] Haec verba absunt in Gorl. k) *ἀτάλαντον*] „ἀτάλαντος ora A. 1. W." ἀταλάντων B. 3.

Verum una, ut vestris
una sumus aedibus alti.
Et rursus, transgressus,
Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiose aluit, jussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Potroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei et ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum,* sed Merionem illius Parasitum. Quid vero? nonne et Aristogiton, plebejus homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim

p. 873. ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰ-
σίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν
τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο *l*)· καὶ νῦν ἕστηκε
χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δή,
49 τοιοίδε *m*) ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ
ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον
μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παρά-
p. 874. ταξιν, καθάπερ καὶ ὁ *n*) Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γάρ, ἀλλ' ὃν
ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει *o*), κεὶ *p*) εὐθὺς ἅμα
ἕω μάχεσθαι δέοι *q*)· καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ
δέους, ὁ μέν τις ἀκριβῶς ἁρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωρά-
κιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὰ τὰ δεινὰ ὑποπτεύων τοῦ πολέμου,
τρέμει, οὗτος δὲ *r*) ἐσθίει τότε μάλα φαιδρῷ τῷ προσώπῳ,
καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ
τρέφων αὐτὸν *s*) ὄπισθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κἀκεῖ-

l) ἀφείλετο] „Nil mutare Edd. addidit *Solan.*" m) τοιοίδε] τοιοῦτοι 3011. n) καὶ ὁ] absunt a Gorl. o) ἀλλ' ὃν — ἑστιάσει] Haec sic refingi vult *Bel.* ἀλλ' ὃν δεῖ ἐν πολ. μ. φ. ἑστιάσειν, qua emendatione nullo pacto est opus. Nec placet cum *Guyeto* verba, ὃν ἐν πολ. μάχεσθαί φησιν, pro glossemate haberi, quibus aegre carere possumus. p) κεὶ] Sic placebat vulgatum καὶ corrigere, pro quo *Guyet. Solan.* et *Gesn.* voluerant κἂν, melius etiam *Perizon.* εἰ καί. q) δέοι] δέει 3011. r) οὗτος δὲ] „οὗτός δε emendat *Gesn.*" Absit haec emendatio. Nihil hoc anacolutho apud nostrum frequentius. s) αὐτὸν] αὐτὸν A. 2.

est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in proelio pugnare jubet, cum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, est post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,

νος αὐτὸν ὥςπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει κα- p. 874.
λύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦ-
τον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν. 50
Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι t) παράσιτος ἐν πολέμῳ u), οὐκ ἂν ἐπ᾿
αὐτῷ δήπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, με-
γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥςπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατα-
κειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ παρα-
κείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προ-
τεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν κα-
ταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστὰς x) αὐτῆς
οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωροὺς y)
καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν
ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἱρκτῇ z) κακούργους
ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ a) πρὸς ῥή-
τορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰρήνῃ δὲ p. 875.
51

t) καὶ πέσοι] καταπέσοι legi vult *Bel.* quia καταπέσῃ 3011. u) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. imprudens edidit *Schm.* e 3011., ut putarat, qui Codex, tradente quidem *Belino*, non hic, sed infra sub finem capitis, articulum immittit. x) ὑπασπιστὰς] „Nil mutant Edd.“ Scilicet *Anonymus* voluerat ὑπερασπ. quo minime opus est. y) χλωροὺς] χλοροὺς male *Hag.* 1. et 2. z) εἱρκτῇ] Sic *Bip.* et *Schm.* rectius quam quod olim habuerant εἰρκτῇ leni spiritu. Cf. Ver. Hist. II, 30. ubi vulgo in omnibus, et Asin. c. 41. ubi saltem in *Courier.* Ed. asperum invenias. a) ἐν πολέμῳ] ἐν τῷ πολ. 3011. *Belino* probante sine justa caussa. Supra saepius in hac formula, ubi omnino significatur *in quovis bello*, omissus articulus; ut mox in contraria formula, ἐν εἰρήνῃ.

ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit; quippe qui hunc potius, quam se, servare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, et sicut in convivio pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat, pallidos et comatos homunciones si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos et oratores *com-*

p. 875. τοσοῦτόν μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία b).

ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι c) τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδὺς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τοῦ χωρίου μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον

b) χωρία] σχόλια (loisirs, divertissemens) vult *Bel.* et hic, et mox pro πόλεως χωρία. sine ullo judicio et sensu. c) ὅ, τι] Sic *Reitz.* et recentt. cum B. 3. in qua tamen mox πῶς circumflexum. In reliquis vett. ὅτι.

parati sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, et judicia, et palaestras, et gymnasia, et venationes, et coenationes, *loca urbis* dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem et ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras et gymnasia, et convivia persequitur, et ornat ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurren-

ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπιόντα μένει, καὶ p. 875.
δέχεται ῥᾳδίως, μεμελετηκὼς αὐτῶν ἐν τοῖς δείπνοις κατα-
φρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρι-
κὼς, ἀλλὰ κᾂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸν ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ
παράσιτος ἐπὶ τὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς
διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ
ἁμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' p. 876.
ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος
ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ
κείμενος, εἰς γῆν d) ὁρῶν, ὥςπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπό-
σιον ἥκων; καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦ-
τόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, 52
ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκο-
ποῦντες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ e). πρῶτον τοίνυν f)
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον ἀεὶ δόξης καταφρονοῦντα,
καὶ οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν g) οἱ ἄνθρωποι οἴονται h).
περὶ i) ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἄν, οὐ τινὰς,

d) *εἰς γῆν*] εἰς τὴν γῆν Gorl. quod non, credo, debebat *Schm.* recipere. Cf. Herodot. c. 5. ubi Ῥωξάνη picta dicitur ἐς γῆν ὁρῶσα. e) *ἐκείνῳ*] „recepi ex J. Ἐκεῖνον cett." Ἐκείνων volebat *Gesn.* f) *τοίνυν*] „non adest in *Fl.*" g) *ὧν*] „τί ἂν J. et marg. A. 1." h) *οἴονται*] „οἴωνται J." ὀρέγονται conj. *Seager.* Vid. Adnot. i) *περὶ*] deteri vult *Schm.* licet satis

tem feram: at Parasitus invadentes manet, et facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: et neque cervus illum, neque horridus aper percellit; sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti, sive edenti? Uter magis exhilarare convivas poterit? hicne tandem canens et dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo. Sed age, his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus et comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a

p. 876. ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δό-
ξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν k) ἐστιν, ὑπ᾽ ἀργυ-
ρίου. καὶ ὁ μὲν παράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς
οὐκ ἄν τις οὐδὲ πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμε-
λῶς ἔχοι, καὶ οὐδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ
πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ
φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακο-
δαιμόνως, ὥςτε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων
(περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων
δίκην δώροις ἐπ᾽ αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων
p. 877. εἰςπράττεται τοὺς μανθάνοντας l). ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως m) μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰ-
σχύνεται, ὅτι n) πρεσβύτης ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ
μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ
53 οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὃ λαμβάνει o) Εὔροις δ᾽.

jam contra se ipsos vindicaverint *Solan.* et *Gesn.* k) αἴσχιον] αἴσχιστον 3011. et 2954. l) ἄλλος δὲ — μανθάνοντας] „Integer hic versus deest in *Fl.*" Item in Gorl. m) ὁμοίως] „Et hoc deest in *Fl.*" nec non in Gorl. n) οὐκ αἰσχύνεται, ὅτι] Vulg. οὐκ αἰσχύνεται. ἔτι etc. Correxi corruptum locum ita, ut vestigia lectionis *Junt.* et marg. A. 1. W. εἴ τι pro ἔτι sequerer. Alias VV. DD. conjecturas vide in Adnott. o) λαμβάνει] λαμβάνοι A. 2. Olim legebatur, ὅτι μισθὸς, ὃ λαμβάνει. Sed verba ὅτι μισθὸς, quum in *Fl.* desint, in Codd. vero Gorl. et 3011. οἷον ὅτι μισθὸς, i. e. plane sic, legantur, ut in Scholio ad h. l., sine cunctatione exstinxi. Omnino adsentitur *Fritzsch.* in Edit. Alexandri etc. p. 324.

superbia et gloria conteri, et non a gloria solum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enimvero Rhetores, et, quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur, (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutiarum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege et ipse poscat, nec erubescat, quod senex vir propterea peregrinatur et mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit,

ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· p. 877. οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὅ γε μὴν παράσιτος ἔξω q) τούτων ἐστὶν ἁπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ r) ὀργισθείη. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖταί γε μὴν καὶ ἥκιστα s) πάντων, τοῦτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν, ὑπὲρ ὅτου λυπηθείη t). οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνὴ, οὔτε παῖδες, ὧν διαφθειρομένων πᾶσα u) ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται x)] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδείᾳ τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. 54

p) τούτους] *τούτοις Reitz.* quem errorem propagarunt recentt. In vett. omnibus est τούτους, ut in 3011. q) ἔξω] „ἔξωθε *Fl.*" r) ὅτῳ] addit *ἂν Bel.* pro more suo. s) καὶ ἥκιστα] Priorem voculam vulgo omissam restitui e Gorl. et 3011. probante etiam *Belino*. t) λυπηθείη] addit *ἂν Bel.* pro more suo. u) πᾶσα] Sic marg. A. 1. W. Gorl. et 3011. pro vulg. *πάντως*. x) ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ineptissimum additamentum, e glossemate vocis *διαφθειρομένων* ortum; quod

quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, et iras, et invidias, et omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, et quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem paranto arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, (cum tamen soleant interire.) Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

Tych. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est.

p. 878. *ΠΑΡ.* Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παράσιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀνδρεῖος ἀπορίᾳ ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρεῖος, οὐδὲ φρόνιμος ἀπορίᾳ φρενῶν ἐστι φρόνιμος· ἄλλως γε οὐδὲ y) παράσιτος ἂν εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος οὐκ ἄλλως z) ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἴ γε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινὸς, καὶ οὐχὶ παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε a) ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ᾽ ἐπὶ τούτῳ, οὔτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλῳ
55 ἐστὶν, ὅτῳ λυπηθείη ἄν. Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τούς γέ τοι πλείστους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μετὰ ξύλου προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ

postquam sensisset *Solanus*, accesserunt *Belin. Bip. Schm.* et *Jacobus* Quaestst. Spec. I. p. 21. y) οὐδὲ] Sic necessario corrigendum erat vulg. οὔτε, ut visum etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 196. a quo tamen dissentio, quatenus etiam γε in γὰρ mutandum censuit. Vis limitandi et simul intendendi huic particulae propria, si usquam, hoc certe loco tenenda. z) οὐκ ἄλλως] Priorem vocem, in Edd. vulgo omissam, restitui, *Belino* auctore, e 3011. et Gorl. a) οὐδέποτε] „οὐδέπω *Fl.*"

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasitus est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter, quam praesente fortitudine, et prudens, prudentia praesente; etiam Parasitus parasitandi facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic consentaneum est. Itaque neque hac re, neque alia ulla, est ut doleat. Jam Philosophi simul omnes et Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter

μάλα ἐῤῥωμένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ ἐπι- p. 378.
βουλεύσειεν *b*) αὐτοῖς, δεδιότας *c*). ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προςτίθησιν *d*) εἰκῆ· καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη *e*). γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδὲν οὐδαμοῦ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ *f*), οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, p. 379.
τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχοι *g*) 56
κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν *h*) ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥςτ' εἰ μοιχεύσας τύχοι *i*), ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τοὔνομα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥςπερ δὲ ὁ κακὸς *k*), οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ,

b) ἐπιβουλεύσειεν] ἂν addi cupit *Bel.* c) δεδιότας] „δεδιότες Edd. priores male.“ excepta tamen B. 1. quae recte δεδιότας. d) προςτίθησιν] προτ. Gorl. Ceterum monente *J. Seagero* interpunxi post εἰκῆ, non ante, ut vulgo. Ratio est in promtu. e) ἀνοιχθείη] ἐνοχληθείη mallet *Bel.* f) φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ] φιλ. δὲ ἤδη ἐγὼ πολλ. εἶδον Gorl. g) ἔχοι] ἔχει 3011. quod probat *Bel.* aut etiam malit ἂν ἔχοι. h) ἑαυτὸν] „ἑαυτῷ ora A. 1. W.“ Sic etiam Gorl. et 3011. i) τύχοι] τύχῃ 3011. k) δὲ ὁ κακὸς] „Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. A. 1. W. etiam ὥςπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe.“

occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic januam obdit conclavi temere, idque tantummodo, ne aperiatur a vento. Srepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris

p. 876. αὐτὸ μὲν τοῦτο, ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ, ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ κἂν l) τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἔστι m), καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδόν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι n) γεγραμμένην.

57 ΤΥΧ. o) Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τοῦ p) τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος;

ΠΑΡ. q) Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς p. 880. πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καταδίκης ἑαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυς-

l) κἂν] κᾶν B. 1. 3. m) ἔστι] Vulg. ἐστί. n) τινι] „τινὶ *Fl.* cum accentu. *Τινι* cett. *Τινα*. J. sola.“ o) *ΤΥΧ.*] „Deest hic nomen personae in *Fl.*“ item in Gorl. p) τοῦ] Monitus *Bipontinus* Editor a Cod. 3011. et *Belino*, nec non Edd. *Salm.* et B. 4. collatis, restituit hunc articulum, qui in sola *Reitz.* deerat. q) *ΠΑΡ.*] „Et hanc personam omittit *Fl.*“ item Gorl.

committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum et Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, et Aeschinis, et Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Jovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum et Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia judicum, maximorum criminum damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios ex

ουρίας φθινήσαντας r), τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ p. 880. θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τὸν εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας s) ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς τοὺς φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου t). λοιπὸν δέ, εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν *) ὥςπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν, ὅτι πλούσιος ἀνήρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου u) χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστί, καὶ προϊὼν ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥςπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθὴς ἄνευ πορφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλούσιος κο-

r) φθινήσαντας] „Sic Edd. φθινύσ. vult *Gesn.*" s) ἀπεπτήσας] „Sic Edd. quas monitu *Wetstenii* sequor. Ἀποπτήσας, *evolans*, dederat *Gesner.*" Similiter etiam *Obsopoeus: mortuus avolasse creditur.* t) τοῦ παρασίτου] „τῶν παρασίτων J. et V. 2." nec non Gorl. *) δοκοῦσιν] δοκεῖ 2954. u) Γύγου] „Sic Edd. omnes habere notat *Solanus.*" Vid. Adnott.

urinae difficultate interiisse, alios in exsilio: Parasiti autem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, et liberalitate quadam pasci a divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis es, Tychiade, si non potes intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; et si progrediatur in publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, et vestis sine purpura, et sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis

p. 881. σμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν παράσιτον πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ.
59 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδος αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῄς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ, δηλονότι x) ὡς κρείττονι χείρονα· ὅπως y) γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παράσιτον. ᾧ γε μετὰ τὸ z) κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥᾳδίως ἄν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαί τινι, τούτου προεσθίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα a) μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑστερήσας οὐδὲν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγί-

x) δηλονότι] cum *Gesnero* ad sequentia retuli, quum vulgo in Edd. comma post hanc vocem poneretur. y) ὅπως] ὅμως conj. *Seager.* z) τὸ] „τοῦ *Pell.*" a) πάντα] „ταῦτα *Fl.*"

homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo dives: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus ma-

στων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον b) αὐτὸ τὸ p. 881.
ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. p. 882.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον, ᾗ c) ἄριστα οἴει. φέρε γὰρ, τὸν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. Τροφήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστὶν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀπόκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένοιν ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; 61

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

b) αἴσχιον] αἰσχρὸν mallet *Solan.* At recte interpretatus *Gesnerus.* c) ᾗ] „Sic recte *Fl. Par. Ald. Fr.* etc. *Εἰ* male J. et V. 2. et marg. A. 1."

ximis. Superest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit.

Par. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *siteisthai?* nonne *edere?*

Tych. Sic est.

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, et utrum propositis duobus elegeris, *navigarene,* an *juxta navigare?*

Tych. Equidem *juxta navigare.*

Par. Quid vero, *currerene,* an *juxta currere?*

Tych. *Juxta currere.*

p. 882. *ΠΑΡ.* Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἂν ἐθέλοις d) καὶ τοῦ ἐσθίειν e) μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν;

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥςπερ οἱ
p. 883. παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἕῳος f) καὶ μετ᾽ ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με g) αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητής σοι γίγνομαι. φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

d) ἂν ἐθέλοις] Sic J. V. 2. marg. A. 1. W. et Gorl. pro vulg. ἔθ᾽ ἕλοιο, pro quo *Seager.* conj. ἀνθέλοι ἄν. e) ἐσθίειν] „Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit." Deberet σιτεῖσθαι, notat *Schmied.* f) ἕῳος] Vulg. sine jota subscr. g) με] „μοι *Fl.*"

Par. Quid vero, *equitarene?* an *juxta equitare?*

Tych. Juxta equitare.

Par. Quid autem, *jaculari,* an *juxta jaculari?*

Tych. Juxta jaculari.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere,* cum aliis, (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter?

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego ibi, ut pueri, mane veniam et post prandium, discendae hujus artis caussa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Ajunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ p. 883.

Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ARGUMENTUM.

Anacharsis Scytha, advena Atheniensis, cum Solone hospite de exercitationum juventutis Graecae, inprimis Atticae, gymnicorum ratione et utilitate disputat ita, ut usum earum vel serio neget, vel jocose perstringat et in risum vertat. Contra Solon has artes defendit ostendens, quanta utilitas in universam civitatem, sive pace, sive bello, ex illis redundet. De qua re quum postremo nondum omni ex parte sibi persuasum habeat simplicior scilicet adversarius, in suspenso quodammodo relinquitur caussa; ita tamen, ut cum Graeci Luciani aequales, institutis istis adhuc adhaerentes, tum hodie quoque praeoccupati quorundam hominum animi vix dubitare possint, quin Solonis facunda sapientia certaminis palmam reportaverit; ii vero, qui minus praepeditis sint mentibus, facile cum Belino (Convers. Francogall. Tom. IV. p. 75.) lepidam quandam adversus illas posteriorum aetatum exercitationes satyram agnoscere possint. Ansam autem ad hunc dialogum conscribendum praebuerunt, opinor, Galeni, clarissimi tum temporis medici, graves hujus, quam vocare solebat, κακοτεχνίας accusationes, quas Anacharsidis rudior, si ita vis, sapientia non minus festive, quam subtiliter, omnino haud leviter, fulcire ac stabilire videtur. Conferas tamen etiam quae de hac re monuerunt Wieland. Convers. German. Tom. IV. p. 323. sq. et Aug. Pauly Praef. ad convers. hujus libelli vernaculam, quae prodiit Tubingae a. 1823. et ad singularem ejus cum Somnio et Patriae Encomio editionem, Tubing. 1825. p. XVI. sq.

p. 883. ## ἈΝΑΧΑΡΣΙΣ a) ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

1 ἈΝΑΧ. Ταῦτα δὲ ὑμῖν b), ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι
ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκε-
λίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συν-
αναφύρονται καλινδούμενοι c), ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρ-
p. 884. χὰς d) εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο,
καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἅτερος τὸν ἕτερον e) ἐν τῷ
μέρει. μετὰ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους
συννενευκότες f), καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ
κριοί. καὶ ἢν ἰδοὺ g) ἀράμενος ἐκεινοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν
σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἶτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύ-
πτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ, ἤδη

a) *ΑΝΑΧ.*] „Nomina personarum in fronte non habet J. nec *Fl.* etc. *Ἀναχάρσιος καὶ Σόλωνος* B. 1. et 2." nec non B. 3. b) *ὑμῖν*] „*ἡμῖν Fl.* Ceterae *ὑμῖν* cum M." c) *καλινδούμενοι*] „Sic *Fl.* J. *Ald. Fr.* etc. *Κυλινδ.* M." d) *κατ' ἀρχὰς*] καταρχὰς A. 1. et 2. e) *ἕτερον*] „Sic M. *Fl. Ald. Par. Fr.* B. 1. et 2. *Hag.* *Ἅτερον* J." f) *συννενευκότες*] „rescripsi ex W. *Συνεν.* Edd." g) *ἢν ἰδοὺ*] „Sic Edd. et M. *Ἠνιδὲ Pell. Καί νυ ἰδοὺ Marc.*" *Καὶ μὴν ἰδοὺ Bel.*

ANACHARSIS
SIVE DE EXERCITATIONIBUS
(vulgo *de Gymnasiis.*)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. Ista vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, et mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, tradunt se invicem pronis capitibus, et frontibus arietum instar concurrunt. Et ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tan-

περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν p. 884.
ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακρούει ἐς τὸν
ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ οὐδὲ
τοῦ ἐλαίου ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανίσαν-
τες h) τὸ χρίσμα i), καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες, ἐν
ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν, ὥσπερ
οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἕτεροι δὲ ἐν 2
τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ
οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν
τῷ ὀρύγματι πάττουσίν τε k) ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκόντες p. 885.
ἐπαμῶνται l) τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότε-
ροι m) εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τῆς ψάμμου τὸν n)
ὄλισθον ἀφαιρούσης o), καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχού-
σης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμένοι καὶ αὐ- 3
τοὶ παίουσιν ἀλλήλους προςπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὐ-
τοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν ἀποπτύσειν p) ὁ κακοδαί-

h) ἀφανίσαντες] ἀφήσαντες mirificum *Belini* commentum. i) χρίσμα] „Ita bene J. *Fl. Par.* etc. χρῆμα W. sed in margine erat χρίσμα.“ k) πάττουσίν τε] „ex W. restitut. Ταράττουσί τε Edd.“ l) ἐπαμῶνται] „Et hoc recepi ex W. Ἐπαμοῦνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουσι Edd.“ m) ἀφυκτότεροι] ἀφικτ. B. 1. 3. n) τὸν] τὸ mallet *Sol.* o) ἀφαιρούσης] „ὑφαιρούσης marg. A. 1. W. J. At prius *Fl. Bas. Ald. Fr. Hag. Par. Salm.* et M. p) ἀποπτύσειν] „rescripsi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores.“

dem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed deterso unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, conspergunt se invicem, et sponte sua pulvere se, gallorum gallinaceorum instar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi possint, lubricitatem illam auferente arena, et firmiorem praestante in sicco comprehendendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu verberibus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo

p. 885. μων· οὕτως αἵματος αὐτῷ q) καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται
τὸ στόμα, πὺξ, ὡς ὁρᾷς, παταχθέντος r) ἐς τὴν γνάθον.
ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὑτοσὶ διΐστησιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν
μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ
4 τοῦτον s) εἶναι. Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα
ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπη-
δῶσιν, ὥςπερ θέοντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ
p. 886. ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω
5 εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ t) ἂν εἴη ποεῖν· ὡς ἔμοιγε μανίᾳ u)
μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅςτις ἂν
ῥᾳδίως μεταπείσειέ με, ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα
δρῶντες.

6 *ΣΟΛ.* Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δόξαντα x) ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥςπερ σὺ νῦν ἐπισταίη

q) αὐτῷ] „αὐτοῦ L." quod in Addendis probat *Reitz.* et recepit *Schm.* r) παταχθέντος] „παταχθέντες male M." s) τοῦτον] „τούτων male *Fl.*" t) ἀγαθοῦ] „ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.*" u) μανίᾳ] „cum puncto subscr. M. *Salm.* *Amst.* ceterae sine eo, male." x) δόξαντα] „Sic Edd. et M." Voluit scilicet δόξοντα *Solan.*

miser ipsos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, et, qui percussit, cum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, et exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et jactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, et multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas et disciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non

αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάῤῥει, ὦ 'γαθέ· οὐ γὰρ μανία τὰ γι- p. 886.
γνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάττουσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει y) τοῖς σώμασιν. ἢν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἷς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει.

ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ p. 887.
ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μάτην παρεζώσμεθα z) τὸν ἀκινάκην.
Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ τί 7
φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου a)· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ

y) ἐπάγει] „Ita M. *Fl. Ald.* B. 1. *Hag. Par. Fr. Salm.* Παρέχει J. et marg. A. 1.“ z) παρεζώσμεθα] Sic correxi vulgatum διεζώσμεθα ex M. marg. A. 1. W. Ed. *Fl.* et Cod. 3011. in quo Codice praeterea nullam per hunc libellum lectionis varietatem, quae quidem alicujus momenti sit, reperiri tradit *Belinus.* a) Λυκίου] „Λυκείου *Fl.* Vulgatum probat M. et Edd. cett.“ *Florentina* lectio placet *Belino* Vers. Vol. IV. p. 80.

sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, et in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, et robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita multo post unus et ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, et est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e

p. 887. ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥςπερ ἐκ καμάτου μα-
8 κροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν. Τῶν γυμνασμάτων b)
δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἱ δ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς c), καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι d), ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὑτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

p. 888. ΑΝΑΧ. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;
9 ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ e) διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι f) δοκεῖ;

ΑΝΑΧ. Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα; ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθεῖσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι

b) *γυμνασμάτων*] Sic *Fl.* „B. 1. Ald. *Fr. Hag. Par. Salm.* *Γυμνασίων* J. et W.“ c) *πυγμῆς*] „*πηγμῆς* male J.“ d) *ὑπεράλλεσθαι*] „Bene sic Edd. principes septem et *Salm.* *Ὑπερβάλλεσθαι* J. sola.“ e) *ἢ*] restitui e vett. *Edd.* Prave *ἤ* *Reitz.* et recentt. Vide, quae de his particulis disserui in minore Edit. Diall. Deor. X, (XIV.) 1. et ibid. in Ind. f) *ταῦτα εἶναι*] „*εἶναι ταῦτα* W.“

longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, et disci, et saltus: quorum omnium certamina proponimus, et, qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, et reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus au-

ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερε- p. 888.
σπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα g) προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς h) ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐστεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχριόμε- p. 889.
νον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν· ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν· ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων· οὐ γὰρ ἀπονητὶ i) προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ΑΝΑΧ. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυ-

g) τοσαῦτα] „ταῦτα *Fl.* Prius cett.“ h) πρὸς] „Sic esse in Edd. omnibus addidit *Solan.*“ i) ἀπονητὶ] „ἀπονητεὶ W.“ At vid. *Hermann.* ad *Sophocl.* Ajac. v. 1206.

ferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa et apiorum tantum laboris praecipiant, et periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, et luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, et indicant, qui vicerint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais finem jucundum atque uti-

p. 890. *σιτελὲς, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἐστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες k).*

ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημὶ, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δόξει l) περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, ὁρᾷς m) τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυρίανδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

11 *ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἴκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ εὐδαιμονίσουσιν n) αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους πρὸς o) τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόςεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν p) δὲ τοῖς Σκύ-*

k) ἔχοντες] Interrogationis formam hic et modo post *πληγαῖς* notavit *Pauly*, minus ad Lucianeae orationis colorem accommodate. *Τοῦτο φῄς* simpliciter dicit Anacharsis, lepide cavillans colligendo ex antecedd. quae Solon nollet. Eandem prope vim habet in dialogo Lucianeo *μανθάνω*, et quae sunt ejusdem naturae. l) δόξει] „Sic M. cum *Fl. Fr.* etc. *Δόξῃ* J.“ m) ὁρᾷς] „Sic Edd. et M.“ n) εὐδαιμονίσουσιν] „*εὐδαιμονίζουσιν* M.“ o) πρὸς] „*ὑπὸ* W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett.“ p) ἡμῖν] *ὑμῖν* B. 1.

lem, quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae caussa laudabunt, qui diu (*multum*) ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant et apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paullo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium spectaculorum caussa, et impleta theatra tot millium capacia, et laudatos athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis. Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos vero

θαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ p.890.
ἀνατρέψῃ προςπεσὼν, ἢ θοἰμάτιον q) περιῤῥήξῃ, μεγάλας
οἱ πρεσβῦται r) τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν
μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὗτοι γε s) ἐν τηλικούτοις θεά-
τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
μὴν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν t) μοι ἔπεισιν, ὧν
πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φὴς ἁπανταχόθεν τοὺς ἀρί-
στους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυ-
μάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιού- p.891.
τοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅ,τι u) τοῦ-
το τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾷν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζο-
μένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀραττομένους, καὶ
συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων x), αὐτὸ ἄν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ γὰρ

q) θοιμάτιον] „θοιμάτια M. et *Fl.* male." r) πρεσβῦται] In prioribus omnibus πρεσβύται. s) οὗτοι γε] Sic confidenter scripsi contra omnium librorum auctoritatem pro vulg. οὔτι γε, quippe confisus certissimo, ut mihi quidem videtur, praecepto *Hermanni* ad *Viger.* p. 803. sq. t) οἰκτείρειν] οἰκτείρων B. 3. u) ὅ, τι] Sic scribendum putabam pro vulg. ὅτι. Neque jam opus est, ut mox pro vulg. γε, jubente *Fritzschio.* Quaestst. p. 123. ponatur τε. Explanantis est γε h. l. x) Παναθηναίων] „παρ' Ἀθηναίων male M."

Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui paucis testibus hoc eveniat, nedum in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem misereri subit *ob ea*, quae patiuntur: spectatores autem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessariis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis jucunditas, videre ferientes se et conflictantes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Ne-

p. 891. οὕτω λέγων ἄν τις προςβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν ἄληκτον y) ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

13 *ΑΝΑΧ.* Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προςέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰν ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἕνεκα παραπολλυμένας ὑμῖν, οὔτε πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥςτε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς φὴς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες
p. 892. τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη z) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ

y) ἄληκτον] „ἄλεκτον W. male." z) τὰ μεγέθη] „Nil mutare in hoc verbo Edd. et M. adscripsit *Solan.*"

que enim dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur invictum, et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos insuperabiles, et studium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te laudandi, et inclamandi, et plaudendi non facturum.

Anach. Per Jovem, Solon, et irridendi insuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bonos, et pulchritudines, et audaciam, video nullius magnae rei caussa vobis disperire, cum neque patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, et malis conflictentur, ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.

γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ p. 892.
εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἶτ᾽, ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆς νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ᾽, εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι *a*) πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαβόντες *b*);

14 *ΣΟΛ.* Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω *c*) ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσο. ἢν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι, ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθείη *d*) πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ ποτὲ *e*) καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμούμεθα περὶ *f*) αὐτὰς, καὶ εἴσῃ, ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι.

a) ἡττώμενοι] „ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat M.“ b) λαβόντες] Sic W. et marg. A. 1. pro vulg. *λαμβάνοντες*, quod minus rei convenit. c) μηδέπω] „Sic W. et marg. 1. W. *Μηδέποτε* Edd.“ d) οἰκηθείη] receptum ex M. et *Fl.* *Οἰκισθείη* Edd. cett.“ e) ποτὲ] restitui e W. et *Fl.* pro vulg. *τότε*. f) περὶ] Sic W. et marg. A. 1. *Πρὸς* Edd. priores omnes cum principe. *Lucianus* fere scribit *φιλοτιμεῖσθαι πρός τινα*, et *περί τι*.

Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura et ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, et qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis aliquando etiam exercitationes hasce, et honoris studium, quo in illis versamur, et scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur.

p. 892. *ΑΝΑΧ.* Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ᾽ οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἥκω παρ᾽ ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυςχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ᾽ ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων καὶ ξέ-
p. 893. νον g), προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπείπερ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα h) εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὑρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰςηγητὴν, καὶ ὅλως, πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοίης λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τε i) καὶ νόμων διεξιόντος.

15 *ΣΟΛ.* Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δο-

g) ξένον] „Sic W. et *Fl.* Ξένων Edd." h) τινῶν ξυγγραφέα] „ξυγγραφέα τινὰ M." i) τε] ex Longol. Excc. pro vulgato τι, in quo assentitur M.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, et, qui sint apud vos mores, cognoscam, et formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, et morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, et discipulum tibi habe: nam ego jucunde vel sine cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te tum de republica, tum de legibus disputantem.

Sol. Universa quidem, sodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus

κεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκομεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι k), ὡς μάθοις, οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου, καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις, προςκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς l) ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἑκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτῶν πατρίων m) ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως, τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαί οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται, ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

p. 893. p. 894.

k) διέξειμι] „restitutum ex W. Διεξίειμι Edd. priores." l) ὅς] ὡς B. 1. m) πατρίων] „παντοίων L. et marg. A. 1. W."

nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, et quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid sit melius, incipiunt, et virile robur accipere, et pares esse laboribus; haec jam tibi enarro, uti discas, cujus rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: et corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, et communiter patriae, et divitias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum, et rei familiaris conservationem, et in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, et certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

p. 894. *ANAX.* Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ
16 τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγοῦ,
καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω καταμάθῃς n). ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νὼ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῂς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω o). καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ
p. 895. τούτων πεισθείην, μηδ' p) ἐκείνων ἔτι καταγελᾷν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ q)

n) καταμάθῃς] „Sic W. *Καταμάθοις* Edd." o) οὕτω] „οὕτως *Fl.* et W." Vid. Adnot. p) μηδ'] Vulg. μήδ', accentu retracto. q) ἐπὶ] „Sic recte *Par.* aliaeque. Ἐπεὶ male J. *Fl.*"

Anach. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et silvestris olivae ramum, et pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, et Olympiae, et Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, et tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: et forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui

τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες r) τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ φλογώδη s) ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτιπερ t) τὸ πυρωδέστατόν ἐστι, τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὅ, τε u) ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν· ὥστε καί σου θαυμάζω, ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. p. 895.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ x) ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν y) τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι

r) ἐπικεκραγότες] οἱ ἐπικ. conj. *Jacobs*. At etiam sine articulo probabilis oratio, etsi minus distincta. s) φλογώδη] „φλογμώδη W." quod *Pauly* ob sequens φλογμὸς praeferendum putat. t) ὅτιπερ] „An ὅτεπερ; *Pell.*" Vid. Adnot. u) ὅ, τε] Sic recte B. 3. *Reitz.* et recentt. Sed ὅτε B. 1. A. 1. 2. prave. x) αἱ] „abest a J. et V. 2. adest in *Ald. Fl.* etc. et M." y) ἡμῖν] ὑμῖν B. 3.

inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus et fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quod quidem fervidissimum est, astro, quod caniculam vocatis, adurente omnia, et siccum aridumque aëra reddente; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque sudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Sol. Nempe vani isti labores, Anacharsi, et perpetuae in luto volutationes, et subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pi-

p. 895. πίλου δεόμεθα, ὃς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι τῆς
p. 896. κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ᾽ οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις,
17 προσέξεις z) οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν
αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρου πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα, ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι, ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἄν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. a) ὅσα b) γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην αὐτὴν c), ἀλλ᾽ εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἵους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύ-
p. 897. θης μέν ἐστι· σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελ-

z) προσέξεις] „προσέξῃς W.“ et hinc *Schm.* Vid. Adnot. a) ὁμολογοῦσα] „emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum *ὁμολογήσουσιν*.“ b) ὅσα] „recepi ex W. L. et marg. A. 1. „*Ὅσῳ* Edd. priores.“ c) αὐτὴν] „*αὐτῇ*. Sed vulgatum firmat M.

leo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe. Et *fac*, ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim et examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, et ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes,* (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, et aliam me*

τίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥςτε εὐεργέτης p. 897.
ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω *d*), καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστή-
σατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει *e*) παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν.
καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχύνοιτο *f*) ἡ Ἀθηναίων πόλις,
παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν *g*) 18
ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις.
ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγώ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμα-
ξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ οὔτε
οἰκήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακὼς *h*), περὶ πο-
λιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν
ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κα-
τῳκηκότας; καὶ μάλιστα σὲ *i*), ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, ὥς φασιν *k*),
ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστασθαι *l*), ὅπως ἂν ἄρι-
στα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονή-
σειε *m*). πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ πειστέον *n*) σοι p. 898.

d) ἀναγεγράφθω] „ἀναγραφέσθω J. et V. 2. item marg. A. 1. At prius cett. et M.“ e) ἐν πόλει] ἢ ἐν πόλει conj. *Odofr. Muller*. Vid. Adnot. f) αἰσχύνοιτο] „αἰσχυνοῖτο] αἰσχύνηται W.“ Vitium linguae vulgatum correxi. g) ὑμῶν] „Bene sic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male J. et V. 2.“ h) ἑωρακὼς] „ἑοωρακὼς M. male.“ i) σὲ] „omissum in M.“ k) ὥς φασιν] „Haec verba in W. post ἐγένετο collocantur. l) ἐπίστασθαι] „ἐπίστασθε W. male.“ m) εὐδαιμονήσειε] „εὐδαιμονήσει *Fl.* et W.“ n) πειστέον] „πιστέον male M. Nihil a vulgato

meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir; et aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem, a barbaro et peregrino discere, quae prosunt.

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam unde ego, pastoricius et vagus homo, qui in plaustro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de civitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot jam saecula bonis legibus habuerunt? et te praesertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime civitas insti-

p. 898. καὶ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ συνηρεφεῖ o) ἐσμέν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὔκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί p) ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς l) εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μέντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ, μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιῤῥέοι r).

19 ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον,

abit *Fl.*" o) συνηρεφεῖ] „recepi ex M. et *Salm.* Συνειρεφεῖ enim Edd. cett." p) τί] „ὅτι *Fl.* Prius cett. et M." Genuinum fortassis ὅ, τι. q) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς junctim, ut solet, *Ald.* utraque. r) ἐπιῤῥέοι] Sic legis certae, non librorum, auctoritate motus correxi vulgatum ἐπιῤῥέῃ. Alibi, ut Timon. c. 19. Diall. Deor. VII, 2. Diall. Mortt. III, 2. ad vitandum vitium εἰ in ἢν mutatum. Vide loco omnium *Poppon.* ad *Xenoph.* Cyrop. III. 3, 50.

tuatur, et quibus usa legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legislatori: et contra dicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, et jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, et quomodo vobis optimi viri evadant a luto, et ab exercitationibus hisce; et quid pulvis et volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicun-

ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόῤῥω p. 898.
ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων· ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν
ἐθέλῃς, καὶ διακόψεις s) αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μέντοι μὴ
ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύ-
σει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο· ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ
τῇ t) ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς φονικὰς u) ἡμῖν δίκας p. 899.
δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς
τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας,
ἢ πυρκαϊᾶς δικάσοντες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ x) τῶν
κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ
φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐροῦντας
ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἔςτ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν,
ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δέ τις ἢ
φροίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνουστέρους ἀπεργάσαιτο
αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δείνωσιν ἔξωθεν ἐπάγῃ y) τῷ πράγ-
ματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μη-
χανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθὺς, οὐκ

s) *διακόψεις*] Sic, flagitante re ipsa, e B. 3. emendavi vulgatum διακόψῃς. t) *τῇ*] Hunc articulum, in *Reitz.* Ed. operarum culpa omissum, restituerunt *Bipp.* u) *φονικὰς*] φωνικὰς B. 1. x) *ἑκατέρῳ*] „ἑκατέρων male W.“ y) *ἐπάγῃ*] Vulg. ἐπάγοι, cujus loco illud necessario ponendum videbatur, non solum concinnius esse, ut dicit *Fritzsch.* Quaestst. p. 196.

que tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, et longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos caussas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem consedit ad judicandum *caussas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, et audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat caussae, qualia multa judi-

p. 899. ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται z) βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καταῤῥητορευόμενος· a) ἄχρι δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἡλίῳ ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθεσθαι, εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἥ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

p. 900. *ΑΝΑΧ.* Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν οἶδά σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρεργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γάρ ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

z) *Ἀρεοπαγῖται*] Sic. W. et hic et paullo post bis pro vulg. Ἀρεωπ. Quo jure *Pauly* formam Ἀρεοπ. corruptam dicat, non video. Cf. Hermot. c. 64. Nec video, quam recte *Lobeckius* Parerg. ad *Phrynich.* p. 698. legitimis formis accenseat Ἀρεωπ. quam formam certe hujus loci auctoritate non poterat satis tueri, quum variae lectionis magnum esse momentum videatur.
a) *καταῤῥητορευόμενος*] „καταρητορευόμενος W.“

cibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi et involvere caussam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituto equidem; et ex mei consilii lege audi, et tacere jube, si sentias, rhetoricas tibi insidias strui; quamdiu domestica caussae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, So-lon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea caussa, quod obiter etiam, quae in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi sint. Hac ergo conditione jam dicito; et ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχέων προακοῦσαι χρή σε, ἃ p. 900.
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ 20
τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ
νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἑδραῖον, καὶ
ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολι-
τευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τού-
τους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ
ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν *b*)
ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν κατανοήσαντες, ἐπι-
μελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως,
κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε
οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν *c*) ταύ-
ταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀφαλέστατον περιπεφραγμένον· *d*) p. 901.
μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πο-
λῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γί-
γνοιντο. τοὺς γὰρ τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρή-
σεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώ-

b) ἡμῖν] „Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego.“ Vid. Adnot. c) ἔκτοσθεν] Sic A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. Sed ἔκτοθεν B. 1. et 3. Promiscue utraque occurrit forma, illa De Merc. Cond. c. 3. 41. Bis Accus. et saepius; haec Vit. Auct. c. 26. Gall. c. 24. e Cod. Gorl. d) περιπεφραγμένον] „πεφραγμένον W.“

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus inesse judicamus, ut sunt moenia, et templa, et navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam firmum, et immobile esse, ad receptionem et securitatem civium: vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, et gubernent, et perficiant omnia, et custodiant, quale quid in nobis unicuique est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime et ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, et valentes fiant corporibus. Tales enim et suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, et in bello servaturos civitatem, liberamque

p. 901. σειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν.
τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτ-
θαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθε-
ρίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη
γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδὼς, καὶ ἐρύθημα,
καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύηται e) αὐ-
τοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς
πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον
συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκο-
μεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτι-
θέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθί-
ζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ
ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ
καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὑφ' f)
p. 902. ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιντο g)
ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον.
καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἳ τὰ φυτὰ,
μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περι-

e) *ἀναφύηται*] „Sic *Fl.* cum reliquis. *Ἀναφύεται* W.“ f) *ὑφ'*] „recepi ex *Fl.* M. et marg. A. 1. W. *Ἀφ'* Edd. cett.“ g) *γίγνοιντο*] „Ita Edd. omnes et M.“ Vid. Adnot.

et beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, et nutricibus, et paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, et rubor, et metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, et ipsa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur majus consistentia: tum assumtos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam

φράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες h) αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τοπρῶτον i) καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προϊοῦσί δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς· οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ πλησιάζωσι k) πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά... καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς l) προὔκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν·

p. 902.

21

h) παραδιδόντες] „παραδόντες W. Nil mutat *Fl.*" i) τοπρῶτον] Sic A. 1. 2. Vulg. τὸ πρῶτον. k) πλησιάζωσι] Sic ex M. aptius nexae sententiae scripsi pro vulg. πλησιάσωσι. l) ἐξ ἀρχῆς] ἐξαρχῆς A. 1. 2. junctis vocibus.

crassitiem aliquam surculus habet, tum et superflua putatione resecant, et ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, et literas pingere, et clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum sapientium sententias, et opera antiqua, et sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, et actiones celebres, paullatim concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet illos jam tractare communia... Quamquam extra caussam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque silentium ipse mihi impero, non exspectato prae-

p. 902. ὥςτε αὐτὸς ἐμαυτῷ m) σιωπᾷν προςτάττω, οὐ περιμείνας
p. 903. τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεοπαγίτην n) σὲ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τοςαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκαιότατα o) μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόςτιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ΑΝΑΧ. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα παρεὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοῇ, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέμνημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾷν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διὰ βραχέων, ὡς οἷόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ
22 αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσκοντες, οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι p), κελεύοντες ἅ τε χρὴ ποιεῖν, καὶ

m) ἐμαυτῷ] „ἑαυτῷ *Fl.*“ n) Ἀρεοπαγίτην] Sic M. pro vulg. Ἀρεωπ. quod tamen *Fl.* tuetur. Vid. supra c. 19. ibique not. o) τὰ ἀναγκαιότατα] „τὰ μὴ ἀναγκαιότατα W. male.“ p) ἀναγεγραμμένοι] Vulg. ἅμα ἀναγεγρ. Sed ἅμα γεγρ. *Fl.* et W. Denique ἀναγεγρ. sine ἅμα Ms. *Graev.* Unde ἅμα

cone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterantem.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti, nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, et mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* adfluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus,

ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν p. 903.
λέγειν τὰ δέοντα ἐκμανθάνουσι, καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν
ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι q) πρὸς p. 904.
ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν r). τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ οὕτω γίγνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φῂς τοὺς τραγῳδοὺς s), 23
καὶ κωμῳδούς, εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα,

uncis incluserunt *Schm.* et *Paul.* ego prorsus ejeci ut incommodum et per errorem e sequente *ἀνα* ortum. q) φιλόσοφοι] σοφοὶ corrigi voluit *Bel.* r) σπεύδοιεν] „σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.“ s) οὓς φῂς τοὺς τραγῳδοὺς] Comma vulgo post φῂς interpositum, delevi monente *Fritzschio.* Quaestst. p. 88.

quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis descriptae, tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus et dicere, quae opus est, discant, et quae justa sunt facere, et ex aequo secum invicem conversari publice, neque concupiscere turpia, et honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Philosophi appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis et Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum et vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, et male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, et indigna hac civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum caussa, meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Cal-

p. 904. καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἧττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἤκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ 'γαθὲ, ᾤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα κατεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ἀχρεῖα ᾄσματα t) καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιού-
p. 905.

t) ᾄσματα] „Edd. sine puncto (praeter B. 1. et 3.). Sed W. ᾄσματα recte. Verum nescio num ubique in hac Ed. observatum sit." Ego certe illud ne usquam negligeretur, quantum in me erat, sedulo curavi. Contra ὧδε in seqq. et ubique praeeunte fere *Ald.* utraque, sine jota scripsi, licet reclamantibus cett. vett. et recentt. fere omnibus Edd. *Lehm.*

ccos habent graves et altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, et nescio quomodo factum, ut tamen firmiter illis in calceis incederent. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, et pedestres, et humaniores, et minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poëta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimile est autem, te etiam tibiis canentes quosdam tum vidisse, et alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista, Anacharsi, inutilia

τοις παραθηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται. p. 905.
Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ὧδε 24
καταγυμνάζομεν· ἀποδύσαντες αὐτὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἁπαλὰ
καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν
πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις,
ὡς μήτε θάλπος δυςχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγο-
ρεύειν· ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς
εὐτονώτερα γίγνοιντο u). ἄτοπον γὰρ, εἰ τὰ μὲν σκύτη x)
νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυςραγέστερα καὶ
πολλῷ διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ᾽
ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ
ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τοὐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια
ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν
μέν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς
τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς
πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ
ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοει-
δεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων

u) *γίγνοιντο*] „γίγνοιτο W.“ Modo εὐτονότερα prave sola B. 1.
x) *σκύτη*] „σκήτη *Ald.* sed correctum in marg.“ Σκύτυ B. 3. sed recte B. 1.

sunt cantica, et moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera et minime compacta sunt, primo adsuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, neque frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus et subigimus, ut contentionem sustinere majorem possint. Absurdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius, et diutius durare, quae tamen mortua jam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, et magistris uniuscujusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare docemus, ut labores tolerare discant, et obviam ire adversarii ictibus, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis

p. 905. ἀφειδεῖν, καὶ προςέτι ἐῤῥῶσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννενευκότες y) παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ
p. 906. ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἓν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυςπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς διαπονούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοιντο εἰς χρείαν z) τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις· δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακεὶς a), καταῤῥίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ᾽ ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα πορίζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγω-

y) συννενευκότες] „Sic W. Συνεν. cett. et Edd.“ z) χρείαν] χρεῖαν B. 1. 3. a) συμπλακεὶς] „συμπλεκεὶς W.“

efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, et facile surgere, et impulsiones, et complexus, et inflexiones, et ut angi se pati queant, et in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum et maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, et patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, et, ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora

νισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τοῦτο b), οἵους εἰκὸς p. 906.
σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσ- 25
μενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε p. 907.
εὐθὺς πολλῷ c) ῥεόμενα d), καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἢν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ· οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμψυχον e), καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες f), οὔτε ῥικνοὶ, καὶ κατεσκληκότες, οὔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ g) ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τοῦ φαύλου περιλελειμ-

b) τοῦτο] „τούτου M.“ c) εὐθὺς πολλῷ] „πολλῷ εὐθὺς M.“ d) ῥεόμενα] „ῥέοντα V. 2. et marg. A. 1. Ῥέονδα J. Vulgatum servat M.“ e) ἔμψυχον] „εὔψυχον J. sola. f) ἀπολαύοντες] „ἀπολάμποντες W. Nil mutat *Fl.*“ Vid. Adnot. g) ὃ δὲ] τὸ δὲ mallet *Bel.* quod equidem qui fieri possit, non video.

et robustiora reddiderimus, et levia, et contentioni apta, et ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum et ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili adspectu juvenes, multum animi, et caloris, et virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad justam quasi proportio-

p.907. μένον h), ἐῤῥωμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ i) τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν
p.908. τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα k) καὶ προςσωρεύ-
26 οντα l). Καὶ διὰ τοῦτο m) ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον n) διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανείη· ὥςπερ ἂν, εἰ πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχνην· αὖθις γὰρ ἐπὶ τὸν λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ᾽ ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ καταμικρὸν o) ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον p) καὶ αὐτὸς ἂν κατακαυθείη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ᾽ ἐπικρα-

h) περιλελειμμένον] „περιλελειμμένου M.“ i) καὶ] „abest a *Fl.* adest in cett. et M.“ k) διευκρινοῦντα] „διακρινοῦντα V. 2. Prius reliquae omnes et M.“ l) προςσωρεύοντα] Sic *Paul.* e conj. *Reitz.* pro vulg. προσωρ. Vid. Adnot. m) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. et 2. n) ἐπιμήκιστον] Sic M. et Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον.“ Sic cum *Fl.* etiam B. 1. et 3. o) καταμικρὸν] Sic junctim A. 1. 2. B. 1. 3. Sed κατὰ μικρὸν *Reitz.* et recentt. p) ὕστερον] ὑστέρῳ conj. *Göller.* Actis Monacc. T. I. p. 212. ut Vit. Auct. c. 14. Sed non tentandum putabam vulgatum. Cf. Ver. Hist. I, 22.

nem circumscripti; qui si quid inutile est carnium et superfluum, sudoribus absumserint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam *nempe* atque paleas flatu abigunt, fructum autem purum separant, et acervant. Hinc valere illos necesse est, et quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet

τήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδοθεν q) γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐ- p.908.
τῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ παραδέχεσθαι r) μήτε ἥλιον αὐτὸν s), μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ ἐνδιδὸν t) ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιῤ-
ῥέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγ- p.909.
καίαν χρείαν ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ u) εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλεῖστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.
Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆ- 27
κός τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στεῤῥὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον x), εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο

q) τὰ ἔνδοθεν] „ἔνδοθέν τε W. omisso τά." r) παραδέχεσθαι] παραδέξεσθαι B. 5. s) αὐτὸν] „omittunt *Fl.* et W." t) ἐνδιδὸν] Sic W. pro vulg. ἐνδιδοῦν. u) ἀποπληροῖ] „ἀναπληροῖ marg. A. 1. W." x) τάφρον] „τάφον *Amst. Salm.* J. *Ald. Hag.* etc. Τάφρον recte W. *Par. Fl.*"

temere. Nam interiora bene parata sunt, et exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum et ad necessarios usus repositum, supplet statim, et vigorem recreat, et labori in longissimum tempus invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumtionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae majores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente *solo*, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam trajicere si opus sit, aut si quid obstet

p. 909. ἀσκοῦνται ἡμῖν y), ἔτι καὶ μολυβδίδας z) χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἁμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περιφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς, ὄχανον οὐκ ἐχούσῃ, οὐδὲ τελαμῶνας· καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύςληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκεῖνο
p. 910. τοίνυν ἄνω τε ἀναῤῥιπτοῦσιν a) εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐς τὸ πόῤῥω, φιλοτιμούμενοι, ὅςτις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο b). καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε αὐτῶν
28 κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις c) ἐντίθησιν. Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληται d). πρῶτον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὄλισθον e) ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι f), ἱδρούντων ἐν τῷ πηλῷ,

y) ἡμῖν] „Punctum hic est in M.“ Id si est minoris distinctionis signum, recte illud h. l. positum, post ἔτι autem, ubi vulgo ponebatur, omissum. Nempe conjunge ἔτι καὶ, *praeterea etiam;* quam formulam nemo est qui ignoret. z) μολυβδίδας] Sic W. et *Fl.* probante *Schneidero* in Lex. et sequentibus auctoritates illas *Schm.* et *Paul.* pro vulg. μολυβδίνας. a) ἀναῤῥιπτοῦσιν] „Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.“ b) ὑπερβάλοιτο] „ὑπερβάλλοιτο M.“ c) ἄκροις] non tentandum, quod vere factum, vid. Adnot. d) ὑποβέβληται] Sic male, ut ait *Reitzius*, recte, ut ego censeo, pro vulg. ὑποβέβληνται exhibent *Fl.* et W. Ex ἅπερ scilicet finge verbi subjectum. e) τὸν ὄλισθον] „Ita et M. cum Edd.“ f) γίγνεσθαι] „γίνεσθαι M.“

aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidisti vero etiam aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac tentasti illud, cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, et difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur et sursum jactant in aërem, et in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat digitis pedum. Lutum vero et pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei caussa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne-

ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν g) εἴκαζες, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον p. 910.
ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ,
ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς
ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν διολισθαίνοντας h). αἴρεσθαί
τε ἐν πηλῷ ἱδρωκότα μετ' ἐλαίου, ἐκπεσεῖν καὶ διαῤῥυῆναι
τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα
πάντα, ὥςπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ i)
χρήσιμα, εἰ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξε-
νεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν k) μετέωρον
κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλε-
πώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον
φέροιεν. Τὴν μέντοι κόνιν τοὐναντίον l) χρησίμην οἰό- 29
μεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν
γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον m) p. 911.
ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ n) ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέν-
τες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα, ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ

g) ἐγχέλυσιν] „ἐγχέλεσιν M.“ quod recepit *Pauly*. h) διολισθαίνοντας] „διολισθάνοντας W.“ i) καὶ] transponendum videtur, καὶ ἐς τοὺς πολέμους χρ. k) ἥκειν] εἴκειν, *recedere*, legendum suspicatur *Dorvill.* ad *Charit.* p. 264. et 617. Ed. Lips. minime vel necessario, vel probabiliter, etsi alibi ἥκειν et εἴκειν facile commutari inter se potuisse probavit. l) τοὐναντίον] „ἐπὶ τὸ ἐναντίον *Fl.* et M.“ m) διαδιδράσκον] „διαδιδρασκόμενον W. et marg. A. 1. Vulgatum tenet *Fl.*“ n) καὶ] „omittit *Fl.* et M.“

cesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, et continere elabentes; tollere sane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque

p. 911. μὴν καὶ τὸν ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχεόμενον, ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραιοῖς τότε καὶ ἀνεῳγόσι o) τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμᾷ, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιῃτημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ p) γυμναζομένων, ἀποπλύναι q) τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἄν σε, ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκὼς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαῤῥεῖν r), καὶ λευκὸν s) εἶναι ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι t), καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ

o) ἀνεῳγόσι] ἀνεῳγῶσι B. 1. et 3. p) Λυκείῳ] „*Fl.* et M. quoque λυκείῳ habere notat *Solanus*, nescio quare, nisi quod minore λ id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus.“ Vid. *Hemsterh.* ad Diall. Mortt. I, 1. q) ἀποπλύναι] „Sic et *Fl.* cum reliquis et M.“ Volebat autem *Solanus* ἀποπλύνας, assentiente *Reitzio*, sed *Paul.* ἀποπλυνάμενον. r) διαῤῥεῖν] „διαιρεῖν male M.“ s) λευκὸν] λευκὸς conj. *Conr. Reitz.* t) γενέσθαι] γενήσεσθαι conj. *Seager.* At vide simillimum

etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: et facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem et lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiamsi neutrum factis tentaveris, consistentem et compactum esse potius, quam esse delicatum, et diffluere, et album esse defectu, et fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes

βιώσεσθαι δι᾽ αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν, εἰ p. 911.
ἐπίοιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκοις ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν· ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν p. 912.
φιλοτιμουμένοις, μηδ᾽ ὑπ᾽ ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ᾽ ἐστι λέγειν u), ὁπόταν ἔς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

31 *ΑΝΑΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἤν ποτε ὑμῖν x) ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόϊτε καὶ αὐτοὶ, πὺξ τὰς χεῖρας ἐπ᾽ αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς y), καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχητε, ὑπὸ*

locum Diall. Mortt. XI, 2. et quae illic contra *Hemsterh.* sunt dicta. u) λέγειν] „Non habent *λέγειν Fl.* et W. Habent cett.“ x) ὑμῖν] „Sic emendavi ex *Fl. Fr. Salm.* M. Ἡμῖν J. *Par. Hag. Ald.* B. 1. (et 3.) male.“ y) ὑμᾶς] „recte *Fl. Fr. Ald. Hag. Par.* B. 1. (et 3.) *Salm.* et M. Ἡμᾶς J.“

nobis civitatis bonos futuros, et fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, et tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, et otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum et summam civitatis felicitatem, hoc dicere licet, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, uncti oleo et pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subjecto sub galeam:

p. 912. τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν το-
ξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥςπερ ἀν-
δριάντων, οὐ καθίξεται τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν
ἥλιον. καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη z)
καὶ ἀθέρες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς
πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις, κατατεμνόμενοι βα-
θέσι a) τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε b). τοιαῦτα
32 γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Ἢ
τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳ-
δῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος c),
ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι
p. 913. εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορμολυττόμενοι d) αὐτοὺς, καὶ ὑπο-
δήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγουσί τε γὰρ, ἢν
δέῃ, κοῦφα, καὶ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται,
ὑμῶν οὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτούς. ἀλλ' ὅρα,
μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, καὶ παιδιὰ ἄλλως,
καὶ διατριβαὶ ἀργοῦσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανί-

z) *καλάμη*] *κάλαμοι* B. 3. male. Cf. c. 26. a) *βαθέσι*] „*ἂν βαθέσι* *Fl.* praemisso *ἂν* etiam retentō." b) *ὑποδείξετε*] „Sic dedit *Solanus* ex W. *Ὑποδείξητε* Edd. priores." c) *ἔξοδος*] *ἔξοδον* A. 2. prave. d) *μορμολυττόμενοι*] „*μορμολυττούμενοι* W."

et, per Jovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, et jaculabuntur; in vos vero tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, et multo sitis sanguine instructi: neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed sero tandem aliquando, et vix, profundis confossi vulneribus, paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedorum et Tragoedorum, et si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos inducetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint et ludus merus, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-

σκοις. εἰ δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι, p. 913.
ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς
ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἅμιλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους μετὰ παι-
διᾶς, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυςμενεῖς ἔσται, μετὰ κινδύνων μελε-
τῶσι τὴν ἀρετήν. ὥςτε ἀφέντας e) τὴν κόνιν καὶ τὸ ἔλαιον,
διδάσκετε f) αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν, μὴ κοῦφα
διδόντες g) τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἄνε-
μον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συριςμοῦ ἑλιττομένη,
καὶ λίθος χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέῤῥον ἐν τῇ ἀρι-
στερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν 33
τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε
ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἢν σπα- p. 914.
σάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφίδιον h) τὸ παρὰ τὴν ζώνην,
μόνος ἐπειςπέσω i) τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν
ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων k), καὶ οὐδενὸς
ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάν-
τας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτό-

e) ἀφέντας] „Et sic *Fl.* cum cett. et M. Posset et ἀφέντες conjici." Cf. Adnot. f) διδάσκετε] „δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.*" g) διδόντες] „διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*" h) ξιφίδιον] „ξιφείδιον W." i) ἐπειςπέσω] „Nihil mutat *Fl.*" k) ἐκείνων] „Punctum post ἐκ — habet *Fl.* et spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit."

mum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, et exercitatione vera, quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete et jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, et lapis manum implens, et securis, et in sinistra scutum, et thorax, et galea. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo ad zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, et nemine contra intueri ferrum auso, sed circum-

p. 914. μένοι, γέλωτα ἄν μοι παράσχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ᾽ ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ᾽ ἂν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε l) βαθεῖα οὖσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα m) ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ᾽ Εὐμόλπου ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδήπερ n) οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ᾽ ἐπειδὰν καθ᾽ αὑτοὺς ἄριστοι o) γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ p) ἄμεινον χρήσαιντ᾽ ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν

l) διατέθεικε] „μετατέθεικε *Fl.* quod et adpictum orae A. 1. W. Vulgatum est in M.“ m) ταῦτα] ταὐτὰ conj. *Paul.* bene, nec tamen necessario. n) ἐπειδήπερ] „ἐπείπερ *Fl.* et W.“ o) ἄριστοι] ἄριστα *Schm.* manifesto errore typogr., quem tamen reddidit *Paul.* p) πολὺ] „πολλοὶ male *Fl.* et marg. A. 1. W.“

stantes statuas, et occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymna-

τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐ- p. 914.
δὲν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα, p. 915.
ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὁπλοφορεῖν ἀεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεζῶσθαι q), περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόςτιμόν γ' ἐστιν, ὅςτις ἐν ἄστει r) σιδηροφοροίη, μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι s) εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιοῦντες. τό, τε t) γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι u) μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον, ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον κατασπάσας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ, τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία, αὐθαιρέτως x), καὶ μὴ ἐν νόμῳ

q) *παρεζῶσθαι*] „receptum ex *Fl.* et W. *Περιεζῶσθαι* Edd. hac priores“ r) *ὅςτις ἐν ἄστει*] *ὅςτις ἂν ἐν ἄστει* vult *Bel.* s) *ἐξενέγκοι*] „*ἐξενέγκῃ* minus bene M.“ t) *τό, τε*] Vulg. *τότε*, quod tamen jam *Schm.* et *Paul.* ita correxerunt, ut spatiolo relicto utramque syllabam separarent. u) *πόλεμοι*] „Nihil mutant Edd. et M.“ x) *αὐθαιρέτως*] „rectius abest in W. et *Fl.*“ Imo vix abesse potest. Nec ante hanc vocem cum *Gesnero* inserendum καὶ τὸ, vel τό, τε. quamquam illud vere fecit *Pauly*. Vid. Adnot.

sium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, et arma unicuique nostrûm multa, quibus utimur, quoties opus est, et cristas, et phaleras, et equos, et equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, et cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; et bella vobis bene multa: obscurumque, quando aliquis *subito* adstans detractum de plaustro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, quum suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivatis, necessarium semper fer-

p. 915. ξυμπολιτευομένων y), ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸν σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα, εἴ τις βιάζοιτο.

35 *ΑΝΑΧ.* Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων φείδεσθαι z), ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καταπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ᾽ εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόνδέ a) τι δυνάμεως πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν
p. 916. αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν, μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεοῦ λάθῃ διαῤῥυεῖσα ἐν τοῖς πόνοις, κᾆτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ᾽ ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, κατὰ

y) ξυμπολιτευομένων] Sic scripsi e W. et marg. A. 1. W. pro vulg. ξυμπολιτεύεσθαι. z) φείδεσθαι] Hanc veterem lectionem, monente *Fritzschio* Quaestst. p. 132. restituendam putabam, quum *Solanus*, *Reitzius* et recentt. scripsissent φείδεσθε. a) τοιόνδέ] Sic veteres Edd. secutus scripsi *Reitz.* τοῖόν δέ, minus recte; sed vitiosissime recentt. τοῖον δέ. Vid. ad Hermot c. 20. et 22. in Varr. Lectt. Tom. IV. p. 29. et 32.

rum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, et armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum, nullo urgente incommodo, labore subigitis, feriendo et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt,

τὸν τῆς Ὕδρας b) μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς p. 916.
κεφαλῆς τμηθείσης, δύ' c) ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονος ᾖ, μηδὲ διαρκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καταμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου γίγνεται d). ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον ποιήσειας ἐν βραχεῖ e), παραθήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς, οἶμαι, τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ΑΝΑΧ. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. 36
λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινος φροντίδος, καὶ διανοίας ὀξὺ δεδορκυίας δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπὲ, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς f) Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῂς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθέ g) τὴν ἅμιλλαν, ἀλλὰ p. 917.

b) τῆς Ὕδρας] „περὶ τῆς Ὕδρας W.“ c) δύ'] „Nil mutat *Fl.* nec M.“ d) γίγνεται] Sic *Schm.* et *Paul.* e M. pro vulg. γίνεται. e) ποιήσειας ἐν βραχεῖ] „ἐν βραχεῖ ποιήσειας M.“ f) τοῖς] „τῷ „neque id male, me quidem arbitro. g) ποιεῖσθε] „ποιεῖσθαι W. male.“

secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus et consumatur: quale quid in igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, et majorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice exsistit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata quadam cogitatione et mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juvenes certantes, interdum in armis

p. 917. *γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, οὗ τινος ἕνεκα οὕτω h) ποιεῖτε.*

ΣΟΛ. *Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἂν πλείω ἐγγενέσθαι i) αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ διὰ τοῦτο k) ὡς ἐς τοσούτους l) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστος αὑτὸν m) ἀπεργάζεται n). καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρά, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν o) δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ p) ἄσκησις, ἀπίασιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβά-*

h) οὕτω] Sic e M. pro vulg. τοῦτο, vindice etiam *Fritzschio* Praef. ad Ed. Alex. etc. p. XXXI. i) ἐγγενέσθαι] „γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M." k) διὰ τοῦτο] „διατοῦτο J." nec non A. 1. et 2. l) τοσούτους] „Hoc praetuli ex *Fl.* et W. *Τούτους* Edd. vulgo." Ceterum verba ὡς ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι tanquam scholion e textu proscribenda censuit *Belinus.* m) αὑτὸν] αὐτὸν sola A. 2. n) ἀπεργάζεται] „Sic Edd. et M." o) ἑαυτὸν] „αὑτὸν W." p) ἡ] abest ab M."

instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos et feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur ita faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui in tanta multitudine exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, et quod maxime sit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita

λοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν p. 917.
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τού-
των εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ
πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' p. 918.
ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μήλων γυμνοὶ τος-
αύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾷν εἰςφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν 37
πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας
παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς, ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προςτέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾷν τὰ ὄρνεα διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἠρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι q) καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μηδὲ r) προαπαγορεύοιεν s) ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων t), ἢ του ἄλλου δυςχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν u), καὶ ὁρᾷν τιτρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς

q) ἀγεννέστεροι] ἀγενέστεροι B. 3. ex errore, opinor. r) μηδὲ] „μὴ δὲ J. *Ald.* fere perpetuo. Σῆ post δὲ inserit marg. A. 1. sed dubie anne voluerit δή.“ s) προαπαγορεύοιεν] „Sic M. et Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Ms. Gr.“ t) καμάτων] „καμάτου M.“ u) αὐτῶν] „αὐτοὺς *Pell.*“

expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, et liberis, et uxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant. Verum quid diceres, si coturnicum et gallorum apud nos pugnas videres, et studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, et imperatum esse adultis omnibus adesse, et videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur et minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos,

p. 918. σκαιὸν, καὶ προςέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρί-
στους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο κατὰ τῶν δυςμε-
38 νῶν. Ἐπεὶ δὲ φῂς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα
ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο, ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς,
μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἴεσθαι μάτην πονεῖν
p. 919. αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας πέρι x) ἐν τῷ θεάτρῳ συμπε-
σόντες, παίωσιν y) ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐςελθόντες, ὕδατι
περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλ-
λήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι
τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς
κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ᾽ Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦν-
τες ἐς τὸ ὕδωρ z), (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ
οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἢν ὁρᾷς μαστιγουμένους
αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ
καὶ μητέρας παρεστώσας a), οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς
γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἢν b) μὴ ἀντέχοιεν πρὸς
τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς

x) *πέρι*] *περιδινούμενοι* conj. *Wyttenbach.* Animadvv. ad *Plutarch.* Opp. Morr. T. I. p. 467. Vid. Adnot. y) *παίωσιν*] „*παίουσιν* W." z) *συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ*] glossema videntur *Guyeto.* a) *παρεστώσας*] „*παρεστῶτας* W. male." *Παριστώσας* B. 3. et hoc mendose. b) *ἢν*] „*εἰ* M." At *ἢν* cum Optativo vid. Hermot. c. 53. et, quae illic collata sunt, locis; praeterea, si placet, Pro Imagg. c. 19. Gall. c. 1. e. a.

quibus melius aliquis utatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certantes* impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* phalangem, hostiliter, nudi et ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, et sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, et

τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ p. 919.
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες
ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώμασιν·
ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς
Σπάρτης ἀνασταθέντας c). ὅταν τοίνυν ὁρᾷς κἀκεῖνα, μήτε
μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, ὡς d) οὐδεμιᾶς
ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βια-
ζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων e) εἴποι γὰρ ἂν σοι p. 920.
καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
εὔλογα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν,
οὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ f) δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πό-
λεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους g), καὶ
παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξιῶν εἶναι τοὺς σώζειν h) μέλ-
λοντας τὴν πατρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ, ἐν-
νοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἄν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος
ἐν πολέμῳ, ἀπόῤῥητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομέ-
νων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν,

c) *ἀνασταθέντας*] „Sic M. J. V. 2. Ἀνατεθέντας L. Ἀνατεθέντας Edd. cett." d) *ὡς*] „omittit *Fl.* et M." e) *διατιθέντων*] „π—ως δ—ες *Pell.*" Ἐπιτιθεμένων mallet *Paul.* f) *αὐτὸ*] „αὐτὰ L." g) *καρτερικωτάτους*] καρτερικοτ. B. 1. et 3. h) *σώζειν*] „σῴζειν W. cum puncto subscr."

mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, et malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed, derisis illis, ita

p. 920. ἁμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς i) πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 *ΑΝΑΧ.* Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ᾽ ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανιεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀποδεδημήκει δὲ παρὰ τοὺς Κρῆτας, ὅτι ἤκουσεν k) εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνωος, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ΑΝΑΧ. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων l), ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα m), καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.

p. 921. *ΣΟΛ.* Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ΑΝΑΧ. Οὔκ· ἀλλὰ n) συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς

ὡς] ὃς conj. *Conr. Reitz.* frustra. k) ἤκουσεν] „ἤκουεν W." l) οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων] „ὦ Σόλων, οὐχὶ καὶ σὺ W." m) γὰρ ταῦτα] „γὰρ καὶ ταῦτα M." Insertum καὶ assumserunt *Schm.* et *Paul.* n) Οὔκ· ἀλλὰ] *Gesn.* Οὔκ; ἀλλὰ etc. interpretatus: *Non? Verum* etc. contra usum linguae tum communem, tum proprium Luciani, deliquit. Quare nec textum mutavi, et versionem Latinam textui genuino accommodavi.

flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum esset, pulsatus est; an egressus jam aetatem certaminis illius propriam, secure talia juvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex jam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenses, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Jovis filius, conditor fuerit.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non admodum dignum nobis putamus.

Anach. Nequaquam. Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa,

ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς p. 921. ἔγωγε, ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ᾽ ὃν καιρὸν ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας o), ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἐλλεβόρου p) δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ᾽ ἑαυτῆς q) πάσχουσα.

40 *ΣΟΛ.* Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἴου κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ r). πλὴν ἀλλ᾽, ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς s) ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ᾽ ὑμῖν t), καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

o) λωποδύτας] λωποδίτας B. 1. et 3. p) ἐλλεβόρου] „Bene sic M. *Fr.* B. 1. et 2. (et 3.) *Par. Salm.* Ἐλεβόρου J. V. 2. *Ald. Fl. Hag.*" q) ἑαυτῆς] „αὑτῆς W." r) ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ] „ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M." s) ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς] „receptum ex M. et *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις Edd. cett. t) ὑμῖν] Sic *Reitz.* nescio unde, et Edd. recentt. Sed ἡμῖν pessime A. 1. 2. B. 1. 3.

quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam ea, quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo probi apud vos viri fiant.

p. 922. *ΑΝΑΧ.* Δικαιότατα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ᾽ ὑμᾶς, οἵ γε οὐδὲ κατὰ κόῤῥης παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε, ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἅ, τε αὐτὸς ἔφης u), ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ᾽ ἡσυχίαν, ἅ, τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

u) ἔφης] in iisdem Edd. vett. scriptum ἔφῃς cum jota.

Anach. Justissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut et, quae ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, et quae dicenda sint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim est vespera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ. p. 922.

ARGUMENTUM.

Quemadmodum in libello de Sacrificiis, ita etiam in hoc, patronum LUCIANUS *agit sanae rationis adversus religiosas vulgi superstitiones, quippe ostendens nunc argumentando, nunc ridendo, tum varias, quas teneat vulgus, de Orco opiniones vanas, tum ritus, quos vulgo observent, funebres ridiculos esse et absurdos. Cf. Argum. libelli De Sacrificiis Tom III. p. 74.*

1 Ἄξιόν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῦς πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις a) λεγόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις b) οὓς c) ὀδύρονται, οὔ, μὰ τὸν Πλούτωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ᾽ οὐδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, οὔτ᾽ εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε d) εἰ τοὐναντίον ἡδίω e) καὶ

a) αὖθις] „αὖ Fl." Αὖθις αὖ 3011. b) ἐκείνοις] „αὐτοῖς ἐκείνοις Fl." Sic etiam Codd. 3011. Gorl. Aug. Sed videtur hoc αὐτοῖς e praecedentibus iteratum, certe ob illud ipsum αὐτοῖς, quod praecedit, non iterum admittendum. c) οὓς] οἷς Aug. d) οὔτε] εἴτε 3011. e) ἡδίω] ἡδέα 3011.

DE LUCTU.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur; et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proserpinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora

p. 922. βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι, ἅς τινας περὶ αὐτοῦ
p. 923. τοῦ θανάτου δόξας ἔχουσιν· οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, οὗ
2 τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτηδεύουσιν *f*). Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ *g*) καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν *h*) καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾷν τῶν ἐνόντων ἕκαστον· βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προςηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ᾽ αὐτῷ *i*) πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι τοιοῦτον *k*). κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθα-

f) ἐπιτηδεύουσιν] ἐπιτηδεύονται 3011. g) σοφοὶ] πολλοὶ 3011. h) ζοφερὸν] φοβερὸν 2954. improbante *Jacobo* Quaestst. Luciann. Spec. I. p. 21. i) αὐτῷ] „Sic *Fl Par. Hag. Ald. Salm.* etc. *Αὐτῶν* J. et marg. A. 1. W.“ k) τοιοῦτον] τὸν τοιοῦτον vulgo. Sed omittunt articulum *Fl.* Aug. 3011. et 2954. et hinc *Schm.* Vid. Adnot.

sint ac meliora his, quibus eveniunt; sed institutis et consuetudini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim apparebit, cujus rei caussa in supervacuis illis elaborent. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et legem sibi statuant illorum fictionem, locum quendam sub terra profundum *esse* putant inferos, eumque magnum et spatiosum esse, et tenebricosum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione illustrem in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus est, quod *dives* sit mortuis. Hunc porro Ditem suae civitatis, et vi-

νόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κα- p. 923.
τέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, οὐδενὶ τοπαράπαν l) τῆς ἀνόδου
ὑφιέμενον m), πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων
ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ 3
ποταμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνο-
μάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοι-
αῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη πρό-
κειται n), πρώτη δεχομένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἔνι p. 924.
διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε
γὰρ περᾶσαι o) τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ
ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπταίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. 4
Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλη ἀδαμαντίνη p), ἀδελ-
φιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακὸς ἕστηκε q), τὴν φρουρὰν ἐπι-
τετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρ-
χαρος, τοὺς μὲν ἀφικνουμένους φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν

l) τοπαράπαν] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ παράπαν. cf. infra c. 24. Bis Accus. c. 4. Pro Laps. c. 6. et ibi adnot. m) τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον] Ita *Fl.* B. 1. (et 3.) *Ald. Fr. Par. Hag.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφειμένον J. et marg. A. 1. W." Τῆς ἄνω ἐφιεμένοι (sic) 3011. n) πρόκειται] Sic monente *Belino* et praeeunte *Schmiedero* scripsi e. J. V. 2. et Cod. 3011. pro vulgato vitio προὔκειται, pro quo in L. et G. πρόςκειται, probante *Graevio.* o) περᾶσαι] Sic correxi vulgatum περάσαι Vid. *Spitzner.* Prosod. p. 56. p) πύλη ἀδαμαντίνη] Interjectum olim erat οὔση. Sed ejicit, *Belino* auctore, *Schmiederus*, praeeuntibus Codd. 3011. et Gorl. q) ἕστηκε] Sic 2954. 3011. Gorl. Aug. *Bel. Schm.* pro vulg. ἐστὶ.

fae illius apud inferos, haec habere instituta. Nam sorte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos ille receptos atque assumtos vinculis contineat, quae effugere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, nisi ob maximas caussas quibusdam ab omni aevo paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluviis magnis, et terrorem vel ipso nomine injicientibus: Cocyti enim [*ploratus*], et Pyriphlegethontes [*ignicremi*], et similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus objacet, quae primum venientes excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, et portam, quae adamantina est, Aeacus stat, fratre re-

p. 924. προςβλέπων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν r) ὑλακτῶν,
5 καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην
ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατά-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γοῦν διὰ
τοῦτο s) ὠνόμασται t). ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς
πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ
Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ Ὁμήρου
Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ
δοκεῖν, οὐ πιόντες τῆς πηγῆς. οὐ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.
p. 925. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσε-
6 φόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν·
ὑπηρετοῦσι δ᾽ αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττουσιν,
ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ
7 ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέν γε οὐκ αἰεὶ u) συμπαρών. Ὕπαρχοι δὲ,
καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ
Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ x) υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι
δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ᾽

r) ἀποδιδράσκειν] διαδιδράσκειν 2954. s) διὰ τοῦτο] διατοῦτο una voce A. 1. et 2. t) ὠνόμασται] „ὀνόμασται vult *Solan* ex *Fl.* Vid. nott.“ u) αἰεὶ] „Sic Edd. constanter.“ Modo vox Φόβοι corrupta videbatur *Solano*, sed injuria. x) καὶ] abest a Gorl. cum quo fere facit Aug. οἱ Κρῆτες, ὄντες υἱοὶ τ. Δ.

gis genitus, cui custodia illius credita, et prope illum triceps canis, asperrimus, qui advenientes quidem amico vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, consitum asphodelo, et potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim *potus* propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alcestis atque Protesilaus, Thessali, et Aegei Theseus *filius*, et Homericus Ulysses, graves et digni fide testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuissent. Dis ergo, ut illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, et Mercurius: hic quidem non semper praesens. Magistratus vero et Satrapae et judices sedent

ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ p. 925.
εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ
ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους. Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λά- 8
βωσι y), ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χω-
ρίον z) ἐςπέμπουσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησο-
μένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί
τε καὶ καόμενοι a) καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ
συμπεριφερόμενοι b), καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γὰρ
Τάνταλος, ἐπ᾽ αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος c) ἕστηκε, κινδυνεύων p 926.
ὑπὸ τοῦ δίψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου 9
βίου, πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ
τῶν σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ
καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα d) ταῖς παρ᾽ ἡμῖν
χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων· e) ὡς εἴ
τῳ f) μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγ-

y) *λάβωσι*] *λαβῶσι* B. 3. z) *ἐς τὸ τῶν ἀσεβῶν χωρίον*] Sic 3011. Gorl. Aug. cum *Fl.* pro vulg. *ἐς τὸν — χῶρον.* Deinceps *ἐςπέμπουσι* J. et Aug. pro vulg. *ἐκπ.* Vid. Adnot. a) *καόμενοι*] „*καιόμενοι*] Sic *Fl.* B. 1. *Par.* etc. recte *καόμενοι* J.“ Contra vid. eundem *Reitz.* in Varr. Lectt. ad De Sacriff. c. s. extr. cf. Diall. Marr. IV, 2. ibique notulam. b) *συμπεριφερόμενοι*] Hanc optimam *Belini* conjecturam, cui etiam *Seagerus* assentitur, non dubitavi recipere pro vulg. *συμφερόμενοι.* cf. Diall. Deor. VI. extr. Ceterum omnino haec verba *καὶ ὑπὸ γυπῶν — συμφερόμενοι* in Aug. desunt. c) *αὖος*] „receptum ex G. L. et marg. A. 1. *Αὗτὸς* Edd. omnes.“ d) *ἄρα*] abest a Gorl. e) *τῶν τάφων*] *τὸν τάφον* 3011. f) *εἴ τῳ*] *εἰ τῷ* B. 3. *εἴπῳ* 3011. Mox *καταλελειμένος* in eadem illa B. 3.

duo, Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros et justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori miser metuit. Sed mediae cujusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, et inferiis, quas tumulis illo-

p. 926. γενὴς, ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολι-
10 τεύεται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελήλυθε τοὺς πολλοὺς,
ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
ροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ g), μισθὸν
τῷ πορθμεῖ τῆς ναυτιλίας γενησόμενον· οὐ πρότερον ἐξετά-
σαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ h) διαχωρεῖ παρὰ
τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς, ἢ Μα-
κεδονικὸς, ἢ Αἰγιναῖος ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν
μὴ ἔχειν τὰ πορθμία i) καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν, οὐ πα-
ραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι k) πάλιν ἐς τὸν
11 βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτοὺς, ὡς
οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ, καὶ
p. 927. μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη
βιαζόμενον l) καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προ-
τίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι
12 παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ. Οἱ-

g) *ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ*] *μεθῆκαν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ* 3011. h) *καὶ*] *καὶ εἰ* vulgo. Sed expunxi, auctore Cod. 3011., importunum *εἰ*, ex sequente, opinor, versu huc per errorem importatum. Sic non opus erit ad *Seageri* conjecturam confugere, qua alterum *εἰ* ante *δύναται* ejiciatur. i) *πορθμία*] *πορθμεῖα* B. 1. et 3. contra usum linguae imprimis Lucianeum. Vid. Adnot. k) *ἀναπόμπιμοι*] *ἀναπέμπει μοι* 3011. pessime corrupta. l) *βιαζόμενον*] „Sic *Fl.* J. *Fr.* *Par.* etc.“ Vid. Adnot.

rum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, et fame porcruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit et apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aeginetieus obolus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum abluerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste lacus his, qui ibi sunt) et unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus, et floribus illud tempestivis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudi con-

μωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ παρὰ p.927.
πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη
κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καί που καὶ ἐσθὴς καταῤ-
ῥήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶν-
τες οἰκτρότεροι τοῦ νεκροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦν-
ται m) πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδα-
φος. ὁ δὲ εὐσχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστε-
φανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς
πομπὴν κεκοσμημένος. Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πα- 13
τὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
αὐτῷ, (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκ-
μαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους, καὶ
ματαίας ἀφίησι n), πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ'
ἂν, εἰ λάβοι φωνήν. φήσει o) γὰρ ὁ πατὴρ, γοερόν τι p.928.
φθεγγόμενος, καὶ παρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέ-
κνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας
ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ ἔτι p) τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ

m) καλινδοῦνται] „Sic *Fl. J. Ald. Salm.* κυλινδοῦνται B. 1. (et 3.) *Par. Fr. Hag.*" n) ἀφίησι] ἀφίασι 3011. o) φήσει] „φησὶ *Fl.*" Sic etiam Aug. p) ἔτι] „Nihil variat *Fl.*" Interpretes plane non reddunt, praeter *Erasmum*, qui subjicit *super haec.* Suspecta omnino videtur vocula.

spiciantur a Cerbero. Inter haec ploratus, et fletus mulierum, et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum, et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, et pulvis inspergitur capiti, et miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur, et capita allidunt solo: at iste decorus et pulcher, et ultra, quam fas est, coronatus, sublimis jacet et elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum mater, et, per Jovem, pater, de medio cognatorum agmine progressus, eumque complexus, (propositum enim fingamus juvenem, et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respondeat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis nominibus, *Fili dulcissime, siene abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non*

p. 928. γαμήσας, οὐ παιδοποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος q), οὐ
γεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ r) πάλιν,
οὐδ᾽ ἐρασθήσῃ, τέκνον, οὐδ᾽ ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν
14 ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φή-
σει, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπι-
θυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵπ-
πους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους s) ἐπικατέσφα-
ξαν t), καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν,
15 ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν u)
αὐτῶν κάτω; Ὁ δ᾽ οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν οὑτωσὶ x),
πάντα ταῦτα, ὁπόσα εἴρηκε y), καὶ ἔτι τούτων πλείονα,
οὔτε τοῦ παιδὸς εἵνεκα y) τραγῳδεῖν ἔοικεν· (οἶδε γὰρ οὐκ

q) οὐ στρατευσάμενος] non leguntur in Aug. r) κωμάσῃ] κωμήσῃ 3011. s) οἰνοχόους] οἰνόχους B. 3. t) ἐπικατέσφαξαν] „ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.*“ u) ἀπολαύσουσιν] Sic B. 3. et recentt. Ἀπολαύσωσιν male B. 1. A. 1. et 2. x) οὑτωσὶ] „Et sic *Fl.*“ οὑτοσὶ legi vult *Fritzsch.* Quaestst. p. 197. Dubitabam sequi, adversantibus libris ad unum omnibus, sed comma ponebam post οὑτωσὶ, quod aliis omnino omissum erat, aliis importunissimo loco ante hanc vocem collocatum. y) εἴρηκε] „Absurdissimum, ait idem *Fritzschius*, certo in εἴρηκα debet converti. Redit ad c. 13.“ Hoc quid sit, adeo equidem non capio, ut paene credam, a *Seagero*, qui idem jam conjecerat, seductum *Fritzschium* hanc assumsisse falsissimam opinionem. Quodsi enim de *absurditate* quadam h. l. omnino quaeratur, certo crimen ejus non in εἴρηκε, sed e contrario in εἴρηκα, conjiciendum. Redeas modo ad ipsum illud c. 13. y) εἵνεκα] „scripsi ex *Fl. Ald.* J. B. 1. (et 3.) *Salm.* Ἕνεκα *Fr. Hag. Par.*“

attigisti militiam, agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus! Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, et appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque et alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi et fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quaecunque dixit, et his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Sten-

ἀκουσόμενον, οὐδ' ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος·) οὔτε p. 920.
μὴν αὐτοῦ z). φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν a), ἱκανὸν
ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται
βοᾷν. λοιπὸν οὖν ἐστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα p. 929.
ληρεῖν, οὔθ' ὅ, τι b) πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς, εἰδότα, οὔθ'
ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ οὔτε c) τὸν βίον αὐτὸν d) ἐξε-
τάσαντα ὁποῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετάστασιν
ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν. Εἴποι δ' ἂν οὖν πρὸς αὐ- 16
τὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα
πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦ-
σαι ματαιάζοντα e), Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας;
τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κό-
μην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοι-
δορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σου βελτίω
καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; ἢ f) τί σοι δεινὸν πάσχειν

z) *αὐτοῦ*] *ἑαυτοῦ* maluit *Solan.* frustra. a) *γινώσκειν*] „Ita *Fl.* B. 1. (et 3.) *Fr. Ald.* V. 2. *Par. Hag.* *Ιιγνώσκειν* *Salm. Amst.* *Γινόσκειν* J.“ b) *ὅ, τι*] Scripturam Edd. vett. *ὅτι* correxerat *Jensius*, c) *οὔτε*] *οὐδὲ* legi jubet *Fritzsch* l. l. At *οὔτε* est illud ipsum *οὔθ'*, quod modo bis praecesserat, cum ratione repetitum. d) *αὐτὸν*] Vulg. *αὐτοῦ*. Sed *αὐτὸν* unice vere Aug. et, si quid video, *L. Solanus* scilicet, haec *Longolii Excerpta* inspiciens, haeserat, *αὐτὸν* illic an *αὐτῶν* exaratum. Ceterum *αὐτὸν* probatum etiam *Fritzschio.* e) *ματαιάζοντα*] „Consentiunt *Fl.* J. *Fr. Par.* etc. *Ματαΐζοντα* *Suid.*“ f) *ἢ*] Sic Edd. vett. praeter J. et V. 2. ubi *ᾗ*, quod *Reitz.* et recentt. minus recte praetulerunt.

torea voce inclamet: neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari etiam sine clamore sufficiat; nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium caussa sic delirare, qui neque quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui neque vitam ipsam, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, et a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas, et fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis*

p. 929. δοκῶ; ἢ διότι g) μὴ τοιουτοσὶ γέρων ἐγενόμην, οἷος εἶ σὺ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐῤῥυτιδωμένος, κυφὸς h), καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, καὶ ὅλως i), ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας k), καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ l) τὸν βίον, οὗ μηκέτι μεθέξομεν m); ἢ n) τοὺς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας, μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ, ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ
p. 930. πιεῖν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγοῦν,
17 τοῦ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν, ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαί o) σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον,

g) ἢ διότι] Sic Edd. vett. pleraeque. Sed νὴ δι' ὅτι J. ῆ διότι V. 2. et ἢ τί σοι marg. A. 1. Perperam *Reitz.* et recentt. ἦ διότι. h) κυφὸς] καὶ κυφὸς 2954. i) ὅλως] ὅλος sola, quod sciam, B. 3. k) ἀναπλήσας] ἀνατλήσας 3011. et Aug. l) παρὰ] „recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett.“ m) μεθέξομεν] μεθέξομαι 3011. et Gorl. et hinc *Schm.* n) ἢ] „ἦ] Ita interrogantis more dedi ex marg. A. 1. pro vulg. ἤ.“ Et hoc vitium amplexi sunt recentt. o) διδάξομαι] „Servavi scripturam Edd. *Salm. Par.* licet διδάξωμαι sit in J. *Fl. Ald.* B. 1. (et 3.) *Hag. Fr.*“ Scilicet ut recte se haberet conjunctivus, ita saltem Aoristo Medii non erat locus. Vid. ad Somn. c. 2. Tom. I. p. 172. sq.

tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futuri simus participes? Potationes dices nimirum, et coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non

ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, οὐ πολέμιον, p. 930.
οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
τρίψει p), οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ q) δὶς ἢ τρὶς τῆς
ἡμέρας, ὢ τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ r), γέρων
γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἂν 18
ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἴει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ s)
γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα t) μὴ τόδε σε ἀνιᾷ,
καὶ u) διανοῇ τὸν παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος,
κᾆτα δέδιας, μή σοι ἀποπνιγῶ κατακλεισθεὶς ἐν τῷ μνή-
ματι x); χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι, ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾷν δυ-
νησόμεθα y). καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κω- p. 931.
19

p) *παρατρίψει*] παρατρέψει *Reitz.* et *Bip.* cum Edd. vett. Sed διαστρέψαι G. διατρέψει L. Utrumque tam διατρέψ. quam διαστρεψ. adscriptum marg. A. 1. Διαστρέψει 3011. Gorl. Aug. sed ἀναστρέψει 2954. in cujus tamen margine διαστρ. Unde *Schm.* edidit διαστρ. Nostra emendatio παρατρίψει, accommodata quam maxime ad vulgatum παρατρέψει, debetur *Guyeto*, cum quo facit *Boissonad.* ad *Philostrat.* p. 373. et *Gesneri* interpretatio. Vid. Adnot. q) *σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ*] σταθεύσει σε τὸ λουτρὸν conj. *Jacobs.* Vid. Adnot. r) *καταφρονηθήσῃ*] „Bene ita *Par. Hag. Salm.* B. 1. (imo B. 3.) et 2. καταφρονηθείσῃ J. *Fl. Ald. Fr.*" Adde B. 1. cui errans *Reitzius* veram lectionem adscripsit. s) *καὶ*] εἰ καὶ conj. *Seager.* Pro γελοιότερα *Iacobs.* maluit γενναιότερα. neutram emendationem necessariam duco. t) *ὅρα*] „Ἄρα esse in quodam addit *Solan.* et οὐ in *Pell.* non vero satis distincte." u) *καὶ*] ὅτι conj. *Marcil.* x) *ἐν τῷ μνήματι*] „ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett." y) *δυνησόμεθα*] restitui ex L. Δεησόμεθα Edd. hac priores." Cum quibus etiam faciunt

coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus. Haec si dicas, pater, nonne putas, te multo veriora istis et magis ridicula dicturum? Verum vide, an non illud te cruciet, et cogites tenebras, quae apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decrevistis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me fletus ille vester juvat, et ille ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa im-

p. 931. κυτὸς ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὕτη στερνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος z); ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταστάξειν αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διΐξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν a), καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων b) ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας c) τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον, ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε. οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, οὐδ᾽ ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ᾽ ὑμῶν d) τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ᾽ οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῄει ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου e) τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

20 Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

Hom. Il. XVI, 502. p. 932. πρὸς Διὸς f), ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-

Codd. 3011. et Gorl. favente *Belino*. z) ἐστεφανωμένος] „στεφανωμένος J.“ a) καθαγισμῶν] καταγ. B. 1. et 3. b) παρεσκευασμένων] παρασκευασμάτων 3011. c) ὀνήσας] ὀνήσαν Aug. d) ὑμῶν] „ἡμῶν J. e) μου] μοι Aug. f) πρὸς Διὸς] δὲ, quod vulgo addunt, omisi praeeunte *Fl.* et monente etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 197.

moderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis, cum, quae suavissima sunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.

Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.

Per *ego vos* Jovem *obsecro,* si dicat talia conversus mor-

κλίνας αὐτὸν g) ἐπ᾽ ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα h) δικαιό- p. 932.
τατα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ᾽ ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι,
καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνει-
λοχότα i) παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὁκοῖ᾽ ἂν k) ἐκεῖνος ἐξάρ-
χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, 21
ὁ αὐτὸς ἅπασι l) νόμος τῆς ἀβελτερίας m)· τὸ δ᾽ ἀπὸ
τούτων, διελόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην
ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ n) περι-
χρίει o), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
πτιος· οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεο-
μένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέ- p. 933.
χυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ p).

g) *αὐτὸν*] *αὐτὸν* A. 1. et 2. h) *οἰώμεθα*] *οἰόμεθα* B. 1. et 3. minus h. l. recte. Vid. *Fritzsch.* l. l. p. 198. i) *συνειλοχότα*] Sic Aug. confirmans *Guyeti* et *Jensii* conj. pro vulg. *συνειληχότα*. *Συνανεχότα* 3011. et, nisi *Schm.* narrando erravit, Gorl. *Συνειληφότα Reitz.* conj. k) *ὁποῖ᾽ ἂν*] ex emendatione *Fritzschii* l. l. pro vulg. *ὅποι ἄν*. l) *ἅπασι*] *ἅπασιν* B. 1. et 3. m) *ἀβελτερίας*] Vulg. scribebatur *ἀβελτηρίας*. Vid. ad De Sacriff. c. 1. n) *ὑάλῳ*] „*ὑέλῳ Fl.* *Σιάλῳ* Edd. *Cogn.* In *ὑάλῳ* consentiunt nostri Codd. et Edd.“ *Τέλῳ* tamen etiam 3011. o) *περιχρίει*] „Emenda *περιχύει* vel *περιχέει*, quod *Guyet.* etiam monuit.“ Item *Menag.* et *Wiel.* p) *γενόμενος ἐν καιρῷ*] *ἐν καιρῷ γεν.* *Schm.* nescio an praeter voluntatem Editoris.

tuus, et nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi homines et vociferantur, et arcessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore et praecentore quasi suae amentiae utuntur, et qualiacunque ille incepit, suas querelas illius cantui subjiciunt. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, divisi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *succis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero (quae vidi, narro) siccatum cadaver convivam suum et compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indigenti Aegyptio solvit inopiam pignori oppositus in tempore frater paterve. Aggesti qui-

p. 933. Χώματα q) μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπι-
22 γράμματα, πρὸς r) ὀλίγον διαρκοῦντα, πῶς οὐ περιττὰ,
23 καὶ παιδιαῖς προςεοικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθε-
σαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥςπερ
συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς κάτω δικασταῖς
24 τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περίδειπνον, καὶ πάρεισιν
οἱ προςήκοντες, καὶ τοὺς γονέας παραμυθοῦνται τοῦ τετε-
λευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ
Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκαζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ
p. 934. τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος s), ὦ
οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρί-
του δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τοπαράπαν t) κλάειν u) διέγνωκας,
αὐτοῦ γε x) τούτου ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα καὶ
διαρκέσῃς πρὸς τοῦ πένθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς
ἁπάντων ῥαψῳδοῦνται δύο τοῦ Ὁμήρου στίχοι·

Hom. Il. XXIV. 602. Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,

q) χώματα] „χρώματα *Fl.* male.“ r) πρὸς] „καὶ πρὸς *Fl.* male.“ s) μὲν τίνος] Sic scripsi re ipsa flagitante. Vulg. μέν τινος, partim cum interrogationis nota post ὀδυρόμεθα, partim sine illa. t) τοπαράπαν] Sic rursus ex *Ald.* et 2. ut c. 2. pro vulg. τὸ παράπαν. u) κλάειν] Sic sine jota subscr. e *Fl.* In cett. κλᾴειν. Vid. ad Vit. Auct. c. 15. Varr. Lectt. x) γε] Sic necessario scribendum ducebam pro vulg. τε, jubente etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 198.

dem tumuli, et pyramides, et cippi, et inscriptiones parvo tempore durantes, quei non superflua, et lusibus similia? Verum etiam ludorum certamina quidam instituerunt, et funebres ad monumenta orationes habuerunt, quasi caussam defuncti agerent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adsunt cognati, et parentes consolantur defuncti, et gustare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos se praebeant, sed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non possint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus? amice. Pater requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei caussa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus sufficias.* Tunc sane, tunc in omnium ore sunt duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. p. 934. Hom. Il. XIX, 225.

οἱ δὲ ἅπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ φανοῦνται μετὰ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολὺ τούτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, et veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et multo his magis ridicula, inveniat aliquis, si observet, in luctu fieri propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

Tom. II. p. 1.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

ARGUMENTUM.

Valedicit Lucianus rhetoricae studio et usui, acerbe perstringens cum omnino pravas rhetorum aequalium rationes et turpes mores, tum potissimum unius cujusdam, de quo hodie non liquet, ignorantiam, audaciam, fastum vitaeque omnis impuritatem, quem sistit auctor artis et virtutis suae ipsum peritissimum et impudentissime disertum praeceptorem.

1 Ἐρωτᾷς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ
σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον a) ὄνομα, σοφιστὴς b) αὐ-
p. 2. τὸς εἶναι δόξῃς. ἀβίωτα γάρ εἶναί σοι φὴς, εἰ μὴ τοιαύτην
τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἄμαχον
εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς ἁπάντων,
καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἕλλησι
δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἵ τινές
ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς φθόνος, ὦ παῖ·

a) πάνδημον] „Sic *Fl. Ald.* B. 1. et 2. (et 3.) *Hag. Par.* etc. *Πάντιμον* J. V. 2. Ms. *Graev.* et L." Sic et 3011. b) σοφιστὴς] „ὁ σοφιστὴς J. sola."

RHETORUM PRAECEPTOR.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque

καὶ μάλιστα, ὁπότε c) νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν p. 2.
ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς, ὅθεν d) ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιτο, ἱερόν
τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν, καθάπερ σὺ νῦν e), τοῦτο
αἰτοίη f) προςελθών. ὥςτε ἄκουε τό γε ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ πάνυ
θαῤῥῶν, ὡς τάχιστα g) δεινὸς ἀνὴρ h) ἔσῃ γνῶναί τε τὰ
δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ, ἢν τὸ μετὰ τοῦτο ἐθελήσῃς
αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσῃς i) παρ᾽ ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
νως αὐτὰ μελετᾷν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδὸν, ἔςτ᾽
ἂν ἀφίκῃ πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα k) οὐ σμι- 2
κρὸν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλ᾽ l) ἐφ᾽ ὅτῳ
καὶ πονῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνῆσαι, καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπο- p. 3.
μεῖναι ἄξιον. σκόπει γοῦν, ὁπόσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἔνδο-
ξοι, καὶ πλούσιοι, καὶ, νὴ Δί᾽, εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ
τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος 3
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυςπετήσῃς, μυρίους τινὰς τοὺς πό-

c) ὁπότε] εἴ ποτε vult *Bel.* pro more suo. d) ὅθεν] ὁπόθεν 3011. et Gorl. e) σὺ νῦν] Vulg. νῦν σύ. Gorl. καὶ σὺ νῦν, unde, misso καὶ, ordinem vocum mutavi, auctore *Fritzsch.* Quaestst. p. 151. f) αἰτοίη] „αἰτοίης *Fl.* sine commate post σύ." Sic etiam 3011. g) τάχιστα] „Ita dedit *Solan.* ex L. Μάλιστα Edd. priores. Τάχιστα etiam marg. A. 1." h) ἀνὴρ] „omittit *Fl.*" i) ἀκούσῃς] „ἀκούσῃ *Fl.*" k) τὸ μὲν οὖν θήραμα] desunt in 3011. et Gorl. l) ἀλλ᾽] Sic *Schm.* e 3011. pro vulg. ἀλλά.

tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi juvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, ignarus autem unde haec petat, illud *tanquam* consilium, rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod in mea potestate est, et cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis audies, volueris, et diligenter ea meditari, et studiose viam pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum, sed in quo multum laborare, et vigilare, et nihil non sustinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil essent, nobiles, et divites, et, per Jovem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa assequendi difficultate rejiciat, qui putes, infinitos

p. 3. νους προπονήσειν m) οἰηθείς. οὐ γάρ σε τραχεῖάν τινα,
οὐδὲ ὄρθιον, καὶ ἱδρῶτος μεστὴν ἡμεῖς γε n) ἄξομεν, ὡς
ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέ-
ρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγοῦνται, μα-
κρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηρὰν, καὶ ὡς τὸ πολὺ o)
ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τό γε παρ᾽ ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμ-
βουλῆς τοῦτό ἐστιν p), ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομω-
τάτην, καὶ ἱππήλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ q) θυ-
μηδίᾳ καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκρι-
βοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιὼν r), ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ
ἄκρᾳ, καὶ ἀγρεύσεις s) οὐ καμὼν, καὶ, νὴ Δί᾽, εὐωχήσῃ t)
κατακείμενος, ἐκείνους u), ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο,
ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρείᾳ τῆς ἀνόδου ἔτι
p. 4. κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέρ-

m) προπονήσειν] προπονῆσαι 3011. n) γε] „abest a *Fl.*“ o) τὸ πολὺ] „Sic *Fl. Ald. Hag. Par.* etc. Ἐπιτοπολὺ J.“ p) τοῦτό ἐστιν] τοῦτ᾽ ἔστι 3011. *Bel.* Unde *Schm.* tacite τοῦτ᾽ ἐστιν. q) τῇ] excidit in Gorl. ob sequentem, opinor, syllabam. r) ἀνιὼν] προσιὼν 3011. s) ἀγρεύσεις] „αἱρήσεις L. et marg. A. 1. W.“ Unde αἱρήσεις *Solan.* ut in Gorl. t) εὐωχήσῃ] εὐωχήσεις 3011. u) ἐκείνους] „restitutum ex *Fl.* et *Salm.* Ἔκπνους cett. male. Ἔκπονος *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. A. 1. sed deletum deinde *Gesner.* vulgatum tueri conatur.“ Ἔκπνους etiam 3011. quod ob antithesin sic magis notatam non omnino displicet *Guil. Langio* in Dissert. acad. Animadvv. ad quosdam Luciani libellos Hal. 1795. p. 25.

tibi ante subeundos labores. Neque enim nos quidem asperam te, neque arduam, et plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae, et laboriosae, et ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod *per* jucundissimam simul et maxime compendiariam, et equos etiam capientem *viam,* atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida et umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, et praedam nullo labore capies, et, ita me Jupiter, epulabere jam accumbens, cum illos, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum adhuc adscensum per difficilia et lubrica prae-

πoντας, ἀποκυλιομένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ p. 4.
τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ
δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐστεφανωμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ,
ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς
μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις οὕτω 4
μεγάλη· ἀλλὰ x) πρὸς Φιλίου Διὸς y), μὴ ἀπιστήσῃς z),
εἰ ῥᾷστά τε ἅμα καὶ ἥδιστά σοι ταῦτα ἐπιδείξειν φαμέν.
εἰ a) γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος λα-
βὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ ᾖδε
θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μουσῶν γενόμενος·
ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν,
ἐν βραχεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχί-
στην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ διηγήσασθαί σοι βούλομαι 5
Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοιαν, δι᾽ ἀπιστίαν ἀτελῆ γε-
νομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι ἀνόνητον. ἦρχε μὲν γὰρ ἤδη
Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δα-
ρεῖον καθῃρηκώς. ἔδει δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν

x) ἀλλὰ] „σὺ δὲ L. et marg. A. 1.“ nec non Gorl. y) Διὸς] „non habet *Fl.*“ probantibus *Reitzio*, *Belino*, et, qui etiam uncis seclusit, *Schmiedera*. Vid. Adnot. z) ἀπιστήσῃς] „ἀποστήσῃς marg. A. 1. W.“ a) εἰ] ἢ conj. *Guyet.* Vid. Adnot.

cipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, et vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt, a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio sane quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Jovem *rogo*, ne fidem nobis deneges, si facillima simul et suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poëta statim de pastore factus est, et Deorum genera atque hominum, a Musis obsessus cecinit: Rhetoremne, quod multum infra poëticam magniloquentiam est, brevi tempore fieri posse negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cujusdam mercatoris inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, et utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat jam Persis Alexander, post devictum praelio ad Arbela Darium. Opus autem erat per omnes imperii partes discurrere ta-

p. 4. τοὺς γραμματοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας b)· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ
p. 5. ὁδός· ἐκπεριϊέναι c) γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἶτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς c) τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἶτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας d), ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας e). ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντά οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ f) ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγώ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπισχνοῦμαι δείξειν ὁδὸν, οὐ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς g) Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίη τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίη δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅ γε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον
6 ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ πειρώμενος, ὡς οὐδέν σε κωλύσει h) ῥήτορα δοκεῖν

b) κομίζοντας] κομίσοντας 3011. *Bel.* c) ἐκπεριϊέναι] ἐμπ. B. 3. c) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* d) ἐλάσαντας] ἐπελάσαντας Gorl. e) διανύσαντας] „rescriptum ex J. et V. 2. *Διανύσαντα* enim cett.“ f) δὴ] „δὲ *Fl.*“ g) εἰς] ἐς 3011. *Schm.* ut solet auctor per hanc narratiunculam. h) κωλύσει] „Sic

bellarios, perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Moleste hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercatur, *Ego tibi*, inquit, *Rex*, *promitto*, *me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto.* Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstare, quin Rhetor videaris, intra unum

μιᾶς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος i), εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδεῖξαι τὴν ὁδὸν, (δύο γάρ ἐστον, αἳ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἐρᾷν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς k) ὑπερβρύον· ἐπὶ l) θατέρᾳ δέ μοι δόκει τὸν πλοῦτον παρεστῶτα ὁρᾷν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δὲ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ m) ἁπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. ἤ που n) τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἱπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν (ἐν αὐτῷ) o)· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν p) παίζοντα (πήχεις αὐ- p. 5. p. 6.

Fl. Ald. Hag. Par. etc. Κωλύει J. et marg. A. 1. W." nec non Gorl. i) Κέβης ἐκεῖνος] Κυζικηνὸς conj. *Garnier.* Vid. Adnot. k) καρποῖς] „omisit *Fl.*" l) ἐπὶ] Sic *Schm.* e 3011. probante *Belino*, pro vulg. ἐν. m) πολλοὶ] ἂν addit 3011. n) ἤ που] restitui e J. et *Ven.* utraque pro vulg. εἴ που. Est illud ἤ, de quo actum ad Tox. cap. 62. Tom. VI. p. 502. sq. Utitur enim nunc auctor alia imagine, potiore ipsi visa. Prius cum Amoribus comparaverat Plausus, nunc cum Cubitis Nili comparat, si forte alter vidisset aliquando hanc tabulam pictam. o) ἐν αὐτῷ] Vid. Adnot. p) αὐτὸν] „αὑτὸν J." nec non A. 1. 2. et B. 1. Sed B. 3. αὐτὸν, ut *Reitz.* et recentt.

nec solidum diem alis trajecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa jam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, et Vis, et Plausus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Aut forte Nilum depictum vidisti, ipsum quidem jacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa il-

p. 6. τοὺς οἱ *Αἰγύπτιοι* καλοῦσι). τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορι-
κὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσει δὴ σὺ ὁ ἐραστής, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ
ὅτι τάχιστα q) γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὡς γαμήσειάς τε
αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλοῦτον, τὴν
δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γε-
7 γαμηκότος. Εἶτα ἐπειδὰν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶ-
p. 7. τον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἄνοδον· καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν σοι
εἶναι δοκεῖ, ὁποῖον r) ἡ *Ἄορνος* ἐφάνη τοῖς *Μακεδόσιν*,
ἀπόξυρον s) αὐτὴν ἁπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ
ὀρνέοις ὑπερπτῆναι ῥᾳδίαν, *Διονύσου* τινὸς, ἢ *Ἡρακλέους*,
εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ
πρῶτον· εἶτα μετ᾽ ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον
δὲ ἡ μὲν ἀτραπός ἐστι στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα,
πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἱδρῶτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη
Ἡσίοδος εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεή-
σει t)· ἡ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ u) ἀνθηρὰ, καὶ εὔυδρος,
τοιαύτη, οἵαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ x) αὐτά

q) ὅτι τάχιστα] ὁτιτάχιστα A. 1. 2. et aliae quaedam vett. r) ὁποῖον] Sic e Gorl. et 3011 pro vulg. οἵα. s) ἀπόξυρον] „ἀπόξηρον *Fl* male.“ t) δεήσει] Vulg. δεήσῃ. Sed οὐδὲν ὑπ᾽ ἐμοῦ δεήσει J. et L. Unde scripsi, quod debebam, monente etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 199. u) καὶ] „abest a *Fl.*“ x) καὶ τὰ] „Pro καὶ, πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ, πολλάκις omittens.“

lum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plausus. Accede jam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut et ipsam uxorem ducas, ubi escenderis, et omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plausus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, et similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta, et spinis obsita, et aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et jam occupavit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te,

λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἤδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον. p. 7.
Πλὴν τό γε τοσοῦτον y) προςθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι z) ἡ 8
μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἴχνη τῶν ὁδοι- p. 8.
πόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοςαῦτα καμὼν, οὐδὲν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ ἅτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδὲν ἔχουσα, πόῤῥωθέν μοι ἐφάνη, οἵα a) ἐστὶν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἑώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον ἀληθεύειν ᾤμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγαθά. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὁρῶ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἱρέσεως τῆς b) τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ c) δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς, ὁποτέραν καὶ d) τραπητέον. τί οὖν e) ποιήσας ἤδη, ῥᾷστα ἐπὶ τὸ

y) τοςοῦτον] Sic Schm. e 3011. et Ed. Par. pro vulg. τοςοῦτο. z) ὅτι] διότι 3011. et 2954. a) οἵα] Vulg. in prioribus οἷά. b) τῆς] abest a Gorl. c) ἐπεὶ] „Melius ita Fl. J. V. 2. Par. Salm. Ἐπὶ male L. Hag. Fr. B. 1. et 2. (et 3.) et Ald. sed correctum in marg. Ἐπεὶ δ' ἔση Pell." Ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τ. α. αφ. scripsi e conj. Jacobsii, cum qua convenire videtur Marcilii emendatio: ἐπεὶ δ' οὖν εἰ (i. e. εἶ) τ. α. αφ. Sed Schm. e Codd. Gorl. et 3011. edidit: ἐπὶ δ' οὖν τὴν ἀρχὴν ἀφ. omisso εἰς, quod sic vulgo legitur. d) καὶ] male omittunt 2954. 3011. Gorl. Bel. Schm. e) τί οὖν] Vulg. ὡς οὖν — δόξει, ἐγώ σοι φράσω. Sed ὡς ἂν J. ὃ ἂν L. ὃ οὖν Gorl. ὅ,τι οὖν 3011. cujus lectionis vestigium secutus scripsi τί οὖν, et omnino adornavi locum ita, ut bene monstraverat Fritzsch. Praef. ad Alex. p. XXI: Schm. edidit ὅ,τι οὖν cum 3011.

cum jam Rhetor esse posses. Verum illud modo adjiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa habuisse viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine caussa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non qui ipse ea iverim, nec enim, juvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poëtam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque majora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Quando igitur primum adveneris, dubitabis, scio, et jam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur jam faciendo facillime ascendes in

p. 8. ἀκρότατον ἀναβῇς, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ
θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις; Ἐγώ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ
αὐτὸν f) ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ
9 ἀνήροτα φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς
p. 9. οὖν πρόσεισί σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης
τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς g),
ἀῤῥενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σὲ, ἕπεσθαί οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἴχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει h) εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων i) ὁδεύσειας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ κἂν μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει k), ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους

f) αὐτὸν] Sic e Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. ἑαυτόν. g) ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς] ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύων 3011. h) φήσει] „recepi ex J. Φησὶν cett.“ Cum his etiam 3011. i) τούτων] „τοῦτον *Fl.* male.“ k) βάσει] „ῥοπῇ marg. A. 1. W.“ nec non 3011. Gorl. et *Schol.*

summum, et beatus eris, et *illam* duces, et admirabilis omnibus videberis? Ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, asperae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis, et Platonis, et aliorum quorundam vestigia, magna illa quidem, et his, quae nunc sunt, majora, sed obscura jam, et pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros, obsoletis oratio-

ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν l), καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρὰ, καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς m), ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διανύσαι n) τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράψει o) τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας p) ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμεῖν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις q), οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ r) τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἡγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι s). Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζὼν, καὶ ἀρχαῖος 10

(margin: p. 9 at "ῥᾴ-|δια"; p. 10 at "γραμ-|μαῖς")

l) *Κριτίαν*] „*Κράτητα*] Sic Edd. omnes. *Κρίτιαν* L. *Κρίτωνα* male in nota *Graevii*.“ *Κρητίαν* 3011. et Gorl. *Κριτίαν νησιώτην* conj. *Solan.* e Philops. c. 18. *Ἡγίου καὶ τῶν ἀμφὶ Κριτίαν καὶ Νεστοκλέα* s. *Νεστοκλῆ* conj. *Bel* e *Plin.* H. N. L. XXXIV. p. 6.8. *Καὶ τῶν ἀμφ' Ἀμφικράτην* conj. *Toup.* ad *Longin.* sect. 3. p. 278. Vid. omnino Adnot. m) *λιπαρὲς*] e Ms. *Graev.* et marg. A. 1. W *Ἀλιπαρὲς* Edd. priores.“ n) *διανύσαι*] *διανῦσαι* priores. Recte eaedem c. 15. o) *ὑπογράψει*] *ὑπογράφει* 3011. p) *ὅλας*] „desideratur in *Fl.*“ q) *πρὸς δὲ τούτοις*] *ὁ δὲ ἐπὶ τούτοις* 3011. *Bel.* r) *ἀπαιτεῖ*] „ex marg. A. 1. recepi pro vulg. *ἀπαιτεῖν*.“ *Gesn.* reddit *ἀπαιτοίη.* s) *λάβοι*] *λάβῃ* Gorl.

num exemplis propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Critiae, et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera, et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem porro et vigiliam, et potum aquae, et assiduitatem, necessaria esse dicet, et quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris hujus praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciet labori, et longum valere speratam illam felicitatem jubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille

p. 10. *ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμησιν
παλαιοὺς προτιθεὶς t), καὶ ἀνορύττειν ἀξιῶν λόγους πάλαι
κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαιροποιοῦ
υἱὸν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ, ζηλοῦν*
p. 11. *ἀξιῶν, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μήτε Φιλίππου ἐπιόντος, μήτε
Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος u), ὅπου τὰ ἐκείνων τέως x) ἐδόκει χρήσιμα y)· οὐκ εἰδὼς, ὁποία νῦν κεκαινοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων z), καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός a). σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι, μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε b) ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ· ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμάζων ἔτι, ὡς c) καὶ σπουδάζοιο πρὸς αὐτῆς, ἴθι d) τῷ μὲν δασεῖ e) τούτῳ, καὶ πέραν f) τοῦ μετρίου ἀνδρικῷ, μακρὰ χαίρειν λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἂν ἐξαπατᾷν δύνηται,*

t) προτιθεὶς] „προτίθεσθαι *Fl.*" u) ἐπιτάττοντος] „Nihil variant Edd. nec O." x) τέως] ἴσως 3011. et hinc *Schmiederus*, seductus inscito judicio *Belini*, qui et ipse seductus *Gesneri* interpretatione, τέως ob ὅπου pleonastice dictum putaret, quasi τέως idem unquam significare possit, ac τότε. y) χρήσιμα] τὰ χρήσιμα 3011. z) ταχεῖα καὶ ἀπράγμων] „βραχέα καὶ ἀπραγμονα O." a) ὁδός] „ἡ ὁδός O." b) μή σε] „καί σε O." c) ὡς] „non habet O." d) ἴθι] „recepi ex O. Ἴσθι Edd." e) δασεῖ] „λασεῖ male O." f) πέραν] „Et sic *Fl.*"

quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiorum fabri filium, et alium Atrometi grammatistae, aemulari te jubens; idque in pace, neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens inventa sit, brevis, et minime laboriosa, et directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumtum evertat, aut denique, ante tempus ut consenescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum, et ultra mediocritatem virilem, longum valere jube, escendere ipsum, et alios, quotquot decipere

ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῷ ἱδρῶτι συνόν- p. 11.
τας g). Σὺ δὲ πρὸς h) τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὑρήσεις πολ- 11
λοὺς μὲν καὶ i) ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τινα,
καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικε-
κλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ p. 12
φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
λὴν κνώμενον· ὀλίγας μὲν ἔτι, οὔλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς
τρίχας εὐθετίζοντα, πάναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κι-
νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγῳδίας ἐπέραστον
ἐκεῖνον ποιητήν. λέγω δὲ, ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζοις k) αὐ-
τὸν, μηδέ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ
καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί φημι; κἂν, εἰ μύοντι γάρ
σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας στόμα,
καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφείη l), μάθοις ἂν, ὡς οὐχὶ τῶν
καθ᾽ ἡμᾶς τίς m) ἐστιν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλά

g) *ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῷ ἱδρῶτι συνόντας*] „*ἀσθμαίνοντα καὶ ἱδρ. π. συνόντα* O. et *Fl.*„ Sic etiam Gorl. et hinc *Schm.* h) *Σὺ δὲ πρὸς*] Sic 3011. Gorl. O. et marg. A. 1. et hinc *Schm.* probante *Bel.* pro vulg. *Πρὸς δὲ*, omisso *σύ*. i) *πολλοὺς μὲν καὶ*] „Sic O. *Μὲν* in Edd. aberat.“ k) *γνωρίζοις*] *γνωρίζεις* 3011. l) *ἀφείη*] Vulgatum *ἀφίῃ* correxi, monentibus etiam *Jacobsio* ad *Achill. Tat.* p. 400. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 199. Idem a me factum Scyth. c. 5. et De Saltat. c. 18. quam rem, etsi pusillam, *Fritzschius*, quum non ignoraret, non debebat certe tacere. m) *τις*] „abest ab O.“

potest, educere; anhelantesque et multo sudore diffluentes relinque. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omniscium quendam et usquequaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguenta spirantem, summo digito scalpentem caput, paucos illos jam quidem, sed crispos ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poëtam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indiciis agnoscas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum

p. 12. τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. τούτῳ τοίνυν προςελθὼν καὶ παραδοὺς σεαυτὸν n), αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ o), καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς,
p. 13. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γάρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα
12 μὲν ἐκεῖνα. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. φαίη ἂν p) τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἐπισπασάμενος q), ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἁπαλὸν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαΐδα r) τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προςηνεῖ τοῦ φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀῤῥενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
13 ἁβροῦ s) καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσει δ᾽ οὖν t) πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ· μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ u), ὁ Πύθιος

n) σεαυτὸν] „ἑαυτὸν *Fl.*" o) ἔσῃ] „non adest in O." p) ἂν] Desideratur haec particula in O." Φαίη τοιγ. ἄν. 3011. q) ἐπισπασάμενος] „restitutum ex L. G. O. et marg. A. 1. Ἀσπασάμενος Edd. Ἐσπάσάμενος *Fl.* etiam recte." Quid ita? r) Αὐτοθαΐδα] „αὐτὸς, Θαΐδα G. O." nec non 3011. et Gorl. s) ἁβροῦ] „τοῦ ἁβροῦ G." t) δ᾽ οὖν] „Sic *Fl.* B. 1. et 2. *Hag. Par. Salm.* Δ᾽ οὖν male J. *Τοίνυν* O." Sic et Gorl. u) ὦ ἀγαθὲ] „ὦ ᾽γαθὲ magis Attice O."

quoddam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis orationis invectus: assumtum enim te prima statim ista docebit. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque *ut metus sit*, ne lapsus alicubi *personam* Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriserit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Dicet igitur modeste admodum de se: *Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vo-*

ἔπεμψε πρὸς μὲ x), ῥητόρων τὸν ἄριστον προςειπὼν, ὥςπερ p. 13.
ὅτε y) Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ z), ὅςτις ἦν p. 14.
ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἥκεις ἀκούων ἁπάντων ὑπερεκπεπληγμένων a) τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθηπότων, καὶ ὑποπεπτηκότων b), αὐτίκα μάλα εἴσῃ, πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἥκεις. προςδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε παραβαλεῖν c), ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυὸς, ἢ Ὦτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ φανεῖταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφυὲς, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερφωνοῦντα εὑρήσεις, ὁπόσον ἡ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ d) τοὺς ἐνδιδόντας.
Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐθέλεις e) γενέσθαι, καὶ τοῦτο 14
οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾷον μάθοις, ἕπου μόνον, ὦ Κλητίου f) μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νόμους,

x) *ἔπεμψε πρὸς μὲ*] „*ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ* O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. y) *ὅτε*] „*ὅ* O.“ z) *αὐτῷ*] „abest ab O.“ a) *ὑπερεκπεπληγμένων*] Sic non solus Gorl. Cod., ut narrat *Schmiederus*, sed etiam Edd. A. 1. 2. B. 1. 3. et fortassis reliquae quoque Edd. vett. Quare *ὑπερπεπληγμένων* suspicor peccatum esse *Reitzianae*, quod imprudentes repetierunt *Bip.* et *Schm.* b) *ὑποπεπτηκότων*] „*ὑπεπτηχότων* O.“ c) *παραβαλεῖν*] „adscivi ex J. *Fl. Salm.* *Παραλαβεῖν* L. *Ald.* cett. male.“ d) *χοροὶ*] „*χορικοὶ* J. Vulgato adsentitur O.“ e) *ἐθέλεις*] „*ἐθελήσεις* O.“ f) *Κλητίου*] „*Κλυτίου* *Pell.* quod probo. In O. plane deest. Deest etiam in 3011. Gorl. et apud Schol. Unde auctore *Belino* omisit *Schm.* Vid Adnot.

carit optimum, ut Chaerephonti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percelli, et decantare eadem, atque stupere, et fasces nobis submittere: statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi nostrum opus et prodigiosum videbitur; quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a choris, qui tonos accinunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytii, ea quae dicam, et aemulare omnia. Et leges, quibus

p. 15. οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραφύλαττε g). μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ πτοηθεὶς h), εἰ μὴ προετελέσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὁπόσα ἡ ἄλλη προπαιδεία i) τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσει k). ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς l) ποσὶν (ἡ παροιμία φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἕξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ m) πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν, ὁπόσα χρὴ αὐτόν σε οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης· ἔπειτα καὶ n) αὐτὸς, ἃ μὲν προϊόντι ἐπιδεικνὺς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἥλιον δῦναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς
p. 16. πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε o) τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἶτα θρά-

g) παραφύλαττε] „φύλαττε O." h) μηδὲ πτοηθεὶς] „μὴ δὲ πτοηθῆς O. *Μὴ δὲ* discretim etiam J. aliaeque quaedam, hic et fere ubique." i) προπαιδεία] In vett. προπαίδεια. Sed correxerat accentus collocationem *Reitz.* k) δεήσει] Sic O. pro vulg. δεήσῃ. l) τοῖς] „omittit O." m) παρὰ] „restitut. ex *Fl.* et O. Nam περὶ Edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα." n) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ καὶ *Thom. Mag.*" o) ἔχων. κόμιζε] „Deest ἔχων in O. et pro κόμιζε legit νό-

te uti jussero, accurate mihi observa. Quin potius jam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhetoricen altera illa praevia disciplina dementibus et vanis hominibus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis opus erit Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredere, nihilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiamsi neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas et medias et ultimas feram eorum, qui audent dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post

σος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ p) τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. p. 16.
αἰδῶ δὲ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι
ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ
μὴν q) καὶ βοὴν r) ὅτι μεγίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ
βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα s)
ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθὴς t) δὲ ἔστω εὐανθὴς, καὶ λευκὴ,
ἔργον u) τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ
σῶμα· καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία x), τὸ πολυ-
σχιδές· ἢ y) ἐμβὰς Σικυωνία, πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα,
καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον ἀεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν
χρὴ συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προϊὼν ὅρα 16
καὶ ἄκουε. καὶ δή σοι z) τοὺς νόμους δίειμι, οἷς χρώμενόν p. 17.
σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προςήσεται a), οὐδὲ b) ἀπο-
στραφήσεται καὶ σκορακιεῖ c), καθάπερ ἀτέλεστόν d) τινα

μιξε." Deest ἔχων etiam in 3011. probante *Belino*. Uncis inclusit *Schm.* p) τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ] Pro his τούτῳ καὶ tantum O." Sic *Schm.* cum *Solan* q) μὴν] „omittit O." r) βοὴν] βολὴν A. 2. s) μόνα] „Et hoc deest in O." t) ἡ ἐσθὴς] „καὶ ἡ ἐσθὴς O." u) ἔργον] „ἔργα O. et mox male Ταραντινίνης." Ἡ λευκὴ ἔρια (ἔργα?) τῆς 3011. unde *Belinus* vult, ἡ λευκὴ ἔρια ἔργον τῆς T. x) γυναικεία] In prioribus γυναικεῖα. Quae modo praecessit copula καὶ, eam non habet O. nec Gorl. y) ἢ] Sic e conj. *Gesn.* pro vulg. ἡ. z) δή σοι] „σοὶ δὲ *Fl.*" a) προςήσεται] προςείσεταί 3011. b) οὐδὲ] „Quaedam οὐ δὲ, ut solent." (Sic scil. correxi *Reitzii* notam: οὐ δὲ] „Quaedam οὐδὲ, ut solent." c) καὶ σκορακιεῖ] „καὶ οὐδὲ σκορακιεῖ 3011. *Bel.*" d) ἀτέλεστον] „ἀταλέστατον O."

haec, et praeterea audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: inutilia enim et contraria negotio. Verum enimvero clamorem quam maximum affer, et modulationem impudentem, incessumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, et candida, de Tarentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, et muliebris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, et semper liber. Et haec ipsum te conferre oportet. Reliqua in via jam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnoscet te Rhetorice atque admittet, neque aversabitur et jubebit facessere, tanquam non initiatum et mysteriorum ex-

p.17. καὶ κατάσκοπον τῶν ἀποῤῥήτων. ἀλλὰ e) σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα f) πεντεκαίδεκά που, ἢ οὖ g) πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα h) ἐκλέξας ποθὲν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ᾽ ἄκρας τῆς γλώττης ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾆτα i), καὶ μῶν, καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῷστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν τῶν ἄλλων, εἰ k) ἀνόμοια
p.18. τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα l) καὶ ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθὴς, κἂν m) σισύρα τῶν παχειῶν τὸ
17 ἱμάτιον ᾖ. Μετὰ δὲ, ἀπόῤῥητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι n) εἰρημένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας o) ἀποτόξευε προχειριζόμενος ἐς p) τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγί-

e) ἀλλὰ] „deest in *Fl.*“ etiam in 3011. probante *Belino*. f) ἔπειτα] „ἔπειτα δὲ O.“ Sic etiam Gorl. et *Schm.* g) ἢ οὖ] „omisit *Fl.*“ h) Ἀττικὰ ὀνόματα] „Ἀττικῶν ὀνομάτων O.“ i) καὶ κᾆτα etc.] „καὶ τὸ κᾆτα, καὶ τὸ μῶν O.“ k) εἰ] Sic O. Gorl. et marg. A. 1. pro vulg. ἐὰν, quod vix ferri potest, et ex sequenti voce formatum videtur. l) ἀσύμφυλα] „Recte sic *Par. Salm.* J. (et B. 3.) Ἀσύμφηλα male *Fl. Ald.* B. 1. *Hag. Fr.*“ m) κἂν] καὶ finxit in versione *Bel.* pessime. n) πάλαι] „Et sic habere *Fl.* cum J. *Fr.* et Ox. notat *Solan.*“ o) συμφορήσας] ξυμφ. 3011. *Schm.* p) ἐς] „πρὸς O.“ et 3011.

ploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, et decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa, in promtu et extrema lingua habeto, illud ἄττα *et* κᾆτα *et* μῶν, *et* ἀμηγέπη, *et* λῷστε, *et similia, et in unaquaque oratione, tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cura sit, si dissimilia his, et ex alia quasi tribu sint, et absona. Purpura modo pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunto et peregrina verba, et rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promtu habe, ut jaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cujus supra captum suum sit eruditio, si*

σασθαι μὲν q) τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις r), τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἱληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα s) δὲ προτίμιον t), τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοθέτει u) τὸν μὲν ἑρμηνεῦσαι δεινὸν, εὔλεξιν καλῶν x), τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρίσοφον. ἂν σολοικίσῃς δὲ, ἢ βαρβαρίσῃς, ἓν ἔστω y) φάρμακον, ἡ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινὸς, οὔτε γενομένου ποτὲ ἢ z) ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος a). ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε b) τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ c) τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἅς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ᾽ ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι d), καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν. Ἐπειδὰν δὲ καὶ e) δέῃ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18

p. 18. p. 19.

q) μὲν] „omittit O.“ r) λέγοις] λέγει τις 3011. s) ἀῤῥαβῶνα] „Recte sic *Fl.* Ἀραβῶνα male J. *Ald.* B. 1. *Hag. Par. Salm.*“ t) προτίμιον] „προνόμιον G. O. et marg. A. 1. (nec non Gorl.) In vulgato conspirant Edd.“ u) ὀνοματόθει] „νομοθέτει O.“ Sic etiam Gorl. et 3011. x) καλῶν] „καλεῖν O.“ y) ἓν ἔστω] ἐνέστω marg. Cod. Gorl. z) ἢ] abest ab O.“ a) ἀπηκριβωμένος] „ἠκριβωμένος O. et *Fl.*“ b) ἀναγίγνωσκε] „ἀναγίνωσκε O.“ c) μηδὲ εἴ] „μηδ᾽ εἴ O. Μὴ δὲ εἴ J. et aliae quaedam.“ d) καταχρῆθαι] „καὶ χρήσασθαι marg. A. 1.“ e) καὶ] „deest in O.“

ἀποστλεγγίσασθαι *dicas pro destringi*, *et pro sole uti* εἱληθερεῖσθαι, *et arrhabonem nomines* προτίμιον, *et diluculum* ἀκροκνεφές. *Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus, nova et absurda nomina, vocans eum,* qui eloquendo valet; εὔλεξιν, *et* prudentem σοφόνουν, saltatorem *vero* χειρίσοφον. *Si vero vel in jungendis verbis peccaveris, vel barbara singula protuleris; unum sit remedium, impudentia, ac in promtu statim nomen alicujus, qui neque sit, neque fuerit unquam, poëtae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita dicendum probaverit, vir doctus, et linguae ad summam accurationem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille Isocrates, aut expers Gratiarum Demosthenes, aut frigidus Plato,* scripsere; *sed libros paullo ante nostram aetatem editos, et istas, quas declamationes vocant, ut commeatu ab iis instructus ha-*

p. 19. όντες ὑποβάλωσι f) τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν g) λόγων, ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ᾖ δυςχερῆ, λεγέσθω h), καὶ ἐκφαυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἑλομένων· p. 20. μηδὲ μελλήσας i), λέγε ὅ, τι κεν ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν k) ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥςπερ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἐρεῖς ἐν καιρῷ προςήκοντι l), καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ᾽ ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσὸν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἢν οὕτω τύχῃ, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ᾽ ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. κᾂν περὶ ὑβριστοῦ τινος, ἢ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθήνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἄν τι ἄνευ γένοιτο· καὶ ἀεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήςποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν m) βελῶν σκεπέσθω, καὶ

f) ὑποβάλωσι] „ὑπολάβωσι male O.“ g) τῶν] Sine articulo *Fl.*“ h) λεγέσθω] „An ἐκλεγέσθω; *Pell.*“ *Δυςχερῆ*, *εὐχερῆ λεγέσθω* conj. *Gesn.* i) μηδὲ μελλήσας] „καὶ μὴ μελλήσας] μηδὲν ἐπιμελήσας O. et marg. A. 1. δὲ μὴ μελήσας Edd.“ Restitui locum ad vestigia variarum lectionum, assentiente *Fritzschio* Quaestst. p. 200. k) ἐπ᾽ ἀκαιρίμαν γλῶτταν] Vulg. corrupte ἐπί κε ῥῆμα γλ. Omittit κε *Fl.* Mutavit *Gesn.* ἐπί γε γλῶτταν ῥῆμα, et sic interpretatus est. Nos vero correximus ad exemplum loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi paene eadem ratione libri variant. Vid. omnino Adnot. l) προςήκοντι] „τῷ προςήκοντι O.“ m) Περσικῶν] „Μηδικῶν O.“ et Gorl.

beas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta quaedam praesentes subjiciant, atque dicendi materiem: quaecunque difficilia sunt, dicantur, et contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil cunctatus dicito, quidquid tandem in buccam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas, et secundum post hoc, et post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri. Verum insta, et verba continua, et modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur et Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: et semper navigetur Athos, et pedibus

Ξέρξης φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας n) θαυμαζέσθω, καὶ τὰ p.20.
Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγιγνωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς,
καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ o), πολλὰ ταῦτα καὶ
πυκνά· καὶ ἐπὶ πᾶσι p) τὰ ὀλίγα q) ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπι- p.21.
πολαζέτω; καὶ ἐπανθείτω r), καὶ συνεχὲς τὸ ἄττα καὶ τὸ
δήπουθεν, κᾂν μηδαμοῦ s) αὐτῶν δέῃ· καλὰ γάρ ἐστι καὶ
εἰκῇ λεγόμενα. Ἢν δέ ποτε καὶ ᾆσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, 19
πάντα ᾀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. κᾂν ποτε ἀπορήσῃς
πράγματος ᾠδικοῦ, τοὺς ἄνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας
ἐμμελῶς, πεπληρωκέναι οἴου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἴμοι
τῶν κακῶν, πολλάκις· καὶ ὁ μηρὸς πατασσέσθω, καὶ λα-
ρύγγιζε u), καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βάδιζε
μεταφέρων τὴν πυγήν. καὶ ἢν μέν σε μὴ ἐπαινῶσιν, ἀγα-
νάκτει, καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς· ἢν δὲ ὀρθοὶ ἑστήκωσιν x),
ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἕτοιμοι, καθέζε-
σθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως
δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλια-

n) ὁ Λεωνίδας] Sine articulo *Fl.* Λεωνίδης marg. A. 1." o) Πλαταιαί] „restitut. ex O. Πλατεαὶ Edd. male." p) ἐπὶ πᾶσι] Sic *Fl.* et marg. A. 1. Vulg. ἐπίπαστα, cujus lectionis originem subtiliter explicat *Fritzsch.* Quaestst. p. 200. q) τὰ ὀλίγα] „Articulum habent J. *Fl.* V. 2. Omittunt cett. et O." r) ἐπανθείτω] „συνανθείτω O." s) μηδαμοῦ] „Sic Edd. omnes Μηδὲν O." t) ᾀδέσθω] „σοὶ ᾀδέσθω O." u) λαρύγγιζε] κελάρυζε *Schol.* et 2954. x) ἑστήκωσιν] „ἑστήκασιν male *Fl.*

transeatur Hellespontus, tegaturque sol a sagittis Persicis, et fugiat Xerxes, et Leonidas in admiratione sit, et legantur sanguineae Othryadis literae, et audiantur Salamis, et Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunto et crebra: tum super omnibus pauca illa nomina in summo quasi natent, et florum instar praeniteant: perpetuumque sit illud ἄττα, *atque* δήπουθεν, *licet nusquam illis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, judicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto, et percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuncia, et screatu verba distingue, et inter agendum fluctuante podice ingredere. Et si te non laudent, indignator il-*

p. 21. *κῶν ἀρξάμενος, ἢ καὶ, νὴ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ*
Πύῤῥας γάμων, ἢν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ τὰ
p. 22. *νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἳ y) μάλιστα*
μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἢν δὲ καὶ z) λέγωσί
τι, ὑπὸ φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾷν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ
σχῆμα a), καὶ φωνὴν, καὶ βάδισμα b), καὶ περίπατον,
καὶ μέλος, καὶ κρηπῖδα, καὶ τὸ ἄττα σου ἐκεῖνο θαυμά-
σονται c), καὶ τὸν ἱδρῶτα ὁρῶντες, καὶ τὸ ἆσθμα, οὐχ
ἕξουσιν d) ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν
τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦ-
το, οὐ σμικρὰν e) ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ
τοῖς πολλοῖς· ὥςτε f) ὅρα, μήποτε γράψῃς, ἢ σκεψάμενος
21 *παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ φίλοι δὲ*
πηδάτωσαν ἀεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων g) ἀποτινέτωσαν,
εἴ ποτε αἴσθοιντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ
παρέχοντες εὑρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν

y) οἳ] „καὶ O.“ z) καὶ] „Hic vero abest καὶ ab O.“ a) καὶ σχῆμα] „τὸ σχῆμα sine καὶ O.“ Sic et Gorl. b) καὶ βάδισμα] „Utrumque omittit *Fl.*“ c) θαυμάσονται] „τεθήπασι O.“ et Gorl. d) οὐχ ἕξουσιν] „οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur *Fl.* J. etc.“ e) σμικρὰν] „μικρὰν O. f) ὥςτε] ὥςπερ *Reitz.* typothetae, opinor, culpa. g) τῶν δείπνων] „τὸν δεῖπνον male O.“

lis, et maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos jubeto, atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus etiam copiam admirentur rerum dicendarum, ab Iliacis inde temporibus facto initio, aut, per Jovem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἄττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitatio-

χορὸν ἔχειν οἰκεῖον *h*), καὶ συνᾴδοντα. ταῦτα μέν σοι τὰ p.22.
ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ, προϊόντα *i*) σε δορυφορεί-
τωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ
διαλαμβάνοντα *k*). καὶ ἤν τις ἐντύχῃ, θαυμάσια ὑπὲρ *l*)
σαυτοῦ λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθὴς γίγνου αὐτῷ. p.23.
τί γὰρ ὁ Παιανιεὺς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἕνα ἴσως μοι
τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὃ δὲ μέγιστον, 22
καὶ πρὸς τὸ εὐδοκιμεῖν ἀναγκαιότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλι-
πον, ἁπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ ἢν μέν τις κα-
λῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δεικνύειν δοκείτω *m*)·
ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ *n*), πάντα ἔστω ἐπιλήψιμα. καὶ ἐν
ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ, ἐπίσημον γάρ·
καὶ σιωπησάντων ἁπάντων, ξένον τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν *o*),
τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα *p*),
ὡς ναυτιᾷν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ
ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσῃς *q*) δὲ μὴ πολλάκις τὴν

h) οἰκεῖον] „omisit O.“ i) προϊόντα] „προσϊόντα male *Fl.*“ k) διαλαμβάνοντα] „Nihil mutant Edd. nec O.“ Conj. *Sol.* διαλέγοντα. l) ὑπὲρ] „Sic *Fl. Ald. Hag.* B. 1. *Par.* etc. Περὶ J.“ m) δοκείτω] „δοκεῖ τῶν O.“ n) ἐνεχθῇ] „ἐνεχθέντων O.“ o) ἐπειπεῖν] „εἰπεῖν O.“ p) ἐνοχλήσοντα] „ἐνοχλήσαντα *Fl.* male.“ q) ἐπισείσῃς] „καὶ ἐπισείσῃς O.“

nem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte deprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, et mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, et inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas, qui concinat. Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero prodeuntem te deducant, suo tectum satellitio, et de his, quae dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paeaniensis? et, Ad unum forte veterum mihi certamen est? *et id genus alia. Quod autem maximum, et ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermisissem. Quicunque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena, non sua, proferre videatur:* si *feratur mediocriter, deprehensione digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredere; facit enim te con-*

p. 23. χεῖρα, εὐτελὲς γάρ, μηδ᾽ ἀναστῇς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δὶς
τὸ πλεῖστον· ὑπομειδία δὲ τὰ πολλά, καὶ δῆλος γίγνου r)
μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ
τῶν μέμψεων s) τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὦτα t). τὰ δὲ ἄλλα,
χρὴ θαῤῥεῖν· ἡ τόλμα γάρ, καὶ ἡ ἀναισχυντία, καὶ τὸ
ψεῦσμα u) πρόχειρον, καὶ ὅρκος ἐπ᾽ ἄκροις ἀεὶ τοῖς χεί-
p. 24. λεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε ἀοίδιμον ἐν βραχεῖ καὶ
περίβλεπτον x) ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερὰ καὶ τὰ
23 ἔξω. Ἰδίᾳ y) δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυ-
βεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, ἢ αὐχεῖν z)
γε a), κἂν μὴ ποιήσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ
γραμμάτια ὑποδεικνύναι b) ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα·
καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καί σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν
σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο
ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυ-

r) γίγνου] „γίνου O." s) τῶν μέμψεων] „τῆς μέμψεως O." t) τὰ ὦτα] „desunt in *Fl.*" u) τὸ ψεῦσμα] „ψεῦδος, et sine articulo O." x) καὶ περίβλεπτον] „omiserat O. sed in marg. additum." y) ἰδίᾳ] „Bene sic *Ald. Hag. Par.* etc. Male sine puncto J et *Fl.*" z) ἢ αὐχεῖν] Sic *Schm.* ex O. Vulg. ἢ aberat. a) γε] „Hoc reposuit *Solan.* ex O. pro τε, quod Edd. habebant." b) ὑποδεικνύναι] „ἐπιδεικνύειν O."

spicuum: et tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem subjicere memento, quae aures praesentium advertat et offendat, ut nauseent omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas, vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Caeterum confidendum est: audacia enim, et impudentia, et mendacium in promtu, et jusjurandum in extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et odium, et maledicentia, et calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi et conspicuum facient. Atque talia sunto, quae extra sunt et apparent. In privato autem facinora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, aut certe gloriari, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a mulieri-

ναικωνίτιδος εὐδοκιμοῦντος c)· καὶ τὸ d) δεῖνα δὲ, 'μὴ p. 24. αἰδεσθῇς e), εἰ καὶ f) πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐρᾶσθαι δοκοίης· καὶ ταῦτα, γενειήτης, ἢ καὶ, νὴ Δία, φαλακρὸς ἤδη ὤν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἢν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ g) οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἡ ἀναισχυντία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἄνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις h), καὶ κατὰ ταυτίγε i) διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττοῦσθαι k) χρὴ μάλιστα μὲν τὰ p. 25. πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δε σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως l) κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὁπόσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ m) βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν,

c) σου — εὐδοκιμοῦντος] „σοι — εὐδοκιμοῦντι male *Fl.*" d) τὸ] „τὸν *Fl.*". Post δὲ comma posui, in prioribus omnibus neglectum. Vid. Adnot. e) αἰδεσθῇς] „Sic dedi ex J. V. 2. O. L. *Αἰδεσθεὶς* Edd. cett." f) εἰ καὶ] Sic scripsi cum *Fritzsch.* pro vulg. κἂν, idque ex O. g) οἱ] Caret articulo O." h) πάσχοις] „Ex O. sic dedi, cum πάσχεις Edd." i) καὶ κατὰ ταυτίγε] Haec verba, quae vulgo in Edd. desunt, ex mente *Solani* restitui duce *Florentina*, quae καὶ καταυτίγε habet, unde *Schm.* scripsit καὶ ταυτίγε. k) πιττοῦσθαι] πιπτοῦσθαι mendose B. 3. l) ἡδέως] „ὁμοίως O." et Gorl. Ἑτοίμως conj. *Jacobs.* Animadvv. ad *Achill. Tat.* p. 965. m) οὐδὲ] „καὶ O."

bus. Etenim pulcher esse velle debes, et hoc agere, ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea caussa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Sed interim! ne pudeat te, etiamsi a viris alterius rei caussa amari videare, idque barbatus cum jam sis, aut, ita me Jupiter, calvus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caussa te utantur. Si vero non sint, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda facultati dicendi utilia accedunt: major certe impudentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, et abunde maledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, his quoque in rebus praecelles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sane per omnia: si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, et mini-

p. 25. καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ
24 μάλιστα ἢν n) πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἔρωτας μὴ διαρκέ-
σῃς o). πάντα αὐτή γε p) ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γι-
γνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφέσθω. Ἢν q) ταῦτα, ὦ παῖ,
καλῶς ἐκμάθῃς, (δύνασαι δέ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ)
θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακρὰν σε ἄριστον ῥήτορα,
καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ, οὐκ
ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ
παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γὰρ r) ἐμὲ, ὃς πατρὸς μὲν
ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρῶς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ
Ξοΐν καὶ Θμουΐν δεδουλευκότος, μητρὸς δὲ ἀκεστρίας, ἐπα-
φροδίτου s) τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδό-
p. 126. κιμος t) εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφε-
σθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ
τὴν ὁδὸν ταύτην ῥᾴστην οὖσαν κατεῖδον, καὶ διεκπερά-
σας u), ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ φίλη

n) ἢν] ἢ B. 3. o) διαρκέσῃς] „διαρκέσῃ O. et marg. A. 1.“ p) γε] „τε *Fl.*“ q) ἢν] „ἐν male O.“ r) γὰρ] „omisit O.“ s) ἐπαφροδίτου] Sic e Cod. *Graev.* qui plane ita habet, et e vestigiis lectionum ἐπ᾽ ἀφοδίτου marg. A. 1. et ἀμφροδίου O. scripsi pro vulg. ἐπ᾽ ἀμφοδίου. t) ἀδόκιμος] „recepi ex *Fl.* quum ἀδόκιμον esset in cett.“ u) διεκπεράσας] „διεκπαίσας O.“ et Gorl. x) Ποθεινὸς] „bene J. *Hag. Par. Salm.* etc. Ποτεινὸς B. 1. et 2.“ nec non 3.

stret lingua cum ad sermones, tum ad alia, quaecunque poterit. Potest autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut pejerare, aut maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non sufficias. Omnia quidem illa norit, et nativa magis fiat, neque quidquam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero; neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interjecto tempore optimum te Rhetora et nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sim, et ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin et Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice venerea quadam. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum

Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, p.26.
ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς x) ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι· ἔπειτα δὲ γραῒ συνοικήσας y), τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμην πρὸς αὐτῆς, ἐρᾷν προςποιούμενος γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος z), τέτταρας a) ἔτι λοιποὺς b) ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους ἐνδεδεμένους. πλὴσ ἀλλά γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμην τὸν ἆθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ φιλήματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει p.27.
ὁ λιμός. εἶτα ὀλίγου δεῖν, κληρονόμος ὧν εἶχεν ἁπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρατός τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς φάρμακον εἴην c) ἐπ' αὐτὴν d) ἐωνημένος. Ἐξωσθεὶς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, κᾀν e) ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδοὺς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχνούμενος. καὶ ἡττῶμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ

y) συνοικήσας] „συνοικίσας male O.“ z) ἑβδομηκοντούδιδος] „ἑβδομηκοντίδος *Th. Mag.* V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur *Fl.* etc.“ a) τέτταρας] „τέσσαρας O.“ b) λοιποὺς] „λοιπὸν O.“ c) εἴην] ᾔειν marg. Cod. Gorl. d) αὐτὴν] „αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat.“ e) κᾀν] „recte J. *Ald. Fr. Hag. Salm.* sine accentu, κᾂν male *Fl. Par.* B. 1.“ et 3.

amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo jam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrastea! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscitia, impudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor, sed jam Jovis et Ledae pueris cognominis factus sum. Deinde adjunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor habentem reliquos, auro revinctos et ipsos. Verumtamen paupertatis caussa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus exsecrabilis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Praeceps igitur ejectus, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in judiciis probandum me praebeo, praevaricans saepe, et judicum corruptionem imprudentibus

p. 27. θύρᾳ χλωροὶ, καὶ ἐστεφανωμένοι f)· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυςτυχεῖς χρῶμαι τοῖς δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς g) ἁπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πολὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τοῦτον ἐκεῖνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ
p. 28. κακίᾳ λεγόμενον, οὐ μικρὸν ἔμοιγε h) δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νὴ i) τὴν πάνδημον, πολὺ πρότερον ἐμαυτῷ παραι-
26 νέσας, καὶ χάριν ἐμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος k). Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας l) εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται m)· σὺ δὲ ἢν πεισθῇς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε, οἵπερ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν· καὶ οὐδέν σε κωλύσει ἑπόμενον τῷ νόμῳ n) ἔν τε τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν o) καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμεῖν οὐ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐκεῖνο p) πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνοντα

f) καὶ ἐστεφανωμένοι] Copulam vulgo omissam inserui ex O. et Gorl. g) πρὸς] „πρὸ male O.“ h) ἔμοιγε] „μοι tantum O.“ i) νὴ] „μὰ O.“ k) ἐπισπασάμενος] ἐπιστάμενος αὐτοῖς 3011. *Schol.* probante *Belino.* l) γεννάδας] „γεννάσθας male O.“ m) πεπαύσεται] „πέπαυσαι male O.“ n) τῷ νόμῳ] „τοῖς νόμοις O.“ et Gorl. o) κρατεῖν] „κροτεῖν male O.“ p) ἐκεῖνο] „omissum in O.“

pollicens. Et plerumque caussa equidem cado: sed palmae tamen in janua virides, et in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum perversitatem, et prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gratiam mihi non parvam conciliavi. Sint *ista satis!* Generosus ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo movearc, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi *illi* obsecutus cum in judiciis vincas, tum bene audias apud multitudinem, et amabalis sis, ducasque non anum quandam comicam, ut tuus ille legislator et magister, sed mulierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat de te dicere,

φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπειν q) περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ p. 28. *ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός· ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλός εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων r), ἀσύμβολος s) ὢν πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαυμαι t)· ὥστε ἀκονιτὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν u) κεκρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥᾷστην καὶ πρανῆ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.*

q) *πρέπειν*] „Et hoc neglexit O." r) *ἐπιπολάζων*] *ἐπιπελάζων* conj. *Guyet.* plane inutile commentum. s) *ἀσύμβολος*] „restitui ex V. 2. *Ἀσύμβουλος* cett. et O." Vid. Adnot. t) *πέπαυμαι*] „*πεπαύσομαι* O. minus recte." u) *ἡμῶν*] *ὑμῶν* legi jubet *Fritzsch.* Quaestst. p. 200 convenienter cum versionibus Latinis. At ego nec necessitatem mutandi, neque rationem idoneam, vidi.

te Platonis illo volucri curru vectum ferri, quam ipsum de Jove *dicere decuit.* Ego vero, ignavus enim et timidus sum, de via vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari, qui non eadem, quae vos, ad eam conferre possim. Vel potius jam desii. Itaque sine pulvere praedicandos vos atque admirandos praebete, illud solum recordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui velociores judicati sitis, verum quod facillimam et declivem viam elegistis.

p. 29. # ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΣ a).

ARGUMENTUM.

Narrat amicus amico ut rem maxime mirabilem, non modo multitudinem hominum, sed etiam eruditissimos et sapientissimos, qui quidem vulgo habeantur, viros mendaciis vanissimis et absurdissimis adeo fere addictos inhaerere, ut veritati et sanae rationi in sempiternum valedixisse videantur. Refert scilicet confabulationem maximorum illius aetatis philosophorum e diversissimarum formularum asseclis, qui quum forte ad Eucratem aegrotantem visendum convenissent, variis narrationibus, ex sua ipsorum vita repetitis et anili arte mirum in modum conflatis et exornatis, Luciano nostro incredulo — is enim est Tychiades — de incredibilibus quibusdam morborum curationibus, de spectrorum visionibus, de viribus magicis, de medicamentis amatoriis, et quae alia sunt ejus generis, persuadere conjuncta opera contendunt; eo tamen successu, ut tandem taedio affectus Tychiades hunc indignissimorum philosophorum consessum cum quadam indignatione relinquat et in erectioris sapientiae sinum confugiat.

1 ΤΥΧ. Ἔχεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτούς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιοῦσι μάλιστα προςέχειν τὸν νοῦν;

a) *ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΟΣ*] Sic B. 1. 3. Sine personarum notatione A. 1. 2. *Τυχιαδης και φιλοκλεις* vitiose *Reitz.* et recentt. nescio unde. Scribi enim saltem debebat *Φιλοκλῆς.*

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADAE AC PHILOCLIS.

Tych. Potesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime attendant?

ΦΙΛ. Πολλά, ὦ Τυχιάδη, ἐστὶν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους p. 29.
ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασὶν b), οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην, ὁπόσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὁπόσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιούτῳ φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τήν τε αὑτοῦ c) ψυχὴν ἀρνύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἑταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἄριστε, φημὶ, οἳ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται d), ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρί- p. 30.
βοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἦ που κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἔμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοί εἰσιν e) οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι

b) φασὶν] Comma ante hanc vocem necessario ponendam Edd. vett. omiserant, recte posuerant *Reitz.* et recentt. c) αὑτοῦ] αὐτοῦ B. 3. d) περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται] Nil mutant Edd. neque *Coll.*" Vid. Adnot. e) εἰσιν] abest a *Fl.*"

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicujus caussa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt, qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla caussa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cujus boni caussa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud caussae illis esse, quam

p.30. αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χείριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδὲν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγώ σοι δείξαιμι, συνετοὺς τἄλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἶδ' ὅπως ἑαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιᾶσθαί με, εἰ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτούς f) τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες· ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιοὺς πρὸ ἐμοῦ σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων τοὺς ποιητὰς, καὶ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφῳ τῷ ψεύσματι g) κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾷν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ
p.31. μέχρις ἡμῶν διϊκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὁπόταν Οὐρανοῦ τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἅιδου πᾶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς

f) αὐτούς] αὑτούς B. 3. g) ψεύσματι] ψεύματι ead. B. 3. quae omnino per hunc libellum minus etiam quam alias est castigata; veluti statim legas ibi κεχριμένους pessime.

amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent seque et illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto usos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promothei enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum tragoediam, et ut propter amorem Jupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in

ὄρνεον h) ἢ ἐς ἄρκτον μετέπεσεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ p.31.
Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα,
πάνυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθίδια, παίδων ψυχὰς κη-
λεῖν δυνάμενα, ἔτι τὴν Μορμὼ, καὶ τὴν Λάμιαν δεδιότων. 3
Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς
οὐ γελοῖον; εἰ Κρῆτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ
αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
ἀναδοθῆναί φασι, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς
Ἀττικῆς i) ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πολὺ σεμνό-
τερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἳ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, Σπαρ-
τούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι διηγοῦνται. ὃς δ᾽ ἂν οὖν p. 3.
ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ᾽
ἐμφρόνως k) ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροίβου τινὸς ἢ Μαρ-
γίτου νομίζοι l) τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ
τοῦ ἀέρος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πᾶνα m) ἥκειν
ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ Ὠρείθυιαν ὑπὸ

h) ἐς ὄρνεον] ἔς τι ὄρνεον 2954. i) τῆς Ἀττικῆς] „τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam additum in marg. A. 1.“ k) ἐμπρόνως] „εὐφρόνως *Fl.*“ l) νομίζοι] Sic ob praecedens οἴηται cogites de νομίζῃ corrigendo, cf. certe Toxar. c. 57. et quae ibi in Varr. Lectt. notata sunt. m) Πᾶνα] Πάνα in prioribus omnibus.

avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegasos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cyclopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omnino et portentosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Larvam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte tolerabilia fuerint *mendacia*. Quod vero jam civitates et gentes multae, communiter, et publice, mentiuntur, qui non ridiculum? Si Cretenses, Jovis sepulcrum ostendentes, non erubescunt, Athenienses vero Erichthonium de terra exstitisse ajunt, primosque homines, olerum instar, de Attico solo enatos: multo hi quidem speciosius, quam Thebani, qui de serpentis dentibus Spartos [*sativos*] quosdam germinasse narrant. Si quis vero haec tam ridicula non putet vera esse, sed, iis prudenter examinatis, Coroebi cujusdam aut Margitae judicet, credere, aut Triptolemum per aëra vectum alatis draconibus, aut Pana venisse ex Arcadia auxiliatum in Ma-

p.32. τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς n) ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἄν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες o) τῇ γραφῇ, οὗπερ μάλιστα δέονται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῷ τοὺς περιηγητὰς αὐτῶν p) διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν
p.33. ξένων τἀληθὲς ἀκούειν ἐθελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἄν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἥκω σοι τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας· μᾶλλον

n) αὐτοῖς] αὐτὸς 2954. o) ἐγκαταμιγνύντες] Ita hic *Reitz.* cum recentt. correxerat vulgatam olim formam ἐγκ — ῦντες non item Ver. Hist. I, 7. vocem παραμιγνῦντες, ubi vid. Varr. Lectt. p) αὐτῶν] τῶν ἀληθῶν edi jussit *Bel.* pravam et ridiculam habens vulgatam, quae tamen unice genuinam exprimit auctoris sententiam: *enarratores* scilicet *rerum fabulosarum*, qui hactenus quidem hac vice functi erant. Modo pro κωλύσῃ vix dubito, quin verius scribatur κωλύσαι. cf. Scyth. c. 5. Varr. Lectt.

rathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet, qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, et civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, et si qui alii, augustiores talibus *commentis* reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali caussa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis et fabulosis auditis, vel potius in

δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπιὼν ᾠχόμην, οὐ φέρων τοῦ πρά- p. 33.
γματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλά με ὥςπερ αἱ Ἐριννύες ἐξή-
λασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα διεξιόντος q).

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω βαθὺν πώγωνα καθειμένος, ἑξηκοιτούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ φιλοσοφίᾳ ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι τολμῆσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιστώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμνυτο τοῖς πλείστοις, παραστησάμενος τὰ παιδία, ὥςτε με καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη r)
τοῦ καθεστηκότος ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσοῦτον χρό- p. 34.
νον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγεῖτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα, πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη;

q) διεξιόντος] „Sic Edd. nec quidquam varietatis habent Codd. *Διεξιόντες* vult *Solanus*; et sic textui *Ald.* superscriptum est.“ r) μεμήνοι, καὶ ἔξω εἴη] μέμηνε, καὶ ἔξω ἦν vult *Bel.* pro genii sui indole.

media eorum enarratione, discessi, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed tanquam Furiae quaedam me ejecerunt, illo portentosa multa et absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo barbam submiserit, hominem sexagenarium, et in philosophia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo fidem illis facere studuerit, quomodo dejeraverit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum caput juraret*) interponens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: jam quidem furere hominem, et mente non constare; nunc, impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle simium tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quaenam ista? per ego te Vestam *rogo*, Ty-

p. 34. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι, ἥν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ τῷ πώγωνι ἔσκεπεν.

5 ΤΥΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δεόμενος, (ἑταῖρος δέ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς, ὡς παρ᾽ Εὐκράτην ἕωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, κἀκεῖνον ἴδοιμι, (ἠγνοήκειν γὰρ, ὡς νοσοίη) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν· εὑρίσκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει γὰρ, ὡς ἔφασκον s), ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλους δὲ συχνοὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν, ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκὸς, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι t) δυνάμενον. ὁρᾷς, οἵους ἄνδρας σοι φημὶ, πανσόφους, καὶ
p. 35. παναρέτους, ὅ u), τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης

s) ἔφασκον] ἔφασκεν 2954. t) ὑποφητεῦσαι] ὑποφυτεῦσαι male 2954. u) παναρέτους] Interrogationis nota, quam post hanc vocem vulgo posuerant, sublata, sequentia arctius cum antecedentibus conjunxi et *Gesneri* interpretationem: *quodque caput rei est, de unaquaque secta*, correxi, monitu *Schäferi* ad *Dionys. Halic.* p. 145. et *Fritzschii* Quaestst. p. 38.

chiade. Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est, audissemque ab ejus puero, mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem viseret; utriusque caussa, ut *nempe* et Leontichum convenirem, et viderem ipsum, ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi invenio, qui paullo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platonicarum disputationum caussa admirationi esse postulat, tanquam qui solus accurate sententiam viri perceperit, et interpretari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia omni et virtute praeditos, florem ipsum de unaquaque

προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ μονονουχὶ φοβεροὺς p. 35. τὴν πρόσοψιν. ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρείαν, οἶμαι, τῆς νόσου ἐπικληθείς, καὶ ῥᾷον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ῥεῦμα γὰρ ἐς τοὺς πόδας αὖθις αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι οὖν με παρ᾽ αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἠρέμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικὸν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τὶ, μεταξὺ εἰςιὼν ἐπήκουον· κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένως x), μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαιμι νοσοῦντα, καὶ ὡς, ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖος ἔλθοιμι y), ἐκαθεζόμην πλησίον. 7 Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ z) τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ a) τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀνελόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγαλῆς b), οὕτω φονευθείσης, ὡς προεῖπον, ἐνδήσειεν εἰς

x) πεφυλαγμένως] „πεφυλαγμένος B. 2. sola." nec aliter B. 1. et 3. Mox pro more suo *Belinus* vult scribi μὴ ψαύσαιμι ἂν, et mox ὡς ἂν ἀγνοήσαιμι. y) ἔλθοιμι] „ἐξέλθοιμι marg. A. 1. W." z) ὑπὲρ] „περὶ *Fl.* sola." nec non 2954. probante *Belino*. a) τὰ δὲ καὶ] τὰ μὲν δὴ καὶ 2954. quae, licet maxime depravata, tamen „sine cunctatione adoptat" *Belinus*. b) μυ-

secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi caussa, puto, advocatus. Ac jam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur assidere me apud se in lectulo jussit Eucrates, submissa paullum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidissit, quamquam clamantem illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego, summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito autem, cursim statim venisse, prope illum assedi. Illi forte jam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant, insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subjiciebant. Nam Cleodemus, *si ergo*, inquit, *sinistra aliquis humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae, et excoriati modo leonis pelle*

p. 35. δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψειε περὶ τὰ
p. 36. σκέλη, αὐτίκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα, ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου καὶ ἀβάτου· καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὠκὺ γὰρ ἡ ἔλαφος, καὶ ἔῤῥωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πώγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας ἐπῳδῆς ἑκάστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλλεται c). καὶ αὐτὸς, ἦδ᾽ ὃς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα d) εἶναι, διότι ὠκὺ ἔλαφος. ἔναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἱροῦσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπῄνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος
8 τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ δὲ, οἴεσθε γὰρ, ἔφην, ἐπῳδαῖς τισι τὰ τοιαῦτα παύεσθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον διατρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-

γαλῆς] In prioribus omnibus μυγάλης. c) ἐπαγγέλλεται] „δύναται marg. A. 1.“ d) τὸ δέρμα] „διὰ τὸ δέρμα J. sola frustra, cum marg. A. 1.“ Sic etiam 2954. et χρῆσθαι id. pro χρῆναι.

deliget, ac deinde circumponat cruribus, statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, *audivi equidem, sed cervae virginis et nondum initae: et probabilior sic res est: celere enim cerva et robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et manus dextra, et pili de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmine adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quoque,* inquit Cleodemus, *ita olim putabam, cervae oportere pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociores esse leones cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti.* Laudabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, *Putatis enim,* dicebam, *incantationibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum?* Ridebant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemnari ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae essent mani-

σταίμην e) τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν οὐδεὶς φρονῶν p. 36.
ἀντείποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν. ὁ μέντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἠμελεῖτο,
οἶμαι, βοηθεῖν ἀξιῶν τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἴνου
τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ ὅλως,
ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος, ὑπομειδιῶν ἅμα,
Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη; ἄπιστον εἶναί σοι δοκεῖ τὸ ἐκ p. 37.
τῶν τοιούτων γίγνεσθαί τινας ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα;
ἔμοιγε, ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ῥῖνα κορύζης μεστὸς
εἴην, ὡς πιστεύσειν f) τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς
ἔνδοθεν ἐπεγείρουσι τὰ νοσήματα μετὰ ῥηματίων, ὡς φατὲ,
καὶ γοητείας τινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσ-
αρτώμενα. τὸ δ' οὐκ ἂν g) γένοιτο, οὐδ' ἢν ἐς τοῦ Νε-
μείου λέοντος τὸ δέρμα ἐνδήσῃ h) τις ἑκκαίδεκα ὅλας μυγα-
λᾶς i). ἐγὼ γοῦν αὐτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χωλεύ-

e) ἐπισταίμην] ἐπιστάμην corrigit *Bel.* soloecismorum ille felicior auctor quam exstinctor. f) πιστεύσειν] πιστεύειν 2954. quod monitu *Belini* praetulit *Schm.* vulgato. Mihi vero πιστεῦσαι auctor vere scripsisse videtur. g) οὐκ ἂν] „οἷς ἂν male J. *Οὐκ* cett. *Δὲ οἷς ἂν* etiam marg. A. 1." h) ἐνδήσῃ] „ἐνδύσῃ J. sola, minus recte, vid. c. 7. *Ἐνδήσῃς* pejus marg. A. 1." *Ἐνδύσῃ* etiam 2954. i) μυγαλᾶς] *μυγάλας* B. 1. et 3. Cf. cap. praeced.

festissima, ac de quibus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus Medicus videbatur delectari mea interrogatione: olim enim, puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere jubens, et vesci oleribus, et in universum de contentione remittere. Cleodemus ergo subridens, *Quid ais*, inquit, *Tychiade? Incredibile tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mihi vero*, inquam; *nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa, et quae nihil communicent cum internis rebus, morbos excitantibus, cum voculis quibusdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si appendantur, immittere? Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe claudicantem prae do-*

p. 37. οντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ k) τῷ αὑτοῦ l) δέρματι.
9 Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα
οὐκ ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ m) τοῖς
νοσήμασι προςφερόμενα. καί μοι n) δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφα-
νέστατα ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν
τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἑρπετῶν τὰς καταθέλξεις, καὶ
βουβώνων ἰάσεις, καὶ τἄλλα ὁπόσα καὶ αἱ γρᾶες ἤδη ποιοῦ-
σιν· εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί o) δή ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἰήσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ξυμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούεις τὸν
ἧλον. οὐδὲ γὰρ ἃ φὴς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως
γιγνόμενα. ἢν γοῦν μὴ πείσῃς πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον p),
διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε q) πυρετοῦ καὶ τοῦ οἰ-
δήματος δεδιότος ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν,
p. 38. καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δραπετεύοντος, ἔτι r) σοι
10 γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σύ μοι δοκεῖς, ἦδ' ὃς ὁ
Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐδὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν,

k) ὁλοκλήρῳ] „Sic Edd. magno consensu. Ὀλίγῳ male J. et marg. A. 1.“ l) αὑτοῦ] αὐτοῦ B. 3. m) ὠφελεῖ] „ὁμιλεῖ *Fl.*“ n) καί μοι] κἀμοὶ 2954. *Bel. Schm.* o) τί] „ὅτι marg. A 1. et *Fl* male.“ Ὅ, τι etiam 2954. p) τὸν λόγον] „τῷ λόγῳ *Fl.*“ et 2954. q) τοῦ τε] „οὕτω τε τοῦ J. cum V. 2. et marg. A. 1.“ οὔτε πυρ. 2954. r) ἔτι] ἐτεόν conj. *Jacobs.*

lore in integra sua pelle vidi. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus, *neque talia discere curasti, quemadmodum, cum morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae jam et anus faciunt. Si vero illa fiunt omnia, quidni et ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non consequuntur,* inquam, *concludis, Dinomache, et clavo, quod ajunt, clavum ejicis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione persuaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febri aut tumore, vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Videris tu mihi,* ait Dinomachus, *talia qui dicas, neque Deos credere, si quidem non*

εἴ γε μὴ οἴει τὰς ἰάσεις οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων p. 38.
γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κω-
λύει γὰρ οὐδὲν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ
εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
ἃ εὖ ποιοῦσι τοὺς κάμνοντας, ὑπὸ φαρμάκων καὶ ἰατρι-
κῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες
αὐτοῦ, ἤπια φάρμακα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦν-
τας, οὐ λέοντας καὶ μυγαλᾶς s) περιάπτοντες. Ἔα τοῦ- 11
τον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγήσομαι.
ἦν μὲν ἐγὼ μειράκιον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
σχεδόν· ἧκε δέ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τὸν ἀμπε-
λουργὸν, ἐῤῥωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικὸν, ἀμ-
φὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κεῖσθαι ἤδη
σεσηπότα τὸ σκέλος. ἀναδοῦντι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ
ταῖς χάραξι περιπλέκοντι, προςερπύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν
κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι, καὶ καταδῦ-
ναι αὖθις ἐς τὸν t) φωλεὸν, τὸν δὲ οἰμώζειν, ἀπολλύμενον p. 39.
ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδαν
ἑωρῶμεν u) αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προς-

s) μυγαλᾶς] In omnibus prioribus μυγάλας Cf. c. 7. et 8. t) τὸν] „Recte sic *Fl. Fr. Par.* etc. Τὴν J. et V. 2.“ u) ἑωρῶ-

putas fieri posse, ut per divina nomina sanationes contingant. Illud quidem, inquam, *noli dicere, vir optime. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et curationes illorum video, et quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum et medicinae opera restituant. Aesculapius enim ipse, ejusque filii, medicamentis bonis miscendis sanabant aegrotos, non leonibus mustelisque alligandis. Omitte istum,* inquit Ion. *Ego mirabile quiddam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor et decem fere annos. Venit autem aliquis patri nuncians, Midam vinitorem, robustum caetera servum, et efficacem, pleno foro a serpente morsum, jacere jam putrescente crure. Deliganti enim palmites, et palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subiisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nunciabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri*

p.39. κομιζόμενον, ὅλον ᾠδηκότα, πελιδνὸν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὴ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν x), Θάῤῥει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὥς y) φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται z) τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἧκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαν, ἐπῳδῇ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμποδα, ἐφ' οὗ a) ἐκεκόμιστο, ᾤχετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών. τοσοῦτον ἡ ἐπῳδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης

12 ἐκεῖνος λίθος. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς τὸν ἀγρὸν b) γὰρ ἐλθὼν ἕωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά c) τινα ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρὶς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐντὸς τῶν d) ὅρων. ἧκον οὖν ὥςπερ ἑλκόμενοι

μεν] ὁρῶμεν 2954. x) παρὼν] „παρελθὼν Fl." y) ὥς] Rectius et forsan verius scriberetur οὕς. Certe hoc reddiderunt interpretes ad unum omnes. De his Chaldaeis vid. ad Hermot. c. 6. Tom. IV. p. 383. z) ἰάσεται] „ἰάσαιτο *Fl.* Ἰάσετο marg. A. 1. W." Cum *Fl.* consentit 2954. a) οὗ] ᾧ conj. *Elsner.* e loco sacro Marc. II, 4. sed frustra. b) ἐς τὸν ἀγρὸν γὰρ] Sic *Schm.* e 2954. probante *Fritzsch.* Quaestst. p. 100. pro vulg. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν. c) ἱερατικά] „ἱερά *Ven.* et marg. A. 1." d) τῶν] „omittit *Fl.*"

a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem jam, quod oculis cerneres, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, *inquit,* ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. *Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quamquam ipse Midas, sublato, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit et ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronunciatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur et facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit.*

πρὸς τὴν ἐπῳδὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, p. 39.
καὶ κεράσται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε, καὶ φύσαλοι· ἐλεί- p. 40.
*πετο δὲ εἷς δράκων παλαιὸς, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι
μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ μάγος
οὐκ ἔφη παρεῖναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφεων τὸν
νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν ἐπὶ τὸν δρά-
κοντα, καὶ μεταμικρὸν* e) *ἧκε κἀκεῖνος· ἐπεὶ δὲ συνηλίσθη-
σαν* f), *ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ* g) *ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐ-
τίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ φυσήματι, ἡμεῖς δὲ
ἐθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφις, ὁ* 13
*πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἆρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα ἤδη,
ὡς φὴς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο;
σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπι-
στότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα, (ᾤμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ
δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι* h) *ὅμως ὅτε τοπρῶ-*

e) *μεταμικρὸν*] Sic A. 1. et 2. pro vulg. *μετὰ μικρὸν* Cf. *καταμικρὸν* Anach. c 26. *παραμικρὸν* Amor. c. 52. Toxar. c. 61. et similia. f) *συνηλίσθησαν*] „ex emendatione *Solani* *Συνηυλίσθησαν* Edd. Nec quidquam varietatis ex Codd. notatum invenio.“ g) *αὐτὰ*] „*αὐτοῖς* *Fl.* et marg. A. 1.“ idque, nisi fallor, verum. h) *ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι*] „*πιστεῦσαι αὐτὰ* *Fl.* omisso *ἄν*. Deerant in uno Cod. Et pro *γίγνεσθαι* erat *πιστεῦσαι*. In marg. *Ald. Wess.* duo haec adscripta: *δυνατῷ πιστεῦσαι αὐτὰ*, additumque: *vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτά.*“

Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi et aspides, et viperae, ac cerastae, et jaculi, et rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, *serpens ille legatus, junior, numquid manu ducebat draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis,* Cleodemus inquit: *ego vero et ipse magis etiam, quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volantem vidi peregrinum,*

p. 40. τον i) εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευσα, καὶ ἐνικήθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, αὐτὸν ὁρῶντα διὰ τοῦ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ ἐφ᾽ ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
p. 41. ἦν δ᾽ ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα, ἦδ᾽ ὃς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκεῖνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἑώλους ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστὰς, καὶ
14 τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους k). ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαινέτου l) θυγατρός. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τοὺς λόγους· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπησχόλησεν αὐτὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὃς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης

i) τοπρῶτον] Sic rursus, ut saepissime alibi, ex A. 1. et 2. scripsi pro vulg. τὸ πρῶτον. k) Ἀλεξικλέους] „Ita Edd. hic, sed paullo post Ἀναξ— habent." l) Δημαινέτου] „Sic *Fl.* J. *Fr.* etc. *Δημέου Schol.*

barbarum, erat autem, ut dictitabat, ex Hyberboreis, credidi, et diu reluctatus tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, super aqua incedere, per ignem transire otiose et gradatim? Tu haec, inquam ego, *vidisti, Hyperboreum hominem volare, et super aqua incedere? Ego vero,* inquit, *calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum, patre vix mortuo, adiisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia jam Peripateticae scholae placita didicisset, qui vel duodeviginti*

ῶν, ἀνέλυε, καὶ τὴν φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέ- p. 41.
λος· ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ
δὲ, ὥσπερ εἰκὸς ἦν διδάσκαλον ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖ-
νον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ
παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἑκ-
καίδεκα δὲ, εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρή-
σας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ m) τὰ τοιαῦτα p. 42.
τελεσιουργεῖται) βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς
οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν
Ἀναξικλέα n) τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν
τεθνεῶτα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργί-
ζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἐρᾷν. μετὰ δὲ,
τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ
τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε
ἀλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν
μορφὴν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βοῦς ἐγένετο πάγκαλος, εἶτα σκύ-
λαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρειος ἐκ πηλοῦ ἐρω-

m) *ἐπιτοπολὺ*] „Sic J. *Par. Hag. Salm.* etc. *Ἐπιπολὺ Fl.*"
n) *Ἀναξικλέα*] „Sic jam J. *Fl. Fr. Par. Hag. Salm.* etc. nec quidquam Codd. juvant."

annorum adolescens jam analysi uteretur, et acroamaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens minarum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, et Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem,

p.42. τιόν τι ἀναπλάσας, Ἄπιθι, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτατο, καὶ μεταμικρὸν o) δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰςελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνῆν, ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ᾀδόντων. τότε δὴ ἥ τε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξεπέμψαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ ταῦτα *) εἶδες, ὦ Τυχιάδη, οὐκ ἂν ἔτι ἠπίστησας p) εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπῳδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις q), ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἐπίστευον γὰρ ἂν,
p.43. εἴ γε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ᾽ οἶδα γὰρ τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν r) γυναῖκα καὶ πρόχειρον s)· οὐχ ὁρῶ δὲ, τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ᾽ αὐτὴν τοῦ πηλίνου πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους δυνατὸν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπῳδὴν ἡ γυνὴ, καὶ τὸ

o) *μεταμικρὸν*] Sic iterum, ut cap. 12., ex utraque *Ald.* pro vulg. *μετὰ μικρόν.* *) *ταῦτα*] ἂν 2954. p) *ἠπίστησας*] ἐπιστ. B. 3. turpi mendo. q) *εὖ λέγεις*] „Aliam personam hic addendam monet marg. A. 1. W.“ r) *ἐραστὴν*] „Et sic *Fl.* cum cett.“ s) *πρόχειρον*] πρόθυμον 2954.

Abi, *inquit*, adduc Chrysidem! *Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans januam: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra evanuere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse multa in incantationibus utilia.* *Recte*, inquam, *mones. Crederem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque et promtam, non video, quam ab caussam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum au-*

ἐναντίον τοῖς φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἣν ψόφον p. 43. ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέφευγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ t) δὲ ἂν ἀργύριόν που ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ᾽ αὐτῶν λαμβάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὤν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν u) 16 ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες x) ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων y) σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτον- p. 44. τας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ z) μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὰν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται, ὅθεν εἰςεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ

t) αὐτὴ] αὕτη h. l. majore jure velle poterat *Jensius*, quam Somn. c. 9. Nihilominus servavi vulgatam omnium librorum lectionem. Intellige enim *ipsam*, i. e. *eam*, de qua nunc prae ceteris agitur, feminam, oppositam spectris. u) γοῦν] δὲ 2954. x) πάντες] „abest a *Fl.*" y) τούτων] „τούτῳ *Fl.*" z) ἐπὶ μισθῷ] οὐκ ἐπὶ μ. voluit *Jens.*

diant aeris aut ferri, fugiunt; nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum possit ipse amari a ditissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, *qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemoniacos liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen suscitat, et sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat jacentibus, et interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero*

p.44. δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
ἂν αὐτὸς ᾖ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον·
ὁ δὲ ὅρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθείη a), καὶ ἀπειλῶν
ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγωγ᾽ οὖν καὶ εἶδον ἐξιόντα μέλανα,
καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. οὐ μέγα b), ἦν δ᾽ ἐγὼ, τὰ τοιαῦ-
τά σε ὁρᾷν, ὦ Ἴων, ᾧ γε καὶ αἱ ἰδέαι αὐταὶ φαίνονται,
ἃς c) ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέα-
17 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος d) γὰρ
Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα e) εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν f), οἱ μὲν νύκτωρ· οἱ
δὲ μεθ᾽ ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις ἤδη τὰ
τοιαῦτα τεθέαμαι· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττόμην πρὸς
p.45. αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλογον ὁρᾷν μοι
δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἄραψ
ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πεποιημένον, καὶ τὴν
ἐπῳδὴν g) ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ κἀμοὶ ἀπι-
στήσεις, ὦ Τυχιάδη. καὶ πῶς ἂν, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι

a) μὴ πεισθείη] „ἀπειθοίη *Fl.* sine μή.“ Sic etiam 2954. probante *Belino*. b) οὐ μέγα] „Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. A. 1.“ c) ἃς] „ὅσα J. et marg. A. 1. Vulgatum tenet *Fl. Fr. Par.* etc.“ d) μόνος] „Hic rursum aliam personam inserit marg. A. 1.“ e) τὰ τοιαῦτα] ταῦτα 2954. f) ἐντετυχήκεσαν] Suspicor scripsisse auctorem ἐντετυχήκασιν. g) ἐπῳδὴν] „ἐπαοιδὴν *Fl.*“

Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adjuratione, et, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore et fumoso. Non erat magnum, inquam, *talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quantum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia,* Eucrates inquit, *vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones, noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies millies jam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Jam vero ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: et nunc maxime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibulorum factum, et carmen me multorum nominum docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo,*

Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ μάλιστα ἐλευθε- p.45.
ρίως h) τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴκοι παρ᾽ αὐτῷ μετ᾽ ἐξου-
σίας i); Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάντος, ἦδ᾽ ὃς ὁ Εὐκρά- 18
της, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι νύκτες, φαινόμενον k),
καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρουσι, τοῦτο οὐ παρ᾽ ἐμοῦ
μόνον ἀκούσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἁπάν-
των. ποίου, ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἀνδριάντος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη,
εἰςιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημη-
τρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὸν δισκεύοντα, ἦν
δ᾽ ἐγὼ, φῂς, τὸν ἐπικεκυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέ-
σεως, ἀπεστραμμένον εἰς τὴν l) δισκοφόρον, ἠρέμα ὀκλά-
ζοντα τῷ ἑτέρῳ, ἐοικότα ξυναναστησομένῳ m) μετὰ τῆς
βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ᾽ ὃς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἓν p.46.
καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ᾽
αὐτόν φημι, τὸν διαδούμενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν
καλόν· Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ

h) *καὶ μάλιστα ἐλευθερίως*] Ita ex *Fl.* pro vulg. *μάλιστα, καὶ ἐλευθ.* i) *οἱ λέγοντι οἴκοι παρ᾽ αὐτῷ μετ᾽ ἐξουσίας*] „*σοὶ λέγοντι ἐπ᾽ ἐξουσίας Fl.*" nec non ita 2954. Ἐπ᾽ ἐξουσίας hinc praefert *Fritzsch.* Quaestst. p. 138. quia frequentius *Luciano.* Imo propter hanc ipsam caussam servandum duxi vulgatum, cujus illud videretur esse glossema. k) *φαινόμενον*] „Sic Edd. omnes. *Φαινομένου* corrigit *Solanus.*" idque satis jejune. l) *τὴν*] „Sic Edd. omnes, excepta *Amst.* quae *τὸν* casu magis quam consilio." m) *ξυναναστησομένῳ*]

inquam, *non credam Eucrati Dinonis filio, sapienti viro, et liberrime, quae sibi videntur, et cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de statua*, inquit Eucrates, *quod domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris, et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua*, inquam, *statua? Non vidisti*, inquit, *ingrediens, in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis? Num discobolon*, inquam, *dicis, incurvantem se ad habitum emittendi jam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum fert manum, paullum submisso genu altero, ut in ipso statim jactu surrecturus una videatur? Non*, inquit, *illud, quandoquidem Myronis operum et ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud juxta stans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Polycleti opus. Sed omitte,*

p.46. δεξιὰ εἰσιόντων ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα ἕστηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιῤῥέον εἶδες προγάστορα, φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἠνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον, ἐκεῖνον

19 λέγω, Πέλιχος n) ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νὴ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἶδόν τινα ἐπὶ τὰ o) δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον p) πετάλοις τὸ στῆθος. ἐγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μ' ἰάσατο q) διὰ τρίτης ὑπὸ τοῦ ἠπιάλου ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρὸς, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος

p. 47. οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης· ἤ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνήρ· οἶδα ἐγὼ, ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελώμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴ γε καὶ ἀποπέμπειν δυνατὸν αὐτῷ; ἵλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριὰς, καὶ ἤπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὤν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα r) ὁρᾶτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ;

„ξυναντησομένῳ *Fl.* male.“ n) *Πέλιχος*] *Πέλλιχος* scribi jubet *Bel.* Vid. Adnot. o) *τὰ*] „Caret articulo *Fl.*“ p) *κεχρυσωμένον*] „Sic *Par. Hag.* B. 1. (et 3.) *Salm.* *Κεχρησωμ.* male J. *Fl. Ald.*“ q) *μ' ἰάσατο*] „Nihil mutant *Fl.* J. *Fr. Par.* etc.“ r) *ποιοῦντα*] „Bene *Fl. Hag. Par. Salm.* etc.

quae sunt ad dextram introëuntium, in quibus Critiae Nesiotae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, calvam, seminudam amictu, cujus barbae pilos aliquot ventus videtur jactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitudine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Jovem, inquam, *vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem et corollas aridas, cujus pectus bracteis inauratum est. At ego*, inquit, Eucrates, *inauravi illa, cum me sanasset, tertium jam febri querquera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est: et noli irridere*, inquit Eucrates, *aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas ejusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia*, inquam, *sit et placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicunque in domo estis, videtis? Cum primum*, in-

ἐπειδὰν τάχιστα, ἔφη, νὺξ γένηται, ὁ δὲ καταβὰς ἀπὸ τῆς p.47.
βάσεως, ἐφ' ῇ ἕστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ᾄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτὸς, ὥςτε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφοῦντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τοῦ s) Μίνωος ῇ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὦ Εὔκρατες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ t) Δημητρίου ἔργον εἶναι, p.48.
ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς φῂς, ἀπὸ τῆς βάσεως u) καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδη, 20
μή σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὓς κατὰ τὴν νουμηνίαν ἑκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἠμύνατο, ὦ Εὔκρατες; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὑτοσὶ Τυχιάδης ἀπιστήσει. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς x) τοῖν

Πιοῦντα male J." s) τοῦ] „*Τὸν* Exc. *Τοῦ* *Fl.* J. etc. et L."
t) οὐ] οὐ B. 3. u) βάσεως] „στάσεως *Fl.* et marg. A. 1."
x) πρὸς] „Et sic *Fl.* cum J. ceterisque."

quit, *nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, et omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens videntes. Quin etiam lavat saepe, et tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiatur. Vide ergo,* dicebam, *ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois famulus. Nam et ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificiis. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide,* inquit, *Tychiade, ne dicti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire,* inquit Ion, *sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi,* inquit, *oboli ad pedes illius jacebant, et*

p. 48. ποδοῖν αὐτοῦ; καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾶ y) πρὸς
τὸν μηρὸν, κηρῷ z) κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου,
εὐχαί τινος, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὁπόσοι δι' αὐτὸν ἐπαύ-
σαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κα-
τάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι
πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας
τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περισε-
συλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἠμύνατο, καὶ κατεφώρασε
τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς νυκτὸς περιῄει ἐν κύκλῳ τὴν
αὐλὴν ἄθλιος a), ἐξελθεῖν οὐ δυνάμειος, ὥςπερ ἐς Λαβύ-
ρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φώρια, γε-
p. 49. νομένης τῆς b) ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας
ἔλαβεν ἁλούς· οὐ πολὺν δὲ ἐπιβιοὺς χρόνον, κακὸς κακῶς
ἀπέθανε, μαστιγούμενος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἑκά-
στην, ὥςτε καὶ μώλωπας ἐς τὴν ἐπιοῦσαν φαίνεσθαι αὐ-
τοῦ c) ἐπὶ τοῦ σώματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδη, καὶ τὸν
Πέλιχον σκῶπτε, κἀμὲ, ὥςπερ τὸν d) Μίνωος ἡλικιώτην,
παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὔκρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔςτ'

y) ἀργυρᾶ] „omittit *Fl.*" z) κηρῷ] κερῷ utraque *Ald.* a) ἄθλιος] „Nihil mutare *Fl.* addidit *Solan.*" b) τῆς] „abest a *Fl.*" c) αὐτοῦ] „τοῦ marg. A. 1. *Forsan* τῷ voluit." d) τὸν] „Ita *Fl. Par. Hag.* B. 1. *Salm.* Τοῦ J. Sed eodem redit." Non certe omnino.

nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti bracteolae, votum cujusdam, aut sanationis merces eorum, qui per ipsum febri erant liberati. Erat vero nobis servus e Libya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua. Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam postridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, et Pelichum deride, et me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, *quamdiu quod aes est, aes*

ἂν ὁ χαλκὸς μὲν χαλκὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλω- p. 49.
πεκῆθεν e) εἰργασμένος ᾖ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρω-
ποποιὸς ὢν, οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Πελίχου,
ὃν οὐδὲ ζῶντα πάνυ ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τού- 21
τοις Ἀντίγονος f) ὁ ἰατρὸς εἶπε· κἀμοὶ, ὦ Εὔκρατες,
Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὃς
μόνον ἐπειδὰν ἡ θρυαλλὶς g) ἀποσβῇ, περίεισι τὴν οἰκίαν
ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ
τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
μάλιστα ἐπειδὰν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ
ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν ἀξιοῖ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπ-
ποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς h) θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ,
ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' i) ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ; ὃν ἔδει
ἀγαπᾷν, εἴ τις ἐναγίσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπείσειεν, p. 50.
ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλήν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ k) Εὐ- 22
κράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε l)
εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν· ἐγὼ δὲ
ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφεὶς

e) Ἀλωπεκῆθεν] „Ἀλωπεκεῖθεν Edd. priores." f) Ἀντίγονος] „Ἀντίγωνος male *Fl.*" g) θρυαλλὶς] „Bene *Fr. Salm. Amst.* Θριαλλὶς male cett" h) ὁ ἰατρὸς] „Non habet *Fl.* nec opus est." i) ἐφ'] „Sic J. V. 2. marg. A. 1. et 5. Ἀφ' Edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. k) ὁ] „ὦ male *Fl.*" l) πέντε] ποτὲ 2954. male, ait *Bel.*

erit, et opus illud Demetrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuissem. Post haec Antigonus Medicus ait: *Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, perstrepit, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit januam, praesertim ubi rem sacram differrimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo,* inquam, *modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, et indignatur, si non suo tempore opimis epuletur hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat, aut libet mulsum, aut caput coronet. Audi ergo,* inquit Eucrates, *idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meridiem operis, solus abii*

p.50. τοὺς ἐργάτας, κατ᾽ ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῄειν, μεταξὺ
φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ δ᾽ ἐν τῷ συνηρε-
φεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· κᾀγὼ εἴ-
καζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥςπερ εἰώθει, παίζειν καὶ κυνη-
γετεῖν εἰς τὸ λάσιον m) μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα.
τὸ δ᾽ n) οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ᾽ ὀλίγον σεισμοῦ τι-
νος γενομένου, καὶ βοῆς, οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὁρῶ
προςιοῦσαν φοβερὰν, ἡμισταδιαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε
δὲ καὶ δᾷδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον
εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἔνερθεν ὀφιόπους ἦν, τὰ δὲ ἄνω
γοργόνι ἐμφερὴς τὸ βλέμμα, φημὶ, καὶ τὸ φρικῶδες o) τῆς
προςόψεως, καὶ αντὶ τῆς κόμης τοὺς δράκοντας βοστρυχη-
δὸν περιέκειτο p), εἱλουμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν
ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε, ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ
φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυεν ὁ
Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πήχεος τρίχας πᾶσιν q), ὀρθὰς ὑπὸ
23 τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινό-

m) λάσιον] In 2954. supra scriptum λαγεῖον. n) τὸ δ᾽] τόδ᾽, vel τό δ᾽ in omnibus prioribus. o) φρικῶδες] „φρυκῶδες male *Fl.*“ p) βοστρυχηδὸν περιέκειτο] „περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἱλ.“ q) πᾶσιν] „Sic Edd. πάσας *Solan.* Sed in nott. mutavit sententiam.“

in silvam, cogitans interim aliquid et commentans. Jam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar, Mnasonem filium pro more ludere, et venatus caussa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu, inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant, cincinnorum in modum circumjacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, *Videte*, inquit, *amici, quam inter narrandum perhorruerim!* et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore. Ion igitur, et Dinomachus, et Cleodemus, hiantes atque intenti hominem

μαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενὲς, προςεῖχον p. 50.
αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἑλκόμενοι τῆς ῥινὸς, ἠρέμα προς- p. 51.
κυνοῦντες οὕτως ἀπίθανον Κολοσσὸν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα,
γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόουν μεταξὺ, οἷοι
ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλοῦσιν ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ὑπὸ πολλῶν
θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ πώγωνι διαφέροντες
τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι 24
πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ γοῦν Δεινόμαχος, εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ
Εὔκρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεοῦ πηλίκοι τὸ μέγεθος ἦσαν;
ἐλεφάντων, ἦδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες
καὶ αὐτοὶ r), καὶ λάσιοι, πιναρᾷ s) καὶ αὐχμώσῃ τῇ λά-
χνῃ. ἐγὼ μὲν οὖν ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφρα-
γῖδα t), ἥν μοι ὁ Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἴσω τοῦ δακτύ-
λου u). ἡ Ἑκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοὔδα-
φος, ἐποίησε χάσμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέ-
γεθος· εἶτα ᾤχετο μετ' ὀλίγον ἁλλομένη ἐς τὸ x) αὐτό·
ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλη-

r) *καὶ αὐτοὶ*] „Sine *καὶ Fl.*" Unde pro suspecto habuit et notavit *Schm.* neque id, credo, injuria; licet equidem in talibus non adeo sim suspiciosus. s) *πιναρᾷ*] „bene V. 2. *Hirναρᾷ* reliquae." t) *σφραγῖδα*] *σφραγίδα* B. 1. et 3. Cf. Alex. c. 20. ibique Varr. Lectt. u) *δακτύλου*] „Sic *Fl.* B. 1. (et 3.) *Ald. Hag. Par. Salm. Δακτυλίου* J." x) *τὸ*] deest in *Fl.*"

audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossum plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines et versentur sapientiae caussa cum adolescentulis, et multis admirationi sint, qui tamen solo capillitio cano et barba distent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius mendacio ductari se patiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis altiores, nigri et ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem, constiti, conversa ad interiorem partem digiti pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percussisset anguino pede solum, hiatum effecit maximum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in illum desiliens evanuit. Ego sumto animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbore in*

p.51. σίον πεφυκότος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κε-
φαλήν· εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἅιδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλε-
γέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥςτε
γνωρίζειν ἐνίους αὐτῶν· τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς,
αὐτὰ ἐκεῖνα ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν.
τί δὲ ἔπραττον, ὁ Ἴων ἔφη, ὦ Εὔκρατες, αἱ ψυχαί; τί
ἄλλο, ἦδ᾽ ὅς, ἢ κατὰ φῦλα καὶ φρήτρας μετὰ τῶν φίλων
καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ y) ἀσφοδέλου κατακεί-
p.52. μενοι; ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ᾽ ὃς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν
Ἐπίκουρον τῷ ἱερῷ Πλάτωνι, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ᾽ ὅς, οὐδὲ
τοῦτον σαφῶς. ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι φαλακρὸς, καὶ προγά-
στωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χρὴ γὰρ, οἶμαι,
πρὸς φίλους ἄνδρας τἀληθῆ λέγειν. ἅμα γοῦν ἔγωγε ἅπαντα
ἀκριβῶς ἑώρακα z), καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καί τινες τῶν
οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυῤῥίας οὗτος ἐν αὐτοῖς,
ἐπέστησαν οὔπω a) τέλεον μεμυκότος τοῦ χάσματος· εἰπὲ,
Πυῤῥία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νὴ Δί᾽, ἔφη ὁ Πυῤῥίας, καὶ

y) τοῦ] „omittit *Fl.*“ z) ἀκριβῶς ἑώρακα] ἱκανῶς ἑωράκει *Schol.* a) οὔπω] „Recte sic *Fl. Fr. Par.* etc. Οὕτω J.“

proximo enata, ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegthontem, lacum, Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indutum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit Ion, *animae, mi Eucrates? Quid aliud,* inquit, *quam per gentes et tribus cum amicis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo? Contradicant ergo adhuc,* inquit Ion, *Epicurei divino Platoni et libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,* inquit, *neque hunc dilucide, sed conjecturam inde faciens, quod calvus erat et ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et hiatus clausus est, et quidam servorum requirentes me, et in illis hic ipse Pyrrhias, adstitere, nondum plane clauso hiatu. Dic, Pyrrhia, utrum verum di-*

ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δᾳδός μοι ἐδόκει. κἀγὼ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος b) τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ. p. 52. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρὸ πολλοῦ νοσήσας, τοιόνδέ τι c) ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος οὗτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος d)· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι e) τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθείην εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταταί μοι f) νεανίας ἐγρηγορότι g), p. 53. πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διά τινος χάσματος ἐς τὸν Ἅιδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἐριννύες) ὁ μέν τις ὥςπερ βασιλεὺς, ὁ

b) ἐπιμετρήσαντος] „Alii ἐπιμαρτυρήσαντος *Coll.* Vulgatam tenent *Fl.* J. etc." c) τοιόνδέ τι] Sic A. 1. et 2. *Τοιὸν δέ τι* B. 1. et 3. *Τοῖόν δέ τι Reitz.* et recentt. Cf. Hermot. c. 20. cum Varr. Lectt. d) καύσωνος σφοδρότερος] „Nihil mutant Edd. *Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος* G." e) ἐπικλεισάμενοι] „ἐγκλεισ. marg. A. 1." f) μοι] omittit *Fl.*" g) ἐγρηγορότι] „ἐγρηγοροῦντι *Fl.*"

cam? Per Jovem, ait Pyrrhias, *etiam latratum audivi per hiatum, et ignis sublucere de face mihi videbatur.* Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem, *Non nova*, inquit, *neque non visa aliis haec spectasti, cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visebat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim jusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur adstat mihi juvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candida indutus: deinde surgere me jussum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aeacus quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis velut rex, Pluto, ut*

p.53. Πλούτων, μοὶ δοκεῖ h), καθῆστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερημέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὔπω πεπλήρωταί, φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥςτε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. κἀγὼ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη i) ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγελον k) δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήξεται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ᾤκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπηγγέλλετο καὶ μεταμικρὸν l) ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρο-
26 μένων ἐπ' αὐτῷ m). Τί θαυμαστὸν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἧς n) ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ o) ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἴκοσιν ἡμέραις οὔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ

h) *μοὶ δοκεῖ*] „Constans lectio." Cf. Adnot. i) *ἤδη*] „deest in *Fl.*" k) *ἀπήγγελον*] Sic *Schm.* e *Fl.* pro vulgata forma vitiosa *ἀπήγγειλον*, pro qua equidem, nisi respicerem principis Editionis auctoritatem, conjicerem *ἀπήγγελλον*. l) *μεταμικρὸν*] Sic rursus A. 1. et 2. pro vulg. *μετὰ μικρόν*. Cf. supra c. 12. 14. etc. m) *αὐτῷ*] „*αὐτὸν* *Fl.*" n) *ἧς*] Ita, monente *Schäfero* ad *L. Bos* Ellipss. p. 552., e 2954. *Fl.* et marg. A. 1. edidi pro vulg. *ᾗ*. quod in Vat. mutatum in *ἧ* *ᾗ*. Vid. *Bast.* Additam. ad Ep. Crit. p. VII. et Epimetr. *II.* ad Append. Epist. crit. in *Aristoph.* Plut. edit. *Hemsterh.* Lips. 1811. o) *ἐπεὶ*] *ἀφ' οὗ* 2954.

mihi videtur, assidebat, pronuncians eorum, qui paullo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere contigerat. At juvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, *inquit,* impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero jam fabrum adhuc Demylum: jam enim supra colum vivit. *Et ego laetus recurrens ipse quidem jam sine febri eram, denunciabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Et paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile,* ait Antigonus? *Ego enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui et ante mortem, et cum rediisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo,* inquam, *viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epi-*

διεφθάρῃ; εἰ μή τινά γε p) Ἐπιμενίδην σύ γε p) ἐθεράπευες q). Ἅμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπειςῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφήβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰςεκομίσθη θρόνος· καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥςπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱέων r) Οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν s) τὴν χεῖρα) ὡς t) ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδη, πρὸς σὲ ἐρῶ. τὴν μακαρῖτιν u) μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ᾽ ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, ᾗ ζῶσα ἔχαιρεν. ἑβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρᾳ, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥςπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθούμενος τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ᾽ ἡσυχίας. ἐπειςέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθέζεται x) πλη-

p. 54.
27

p) γε] alterutrum otiari censet *Bel.* q) ἐθεράπευες] „ἐθεράπευσας marg. A. 1.“ r) υἱέων] „Nihil mutant J. *Fl. Fr. Par.*“ s) αὐτοῖν] „αὐτοῖς *Fl.*“ ἐπιθεὶς αὐτοῖς superscriptum in 2954. t) ὡς] „abest a *Fl.*“ u) μακαρῖτιν] „μακαρίτην *Par.*“ Sic et B. 1. et 3. Ceterum μακαρίτιν, ut A. 1. 2. *Reitz.* et recentt. scripserant, mutavi ad eam, quae de his Femininis valet, regulam prosodicam. Similiter correctum μεσῖτιν Amor. c. 27. x) καθέζεται] „καθίσει marg. A. 1. W. An καθίζει; adscripsit *J. J. Wetst.*“

menidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis *redeuntes* de palaestra, quorum alter jam ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum annum est. Hi, cum salutassent nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, *Ita*, inquit, *hisce fruar*, injecta utrique manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius caussa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illius omnem una cremaverim, et eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, jacebam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec supervenit De-*

p.54. σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὑτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
p.55. σας· ἡ δὲ οὐκ εἴα βοᾷν, ἀλλ' ᾐτιᾶτό με, ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλοιν χρυσοῖν ὄντοιν, οὐ κατακαύσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τοῦτο y) ἡμεῖς οὐχ εὑρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν διαλεγομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὂν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακήν. τὸ μέντοι σανδάλιον εὑρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον.

28 Ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδη, ἄξιον ἐναργέσιν οὖσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην φαινομένοις; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παίεσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστοῦντες, καὶ οὕτως

29 ἀναισχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ

y) διὰ τοῦτο] διατοῦτο A. 1. 2. ut Anach. c. 36. et alibi.

maeneta ipsa illa, et prope assidet, ut nunc Eucratides hic, ostendens filium suum juniorem: qui statim puerili more cohorruit, pallidus jam ante ad hanc narrationem. *Ego vero,* pergit Eucrates, *cum viderem, complexus illam cum ejulatu lacrumabar. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat juxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus nobis, exsecrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca repertum, postea crematum est. Adhucne fidem negare talibus, Tychiade, aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis diebus appareant? Non per Jovem,* inquam: *quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent.* Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu ve-

τοῦ προσώπου, οἶσθα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν p. 55. ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον αὐτόν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκεῖνο ἥκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτούς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνήρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ τοῦ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκυκληθῆναί z) μοι τοῦτον ᾤμην ἀπὸ a) p. 56. τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾷον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐκράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους b) ἐφιλοσοφεῖτε c); μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκουσα d). καί μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατριβήν. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τουτονὶ τὸν ἀδαμάντινον πείθομεν δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνεσθαι οἷς ἂν e) ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεὶς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα,

z) ἐπεισκυκληθῆναι] Sic e praestantissima *Kusteri* et *Guyeti* conj. cui *Solanus*, *Reitzius* et *Belinus* faverunt, pro vulg. ἐπεισκληθῆναι. Eandem horum verborum variationem vid. Concil. Deor. c. 9. qui locus nunc potest Codicum instar haberi. a) ἀπὸ] „Et sic *Fl.*" Melius haud dubie legeretur ὑπὸ, quod nescio an priori ἀπὸ cesserit. Sed facilius nunc fertur ἀπὸ, ubi *Kusteri* emendationem admisimus. b) ἀλλήλους] „αὐτοὺς marg. A. 1. cum *Fl.*" et 2954. c) ἐφιλοσοφεῖτε] „Admisi ex *Fl.* φιλοσοφεῖτε cett." d) ἐπήκουσα] „Sic Edd. Ὑπηκ. vult *Solan.*" e) ἂν] deest in B. 3.

nerabili: nosti illum sapientiae caussa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. *Os enim*, cogitabam, *istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus.* Et, quod est in proverbio, e machina Deum immissum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemo, primo quidem percontari de morbo, et cum mollius jam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophabamini? dum enim intro, audivi: et videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos. Quid vero aliud*, inquit Eucrates, *quam adamantino huic*, me autem ostendebat, *persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, et spectra, et vita functorum animas vagari in terra, et, quibus velint, apparere.* Igitur erubui equidem, et vultum Ari-

p. 56. ἔφη, ὦ Εὔκρατες, μὴ τοῦτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἢν γὰρ τοῦτο λέγῃ, οὐ πάνυ ἀπόβλητα φήσει. μὰ Δί᾽, ἦδ᾽ ὃς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ᾽ οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἴεται. Πῶς λέγεις, ἦδ᾽ ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμὺ ἀπιδὼν εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα, πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρώντων; ἀπολελόγησθε f), ἦν δ᾽ ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥςπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ᾽ ὅς, ἤν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ἔρου g), ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδάν σοι
p. 57. δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον h), παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις i) ἰδεῖν, ὅθεν τὸν

f) ἀπολελόγησθε] „Ἀπολογήσομαι L. Ἀπολογῇ *Fl.* ac marg. A. 1. Vulgatum servant cett.“ Ἀπολελόγησθαι B. 3. g) ἔρου] Sic e marg. A. 1. scripsi pro vulg. ἐροῦ, quod idem vellem etiam Vit. Auct. c. 7. vel invitis omnibus libris fecissem. h) Κράνειον] „Ita *Fl. Fr.* J. B. 1. *Hag. Ald. Salm.* Κράνιον *Par.*“ i) ἐθέλοις] ἐθέλεις vult. *Bel.*

gnoti verecundia dejecit. *Atque is, vide,* inquit, *Eucrates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane rejicienda dixerit. Non ita est, per Jovem,* respondebat Dinomachus, *sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais?* inquit Arignotus, torvum me intuens; *nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Jam caussam pro me dixistis,* inquam, *si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum, uti vos. Verum,* dicebat ille, *si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad janitorem Tibium, velle te videre, unde dae-*

δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας k) ἀπήλασε, p. 57.
καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ 31
τοῦτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ᾽ ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεὶς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπό τινος φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέῤῥει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαῤῥήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτιαι μάλα πολλαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἧκον ἐς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον οὐκ l) ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἷ βαδίζοιμι m), εἰς προὖπτον κακὸν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰςέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἥκειν νομίζων, καὶ δεδίξεσθαι κἀμὲ ἐλπίζων, ὥςπερ τοὺς ἄλλους, αὐχμηρὸς, καὶ n) κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾶτό μου πανταχόθεν προςβάλλων o) εἴ

k) ἀνορύξας] „recepi ex L. marg. A. 1. *Fl.* et *Salm.* Ἀνοίξας *Ald.* J. *Hag.* *Par.* etc.“ l) μόνον οὐκ] „Sic J. et marg. A. 1. Μονονοὺ *Fl* *Par.* *Hag.* *Salm.* *Ald.* B. 1. *Fr.*“ m) βαδίζοιμι] ἂν addi vult *Bel.* n) καὶ] „abest a *Fl.*“ o) προςβάλλων] προςβλέπων 2954.

monem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. *Deserta fuerat*, inquit, *diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox perculsus fugiebat, a terribili et tumultuoso spectro ejectus. Ergo jam collabi domus, et defluere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo mecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehortante meo hospite, ac tantum non manum injiciente, cum, quorsum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero, sumta lucerna, ingredior solus, et in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, et futurum sperans, ut me quoque, sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adstans tentat*

p. 57. ποθεν κρατήσειε, καί ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίῤῥησιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ, συνήλασα κατᾴδων αὐτὸν εἴς τινα γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδυ, τολοιπὸν p) ἀνεπαυόμην. ἕωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὑρήσειν με οἰομένων, καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσ-
p. 58. ειμι q) τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος r) αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ s) καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς, (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἑωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν, εὑρέθη ὡς ἐπ᾽ ὀργυιὰν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἕωλος, μόνα τὰ ὀστᾶ κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκεῖνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου t) ἐπαύσατο ἐνο-

p) τολοιπὸν] Sic ex *Ald.* utraque pro τὸ λοιπόν. Cf. Hermot. c. 57. Icarom. c. 11. q) πρόσειμι] „προσέρχομαι marg. A. 1. Sed glossa est.“ r) εὐαγγελιζόμενος] εὐαγγέλλων sine αὐτῷ 2954. s) αὐτῷ] „αὐτοῦ *Fl.*“ t) τὸ ἀπ᾽ ἐκείνου] Sic vulgo. Sed τοαπ᾽ ἐκείνου duabus vocibus A. 1. et 2. quae eadem alibi etiam una tantum voce τοαπεκείνου, ut Demon. c. 11. Toxar. 25.

ab omni parte me invadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero, depromta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegi in angulum quendam tenebricosi conclavis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inventum iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram et metus expertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, jussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossum cadaver antiquum, cujus sola ossa sua figura composita jacerent. Hoc igitur effossum sepelivimus. Caeterum domus ab eo inde tempore

χλουμένη ὑπὸ τῶν φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρί- p. 58.
γνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, 32
οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίγνωσκέ μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα, Ἀριγνώτου λέγοντος· ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκεῖνο, Ἄνθρακες ἡμῖν ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δέ, ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, p. 59.
φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τἀναντία ἡμῖν λέγοντα; νὴ Δί', ἦν δ' ἐγώ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκεῖνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μηδὲν οἷόν τε εἶναι συστῆναι τοιοῦτον· ὥςτε u), ἐπειδὴ καθείρξας x) ἑαυτὸν ἐς μνῆμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ

u) *ὥςτε*] Sic pro vulg. *ὥςγε* scripsi e conj. *Solani*, probata illa etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 48. x) *καθείρξας*] *καθεῖρξεν* conj. *Seager.* inepte. Loci structuram, frequentissime apud *Lucianum* obviam, ut in eodem libello supra c. 15.; saepius notavi, ut ad Hermot. c. 27. Tom. IV. p. 410. quod *Fritzschius*, ubi de hac ratione agit, ignorare nec potuit; nec de-

infesta spectris esse desiit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia et venerabilis omnibus; nemo jam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque ob comam, neque ob opinionem de viro, *Quid istuc*, inquam, *Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero,* inquit Arignotus, *si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Jovem,* inquam, *admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque interdiu, ado-*

p. 59. μεθ᾽ ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλό-
μενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι
μελαίνῃ, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
στάντες αὐτὸν, περιεχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπη-
δῶντες· ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν y) οὔτε
ὅλως ἀνέβλεψε z) πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύ-
σασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι
τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο φῂς,
ἦδ᾽ ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημό-
33 κριτον γενέσθαι, εἴ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν
καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ᾽ ἄλλου ἀκού-
σας. τάχα a) γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδη, ἀκούων, προς-
βιβασθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὁπότε
γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ
παιδείας προφάσει ἀποσταλεὶς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν b)
p. 60. ἀναπλεύσας, ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκοῦσαι τὸ
θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.

buit. Adde, si opus sit, Fritzschianis et nostris exemplis Demon. c. 15. Amor. c. 28. Alex. c. 46. Rhet. Praec. c. 4. y) αὐτῶν] „αὐτὸν male J. sola." cum A. 2. z) ἀνέβλεψε] „Hoc recepi ex *Fl.* idque etiam adpictum marg. A. 1. Ἐνέβλεψε vulgo." a) τάχα] „Sic *Fl. Ald. Fr.* B. 1. et 2. *Hag. Salm.* recte. Ταχὺ J. V. 2. et L. cum marg. A. 1." b) Κοπτὸν] *Κόπτον* mutata accentus sede B. 1. *Κόπτων* mendose B. 3.

lescentulis quibusdam ludificari illum et perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarent, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! *Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra corpora. Hoc ais,* inquit Eucrates, *amentem hominem etiam Democritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio. Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem juvenis adhuc, doctrinae caussa eo missus a patre, cupido incessit animum, Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius qui-*

ἐκείνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς p. 60.
ἄσημόν τινα φωνὴν, ἀλλά μοι καὶ ἔχρησεν c) ὁ Μέμνων
αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτά. καὶ εἴ γε μὴ
περιττὸν d) ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν 34
ἀνάπλουν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων e), θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγυπτίων f). ἐλέγετο δὲ τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειος ᾠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἴσιδος. Παγκράτην, ἔφη, λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις g), νοήμονα, καθαρῶς h) ἑλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον i), ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ' ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνόουν, ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἴποτε ὁρμισαιμεν τὸ πλοῖον, ἄλλά τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ

c) ἔχρησεν] ἔχρισεν et paullo ante ἄσιμον turpes errores B. 3. d) περιττὸν] ἀπόῤῥητον conj. *Jacobs.* in *Callistrat.* p. 155. eleganti, ut solet, judicio, sed tamen περιττῷ. e) ἱερῶν γραμματέων] „Ita J. *Ald. Hag. Par.* B. 1. *Fr. Salm.* Ἱερῶν γραμμάτων G. Ἱερογραμματέων *Fl.*" f) Αἰγυπτίων] „Αἰγύπτιον] Nil mutare *Fl. Fr.* addit *Solanus.* Sed volens legi Αἰγυπτίων frustra." Non id frustra: vid. Adnot. g) ἐν ὀθονίοις] „Ἀεὶ pro his duobus verbis habet *Fl.* scribens ἐξυρημένον ἀεὶ νοήμονα. οὐ καθαρῶς ἑλλ. etc." h) καθαρῶς] „οὐ καθαρῶς *Fl.*" i) πρόχειλον] „προχειλῆ *Fl.*"

dem audivi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi supervacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem navigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. *Pancraten dicis,* inquit Arignotus, *meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum,* inquit, *Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, et natare inter belluas, has vero illi se submittere, et*

p. 61. ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα
ἄνθρωπον ὄντα, καὶ καταμικρὸν k) φιλοφρονούμενος, ἔλα-
θον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμενος. ὥςτε πάντων
ἐκοινώνει μοι τῶν ἀποῤῥήτων· καὶ τέλος πείθει με, τοὺς
μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ
μόνον ἀκολουθεῖν μετ᾽ αὐτοῦ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν
διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τοῦτο l) οὕτω διήγομεν.
35 Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν m) εἴς τι καταγώγιον. λαβὼν ἂν ὁ
ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ
ὕπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπῳδὴν ἐποίει
βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκοῦντα· τὸ
δὲ ἀπελθὸν ὕδωρ τε ἀπήντλει, καὶ ὠψώνει n), καὶ ἐσκεύαζε,
καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν· εἶτα δὲ
ἐπειδὴ ἅλις ἔχοι o) τῆς διακονίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρη-
θρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπῳδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει
ἂν p). τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδακὼς, οὐκ εἶχον ὅπως q) ἐκμά-
p. 62. θοιμι παρ᾽ αὐτοῦ· ἐβάσκαινε γὰρ αὐτοῦ r), καίτοι πρὸς

k) *καταμικρὸν*] Sic A. 1. et 2. pro vulg. *κατὰ μικρόν*. l) *τὸ μετὰ τοῦτο*] *τὸ μετατοῦτο* A. 1. et 2. m) *ἔλθοιμεν*] *ἐλθομεν* (sic) *Bel.* legi jubet. n) *ὠψώνει*] Vulgo *ὀψώνει*. Rectam formam exhibet B. 3. et *Conr. Reitz.* Index. o) *ἔχοι*] *εἶχε Bel.* temere, ut solet in talibus. p) *ἂν*] idem eadem temeritate expungi vult. q) *ὅπως*] idem *ἂν* addi vult, ut fastidias iterum iterumque tam obstinatam inscitiam referre. r) *αὐτοῦ*] „non adest in *Fl.*" nec in 2954.

adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: et cum paullatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequerer, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de janua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pronunciato, ut incederet, efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas, aut pistillum, carmine alio pronunciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo, uti

τὰ ἄλλα προχειρότατος ὤν. μιᾷ δέ ποτε ἡμέρᾳ λαθὼν ἐπή- p. 62.
κουσα τῆς ἐπῳδῆς s), ἦν δὲ τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκο-
τεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλά-
μενος τῷ ὑπέρῳ, ἃ ἔδει t) ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστε- 36
ραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν
τὸ ὕπερον, σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
ἐκέλευον u) ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα
ἐκόμισε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ᾽ ἴσθι
αὖθις ὕπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ᾽
ὑδροφόρει ἀεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
ἐπαντλοῦν x). ἐγὼ δὲ ἀμηχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδίειν
γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ
ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακόπτω τὸ ὕπερον εἰς δύο μέρη·
τὰ δὲ, ἑκάτερον y) τὸ μέρος, ἀμφορέα z) λαβόντα ὑδρο-
φόρει, καὶ ἀνθ᾽ ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι a). ἐν
τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεὶς τὸ γενό-

s) τῆς ἐπῳδῆς] „τὴν ἐπῳδὴν Fl.“ t) ἔδει] „Sic *Par. Salm.* Ἔδοι *Fl.* J. *Ald. Hag.* etc. Lege igitur δέοι.“ Imo lege ἔδει, quod ut probum per se est, ita etiam habetur in B. 3. et ex ἔδει facilius, quam e δέοι, fieri potuit ἔδοι. u) ἐκέλευον] „Ita *Fl. Ald. Par. Salm.* aliaeque. Ἐκέλευσα J.“ x) ἐπαντλοῦν] „ἀπαντλοῦν male *Fl.*“ y) ἑκάτερον] „ἑτάτερα marg. A. 1.“ Ἑκάτερων A. 2. manifesto errore. z) ἀμφορέα] „ἀμφορέας *Fl.*“ a) οἱ διάκονοι] Sic *Reitz.* et vett. Edd. Sed

discerem: illo enim invidebat, licet ad alia esset promtissimus. At certo tandem die clanculum sublegi incantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pistillo, quid facto opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam afferre jubeo. Cum vero plenam amphoram attulisset; desine, *inquam*, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. *At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexit, donec aqua haurienda domum opplevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum disseco. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi jam erant ministri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectoque quid*

p.62. μενον, ἐκεῖνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥςπερ ἦν πρὸ τῆς
ἐπῳδῆς b)· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι
ἀφανὴς ᾤχετο ἀπιών. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα
κᾂν ἐκεῖνο, ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; νὴ Δί', ἦδ'
ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἷόν τέ μοι
ἄγειν αὐτὸ, ἢν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν
37 ἐπικλυσθῆναι c) τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύεσθε,
p.63. ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογοῦντες γέροντες ἄνδρες;
εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ κᾂν τῶν μειρακίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον
καιρὸν ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ φοβερὰς
διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέντες δειμάτων,
καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. φείδεσθαι οὖν χρὴ αὐτῶν,
μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνο-
χλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικίλης τῆς δει-
38 σιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὖγε ὑπέμνησας, ἦδ' ὃς ὁ Εὐ-
κράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδη,
περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεςφάτων,

ὑδροφόροι sine articulo 2954. Unde *διάκονοι* sine articulo *Bip.* et *Schm.* monitu *Belini.* b) ἐπῳδῆς] „ἐπαοιδῆς marg. A. 1." c) ἐπικλυσθῆναι] „ἐπικλεισθῆναι Edd. priores." Illud e certissima *Gronovii* conj.

actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, et conspici desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, *adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Jovem,* inquit, *ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed elueretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinitis,* inquam, *talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulorum caussa in aliud tempus differte incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur terroribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt. Recte me mones,* inquit Eucrates, *superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis di-*

καὶ ὅσα θεοφορούμενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων p. 63.
ἀκούεται, ἢ παρθένος ἔμμετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγῖδος d), καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα e) δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἥρωος ὕπαρ διαλεχθέντος f) μοι, καὶ συμβουλεύσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν· εἶτα ἑξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον, p. 64.
καὶ ἤκουσα ἐν Παεάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν οἴκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπιφανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾷν ἐναργῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμματεῖον παραδῷ g) τῷ προφήτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστηρίου, καί τι περὶ μελλόντων συμβουλεύσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκρά- 39

d) ἐκτυπούσης τῆς σφραγῖδος] „ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγῖδα *Fl.*" Vulgo edebatur h. l. σφραγίδος. Sed vid. supra c. 24. et Varr. Lectt e) ἄπιστα] „ἀπιστοῦντι G. et L. Nihil mutant Edd." f) ὕπαρ διαλεχθέντος] Sic scripsi ex emendatione *Larcheri* ad *Herodot.* Tom. V. p. 317. probante *Belino* et *Schneidero* Lex. s. ὑπερδιαλέγεσθαι. Vulgo erat ὑπερδιαλεχθέντος. g) παραδῷ] Vulgo sine jota subscr. Cf. Pro Imagg.

co, et divinis vocibus, et quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cujus sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi templo audivi, in Mallo, Heroë mecum extra somnia loquente, et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere nobis volo: tum deinceps, quae Pergami vidi, et audivi Pataris. Cum enim ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illustrissimum esse verissimumque, et dilucida fundere oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetae tradat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc dicente Eucrate, cum vide-

p. 64. τοὺς λέγοντος, ἰδὼν οἷ h) τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρηστήρια τραγῳδίας, οὐ δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν i) μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνίην k), ὅτι μοι ἄχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμάτων) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γάρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ἡγεῖσθε l) τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς θεοὺς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῶς μυθολογουμένων· καὶ ἅμα λέγων, ἐξῄειν. οἱ δὲ
p. 65. ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἱστίων, ὡς τὸ εἰκὸς, αὑτοὺς m) καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἥκω, νὴ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύκους πιόντες, ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος. ἡδέως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μή τι κακὸν ἐρ-

c. 24. et not. Tom. VI. p. 54. h) οἷ] „οἱ J. male." Sic etiam A. 2. i) δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν] „Pro his tribus *δοκιμάσας* tantum *Fl.* *Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν* marg. A. 1. sine dubio ex *Fl.*" k) συνίην] „Sic et *Fl.* cum cett. Anne *συνίειν*;" Sic et ego quaeram. l) ἡγεῖσθε] „*ἡγεῖσθαι* *Fl.* male" m) αὑτοὺς] Sic, invitis omnibus libris, scripsi pro vulg. *αὐτούς*.

rem, quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) *Ego vero,* inquam, *discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos jam vocate Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adjutores:* et cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem et ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat in me residens illo-

γάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ. p.65.

ΦΙΛ n). Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα o) τῆς διηγήσεως. φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾷν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὁπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ κἄν τινα ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύναται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κἀκεῖνος φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδωκέναι κἀμοὶ τοῦ δήγματος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ p). Ἀλλὰ θαῤῥῶμεν, ὦ φιλότης, μέγα τῶν τοιούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶσι λόγον ὀρθόν· ᾧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ q) μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

n) *ΦΙΛ.*] „Persona haec omissa erat in Edd. At in ***Fl.*** designabatur lacuna, ut solet.“ In B. 1. et 3. non neglecta haec personae notatio. o) *ἀπέλαυσα*] „restitui ex *Fl.* quod marg. A. 1. W. etiam adscivit. *Ἀπήλαυσα* cett. male.“ p) *ΤΥΧ.*] „Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam *Fl.*“ excepta certe B. 3. ubi non abest. q) *οὐδὲν οὐ*] „*μηδὲν* sine *οὐ* ***Fl.***“

rum memoria. Portenta enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire et aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem, quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertiisse, ita daemonibus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, et rectam in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

p. 66. # ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ARGUMENTUM.

Est haec laudatio balnei, ab Hippia, magni ingenii, doctrinae et artis architecto, lucri, credo, privati caussa recens exstructi, cujus adumbrationem F. Weinbrenner, clarissimus nostrae nationis et aetatis architectus, edidit in opere sic inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude. Carlsruh. 1822. gr. fol. Fasc. I. Voluit scilicet Lucianus frequentem ejus usum ab aedificii magnificentia, elegentia, arte et commoditate commendare; adductus, ni fallor, ad hoc consilium, cui minus parem eum fuisse Wielandius dicit, ab ipso artifice, non quidem junior, ut opinatur idem Wielandius, sed fama jam et auctoritate quadam pollens, qua compensari quodam modo posset exigua artis ipsius peritia.

1 *Τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι μὴ λόγους μόνον δεξιοὺς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἑκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅ γε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἄριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται a) νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πρᾶξαι b) τι κατ᾽ αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικὸς, οἶμαι, τοῦ*

a) *μεταστελεῖται*] *μεταστέλλεται* 2954. et Gorl. b) *πρᾶξαι*] In prioribus *πράξαι*. Cf. Abdic. c. 32. Jov. Trag. c. 32. etc.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

Eruditorum ex numero illos maximo laudandos ajo equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbi-

διακρίνειν ῥυθμοὺς καὶ ἁρμονίας ἐπισταμένου, ὃ καὶ ψα- p.66. λεῖν c) καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἄν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν d) πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν p. 67. κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύῤῥον ἴσμεν γεγονότας.

2 Πρὸς δὴ τί e) ταῦτ᾽ ἔφην; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι ἐπὶ f) τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ᾽ αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἵ γε τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως μᾶλλον ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον g)· τὸν μὲν Πτολεμαῖον h) χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-

c) ψαλεῖν] Ita e Cod. 1428. ubi, teste *Belino*, legitur ψάλειν, pro vulg. ψάλαι, quod certe ψῆλαι scribendum erat. d) τῶν] „omisit *Fl.*" e) πρὸς δὴ τί] πρὸς τί δὴ 1428 et hinc *Schm.* f) ἐπὶ] „ἐν *Fl*" et Gorl. g) Σώστρατον] Σωσίστρατον 2011. et 1428. Σωσίπατρον 5011. cum Gorl. h) Πτολεμαῖον] „Sic Edd. omnes, praeter J. quae Πτολαιμαῖον." Scilicet Πτολεμαίῳ voluerat *Solanus* cum *Palm.* probante etiam *Belino.* Cum J. autem facit A. 2.

tror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi judicati sunt, non in ordinanda modo acie et adhortandis *militibus* praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc *ut ostenderem*, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, et Cnidium Sostratum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsi-

p. 67. λιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ τὰς τῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα i) τῇ τέχνῃ. καὶ
p. 68. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τοῦ στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἅλυν περιήγαγεν, οὐ μηχανικὸς οὗτος γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πάνυ ἀρχαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ
3 συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται. Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἱππίου τουτουῒ τοῦ καθ' ἡμᾶς, μεμνῆσθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὅντινα βούλει τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναί τε ὀξέος k), καὶ ἑρμηνεῦσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντος, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν ὑποσχέσεσιν l), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι ηὐτύχη-
p. 69. σαν m), κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας n) τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνισταμένου o).

i) καταφλέξαντα] „Nihil abit *Fl.* nec *Wech.* id est *Wecheliana* Ed. aliquot dialogorum.“ k) ὀξέος] Correxi vulgatum ὀξέως. Cf. Hermot. c. 64. Zeux. c. 2. etc. l) ὑποσχέσεσιν] ὑποθέσεσιν conj. *Gesn.* Vid. Adnot. m) ηὐτύχησαν] „εὐτύχησαν *Fl.*“ n) εὐθείας] deleri vult *Bel.* Vid. Adnot. o) συνι-

dione, aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales, cum promisisset Croeso, se siccum trajecturum exercitum, commento quodam a tergo castrorum intra unam noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, et ad intelligendum vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum, sed etiam eum reliquis descendisse in illum dicitur. In his vero Hippiae quoque hujus, qui nostra aetate fuit, mentionem injicere aequum est, viri literarum exercitatione cuivis antiquorum comparandi, in intelligendo acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis *modo* talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores jam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacunque recta triangulum accu-

καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἕν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον p. 69.
ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκιμήσας, εἶναί τις ὅμως ἔδο-
ξεν· ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὢν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν,
ἔτι δὲ ἁρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὅμως ἕκα-
στον τούτων οὕτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἓν αὐτὸ μόνον
ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων,
καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ᾗ
παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν
εἴη ἐπαινεῖν. Ἃ δὲ ἔναγχος ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατε- 4
πλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ
τῷ καθ᾽ ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλὴ, βαλανείου κατασκευή·
περίνοια δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τούτῳ σύνεσις p) θαυμαστή.
Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ
ὄρθιος, ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπει- p. 70.
νὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην
ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλόμενος q), καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν

σταμένου] „Et sic *Fl.* cum *Wech.* ceterisque.“ συνιστάμενον id. *Bel.* Sed συνιστάμενοι, deleto superiore δὲ, *Solan.* Totum locum inde a verbis: οὐκ ἐν τοιαύταις etc. usque ad συνισταμένου pro spurio habet *Guyet.* p) σύνεσις] „Σύντεσις male *Fl.* cum marg. A. 1.“ q) βαλόμενος] Sic e *Fl.* scripsi pro vulg. βαλλόμενος.

rate construentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quodam artis opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum principem, et geometrarum, et harmonicorum, musicorumque esse apparet: et tamen unumquodque horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret. Scientiam de radiis, et refractionibus, et speculis, insuper etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur superiores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum quidem commune, et in vita nostra satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, et intelligentia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabilis planitiei, sed acclivis admodum et erectus, quem cum accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius aequavit, subjecta toti operi firmissima crepidine, eorumque, quae imponenda erant, securitate, positis rite fundamentis,

p. 70. ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψεσι r) δὲ πάνυ
ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα. τῷ τε τοῦ τόπου μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς s) κατασκευῆς ἁρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν φώτων λόγον φυλάττοντα. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀκολούθοις καὶ ὑπηρέταις διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων t). βαλανείῳ δ᾽ οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ φωτὶ πολλῷ κατα-
p. 71. λαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἶτ᾽ ἐχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττὸς μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδοχήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἑκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος, καὶ φωτὶ u) φαιδρότατος, ψυχροῦ

r) ὕψεσι] „ἄψεσι *Pell.*" Imo ἁψῖσι voluit, ut *Solan.* probante etiam *Wielandio.* Vid. Adnot. s) τῆς] „καὶ τῆς *Fl.*" t) τῶν ἐς τρ. παρεσκευασμένων οἰκημάτων] τὰ ἐς τρ. π — ένα οἰκήματα *Guyet.* Vid. Adnot. u) φωτὶ] „Bene *Hag. Par. Salm.* male φοτὶ *Fl. Fr.* J. *Wech.*" et *Ald.* 2.

stabilita. Altitudinibus autem *monitum* praeruptis valde, et ad securitatem continuis, totum opus roboravit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum propter observatam in tota structura proportionem, maxime sunt concinna, et respondentem sibi fenestrarum rationem servant. Porta alta, gradus ad ascendendum latos habens, supina magis quam ardua, ad ascendentium commoditatem. Per hanc qui ingressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene magnus, ubi morari commode pedissequi et ministri possint, *situs* ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: balneo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus jucundi et multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, supervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spoliaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *multa* luce laetissi-

ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, Λακαίνῃ λίθῳ κεκοσμημένος x), καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. p.71.
6 Εἰςελθόντας y) δὲ ὑποδέχεται ἠρέμα χλιαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ θέρμῃ προαπαντῶν, ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ μάλα φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προςηνῶς παρεχόμενος, ἑκατέρωθεν εἰςόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τοὺς ἀπὸ παλαίστρας εἰςιόντας δεχόμενος. εἶτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἴκων ἁπάντων κάλλιστος, στῆναί p.72.
τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι z) προςηνέσταιος, καὶ ἐμβραδῦναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὀροφὴν ἄκραν ἀποστίλβων. ἑξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, φωτός τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρᾳ a) διηνθισμένος.
7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πυέλους παρέχεται. λουσαμένῳ δὲ ἔνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν

x) κεκοσμημένος] „restitui ex *Fl.* J. *Ald. Salm.* (et B. 3.) Κεκομισμένος male *Wech. Par.* Κεκομησμένος *Hag.* 1. et 2. (nec non B. 1.) Unde κεκομισμένος deinde natum videtur." y) εἰςελθόντας] ἐξελθ. conj. *Gesn.* z) ἐγκαθέζεσθαι] ἐγκαθίσαι 2954. ἐγκαθίζεσθαι 2957. et Gorl. Cf. De Merc. Cond. c. 19. ibique Varr. Lectt. a) πορφύρᾳ] πορφύρα sine jota subscr. A. 1. 2. B. 1. et 3.

mus, aquae frigidae descensiones habens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aesculapii. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem comiter praebens, januas utrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes ac sessiones jucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, et purpurae instar floridus. Tria hic labra calida praebet. Cum vero laveris, licet tibi non

p. 72. αὐτῶν οἴκοιν αὖθις ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψυχρὸν, δι᾽ ἠρέμα θερμοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ
φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ b)· ὕψη πρὸς
τούτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ
πανταχοῦ πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ
Pind. Ol. VI, 4. τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένου c) ἔργου, πρόσωπον χρὴ
θέμεν d) τηλαυγές. τοῦτο δ᾽ ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς e) μάλι-
στα, καὶ τοῦ φέγγους, καὶ τῶν φωταγωγῶν f) μεμηχανη-
p. 73. μένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἱππίας τὸν μὲν ψυχροδό-
χον οἶκον, εἰς βοῤῥᾶν g) προκεχωρηκότα h) ἐποίησεν, οὐκ
ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρινοῦ ἀέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ
θάλπους δεομένους, νότῳ, καὶ εὔρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.
8 Τί ἂν σοι τὸ i) ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαίστρας, καὶ τὰς
κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν
ἐπὶ τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ

b) *τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ*] τῇ ἡμέρᾳ ἔνδον Gorl. c) *ἀρχομένου*] Sic 2957. et marg. A. 1. W. ubi tamen ἀρχουμένου mendose, idque convenienter cum *Pind.* Vulgo erat ἀρχομένους, quod tamen *Schmiederus* jam mutavit, auctore *Belino.* d) *θέμεν*] θέμεναι 2957. e) *αὐγῆς*] „restitui ex L. et *Fl.* Αὐτῆς Edd. cett.“ f) *φωταγωγῶν*] „Φωθ. male *Amst. Salm.* Recte *Fl.* J. *Par.* etc.“ g) *βοῤῥᾶν*] „Βοῤὰν Edd. priores male.“ h) *προκεχωρηκότα*] προςκεχ. 1428. 2954. 2957. *Bel.* i) *τὸ*] „omittit *Fl.* et merito.“ Imo immerito; nec *Schmiederus* debebat mea quidem sententia uucis includere. Hunc articuli

per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, et multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, et latitudines longitudinibus pro portione respondentes, et multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem.* Haec autem contigerit maxime, e splendore, et luce, et fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto et euro atque zephyro subjecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, et communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum, utilitatis pariter caussa et

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις p. 73. μικρὸν ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς καινὰ k) ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας l) ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετὰς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὔκαιρον, τὸ εὐφεγγὲς, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρείαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον· καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφόδων m) μὲν ἀναγκαίων δυσὶν n) ἀναχω- p. 74. ρήσεσιν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον· ὡρῶν o) δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι᾽ ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι᾽ ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ, βασκάνου μοι p) εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δη-

pleonasmum quis est qui ignoret? maxime Luciani familiarium. k) καινὰ] κοινὰ 2957. l) πάσας] „πᾶσας male J.“ m) ἀφόδων] „Sic dedi ex *Fl.* et Schol. Ἀμφόδων Edd. cett.“ n) δυσὶν] „Sic recte L. B. 1. (et 3.) *Par.* Δυσσὶν *Fl.* J. V. 2. *Hag. Fr. Salm.*“ nec non A. 1. et 2. o) ὡρῶν] „Bene *Wech. Par.* Ὁρῶν male cett.“ praeter B. 1. et 3. ubi recte ὡρῶν. p) ἀλλὰ καὶ — μοι] „ἀλλὰ καὶ βασκάνου καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. A. 1.“ et Gorl. Ceterum „μὴ male J.“ habet pro μοι.

salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: et praeterea caetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus secessibus, et januis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam et mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus, et artificem, atque auctorem

p. 74. μιουργὸν ἠμειψάμην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαί ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους q) ἕξων τοὺς κοινωνήσοντάς μοι τῶν ἐπαίνων.

q) καὶ ἄλλους] „omisit *Fl.*"

muneris oratione remuneratus sum. Si vero deus praebuerit quandoque copiam lavandi, multos novi et alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ a) Η b) ΔΙΟΝΥΣΟΣ. p. 74.

ARGUMENTUM.

Senior Lucianus, recitaturus scripta sua, praefationis loco comparat se cum Baccho ab Indis non impune contemto, additque fabulam Indicam de fonte, ex quo senes gratam quandam facundiam hauriant. Singula quaedam vel ad auctorem, vel ad auditores, pertinentia, aegre ignoramus.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ 1
οὐδὲν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγήσασθαι Βακχικὸν) φα- p. 75.
σὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα c) τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ, ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς d) αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου e) ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ f) τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν g)

a) προςλαλιὰ] „Sic Edd. *Προλαλιὰ Schol.* Index *Hag.* et *Wech.*" Sic etiam 3011. probante *Bel.* b) ἢ] „Sic *Fl.* etc. ʽ*O Schol.*" c) τὰ πρῶτα] ταπρῶτα una voce A. 1. et 2. d) ὡς] „abest a *Fl.*" e) συμπατηθησομένου] „Sic recte *Fl. Fr.* B. 2. (1. et 3.) *Par. Salm.* Συμπατησομένου J." f) ὑπὲρ] „Hoc dedi ex J. et L. *Ὑπὸ Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* etc. male. *Περὶ* vult *Solan.*." g) εἶεν] ἦσαν vult *Bel.* male.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita ajunt contemta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius et ordines esse mulie-

p. 75. ἔκφρονες h) καὶ μεμηνυῖαι, κιττῷ ἐστεμμέναι, νεβρίδας
ἐνημμέναι, δόρατά τινα i) μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττο-
ποίητα καὶ ταῦτα, καί τινα πελτάρια κοῦφα, βομβοῦντα,
εἴ τις μόνον προσάψαιτο, (ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμ-
πανα) ὀλίγους δέ τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυ-
μνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας k),
2 οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν
p. 76. στρατηλάτην αὐτῶν l), ἐφ᾽ ἅρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεων
ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ᾽ ἐπ᾽ ὀλίγον χνοῶντα
τὴν παρειὰν, κερασφόρον, βοτρύοις m) ἐστεφανωμένον, μί-
τρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμ-
βάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα μέν τινα βραχὺν n) πρεσ-
βύτην, ὑπόπαχυν, προγάστορα, ῥινόσιμον, ὦτα μεγάλα
ὄρθια *) ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ᾽

h) ἔκφρονες] ἐκφόρονες B. 3. mendose. i) δόρατά τινα] δοράτια, omisso τινα, Görl. et Aug. k) κεράστας] „καὶ κέρατα Marc. et L. In vulgato conspirant Edd.“ l) αὐτῶν] αὐτὸν emendaverat nescio quis in Cod. Aug. Et interpretes quoque reddiderunt *ipsum*, sensum quendam suum non improbum secuti. m) βοτρύοις] βότρυσι Vat. quidam, teste *Bastio* Epist. Crit. ad *Boisson.* p. 199. ut conjecerat *Conr. Reitz.* in Ind. At vid. *Corayum* ad *Heliodor.* p. 10. sq. et *Schäfer.* Meletemm. p. 110. n) βραχὺν] „Sic *Fl. Ald.* V. 2. *Fr. Hag.* B. 1. *Par. Salm.* Τραχὺν J. et marg. A. 1.“ nec non *Schol.* ut videtur. *) ὄρθια] ὄνεια C. Aug. in textu, vulgata superscripta.

res insanas et furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis et ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos juvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi junctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, simum naribus, auribus longis et erectis, tremulum, innixum baculo, asino vectum plerumque, cumque

ὄνου τὰ πολλὰ ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ o) καὶ τοῦτον, πάνυ p.76.
πιθανόν p) τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τερά-
στιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν ἐοικότα, κομήτην τὰ
σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικὸν,
θατέρᾳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμπύ-
λην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον τὸ στρατόπεδον.
καὶ τὰ γύναια δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἠνεμωμένας q)
τὰς κόμας, ὁπότε προςίοι, καὶ βοᾷν, εὐοί r). τοῦτο s) δ' P.77.
εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην· τὰς δ' οὖν ποί-
μνας, διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι
ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα t). ὠμοφάγους γάρ τινας αὐτὰς
εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἰνδοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, 3
ἐγέλων, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ οὐδ' ἀντεπεξάγειν, ἢ παρατάττε-
σθαι ἠξίουν· ἀλλ' εἴπερ ἄρα u), τὰς γυναῖκας ἐπαφήσειν
αὐτοῖς, εἰ πλησίον γένοιντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν

o) κροκωτῷ] „Recte *Salm.* sola. *Κροκοτῷ* media correpta cett. omnes male.“ Ceterum voces *καὶ τοῦτον* monitu *Fritzschii* Quaestst. p. 85. cum antecedentibus, ut par erat, conjunxi, non, ut vulgo, cum sequentibus. p) πιθανόν] „Constans lectio. *Ἀπιθανὸν* vult *Solan.*“ q) ἠνεμωμένας] *ἠνεμαμένας* sola *Reitz.* errore typothetae. r) εὐοί] „*Εὖ οἱ*] Sic J. *Ald. Slm.* B. 1. (et 3.) *Εὐοὶ Wech.* *Εὖ οἳ Fl.* *Εὖ οἶ Par. Hag.*“ Cur *Wechelianam* secutus sim, vid. Adnot. s) τοῦτο] „*τοῦτον Pell.*“ t) θρέμματα] *τρέμματα* B. 3. u) εἴπερ ἄρα] Comma post haec vulgo omissum recte restituerat *Schm.*

crocota indutum, congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, barba prolixa, iracundum et vehementem, qui altera manu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum intentans, exercitum totum circumsaltet: territas autem ab illo mulierculas, iactare permissos ventis capillos ad illius adventum, et clamare Evoe; suspicari autem, hac voce appellari ab illis dominum. Greges porro jam direptos a mulieribus, et dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim illas crudivoras. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant, ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo *omnino educere contra eos placeat*) mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis autem

p. 77. ἐδόκει, καὶ φονεύειν γύναια μεμηνότα, καὶ θηλυμίτρην x)
ἄρχοντα, καὶ μεθύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμιστρατιώ-
την ἄλλον, καὶ γυμνῆτας y) ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους.
ἐπεὶ δὲ ἠγγέλλετο z) πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν χώραν, καὶ
πόλεις αὐτάνδρους a) καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας,
καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς b) ἐμπεπληκὼς,
(ὅπλον γάρ τοι Διονυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῷον αὐτῷ, κᾀκ c)
p. 78. τοῦ κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες d), καὶ ἐγχαλινώσαντες,
καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ᾽ αὐτοὺς ἀντεπεξῄεσαν,
καταφρονοῦντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ
συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένειον ἐκεῖ-
4 νον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλ-
λήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάξαντες e) τοὺς ἐλέφαντας, ἐπῆ-

x) *θηλυμίτρην*] Sic correxi vulgatam formam *θηλύμιτριν*, quam jure suo vitiosam vocat *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 628. y) *γυμνῆτας*] Vulgatum *γυμνήτας* correxi ad exemplum loci Ver. Hist. I, 38. Cf. *γυμνῆτες* Zeux. c. 8. Voce *γυμνήτης* Lucianus non facile usus. z) *ἠγγέλλετο*] „ἤγγελτο *Fl.* et marg. A. 1. W." nec non Aug. vulgata tamen superscripta. a) *αὐτάνδρους*] *ἀντάνδρους* B. 3. b) *πυρὸς*] „Sic *Fl. Wech. Par.* etc. *Φλογὸς* J. et L." Hoc habent etiam 2957. et Aug. omittunt plane Gorl. et 3011. Unde suspicor alienae manus hanc vocem esse et deinceps corrigendum *ἐμπεπρηκώς*. c) *κᾀκ*] τὸ ἐκ conj. *Jacobs.* eleganter. d) *ἐπισάξαντες*] *ἐπεισάξαντες* B. 1. et 3. e) *προτάξαντες*] „Ita dedi ex J. *Hag. Ald.* B. 1. *Salm.* (et B. 3.) *προστάξαντες* *Fl. Par.* quod et adscriptum margini A. 1."

viris etiam vincere indecorum videbatur, et interficere mulieres furentes, et mitratum muliebriter ducem, et ebrium parvum seniculum, et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum vero nunciaretur jam igne vastare regionem Deus, et cum ipsis hominibus cremare urbes, et silvas incendere, et Indiam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine) hic jam festinanter sumere arma, et ornatis elephantis, atque frenatis, impositisque in illos turribus, contra illos educere, contemnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, et atterere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi, constitutis in prima acie ele-

γον τὴν φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, p. 78.
τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ f) τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειληνὸς, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Πὰν, ἡγοῦντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν· καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασι τὸ εὐοῖ g). εὐθὺς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμαινε h), καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπηύλει τὸ Ὄρθιον, καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιόν τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, κἀκ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν
αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς p. 79.
βέλους γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος i) ἑαλώκεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο k) ὑπὸ τῶν τέως καταγελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί πρὸς 5
τὸν Διόνυσον l) οὗτος ὁ Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι

f) αὐτῷ] „Αὐτῶν *Fl.* et marg. A. 1. sine dubio ex eadem.“ g) εὐοῖ] „Εὖ οἷ] Sic jam et *Par.* quae ante εὖ οἷ habebat. Εὖ οἷ J. etiam et *Wech.* aliaeque. Εὐοί *Fl.*“ h) ἐσήμαινε] „Ita *Fl. Fr.* J. *Wech. Par.* etc. Ἐσήμηνε vult *Solan.*“ Quam ob caussam illud, non capio. i) κατὰ κράτος] κατακράτος una voce A. 1. et 2. k) ἀπήγοντο] ἠπείγοντο Aug. in textu, sed supra ἀπηγάγοντο. l) Διόνυσον] „Λόγον *Fl.* sed ex glossa natum.“ Habet hoc etiam Cod. reg. Par. Proverbium hoc est, de quo actum ad Hermot. c. 55. Tom. IV. p. 436. sq. quodque h. l. intactum est relinquendum. Descendit inde vox

phantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud Evoe. Simul pulsantur tympana, et classicum cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus Martium quiddam rudit, et insultant illis cum ululatu Maenades, succinctae draconibus, et de summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et illorum elephantes, inclinato statim agmine, sine more et modo fugiunt, nec intra teli jactum venire ausi, ac tandem vi superati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (et per ego

p. 79. δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μή με κορυβαντιᾷν, ἢ τελέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τἀμὰ εἰκάζω τοῖς θεοῖς) ὅμοιόν τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἐμούς. οἰόμενοι m) γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ᾽ ἡμῶν ἀκούεσθαι n), τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι o) δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται, ὡς οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὦτα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἥκοντες, ἀντὶ τοῦ κιττοῦ σίδηρον εὑρόντες, οὐδ᾽ οὕτως ἐπαινεῖν p) τολμῶσι τῷ παρα-
p. 80. δόξῳ τοῦ πράγματος τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θαῤῥῶν ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἢν καὶ νῦν, ὡς πρότερόν ποτε, τὴν τελετὴν q) ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων r) κοινῶν τῶν τότε καιρῶν,

ἀπροςδιόνυσος, quae mox c. sq. occurit non sine horum verborum respectu, quod vel patet ex οὐδ᾽ αὐτὸ, illic adjuncto. m) οἰόμενοι] αἰόμενοι conj. et vertit *Gesn.* Vid. Adnot. n) ἀκούεσθαι] „ἀκούσεσθαι *Fl.* quod *Solanus* recipi voluit." Sic etiam in Aug. o) ὅ, τι] Sic *Reitz.* veterum Edd. scripturam ὅτι monitu *Jensii* emendaverat. p) ἐπαινεῖν] ἐπανιέναι vel ἐπανεῖναι conj. et vertit *Gesn.* probante *Belino.* q) τελετὴν] „Bene *Fl. Fr. Wech. Par.* etc. Τελευτὴν male J." r) κώμων] „κόμων male J. sola."

vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt (putent) Satyrica, et ridicula quaedam, et plane Comica a nobis recitari, talia *ea esse* credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebere commissationibus muliebribus, et Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire (laudare) audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuncio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, et recordati fuerint commissationum illius temporis communium, neque contemserint

καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι p.80.
δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν s) καὶ αὐ-
τοὺς, καὶ πολλάκις μεθ᾽ ἡμῶν t) ἐρεῖν τὸ εὐοί u). Οὗτοι 6
μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοὴ) ποιούντων ὅ, τι καὶ φίλον.
ἐγὼ δὲ, ἐπειδήπερ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν
διηγήσασθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, οὐκ ἀπροςδιόνυσον x) οὐδ᾽
αὐτὸ, οὐδ᾽ ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μα-
χλαίοις, οἳ τὰ λαιὰ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοῦν αὐ-
τοῦ βλέπεις y), ἐπινεμόμενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν κα-
θήκουσι· παρὰ τούτοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, οὐ πάνυ
μεγάλῳ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κιττὸς γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπε-
λοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιοῦσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι
τρεῖς καλλίστου καὶ διειδεστάτου z) ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου,
ἡ δὲ Πανὸς, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰςέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ a)
Ἰνδοὶ ἅπαξ τοῦ ἔτους, ἑορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
τῶν πηγῶν οὐχ ἁπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ᾽ ἡλικίαν, τὰ

s) ἐκβακχεύσειν] „Ἐμβακχεύσειν male *Fl.*“ t) ἡμῶν] ὑμῶν B. 3. u) εὐοί] „Εὖ οἱ] Εὐοί rursus *Fl.* Εὖ οἱ *Par.*“ x) οὐκ ἀπροςδιόνυσον] restitutum ex L. et *Bas.* Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον cett.“ Basileensis tertia est, ubi lego οὐχ ἀπροςδιόνυσον. Primae insidet commune vitium. y) βλέπεις] βλέποις Aug. z) διειδεστάτου] „διεδεστάτου male B. 2. (et 3.) Recte cett.“ a) οἱ] „male abest ab J.“

Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, us ipsi quoque occupentur Baccho, et saepe nobiscum Evoe illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pascentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos *igitur* nemus est in consepto, regione non admodum magna, sed opaca, hedera enim multa et vites plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres, pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intrant illud nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes, sed pro *diversa* aetate, ado-

p. 80. μὲν μειράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
7 κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἃ μὲν οὖν πά-
p. 81. σχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὰν πίωσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανὶ, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' b) οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθυσθῶσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἀλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὰν πίῃ ὁ γέρων, καὶ κατάσχῃ αὐτὸν ὁ Σειληνὸς, αὐτίκα ἐπιπολὺ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι c) καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν, εἶτα ἄφνω φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· οὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς
Hom. Il. III, 222. συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὁμήρου ἐκεῖνον ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ ἐοικότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν
Id. ibid. III, 151. εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ d) τεττιγῶδές τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τοὐντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφεθείσης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἢν

b) δ'] δὲ B. 3. c) καρηβαροῦντι] „καρηβαρῶντι Fl.“ c) ἀλλὰ] καὶ addit Gorl. non male, nec tamen necessario.

lescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, et loquela vehemens, et spiritus modulatus illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, et longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, et decentia, et, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cycnis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam et volubile ad seram usque vesperam perpetuant. Inde autem, jam dimissa ebrietate, tacent, et ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex

γὰρ ἀτελῆ ὁ γέρων μεταξὺ καταλίπῃ, ὃν διεξῄει, τὸν e) p.81.
λόγον, δύντος f) ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελ-
θεῖν g), ἐς νέωτα πιὼν αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἃ πέρυσι
λέγοντα ἡ μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν 8
Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπεσκώφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν p.82.
ἔτι ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη, καθότι τῷ
μύθῳ ἔοικα. ὥςτε ἣν μέν τι παραπαίωμεν, ἡ μέθη αἰτία·
εἰ δὲ πινυτὰ δόξειε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἵλεως.

e) τὸν] „deest in *Fl.*“ f) δύντος] „recte *Fl.* J. *Wech.* *Par.* *Δύναντος* Cod. *Abb.*“ g) ἐπεξελθεῖν] „ἐξελθεῖν *Fl.* sola.“

imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere; altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi illius exemplo in me ipsum dicta sunto, nec ego, ita me Jupiter, quorsum pertineat fabula adjunxero: jam enim videtis, qua in re similis illi sim. Itaque si quid deliremus, caussa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Silenus erat propitius.

p. 82. *ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ* a) *Η* b) *ΗΡΑΚΛΗΣ.*

A R G U M E N T U M.

Herculem, Gallis Ogmium dictum, ut eloquentiae praesidem describit auctor e mira quadam ejus pictura Gallica, cujus vim et consilium suae personae eloquentiaeque senili lepide accommodat.

1 Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον c) ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαλαντίας, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς d) τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον e) ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὤν, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τὴν f) Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται g) τὴν τοῦ

a) *ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ*] „*Προλαλιὰ Schol.* Prius Edd.“ Cum Scholio consentit 3011. b) *Η*] „*Ὁ Schol.* Vulgatum servant *Fl.* J. *Wech. Par.* etc. c) *Ὄγμιον*] *Ὁμόγνιον* conj. *Toup.* Vid. Adnot. d) *ῥυσὸς*] *δὲ* addit Gorl. e) *μᾶλλον*] *ἄλλον* Aug. f) *τὴν*] Sic *Schm.* ex Aug. pro vulg. *τοῦ*. Rectius fortasse scripsissem *τὴν τοῦ Ἡρ.* ut mox *ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρ.* g) *ἐνῆπται*] „*ἐνεῖται* G. Vulgatam tenaciter servant Edd.“ *Ἐνδέδυται* Aug. in marg.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui supersunt, capillis, rugosa cute, et ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut Japetum de tartareis specubus, et omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, et clavam dextra prae-

λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυ- p.82.
τὸν h) παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ
προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς ἐστι ταῦτά γε i). Ὤιμην 2
οὖν ἐφ᾽ ὕβρει τῶν Ἑλληνίων k) θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν p.83.
τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνο-
μένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ l) γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ
αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν m) ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνου ἀγέ-
λας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἑσπερίων γενῶν. Καί- 3
τοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ
γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλῆθος
ἕλκει ἐκ τῶν ὤτων ἅπαντας δεδεμένους. τὰ δεσμὰ n) δέ
εἰσίν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἠλέκτρου εἰργασμέναι,
ὅρμοις ἐοικυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ᾽ οὕτως ἀσθε-
νῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἂν

h) γωρυτὸν] χώρυτὸν B. 3. i) ταῦτά γε] „Haec periori §. connectere malit *J. J. Wetstenius.*“ Sic vere interpungitur in Aug. Vulgo scilicet post ἐστι maxima erat distinctio, quam jure reliquit *Schm.* assentiente *Fritzschio* Quaestst. p. 149. Minus feliciter *Jacobs.* in *Porson.* Adverss. p. 300. πρῶτά γε conj. ab initio sequentis sententiae collocata. Infelicissime *Belinus* post ταῦτά γε requiri censet ἰδὼν, aut simile verbum. k) Ἑλληνίων] „Sic et *Fl.* cum J. *Fr. Wech. Par.* etc.“ l) τοιαύτῃ] non legitur in Gorl. m) λείαν] „λίαν male *Wech.*“ n) τὰ δεσμὰ] Articulum, quem olim omiserant, restituit *Schm.* e 2954. et Aug., cujus posterioris auctoritatem secutus idem *Schm.* scripsit εἰσι σειραὶ, omisso pronomine enclitico.

fert, et pharetra appensa, et intentum arcum sinistra ostendit: atque in universum est Hercules hac quidem ex parte. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moliuntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt,

p. 83. εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερεί-
δουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ
φαιδροὶ ἕπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινοῦν-
τες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ φθάνειν ἐθέλειν τὸν δεσμὸν
ἐπιχαλῶντες, ἐοικότες ἀχθεσθησομένοις o), εἰ λυθήσονται.
ὃ δὲ πάντων ἀτοπώτατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ
τοῦτο εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς
σειραῖς p) τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη
p. 84. τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ
θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς
ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν.
4 Ταῦτ᾽ ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἱστήκειν ὁρῶν, καὶ θαυμάζων,
καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δέ τις παρεστὼς οὐκ
ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα φω-
νὴν ἀφιεὶς, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγώ σοι, ἔφη,
ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἴνιγμα, πάνυ γὰρ ταραττο-

o) ἀχθεσθησομένοις] ἀχθησομένοις Gorl. Unde *Struvius* Gramm. Gr. p. 228. vult ἀχθεσομένοις. Cf. tamen *Heindorf.* ad *Plat.* Hipp. maj. c. 28. p) ταῖς σειραῖς] Importunissimas voces, in quibus etiam *Gesnerus* offendit, ejiciendas putat *Jacobs.* *Ταῖν χεροῖν* corrigi vult *Seager.* Mihi τῆς σειρᾶς — sic enim Scholiasten scripsisse arbitror — e glossemate τῶν δεσμῶν ortum videtur.

aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, et gaudentes, et ductorem suum laudant, atque urgent omnes, et, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque dicere. Cum non haberet pictor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Hercules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero,* inquit, *solvam tibi, hospes, picturae hujus aenigma: vi-*

μένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ οὐχ, p. 84. ὥςπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν q) οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρμοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσῃς· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐπιδείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν, ὅτι αἱ μὲν τῶν r)

. . . ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται. *Hom. Il. III, 108.*

Τὸ δὲ γῆρας
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. *Eur. Phoen. v. 533.*

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀποῤῥεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴ γε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὥςτε εἰ τῶν ὤτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος s) ἕλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσῃς, εἰδὼς τὴν τῶν t) ὤτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ *Hom. Il. I, 249. Ibid. III, 152.* 5

q) Ἑρμῆν] „Et sic *Fl.*. cum cett.“ r) ὅτι αἱ μὲν τῶν] Sic vulgo in Edd. vett. haec verba leguntur; quae nescio a quo ad numeros epicos admodum sinistre composita sic dedit *Reitz.* et recentt. Ὅττι μὲν αἱ τῶν etc. quod arbitrium nec cum Homericis convenit. s) ὁ λόγος] „ὁ λόγιος conjicit *J. J. Wetstenius.*“ At recte vulgatam tuetur *Fritzsch.* Quaestst. p. 4. sq. collatis superioribus c. 4. τὸν λόγον ἡμεῖς etc. qui etiam *Jacobsii* conjecturam omnino haec delentis merito reprobat. t) τῶν] abest ab Aug.

deris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute solet plenam vim et maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poëtae,

Suspensa incerto est juvenum sententia motu:

Dicit senex meliora junioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Trojanorum vocem emittunt liliaceam, *hoc est*, floridam; [florum instar suavem] flores *enim, si recte memini, sunt* lilia. *Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est,*

p.85. ταύτῃ τετρύπηται· μέμνημαι γοῦν, ἔφη, καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ᾽ ὑμῶν μαθὼν,

Ignot. auct. . . . τοῖς γὰρ λάλοισιν u) ἐξ ἄκρου
Ἡ γλῶττα πᾶσίν ἐστι x) τετρυπημένη.

6 Τὸ δ᾽ ὅλον, καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι· καὶ τά γε βέλη αὐτοῦ οἱ λόγοι εἰσὶν, οἶμαι, ὀξεῖς, καὶ εὔστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φατε εἶναι.
7 τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς ἐμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῷδε y) ὄντι καὶ πάλαι τῶν ἐπιδείξεων πεπαυμένῳ, αὖθις ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ψῆφον διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή τινι ὑμῶν δόξαιμι z) κομιδῇ μειρακιώδη ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ᾽ ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κᾆτά τις Ὁμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

u) λάλοισιν] Sic scripsi ex emendatione *Casaub.* ad *Theophr.* p. 103. et *Gesneri*, pro vulg. λάλοις. Vitiosos jambos dederant *Reitz.* et recentt. sejunctos voce λάλοις. x) ἐστι] „ἐστιν] ἐστι melius legas.“ Si recte *Reitzius* consuluisset Edd. veteres, invenisset constantem lectionem eam, qua sane opus erat. y) τηλικῷδε] τηλικῷ τε (potius τηλίκῳ τε) mavult *Bel.* frustra. z) δόξαιμι] ἂν addi jubet *Bel.* pro more suo.

hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, *etiam quorundam de comoedia jamborum, quos a vobis didici*,

Extrema enim loquacibus
Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia, sapientem virum, et eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et tela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum, celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nempe verba vos quoque esse dicitis. Haec *tum* Gallus. Mihi vero, cum apud me considerarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis hominem, quique hoc declamandi genus olim desiissem, et rursus de me calculum dare tot judicibus; opportune in mentem venit ejus imaginis memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrûm viderer plane adolescentuli more istuc facere, et praeter aetatem juvenari; ac deinde Homericus aliquis juvenis increparet mihi illud,

Σὴ δὲ βίη λέλυται· καὶ, Hom.
Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε a), Il. VIII.
Ἠπεδανὸς δέ νύ τοι θεράπων, βραδέες δέ τοι ἵπποι· 103. p. 85.

ἐς τοὺς πόδας b) τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ᾽ ὅταν ἀναμνησθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλικιώτης ὢν τῆς εἰκόνος. Ὥςτε ἰσχὺς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ 8
ὅσα τοῦ σώματος c) ἀγαθὰ, χαιρέτω, καὶ ὁ Ἔρως ὁ σὸς, p. 86.
ὦ Τήϊε ποιητὰ, εἰςιδών d) με ὑποπόλιον γένειον e), χρυσοφαέννων f) εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἱπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾷν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ᾽ ὥραν εἴη, καὶ ἕλκειν τῶν ὤτων, ὅσους ἂν πλείστους δύνηται, καὶ τοξεύειν g) πολλάκις, ὡς οὐδέν γε δέος, μὴ κενωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον

a) *κατείληφέ σε*] ὀπάζει vult *Bel.* ut in *Homero* est, omninoque versus duo Homericos accurate restituendos putat. b) *τοὺς πόδας*] τὰς πολιὰς inepte conj. *Bel.* c) *τοῦ σώματος*] Articulum vulgo omissum restituit *Schm.* ex Aug. d) *εἰςιδὼν*] ἐςιδὼν *Schm.* ex Aug. e) *γένειον*] deleri vult *Guyet.* τὸ γένειον legi *Reitz.* Alii pro με maluerunt μου, vel μευ. Vid. Fragmenta *Anacreont.* in Ed. *Fischer.* p. 289. f) *χρυσοφαέννων*] „χρυσοφαέων *Fl.* Idem adscriptum margini *Ald.*" χρυσοφαέννοιν — πτερύγοιν *Gesn.* χρυσοφαέννοις — πτέρυξι de *Pauw.* ad *Anacr.* g) *τοξεύειν*] „τοξεύει *Fl.*"

Jam periit tua vis, gravis arripuitque senectus,
Invalidusque tibi famulus, tardique caballi,

in pedes hoc *ultimum* jaciens. Sed ubi recordor senis illius Herculis, ad agenda omnia provehor, nam me pudet talium ausorum, qui imaginis propositae aequalis sim. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo, et quaecunque corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupido, *intuens me, sensim canente mento, auratis vectus,* si voluerit, *alis,* aut *aquilis praetervolato:* ac *non curabit Hippoclides.* At dicendi facultate vel maxime rejuvenescere, et florere, et vigere tempestivum fuerit, et auribus trahere, quam *fieri* possit, plurimos, et sagittas emittere saepius, cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque consoler. Et hac ipsa caussa ausus sum

p. 86. τὸ ἀκάτιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὖθις ἀφεῖναι ἐς μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιστίου
p. 87. τε, καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἑταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν h) τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγξηταί i) τις,

Hom. Od. XVIII, 73. Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

h) ἡμῖν] „ὑμῖν male *Fl.*" i) ἐπιφθέγξηται] „ἐπιφθέγξοιτο *Fl.*"

subductum olim navigiolum iterum deducere, et pro copia instructum, in medium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim vel maxime implente vela, et bono, et secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur, etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior tam vilibus effert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ p. 87.
Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ARGUMENTUM.

Magnam, quam de facultate sua dicendi conceperant auditores, exspectationem extenuaturus narrat auctor, se quoque ipsum aliquando exspectatione plenum in Eridano fluvio sperasse se electrum cycnosque illos esse inventurum, de quibus mira fabulentur poetae, sed ridicule se spe ista excidisse. Callida haec et ingeniosa, nec tamen minus simplex et ingenua, modestia.

Ἠλέκτρου πέρι καὶ ὑμᾶς a) δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, 1
αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνούσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἔτι αὐτῶν δάκρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ᾀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προ- p.88.

a) ὑμᾶς] „ἡμᾶς] rescripsi ex J. marg. A. 1. et V. 1. Ἡμᾶς cett. male cum *Ald.* et *Fl.*" Imo vero optime *Schm.* restituit ὑμᾶς.

DE ELECTRO
SEU CYCNIS.

De electro nimirum vobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mutatas esse in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poëtis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subiturum populorum unam,

p. 88. κόλπιον, ὑποδέξεσθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον
2 ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ προπολλοῦ *b*), κατ᾽ ἄλλο μέν τι *c*) χρέος,
ἧκον *d*) δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ (ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἠριδανὸν,) οὔτ᾽ αἰγείρους εἶδον, πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ᾽ οὐδὲ τοὔνομα τοῦ Φαέθοντος ᾔδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφιξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδούσας *e*); ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἠξίουν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· κἀγὼ τὸν μῦθον διηγούμην αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἅρμα, ὡς ποιήσειε καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πενθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ᾽ ὑμῖν *f*), ἵναπερ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι,
3 καὶ δακρύειν ἔτι *g*) ἐπ᾽ αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. *Τίς ταῦτά σοι*,

b) προπολλοῦ] Sic A. 1. et 2. pro vulg. πρὸ πολλοῦ Cf. Saltat. c. 27. e. a. c) *μέν τι*] Vulg. *μέντοι* Emendavi monitu *Fritzschii* Quaestst. p. 21. sq. qui omnino de hoc loco bene meritus est. d) ἧκον] „Nihil mutant Edd. *Ἥκων* vult *Solan.*" Parenthesi verbis ἔδει — Ἠριδανὸν inclusis, quod priores Editores facere neglexerant, bene jam procedit et cohaeret oratio. Cf. *Fritzsch.* l. l. e) ἐκδιδούσας] „omittit *Fl.*" et Gorl. f) ὑμῖν] „ἡμῖν] restitutum ex L. et *Venet.* Ὑμῖν cett." Imo ὑμῖν restituendum videbatur. Vid. Adnot. g) ἔτι] Inserui hanc

et expanso sinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei caussa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano navigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum: quin neque nomen Phëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, et hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut et ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, et sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud vos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, et lacrimari etiamnum propter eum succina. *Quis haec tibi*, dicebant,

ἔφασκον, διηγήσατο ἀπατεὼν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; p.88.
ἡμεῖς δὲ οὔτε ἡνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἴδομεν, οὔτε τὰς
αἰγείρους, ἃς φῂς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἴει ἡμᾶς
δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν ἂν, ἢ ἕλκειν τὰ πλοῖα πρὸς
ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰ-
γείρων τὰ δάκρυα; τοῦτο λεχθὲν οὐ μετρίως μου καθίκετο·
καὶ ἐσιώπησα διαισχυνθεὶς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς p.89.
ἔργον ἐπεπόνθειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω
ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν
δὴ ταύτης ἐλπίδος οὐ μικρᾶς ἐψευσμένος ἠνιώμην, καθά-
περ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅςγε ἤδη ἀνέ-
πλαττον, ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ 4
ἀληθῶς h) ᾤμην εὑρήσειν παρ᾽ αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς
ᾄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις i) ἠρώ-
των τοὺς ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἀλλ᾽ οἵ γε κύκνοι,
πηνίκα ὑμῖν k) τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ᾄδουσιν l) ἐφεστῶτες τῷ
ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέδρους

hanc vocem e Gorl. vulgo omissam. h) ἀληθῶς] „ἀληθὲς *Fl.*“ i) αὖθις] „bene *Fl. Fr. Wech. Par.* Αὖτις male J.“ k) ὑμῖν] „ἡμῖν] recte L. et J. Ὑμῖν *Fl.* cum cett. male.“ Hoc „male“ equidem non intelligo. l) ᾄδουσιν] „*Fl.* ἄδουσιν sine puncto subscripto.“

narravit impostor et mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum obolorum caussa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navigia, cum divitibus nobis esse liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui, cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut poëtis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum nihil illis placeat.

Una igitur hac spe non parva falsus, aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui jam imaginatus fueram, ad quot res et quomodo illo usurus essem. Illud tamen, et quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc adverso flumine navigabamus) *Verum cycni certe quando vobis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc et hinc fluvio? Ajunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi*

p. 89. *αὐτοὺς ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ᾄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομέ-*
5 *νους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ ἀεὶ πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἠριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνους ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἕλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ κρώζουσιν οὗτοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενὲς, ὡς τοὺς κόρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρῆνας m) εἶναι πρὸς αὐτούς· ᾀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥςτε θαυμάζομεν,*
6 *πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα*
p. 90. *ἐξαπατηθῆναι ἔνι n), πιστεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μεῖζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις· ὥςτε κἀγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφιγμένοι, καὶ τοῦτο πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὑρήσειν παρ᾽ ἡμῖν, ἔπειτα μετ᾽ ὀλίγον ἀπέλθητε καταγελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι, ὡς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ*

m) *Σειρῆνας*] *μὲν* addebatur vulgo. Sed recte omisit *Fl.* probante etiam *Fritzschio* Quaestst. p. 210. n) *ἔνι*] „*ἔστι* L."

peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non oblitos Musicae. At illi cum risu, *Tu homo,* inquiunt, *non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, et a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis; et crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem quidem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos pervenerint.* Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in majus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum solicitus, ne qui modo venistis, et jam primum nos auditis, electra quaedam et cycnos invenire apud nos cum speraretis, discedatis paullo post irridentes illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in orationibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de meis rebus gloriantem neque vos, neque alium

τῶν ἐμῶν οὔτε ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πω ἀκήκοεν, οὐδ᾽ ἂν p. 90.
ἀκούσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν o)
Ἠριδανοῖς τισι, καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς
ἀποστάζει τῶν λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν
λιγυρωτέροις p). τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ
ἄμουσον q), οὐδέ τις ᾠδὴ πρόςεστιν, ὥςτε ὅρα, μὴ τοιοῦτό
τι πάθῃς μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ
τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι
αὐτὰ, οἷα διεφαίνετο αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς p. 91.
πρὸς τὴν αὐγὴν, ἐπειδὰν ἀνασπάσωσι, πολλῷ μικρότερα
εὑρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ
ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας τἀμὰ, μηδὲν μέγα προςδοκήσῃς ἀνι-
μήσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

o) *ἐντύχοις ἂν*] „*ἐντύχῃς* sine *ἂν* *Fl.*" p) *λιγυρωτέροις*] Vulg. *λιγυροτ.* correxi monente *Seagero* Diar. Class. Vol. XIX. p. 26 Cf. Phalar. I, 11. De Salt. c. 72. q) *ἄμουσον*] „Sic G. L. marg. A. 1. et J. *Ἄμυθον* *Fl* *Wech.* *Par.* etc."

quemquam unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum poëticis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, jam videtis, simplex, literarum expers; neque cantus adest. Igitur vide, si quis majora de nobis speras, ne tibi accidat, quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta multo minora deprehendunt, indignantur. Jam igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut spei *vanae* culpam in te ipse conferas.

p. 91. # *ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.*

A R G U M E N T U M.

Laudatio muscae, exercendi ingenii caussa, ut Gilb. Cognatus *putavit, et ex tempore, ut* Wielandio *visum, habita; quod perorandi genus illius aevi sophistis admodum fuit frequentatum.*

1 Ἡ μυῖα ἔστι μὲν οὐ τὸ a) σμικρότατον τῶν ὀρνέων, ὅσον
ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν·
ἀλλὰ τοσοῦτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίτ-
της ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ b) αὐτὰ τοῖς
ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς
δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι c)· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ
p. 92. τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστιν d) ὑμενόπτερος, τοσοῦτον ἁπα-
λώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἡ
Ἰνδικὴ λεπτοτέρα, καὶ e) μαλακωτέρα· καὶ μὴν διήνθι-

a) οὐ τὸ] „Sic et *Fl.* cum J. *Par.* etc. *Οὕτω* L.“ b) τὰ] „omisit J. non item *Fl.* aliaeque.“ c) ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι] insititia habet *Guyet.* d) ἔστιν] μὲν, quod vulgo addebatur, ejeci praeeunte *Fl.* et imperante *Fritzschio* Quaestst. p. 174. Ortum puto e sequentis vocis initio. Abest etiam ab Aug. ex quo praeterea ἔστιν scripsi pro vulg. ἔστι. e) καὶ] τε καὶ Aug.

M U S C A E E N C O M I U M.

Non est minima volucrium musca, in quantum culicibus diversi generis, et minoribus etiam insectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, majores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, et cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior et delicatior. Et

σται f) κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, p.92.
ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, πτερύσσηται g). Ἡ 2
δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρεσίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὐδὲ h) ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ῥοιζήματος, ἀλλ᾽ εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ ἀέρος· καὶ μὴν κᾀκεῖνο πρόςεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ᾽ ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ᾽ ᾠδῆς πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς i) οἵα k) κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὐδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερὸν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμένης l)· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα m),
ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ 3
ἄλλο σῶμα, ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα, ὥςπερ ἡ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέρατος ἔχον-

f) διήνθισται] „διήνθησθαι *Wech.*“ Διήνθησται B. 1. g) πτερύσσηται] Sic *Schm.* ex Aug. pro vulg. ἐκπτερύσσηται. Praepositio originem videtur debere praecedenti ἐκπετάσασα. h) οὐδὲ] οὔτε *Schm.* ex emendatione interlineari Codicis Aug. inscite. Sexcenties enim οὐδὲ inveneris post οὔτε. Cf. infra cap. 9. i) ἀπηνῶς] „Sic Edd. constanter. Ἀπηνοῦς vult *Solan.*“ k) οἵα] Sic monente *Fritzschio*, id quod jam saepius a me factum, correxi vulgatum οἷα. l) ἐνδεικνυμένης] ἐνδεικνυμένη Gorl. frustra. Vid. *Fritzsch.* Quaestst. p. 173. m) λιγυρωτέρα] Sic *Bip.* et *Schm.* ex *Reitz.* ubi tamen cum accentus vitio legitur λιγυρώτερα. In vett. erat λιγυροτέρα. quod et ipsum mendum supra De Electr. c. 6. emendavi.

sane floreos pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio, neque locustarum instar cum saltu *conjunctus*, neque cum perstrepente impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcunque partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto, qualis est culicum; neque graves fremitus apum, aut terribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est modulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt placidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo canali continetur cervicibus, et circumactu est facile, non adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes, multum habentes de cornu: pectus compactum,

p. 92. τες· στέρνον εὐπαγὲς, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πόδες, οὐ
p. 93. κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφιγμένοι. ἡ γαστὴρ δὲ ὠχύρω-
ται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ φολί-
δας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον ὡς
σφὴξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι,
ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι καὶ αὕτη ἔχουσα προνο-
μεύει n) τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κο-
τυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα o). ἐκ δὲ αὐτῆς ὀδοὺς p)
προκύπτει, ᾧ κεντοῦσα πίνει τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ
καὶ γάλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης
ὀδύνης τῶν κεντουμένων. ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσ-
σαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυσὶ καὶ ὅσα q)
χερσὶ χρῆται. ἴδοις ἂν οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν,
ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χεροῖν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
4 πάνυ, καὶ καθ᾽ ἡμᾶς. Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη,

n) *προνομεύει*] „*προνομένει* *Wech.* male.“ o) *ἐοικυῖα*] *ἐοι-κυῖαν* scribendum putat *Jacobs.* Animadvr. ab *Achill. Tat.* p. 699. Oblitus sui haud dubie auctor, aut, si malis, sibi constans strictioris regulae immemor neglectis verbis superioribus, *ἣν* – *ἔχουσα* postremum in *κατέχει* reliquisque verbis subjecti loco cogitavit proboscidem. Sic certe excuses auctorem, quum parum referat, ipsa Musca, an ejus proboscis habeatur subjectum. p) *ὀδοὺς*] „*ὁδοὺς* adspirate *Fl.*“ q) *καὶ ὅσα*] *ὅσα καὶ* legi jubet *Fritzsch.* Quaestst. p. 202. At loca collata non evincunt corrigendi necessitatem. Non enim illinc patet, quidni etiam *καὶ ὅσα* dici potuerit.

e quo enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas et squamas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi partem, uti vespa, et apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo, quo elephanti, instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et adhaerescens continet, cum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, sive ex

ἀλλὰ σκώληξ τοπρῶτον r) ἤτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων p. 93.
ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ᾽ ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει,
καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἑρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ
κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστε-
ρον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίαιτος, p. 94.
καὶ ὁμοτράπεζος ἁπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου. θάνατος
γὰρ αὐτῇ τοῦτο πιεῖν· καὶ μέντοι ὠκύμορος οὖσα, (πάνυ
γὰρ ἐς στενὸν ὁ βίος αὐτῆς s) συμμεμέτρηται) τῷ φωτὶ
χαίρει μάλιστα, κἂν t) τούτῳ πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρή-
νην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει, ἀλλ᾽ ὑπέπτηχε, καὶ
ἀτρεμεῖ. Σύνεσιν δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν 5
τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχνην διαδιδράσκῃ·
λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον u) αὐτῷ ὁρᾷ, ἐκκλί-
νουσα τὴν ὁρμὴν, ὡς μὴ ἁλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περι-
πεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀνδρίαν
καὶ τὴν ἀλκὴν x) αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέγειν, ἀλλ᾽ ὁ
μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος· τὸν γὰρ ἄριστον
τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, οὐ λέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ὑῒ

r) τοπρῶτον] Sic A. 1. et 2. pro vulg. τὸ πρῶτον. s) αὐτῆς] αὐτῇ Aug. t) κἂν] κἂν B. 1. et 3. u) ἀντίον] ἐναντίον Aug. x) ἀλκὴν] „Alii ἰσχὺν, ajunt *Coll* In nostris nihil varietatis est.“

hominibus, sive animalibus aliis demortuis. Deinde paullatim et pedes profert, et pinnas gignit, et ex repente fit volucris: fit etiam gravida et vermiculum parit, muscam paullo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eorumque contubernio et mensa utatur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, et in ea versatur: noctu autem quietem agit, et neque volat, neque canit, sed contrahit se, et nusquam movet. Prudentiam illius non parvam in eo dico *inesse*, cum insidiatorem et hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim observat, et contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius capiatur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poëtarum magniloquentissimum Homerum. Nam laudare studens Heroum praestantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur illius comparat, sed

Hom. τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ y) θάρσει τῆς μυίας, καὶ
Il. XVII. τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θρά-
570. σος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προςεῖναι. καὶ γὰρ εἰργο-
p. 95. μένη, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ᾽ ἐφίεται τοῦ δήγμα-
τος. οὕτω δὲ πάνυ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεται τὴν μυῖαν, ὥςτε
οὐχ ἅπαξ, οὐδ᾽ ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις,
οὕτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν
ἀγελαίαν πτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν
Ἀθηνᾶν ὁπότε τοῦ Μενέλεω z) τὸ βέλος ἀποκρούεται a),
ὡς μὴ ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένῃ
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μυῖαν αὖθις ἐπειςάγει
τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτῳ καλλίστῳ αὐτὰς
ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προςειπὼν, καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔθνη
6 καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥςθ᾽ ὁπόταν τι δάκνῃ,
p. 96. τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοὸς, καὶ
ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς ῥυτίδας αὐτοῦ παρειςδυομένη, καὶ τῇ αὑτῆς b) προνομαίᾳ κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων

y) τῷ] „τὸ male *Ald.*“ z) Μενέλεω] Μενελάου Aug. a) ἀποκρούεται] „ἀποκρούσεται *Fl.* male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A 1.“ b) αὑτῆς] Vulgatum αὐτῆς omnino videbatur corrigendum.

audaciae muscae, et intrepidis illius improbisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse, sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non desistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius injiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti, muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum *frequentes* dixit, et turbam illarum vocavit *gentes*. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam et equi. Quin elephantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, et sua proboscide proportione magnitudinis suae sauciat. Coitus, et Veneris, et

πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄῤῥην οὐ κατὰ τοὺς p. 96.
ἀλεκτρυόνας ἐπιβὰς εὐθὺς ἀπεπήδησεν, ἀλλ᾽ ἐποχεῖται τῇ
θηλείᾳ ἐπιπολύ c)· κἀκείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέ-
τονται τὴν ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθεί-
ρουσαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ
ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ἐστίν d). Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ 7
φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καί μοι
δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ e) παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς
καὶ ἀθανασίας αὐτῆς f) λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέ-
φρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ,
καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται· ὡς ἀκριβῶς πεπεῖσθαι
πάντας, ὅτι κἀκείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, ἥ γε g) καὶ
ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι
τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαληθεύει h)
τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον, ὅτι πολλάκις
ἀφεῖσα i) αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει καθ᾽ ἑαυτήν· εἶτα ἐπα-

c) ἐπιπολύ] ἐπὶ πολὺ B. 1. 3. et mox itidem. d) καὶ ἔμπνους ἐστίν.] non leguntur in Aug. e) αὐτὸ] „αὐτῷ male *Fl.*“ f) αὐτῆς] αὐτοῦ *Fl.* recte, adjecit *Solanus*. At nec vulgatum improbo.“ *Schm.* αὐτοῦ edidit, quod etiam Aug. habet. g) ἥ γε] Sic *Schm.* ex Aug. pro vulg. εἴγε. h) ἐπαληθεύει] „ἐπαληθεύοι male *Fl.*“ ἑρμηνεύει Aug. sed in marg. ἐπαληθεύει, i) ἀφεῖσα] „Sic *Fl. Ald. Hag.* B. 1. *Par. Salm.* Ἀφιεῖσα J. et marg. A. 1.

nuptiarum multa illis est libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum inscendit, statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc jam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, et instaurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit; adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, quae quidem etiam cum discessit, redit, et agnoscit, et suscitat corpus, et, ut volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam, deinde reducem im-

p. 96. νελθοῦσα ἐπλήρου αὖθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμό-
8 τιμον. Ἀργὸς k) δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος οὖσα, τὰ ὑπὸ τῶν
p. 97. ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ
τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλγονται, καὶ ἡ μέλιττα
οὐχ ἥκιστα μυίαις ἢ l) ἀνθρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ m)
ὀψοποιοὶ ταύτῃ τὰ ὄψα ἡδύνουσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν
προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιᾶται
9 αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων. Νεοττιὰν δὲ ἢ καλιὰν
οὐχ ἑνὶ τόπῳ κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ
τοὺς Σκύθας ἐπανῃρημένη n), ὅπου ἂν τύχῃ ὑπὸ τῆς νυ-
κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἑστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοῖ λαν-
θάνειν τι πράττουσα, οὐδὲ ἡγεῖταί τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν
10 φωτὶ δρώμενον o) αἰσχυνεῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
ἄνθρωπόν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ καλήν,
λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδικήν, καὶ ἀντερα-
σθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυ-
μίωνος. εἶτ᾽ ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μειράκιον συνεχῶς ἐπή-

k) ἀργὸς] „Sic Edd. et *Thom. Mag.*" l) ἢ] „Ita dedit *Solan.* *Καὶ* Edd. priores." m) οἱ] „abest a *Fl.*" n) ἐπανῃρημένη] ἐπανῃρμένη mallet *Reitz.* o) δρώμενον] „Forsan ὁρώμενον, adpinxit *Solanus.*"

plevisse corpus, suscitasse Hermotimum. Jam ipsa musca vacua opere et solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam et caprae illi mulgentur, et non minus muscis, quam hominibus, laborat apis: et coqui huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, et una fruitur omnibus. Pullitiem vero suam aut nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehenditur, ibi et larem sibi et cubile facit. Verum noctu, uti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, et cantus amantem; rivalem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde cum dormientem subinde ludibriis suis, et can-

γειρεν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ᾄδουσα, καὶ κωμάζουσα ἐπ᾽ αὐτὸν, p. 97.
τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς
τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς
κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ p. 98.
Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἁπαλοῖς· καὶ τὸ
δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότη-
τος, ἀλλ᾽ ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ
δυνατὸν ἀπολαύει, καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγέ- 11
νετο δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ γυνή τις ὁμώνυμος αὐτῇ,
ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σοφή· καὶ ἄλλη ἑταῖρα p) τῶν
Ἀττικῶν ἐπιφανὴς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη,
Ἡ Μυῖα ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς, τὸ
τῆς μυίας ὄνομα, οὐδ᾽ οἱ γονεῖς ᾐδοῦντο τὰς θυγατέρας
οὕτω καλοῦντες. ἡ μὲν οὖν q) τραγῳδία καὶ σὺν μεγάλῳ
ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινόν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει Incert. Trag.
Πηδᾷν ἐπ᾽ ἀνδρῶν σώμαθ᾽, ὡς πλησθῇ φόνου·
Ἄνδρας δ᾽ ὁπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

p) ἑταῖρα] Non variatur in accentu. Vid. ad Ver. Hist. II, 18. Varr. Lectt. q) οὖν] γὰρ Aug.

tionibus, et comissationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymionis nimirum memorem, maxime vero junioribus, tenerioribusque. Morsus autem ipse, et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis. Quantum enim potest, fruitur, et de pulchritudine decerpit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quaedam illi cognominis poëtria, pulchra sane, et docta; et alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri.* Ita neque Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore
Corpus virorum amore caedis insilit:
Armatus hastam sed veretur hosticam.

p. 98. πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ Μυίας r) τῆς Πυθαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιώτιδας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἵ γε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσιτοι διακαρτεροῦσιν, ὑπεπιηχυῖαι τοῖς
p. 99. ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν κἀκεῖνο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφότερα καὶ τὰ θηλειῶν καὶ τὰ ἀῤῥένων δρῶσι, βαίνοντες s) ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

r) *Μυίας*] τῆς Μυίας Aug. s) *βαίνοντες*] „καὶ βαίνοντες marg. A. 1. W.“ Praeterea attende masculinum in βαίνοντες, quo utitur auctor, ad solos mares muscarum respiciens.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam longaevae admodum sunt, et toto hieme sine cibo durant, lacunaribus se insinuantes maxime, in quibus illud praesertim mirabile est, quod utrumque et marium opus et feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, ut Veneris ille et Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

S C H O L I A.

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 1. *ΙΚΑΡΟΜ., Η ΥΠΕΡΝΕΦ.*] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτηνὸν a) εἰσάγεσθαι τὸν τῷ δράματι ὑποκείμενον, εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλόπραγμον καὶ περίεργον καὶ φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενος b), ὃς Πατάρων ὑπάρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντισθένους δόξαν ὑποποιούμενος, γενναῖος ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς ὥρας c) εὐπρόσωπον ὑποφέρεται καὶ οὕτως d), ὥςτε, εἰ πίστις ὕπεστι e) Φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσης f) ἐρασθῆναι κατὰ Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ περιέτυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὅμοιος, φασὶν, ὁμοίῳ συνήφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυςαποσπάστως ἔσχηκε τούτου, τερατείαις τε συνευκαιρῶν g), καὶ εἰς μηδὲν ὑγιὲς h) διανοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λουκιανὸς φασματολογῆσαι i) τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προῃρημένος, καὶ ὑπερνέφελα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον,

---

a) τὸ πτηνὸν] Hanc lacunam V. Codicis et sequentes ex C. supplevimus. *Solan.*

b) ἁρμοζόμενος] *Reitz.* ἁρμοζόμενον. correxit *Schmiederus.* Ceterum errorem Scholiastae, qui posteriorem Menippum, de quo *Philostrat.* Vit. Apollon. IV, 25. agit, cum Lucianeo multo antiquiore confuderit, jure suo notavit *Wieland.* Vers. Tom. I. p. 200. Cf. *Solan.* ad Diall. Mortt. I. Tom. II. p. 467. *Lehm.*

c) ὥρας] „ὥραν Edita. Mutavit *Solanus.*"

d) οὕτως] „οὗ Exc. G. Οὕτως recte C."

e) εἰ πίστις ὕπεστι] „Pro his tribus ὑπέστη tantum C."

f) Ἐμπούσης] Vitium vulgatum Ἐμπούσας corrigere non dubitavi. *Lehm.*

g) συνευκαιρῶν] Sic Cod. Venet. probante *Bastio* Epist. Crit. p. 48. Vulgo legebatur συγχαίρων. *Lehm.*

h) εἰς μηδὲν ὑγιὲς] „πρὸς μηδὲν ὑγιοῦς C. εἰς μηδὲν ὑγιοῦς V."

i) φασματολογῆσαι] Vulg. φασματαλ. quod *Schmiederus*, quemadmodum et alia minutiora in hoc Scholio, tacite correxerat. *Lehm.*

λίνον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed suppletis deficientibus ex C.

Ead. l. 22. σταθμὸς] μονή. V.

Pag. 2. l. 1. παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ στάδιοι λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον, ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σταδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, η'. ἄλλοι δὲ, ζ'. k) V. Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶν παρ' Αἰγυπτίοις, μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχων σταδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ξ'. ὁ δὲ στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ Ἀναβάσει l) τοῦ Κύρου G. (Persica est mensura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, sed *Herodotus* aliique. *Solan.*)

Ead. l. 9. ὑποξενίζοντος m)] ξένους καὶ ἀγνώστους διαλεγομένου V.

Ead. l. 12. λογίζομαι] ἀριθμῶ. G.

Ead. ibid. τῆς ἔναγχος] τῆς χθεσινῆς G.

Pag. 3. l. 2. παρασάγγας ὅλους] ὁλοκλήρους V.

Ead. l. 5. Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ] ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

Ead l. 9. τὸ πέρα πίστεως] ὑπὲρ τὴν n) πίστιν V.

Pag. 4. l. 1. ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμέδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐπρεπής· τούτου ἠράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον V.

Ead. l. 5. προςφερὲς] ὅμοιον. V.

Ead. l. 6. οὔτε παιδικὰ] ἐρώμενον. V.

Pag. 5. l. 1. ὁ μὲν γὰρ Ἴκαρος] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε o) οὖν ἐπέτοντο αὐτὸς καὶ ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ἐπειάσθη διάστημα· ἀλλ' οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀναβεβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

---

k) ζ'.] „ζ 𐅵' Excerpta G. quod ipse Excerptor Bruno exponit septem cum semisse. ζς'. est in V."

l) Ἀναβάσει] Legebant ἀναγνώσει, quod, monente *Reitzio*, emendavit *Schmiederus*. *Lehm.*

m) ὑποξενίζοντος] „ὑποξενίζοντας editum ante, et διαλεγομένους. Emendavit *Solanus*."

n) ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in G. C. et V. merito delevi, quod vel sine Codd. delendum erat. *Reitz.*

o) ὅτε] „Bene sic dedit *Solanus*, cum antea ederetur ὅτι."

Ead. l. 4. τὰ ὠκύπτερα] τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα V.

Ead. l. 8. αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ὤμους. V.

Ead. l. 15. ἀστεῖον] ἡδύ. G.

Pag. 6. l. 16. διαΐξασα] ὁρμήσασα. V.

Ead. l. 18. καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] ἄδηλα. V.

Pag. 7. l. 6. ὑψαγόραι p) τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, οὐράνια φρονοῦντες. V.

Ead. l. 10. ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

Ead. l. 11. ἐδέησαν] ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἴσχυσαν. V.

Pag. 8. l. 8. τερατουργίαν q) ματαιολογίαν. V.

Ead. l. 9. τῶν χαμαὶ ἐρχομένων] ἀντὶ, τῶν ἀνθρώπων. V.

Pag. 9. l. 6. ἄγνωμον r)] ἀνόητον. G.

Ead. l. 10. μύδρον μὲν] σίδηρον πεπυρωμένον. V.

Ead. l. 15 εἰ ἐν γειτονίᾳ s) ἐστὶ] εἰ γειτονοῦσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. V.

Pag. 10. l. 4. δημιουργὸν] Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀθεότητα. Cod. 2954.

Ead. l. 7. ἐτεκταίνετο] κατεσκεύαζε. V.

Ead. l. 12. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται καὶ Ἀριστοτέλη V.

Ead. l. 13. ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε] Δύο γὰρ ταῦτα, τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἴτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως· τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιοῦντος καὶ ἐπὶ στάσιν t) ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος· τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης τὸ ἤδη *) πρὸς παῦλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμη-

---

p) ὑψαγόραι] „Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit *Solanus*."

q) τερατουργίαν] „Τερατουργίας, ματαιολογίας Edit. *Cler.* Emendavit *Solanus*."

r) ἄγνωμον] Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων] ἀνόητος. Sed in Ms. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. *Solan.*

s) ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. et quidem melius. quod C. etiam confirmat. *Solan.*

t) ἐπὶ στάσιν] Ἐπίστασιν inde fecerat *Solanus*. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, et quia non capio. Si εἰς addidisset, crederem. Immo εἰς ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *Reitz.* Facilius corrigas ἐπὶ κατάστασιν. At vel sine correctione mens Scholiastae plana est. Vult, τὸ πέρας *fingere* res, *stabilire* (ἐπὶ στάσιν ἄγειν) et *terminare*. *Lehm.*

*) τὸ ἤδη] „ὃ ἤδη lectum ante. Mutavit *Solanus*."

κὸς τῶν γινομένων u) τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης x) τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. V.

Pag. 11. l. 1. παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαίζει. G.

Ead. l. 2. ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. G.

Ead. l. 5. ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] Πυθαγόραν y) λέγει. V.

Ibid. οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] Σωκράτην z) λέγει. V.

Ead. l. 7. τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. V. (Tu lege *Lactantium.* Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

Ead. l. 11. τοῖς δὲ τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. V.

Ead. l. 12. ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς a) τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζων. V.

Ead. l. 13. οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μέν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem et astra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573. in Fragm. Menandri. *Solan.*

Ead. l. 14. εἶτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρείους φησί. V.

Pag. 12. l. 2. τοὺς παρηβηκότας c)] γεγηρακότας. V.

Ead. l. 3. δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα ἅτινα συνεσέρχεται d) μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. V.

Ead. l. 5. ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

Ead. l. 7. ὑψιβρεμέταις τε] ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν, ὑπερηφάνοις. V.

Ead. l. 9. ἀνεπίληπτόν τι] Εἰ ληπτός e) ἐστι τῶν

---

u) γινομένων] „ἠνωμένων C.“ vera fortassis lectio. *Lehm.*

x) παρεχομένης] παρεχόμενος voluit *Solanus*, nescio quare. *Reitz.*

y) Πυθαγόραν] „Πυθαγόρας Edita male. Correxit *Solanus.*“

z) Σωκράτην] „Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.“

a) αὐτὸς] Αὐτὸν et ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *Reitz.*

b) ταῦτα] „Ταύτης erat in Edd. Correxit *Solanus.*“

c) παρηβηκότας] Παροινοκότας edebatur ante, sed non fas erat eumdem errorem repetere. *Reitz.* In *Fritzsch.* Ed. invenio παρηνοκότας. *Lehm.*

d) συνεσέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *Solan.*

e) Εἰ ληπτός] „In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκιανοῦ (sic) ἀθεότητα.“ Cf. supra ad vocem δημιουργὸν cap. 8. Scholion Codicis 2955. *Lehm.*

ὅλων ὁ τεχνίτης, οὔπερ f) τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο συνέστη g) μόνῳ, Λουκιανοῦ κακίστου *) ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

Ead. l. 10. ἀτεχνῶς] πάνυ. V.

Ead. l. 12. ἕτερος δέ με θυμὸς] λογισμός. V.

Ead. l. 17. Αἴσωπος ἀετοῖς καὶ κανθάροις] Ὁ μυθοποιὸς πλάττει h) δὲ μῦθον, ἐν ᾧ τὸν i) κάμηλον εἰςάγει διαλεγόμενον τῷ Διΐ. V.

Pag. 13. l. 8. λαβάς τινας] κρατήματα. V.

Ead. l. 16. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τῆς Ἀττικῆς. V.

Pag. 14 l. 2. εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τῆς Ἀργολικῆς μοίρας· τὸν Ταΰγετον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. G.

Ead. l. 5. ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὄλυμπον ἀναβὰς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὅς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν Θεσσαλικῶν ἐστι Τεμπῶν k), ὄρους ὑψηλὸν καὶ μέγα, καὶ μέχρι Πέλλης παρατεῖνον l). V.

Ead. l. 6. ὡς ἐνῆν] ὡς δυνατὸν ἦν m). V.

Ead. l. 10. κάμνοντος] κοπουμένου n). V.

Ead. l. 14. τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν] τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

---

f) οὔπερ] „ὑπὲρ ediderat *Clericus*. Mutavit *Solanus*."

g) συνέστη] „συνέστησε edita. Mutavit *Solanus*."

*) κακίστου] Sic pro vulg. κάκιστον rescribendum conj. *J. J. Wetsten.*, probante *Reitzio* in Add. *Lehm.*

h) πλάττει] „πράττει lectum ante. Merito correxit *Solanus*."

i) τὸν] τὴν Cod. V. male, ait *Solanus*; nescio quare. Nam non solum communis generis est κάμηλος· sed in *Aphthonii* fab. 15. in qua haec ipsa est narratiuncula de camelo Jovem precante ut sibi cornua largiatur, τῆς καμήλου et ἡ κάμηλος προςελθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam masculino, quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. *Reitz.* Improbaverat τὴν *Solanus* ob sequens διαλεγόμενον· quod tandem et ipse *Reitzius* vidit in Add. *Lehm.*

k) Τεμπῶν] „Τημπῶν edebatur ante male."

l) παρατεῖνον] „Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, *Solanus*."

m) ἦν] „Non aderat in Impress. Adjecit *Solanus*."

n) κοπτουμένου] Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπουμένου. *Reitz.* Vulgatum, quod nihili est, retinuit *Bip.* Sed *Schm.* alteram *Reitzii* emendationem, κοπουμένου, edidit, qua equidem meliorem non habeo in promtu. Similiter *Hesych.* κάμνει· κοπιᾷ. *Lehm.*

Pag. 16. l. 1. *καὶ εἴ γε μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν*] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίῳ ἀνακείμενος, καθ᾽ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίῳ ἀνέκειτο o). ἑξήκοντα ἦν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.— ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ p) Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ᾠκοδόμηται τετράγωνος, σταδιαῖος q) τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, ὡς ἀπὸ ρ᾽ ὁρᾶσθαι μιλίων r). κατεστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν᾽ ᾖ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νύκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ἕρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προστάγματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος s), ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΩΙΖΟΜΕΝΩΝ t). V.

Ead. l. 16. *καθάπερ Λυγκεὺς*] Ὁ Λυγκεὺς οὗτος (λέγεται u) οὕτως) ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥςτε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.

Pag. 17. l. 10. *σποδοῦ πλέως*] ἀνάπλεως. V.

Pag. 18. l. 6. *ἐπὶ τῆς καπνοδόχης*] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολομένῳ διὰ πυρός. V.

Ead. l. 8. *μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα*] Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τοῦ Ἐνδυμίωνος ὄμνυσι. V.

Ead. l. 10. *ἀτὰρ*] ἀλλαδή. V.

Ead. l. 12. *νῦν γὰρ δὴ λημᾷν*] ὀφθαλμιᾷν· λήμη x)

---

o) *ἀνέκειτο*] ἀνεῖτο priores omnes, quam stolidam mendam, e compendio scribendi ortam, de meo corrigere non dubitabam. *Lehm.*

p) *Πηλουσίῳ*] *Πόλει* Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *Reitz.*

q) *σταδιαῖος*] Vid. *Prideaux* ex *Josepho* hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Part. II. ad Ann. ante Christum 284. *Solan.*

r) *ὡς ἀπὸ ρ᾽ ὁρᾶσθαι μιλίων*] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC stadia tantum penetrare dicit. *Solan.*

s) *Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος*] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi *Lucianum* Quom. Conscr. Hist. c. 62. *Solan.* „Adleverat orae *Hemsterhus.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. G."

t) *πλωϊζομένων*] In prioribus πλοϊζ. Sed vid. Quom. Hist. Conscr. c. 62. ibique Varr. Lectt. Omnino autem de hoc verborum genere adeas praecipientem *Lobeckinm* ad *Phryn.* p. 614. sq. *Lehm.*

u) *οὗτος λέγεται*] Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. *Solan.* Melius *Schmiederus* verba λέγεται οὕτως pro suspectis notavit. *Lehm.*

x) *λήμη*] Vulgo prave λῆμα. Cf. Schol. ad Jov. Trag. c. 10. ubi tamen perverso accentu olim λημὴ scriptum erat. *Lehm.*

γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμβλα. C.) Non plane scriptum.

Pag. 19. l. 10. καὶ μὴν παρὰ σοὶ] Ἐν σοί ἐστι, φησὶ, τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. V.

Ead. l. 13. πτερύξασθαι] ταῖς πτέρυξι τὸν ἀέρα y) πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. V.

Pag. 20. l. 6. κατ᾽ ὀλίγον ὑπαπιὼν] κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

Ead. l. 12. Πτολεμαῖον z) μὲν συνόντα] Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχος δὲ ἦν τῶν Ἀλεξάνδρου διαδόχων, οὗτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν διαβληθέντα ἐπιβουλεύειν αὐτῷ a) ἀπέκτεινε. V.

Ead. l. 14. Στρατονίκη] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat similiter additum; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ Φιλαδέλφῳ erat itidem additum. G. Hoc ultimum Scholion legitur etiam in Cod. 2955. *Belino* teste.

Pag. 21. l. 5. τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος] διατεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντετριμμένος. ἀλοᾶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

Ead. l. 10. διατριβὴν] Τὴν διατριβὴν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρείληφεν, ἐφ᾽ οὗ καὶ ἐν τῷ Προμηθεῖ πρότερον. V.

Ead. l. 16. ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] πορνείῳ. V.

Pag. 22. l. 5. τερπωλὴν b)] τέρψιν. V.

Ead. l. 8. ἔνεργον ἦν] δυσχερές. V. (Aliter videtur legisse quam in hodiernis Codd. *Solan.* Ita est. Vid. Varr. Lectt. *Lehm.*)

Ead. l. 10. εἰλαπίναι] εὐωχίαι c), ἄριστα. V.

Ead. l. 13. τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] τὴν

---

y) ἀέρα] Ἄνδρα legebatur sine sensu. ἄερα inde fecit *Solanus*, ego ἀέρα. *Reitz.*

z) Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad *Lucian.* Nam Πτολεμαίῳ editum ante. *Reitz.*

a) αὐτὸν] Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτός. *Solan.* Hoc praetulit *Schmiederus*, ego illud; quoniam referebat indicari, *cui* insidiae fuerint structae, non item, *quis ipse* occiderit insidiantem, quod jam erat indicatum. *Lehm.*

b) τερπωλὴν] „τερωπολὴν lectum ante misere."

c) εὐωχίαι] „εὐωχίαις Edita prave." Non minus prave etiam *Reitz.* et *Bip.* ἄριστοι, quod correxit *Schmiederus. Lehm.*

τῶν Γετῶν d) χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων κατεξαναστὰν, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊανοῦ ὕστερον οὕτως ἐξωλοθρεύθη e) Δεκεβάλῳ χρώμενον βασιλεῖ, ὥςτε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἑκάστου δὲ ἔθνους ἐπιτήδευμα λέγει. V. (*Κρίττων ἐν τοῖς Γετικοῖς*. Gens fera et barbara et immitissima. G.)

Pag. 23 l. 5. ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέλιτος καὶ ἀλφίτων f) καὶ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ οὖν ἀπὸ πολλῶν g) σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

Ead. l. 6. παραστησάμενος] Παρίστασαι, καταδουλοῖς h). ὅθεν παραστησάμενος, παραλαβὼν, ἑλὼν, καταστρεψάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. V.

Ead. l. 12. γέλοιος] Γέλοιος i) καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

Ead. l. 16. ἀπῳδά] ἔξω τῆς ᾠδῆς. V.

Pag. 24. l. 8. τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

Pag. 25 l. 1. τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἠμφισβήτουν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τετρακοσίους ἀφ᾽ ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπώλοντο, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀνακεχωρηκότων,

---

d) Γετῶν] Hic ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *Cler.*

e) ἐξωλοθρεύθη] Vulg. scribebatur ἐξολοθρεύθη. Alia hujus generis vitia per hoc Scholion tacite emendavi. *Lehm.*

f) ἀλφίτων] „ἀλφίτου edita. Et mox συγκείμενον pro συγκεκραμένον, Quae ex C. emendavit *Solanus.*"

g) ἀπὸ πολλῶν] „Et hoc et reliqua ex C. emendavit *Idem.* Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον."

h) καταδουλοῖς] Corruptum hoc esse, adscripsit *Solanus;* non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *Reitz.* Imo sanissima sunt, quamquam sine grano salis huc translata e *Suida* s. παρίστασαι. Et sequentia ad verbum descripta ex eodem s. παραστησάμενος. Sed quae ultimo loco habes, prave vulgo scripta legebantur ἐνώπιον συστήσομαι, quum in *Suida* sit ἐνώπιον σοῦ στήσομαι. *Lehm.*

i) γέλοιος] Confer supra de hac differentia ad Jov. Trag. c. 33. Videtur autem Scholiastes hic in *Luciano* γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festinansne an revera, nescio. Sed παγγέλοιος melius. *Reitz.*

ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργείων ὡς φυγόντων κατακριθέντων. V.

Ead. l. 2. φακοῦ πλατύτερον k)] Φακὸς l), ὁ ὠμός. φακῆ δὲ, ἡ ἑψηθεῖσα. V.

Ead. l. 6. τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας, χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

Ead. l. 15. θέει φέρων] τρέχει. V.

Pag. 26. l. 3. ταῖς μυρμηκιαῖς] τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

Ead. l. 7. τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγεται οὖν ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ m) χώραν ὀλιγανδροῦσαν, ηὔξατο τῷ Διΐ· ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κέκληνται V.

Ead l. 10. ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγεται ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ τοῦτο δέρμα τῆς αἰγὸς ἀντὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

Pag. 27. l. 3. βαρὺ γὰρ οὐδὲν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ διακονῆσαί σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται βαστάσαι n) τι. V.

Ead. l. 12. τὸ φῶς o)] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

Pag. 28. l. 6. καὶ τὸν ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου βίον] Τὴν ἑκάστου p) κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ δριμέως καὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τῶν ἀνθρώπων (διαβιοῦντος, ἅτε ἄλλου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

---

k) πλατύτερον] Animadvertas hanc vulgatam vocis praefixae formam, cui tamen nihil, nisi errorem utcunque commissum, subesse arbitror. *Lehm.*

l) φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex *Luciano* mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακῆν, sed paullo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακῆ et φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *Reitz.* Imo ad analogiam unice recta forma φακῆ, i. e. φακέα. Et sic ipse *Reitzius* cum ceteris scripsit Epist. Saturn. 35. quamquam paullo ante c. 23. φακὴν, satis inconstanter. Nec Scholiastes ad Soloecist. c. 7. cum hoc nostro convenit. *Phrynichus* a *Piersono* emendatus: Φακός, φακοῦ, ἐπὶ τοῦ ὠμοῦ, φακῆ δὲ, φακῆς, ἐπὶ τοῦ ἑφθοῦ. ubi vide etiam *Lobeckium* p. 455. *Lehm.*

m) αὐτοῦ] Sic haud dubie scripsit *Scholiastes* pro eo, quod vulgaverant, αὐτοῦ· scribere certe debebat, siquidem alienae personae cogitationem vitare vellet. *Lehm.*

n) βαστάσαι] „βαστάξαι. V."

o) τὸ φῶς] „Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit *Solanus*."

p) Τὴν ἑκάστου] „Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit."

Ead. l. 14. *ἵνα q)*] Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ, ὅπου. V.

Pag. 30. l. 8. *καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι r)*] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ. Ἥξει δ' Ὀδυσσεὺς, ὅσον οὐκ ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

Ead. l. 11. *δριμύ τε καὶ τιτανῶδες*] καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν, ἀπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

Ead. l. 15. *ἐμβεβροντημένος*] Γρ. ἐξηχηθείς. G.

Pag. 31. l. 1. *ἀπαγορεύσαιμι*] ἀπαρνήσαιμι. V.

Ead. l. 2. *διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων*] ὑπὸ διαφόρων δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

Ead. l. 5. *ὑπανεὶς*] ὑποχαλάσας. G.

Ead. l. 6. *τί ἂν λέγοις, φησὶν, Ὤτου πέρι καὶ Ἐφιάλτου*] Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In altero *Voss.* in Fol. sic: *καὶ Ἐφιάλτου*] Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης s) ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτοις ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δέ γε ἀλληγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλωέως t) παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν τὰ τῶν οὐρανίων u) σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντό τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ. συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ Δημω x) — —. V. Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες voluerunt in coelum ascendere, et superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic: Ὦτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωέως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, et Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsi autem ex Analogia θηρᾷ hoc, et ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποῤῥεούσης· haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη al-

---

q) *ἵνα*] Hoc Scholion in V. et Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *Solan.*

r) *ἀφίξεσθαι*] „ἀφέξεσθαι Edita. At *Lucianum* accommodavit *Solanus*." Quem *Scholiastes* innuit *Euripidis* locum, legitur is in Hecuba v. 138. Matth. *Lehm.*

s) *Ἐφιάλτης*] „θεομάχοι ὄντες addit C."

t) *Ἀλωέως*] „Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat *Solanus*."

u) *τὰ τῶν οὐρανίων*] Distantiam Lunae altera, (leg. *a terra. Lehm.*) et Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *Solan.*

x) *Δημω* — —] Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur *Δημοσθένης* Thrax Grammaticus, de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *Cler.* In Coll. G. de eo nihil est. *Solan.*

tissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τοῦ ἀναλογίζεσθαι τὴν σκιὰν, κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο. hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. G.

Ead. l. 9. χρηματίσαντες] διοικήσαντες. V.

Ead. l. 17. τὰ Διάσια τοσούτων y) ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν ἐπετέλουν z) μετά τινος στυγνότητος, θύοντες ἐν αὐτῇ Διῒ Μειλιχίῳ a). τὸ δὲ Ὀλύμπιον, ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργίαν b) ἀπορούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν πλεῖον τῶν τ' ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ οὐκ ἂν συνετελέσθησαν ἄμφω, εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελάβετο τῶν ἔργων. V. (Addunt Exc. 5. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι.)

Pag. 32. l. 2. ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

Ead. l. 6. παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαῖνον c). Φιλόκαινον d) δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. V.

Ead. l. 11. ἡ Πίσα e)] ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός V. — Pisa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Jovis, et certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. G.

---

y) τοσούτων] „Τοιούτων Edita male."

z) ἐπετέλουν] „Ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat *Solanus.*"

a) Μειλιχίῳ] „Μειχιλλίῳ ante lectum prave. Mutavit *Solanus.*"

b) μεγαλουργίαν ἀπορούντων] Sic G. recte. In V. aliter, μεγαλουργίας ἀπόρους scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz.*

c) σημαῖνον] Vulg. σημαίνων. Rectius genus restitui e Cod. Par. S. German. n. 315. referente et probante *Bastio* ad *Gregor.* Cor. p 147. Ed. Schäf. *Lehm.*

d) φιλόκαινον] Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γρ^αι^. φιλόνεικον. G. — Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset *Clericus*, adscripserat *Solanus* pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, et veritatem; nam in ipso *Luciano* φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam *Luciani* textum excussit, aut imprudens *Vossiani* Cod. lectioni adpinxit id quod lectioni Cod. G. adpictum oportuit. *Reitz.*

e) ἡ Πίσα] „Hoc Scholion male ad aliena verba relatum suo loco reddidit *Solanus.*„

Pag. 33. l. 4. τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὡςαύτως f) καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἧττον τῶν Πλάτωνος g) νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τούτους προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον. V.

Pag. 34. l. 15. τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει h)] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυῤῥωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανέ· ἀντιδιαστέλλονται γὰρ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας· ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τῶν Πυῤῥωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν. ἔπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενίας τῶν ἀντιπάλων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παράσχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάθεσιν i). V.

Pag. 35. l. 16. τοὺς μετοίκους k)] Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. V.

Pag. 36. l. 2. μύρτα] ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης l). V.

Ead. l. 8. καὶ αὐτὸς] Ut Homerus, sic et Menippus τὰ οὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic et Lucianus βωμολόχος. G.

Ead. l. 12. αὐτῇ κνίσσῃ] σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. V.

Ead. l. 14. καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μετὰ μέθης ὄρχησις. V.

Pag. 37. l. 2. καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν] τὸ, Ἄριστον μὲν ὕδωρ. V,

Ead. l. 4. ὑποβεβρεγμένος] ἀντὶ τοῦ, μεθύων. V.

Ead. l. 10. κατέδραθον] (lege κατέδαρθον) κατεκοιμήθην. G.

Pag. 38. l. 5. ὑπόμορον] δυςθανόντα. m). V.

Ibid. τετυφωμένον] ὑπερήφανον. V.

Ead. l. 14. ἐοικότες] Γρ. ἐμφερεῖς. G.

Pag. 40. l. 4. ἢν ἔρῃ] ἐὰν ἐρωτήσῃς. G.

---

f) ὡςαύτως] In omnibus prioribus mendose. ὁςαύτως. *Lehm.*

g) τῶν Πλάτωνος] „Τοῦ Πλάτωνος vulgabatur. τῶν rescripsit Solanus, addiditque haec esse corrupta; in C. vero sic legi: οὐδὲν ἧττον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες."

h) ἐπεπόνθει] „Ἐπεπόνων lectum antea prave".

i) συγκατάθεσιν] „Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν."

k) τοὺς μετοίκους] „Et hoc Scholion male ad verba κατέκλινε παρὰ τὸν Πᾶνα (in *Reitz.* Ed. legitur τὸν πάντα. *Lehm.*) relatum in ordinem revocavit *Solanus*."

l) μυρσίνης] Alias μυῤῥίνη est *myrtus* arbor. *Long.* Past. L. 2. p. 33. bis. Sed et μυρσίνη dicitur *Ael.* V, 6. *Reitz.*

m) ὑπόμορον, δυςθανόντα] Pravis et hic usus est codicibus; sic tamen etiam Coll. G. nisi quod δυςθανὲς habent. *Solan.*

Ead. l. 9. *ὁ Μῶμος*] *Τοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεὸν ὑποτίθεται μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γενόμενα.* V.

Pag. 41. l. 10. *διετεθρύλλητο*] *θορύβου καὶ ταραχῆς ἐπληροῦτο.* V.

Ead. l. 16. *τὴν ἐκεχειρίαν*] *τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην.* V.

Ead. l. 17. *ἐς νέωτα*] *εἰς τὸ ἐξῆς* n), *ἤτοι τὸ ἐπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίῤῥημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρῳχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα.* V. (Est autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque significativum *τὸ πέρυσι·* praesentis autem *τὸ τῆτες·* futuri, *ἐς νέωτα.* Haec in principio *τοῦ Λεξιφάνους.* G.)

Pag. 42. l. 3. *τὰ πτερὰ*] *Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα ἀετοῦ πτέρυγας καὶ γυπῶν, ἀναπτῆναι ταύταις καὶ πάλιν;* G.

Ead. l. 5. *ὁ Κυλλήνιος* o)] *Ἑρμῆς ὁ ἐν Κυλλήνῃ τιμώμενος.* V.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 44. l. 8. *κνήσασθαι τὸ οὖς*] Aurem scalpere. G.

Ead. l. 9. *ἀφηνιάσαντες*] *τὸν χαλινὸν ἀποῤῥίψαντες.* V.

Pag. 46. l. 11. *ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς*] *ἀντὶ τοῦ, μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες* p) *τῶν ἔργων ἅπτωνται* q). *τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως* r) *τι ἐπιτελούντων λέγεται.* V.

Pag. 47. l. 4. *ὥςπερ τὸν ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον*] *Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ παρὰ Τρητὸν* s) *λεγόμενον, οὗ Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεα ἐπιτελεῖσθαι κατήρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κα-*

---

n) *εἰς τὸ ἐξῆς*] In altero *Vossiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem; quare in unum jam contraxi. *Reitz.*

o) *ὁ Κυλλήνιος*] „Ad alia verba relatum hoc Scholion in sedem propriam revocarat *Solanus*".

p) *διαμέλλοντες*] „*Διαμέλοντες* ante editum".

q) *ἅπτωνται*] „*Ἅπτονται* antea fuit. Mutavit *Solanus*".

r) *θρύψεως*] *Θλίψεως* Exc. G. mendose. Recte legitur in C. *Solan.*

s) *Τρητὸν*] Legebatur una voce *παρατρητὸν*, sed liquet ex *Pausania* in Corinthiacis, locum fuisse Nemeae vicinum, qui *Τρητὸς* dicebatur. Vid. *Sylburg.* Ed. p. 111. *Cler.*

τεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότατοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

Pag. 47. l. 9. *ἐν Αἰθίοψιν*] Homeri cum hoc, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox Εἶθ' t) ὅγε τέρπετο διατί· καὶ τὰ ἑξῆς. *Odyss.* 1. (v. 22.) G.

Pag. 48. l. 12. *ἑώλους δίκας*] Ἕωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ· ἑώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ u) φυλαττομένας. V.

Ibid. *ὑπ' εὐρῶτος*] σήψεως. V.

Ead. l. 3. *καὶ μάλιστα ὁπόσαι*] καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν x) τεχνῶν. οἷον, ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ τῆς γραμματικῆς. V.

Pag. 49. l. 4. *ὑπερημέρους*] παραβαινούσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι διαπαρασυρούσας. V.

Pag. 50. l. 9. *ἐξεῖναι ἐφέντων*] ἔκκλητον δεδωκότων. V.

Ead. l. 10. *ἐξ ὑπαρχῆς*] ἄνωθεν. V.

Ead. l. 12. *παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς*] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν y) τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

Pag. 51. l. 3. *ὁ τοῦ Σωφρονίσκου*] Τὸν Σωκράτην λέγει. V.

Ead. l. 7. *μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα*] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾷν ἐπιτρέποντα τυθῆναι z) τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα, ὃν συνετάξατο. V.

Pag. 52. l. 9. *δεδίττονται*] ταράττουσι. V.

Ead. l. 12. *προσποιεῖσθαί με*] ἰδιοποιεῖσθαι. V.

Ead. l. 15. *προεπεξενῶσθαι*] ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. V.

Pag. 53. l. 5. *ἐκλελῆσθαι πάλαι*] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ συντάττεται. V.

Ead. l. 8. *Σκείρωνες*] De his consule Scholia ad Jovem Tragoedum c. 21. G.

Ibid. *Βουσιρ.*] *Φαλαρ.*] Hic ad Iov. Trag. remittebat *Solanus*. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2. Ver. Hist. c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

---

t) *εἶθ'*] In *Homero* ipso hodie legitur ἔνθ'. *Lehm.*

u) *μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ*] Haec tria in Edd. non comparentia supplevit *Solanus*, nec dubito, quin ex Codice; ideo etiam addidi. *Reitz.*

x) *περὶ τῶν*] „Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τεχνῶν".

y) *ἦν*] „aberat in editis. Inseruit. *Solanus*."

z) *τυθῆναι*] „ἀποδοθῆναι C."

Pag. 54. l. 13. δευσοποιὸν] τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. V.

Pag. 55. l. 6. τὴν πνύκα ὁρῶσα] τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος παρὰ τὸ πεπηγέναι καὶ συνεστάναι πρὸς ὕψος. V.

Ead. l. 8. ἐπηκόου] Ἐπήκοος χῶρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι· ἤτοι ἡ περιωπή G.

Ead. l. 13. τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἁρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν a) V.

Ead. l. 15. τὸ Παρθένιον] ὄρος Ἀρκαδίας. V.

Ibid. ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς Ἑλλάδος στρατεύων, οὐ δι' ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν, ὃς ἐλθὼν b) εἰς Μαραθῶνα, ἡττήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

Pag. 56. l. 2. σπήλυγγα] σπήλαιον. V.

Ead. l. 3. ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ] Τόπος Ἀθήνησιν c) ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

Pag. 57. l. 5. ἀπωσάμενος κυδοιμὸν] πόλεμον. λέγεται d) γὰρ Πὰν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι V.

Pag. 58. l. 3. ὄρειος γὰρ ἔγωγε] ἐν ὄρεσι διαιτώμενος. V.

Ead. l. 4. ἀστικὰ] πολεμικά. V. Immo πολιτικά. Quamvis nec hoc satis recte. *Solan.* Cf. tamen *Suidas* s. v. ἀστικός. *Lehm.*

Ead. l. 12. συνουσίας] Ἐς τὸ ἀκριβέστατον e) ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμπτωμα. V.

Ibid. μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον f)] ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὸ μεῖζον καὶ ὀξὺ τῆς φωνῆς. V.

Pag. 59. l. 7. τεθήπασι] θαυμάζουσι. V.

Pag. 61. l. 11. ἄλις ἔχοιμι] ἀντὶ τοῦ, ἄλις ἔχω, ἤγουν

---

a) αὐτόν] Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *Reitz.*

b) ὃς ἐλθὼν] „Ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *Solanus*".

c) Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solanus*, rursum non addens unde. Probo tamen, quia sic et alibi emendatum ex Codd. *Reitz.*

d) λέγεται] Λέγουσι V. et mox ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Solanus* quoque non mutavit. *Reitz.*

e) Ἐς τὸ ἀκριβέστατον] „Haec et sqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit et huc retulit *Solanus*.

f) τὸ ὄρθιον] Ad *Luciani* textum hoc adcommodavit *Solanus*. Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ et interpretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legebatur. *Reitz.*

ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει παραλαμβάνεται, ὁπότε μήτε κατ᾽ εὐχὸν κεῖται, μήτε ἀντὶ ὑποτακτικοῦ g) ῥήματος. οἷον· οὗτος δὲ ὁπότε εἰςέλθοι h), κατὰ πολλά με εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰςῆλθεν. V.

Pag. 62. l. 19. ἀργυραμοιβικὴ] τραπεζιτική. V.

Pag. 63. l. 5. κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἶ αὐτὸς, κακόδαιμον Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. κακώσεως τῷ Σύρῳ] διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Pag. 69. l. 8. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰςελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

Pag. 70. l. 12. ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν διόλου κεκαρμένοι ὡς οἱ Μοναχοὶ νῦν. V.

Pag. 71. l. 11. μορμολυττομένη] ταράττουσα. V.

Ead. l. 12. ἀφηνιάσαι] φυγεῖν. V.

Ead l. 15. ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται] Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους i) ὑπέκρουσεν ἀθέους μὲν ὄντας, ἡδονὴν δὲ πρεςβεύοντας. V.

Pag. 72. l. 7. τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεὺς Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικάζοντες. V.

Pag. 73. l. 10. τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους k) λόγους], τοὺς περιεστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

Pag 74. l. 3. τοῦ ἐλέου βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ᾽ Ἀθηναίοις τοῦ ἐλέου l), ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V.

Ead. l. 9. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι] Τριχῶς m) ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πηγῆς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζονται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ᾽ οὗ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι n) τῷ πρώτως o) εἶναι

---

g) ὑποτακτιτοῦ] „Ὑποτατικοῦ legebatur. Correxit *Solanus*."

h) εἰςέλθοι] „Ita dedit Idem, pro vulgato εἰςέλθῃ."

i) διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. *Solan.* Secutus *Schmiederus* optimum *Solani* consilium. *Lehm.*

k) ἐκείνους] Ad *Lucianum* hoc adcommodavit Idem (*Solanus*), quum ἐκείνου legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. *Reitz.*

l) ἐλέου] Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ *E* et τοῦ *AI* confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *Cler*

m) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni. *Reitz.*

n) ὠφελεῖσθαι] „Post hoc verbum inserebatur in C. ὥςπερ οἱ θερμαινόμενοι."

o) τῷ πρώτως] Πρώτου Exc. G. et V. In C. haec decurtata sunt, et seqq. fere omnia omissa. *Solan.*

αἰτίαν καὶ ὑφ᾽ οὗ. δεύτερον, καθ᾽ ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι. ὥςπερ εἰ θερμαινόμενός τις ψύχους τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τῆς ὠφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ᾽ οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ᾽ ὃ, ὡς ὁ χειμῶνος ὕπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἴσθεσιν p) ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοις αὑτὸν ἐκδόντα ἀνιαρῶς διακεῖκθαι. τούτων δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός· εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτὸς, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχὴν, οὔτε ἐκτός. ὥςπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἤ τινα σχέσιν οὐκ ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ οὔτε ἕξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονίμευσας q), ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά r). ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθά· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάῤῥος s), καὶ φρονίμη περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακιῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊουσῶν. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυςελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περιπάτησις, καὶ πλημμελὴς κίνησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν. σῶμα δὲ ἐδόξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διά-

---

p) αἴσθησιν] Exc. G. *αἴσθησιν* et V. quod in Impr. prave *αἴδησιν* editum est. *Solan.*

q) φρονίμευσις] V. et Exc. G. *φρονίμευσις.* In Impr. erat *φρόνησις. Solan.*

r) τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. et Exc. G. In priore Impresso erat articulus ante *τελ.* et *ποιητικά. Solan.*

s) θάῤῥος] L. *θάσος·* quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *Solan.*

νοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ ἄνθρωπον καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει. τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστι τὸ κατὰ ἀνάλογον t) καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. διότι u) δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσυνθεσίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι· καὶ τὸν σκοπὸν, οἷον τὸν ὁμολογούμενον βίον· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ᾽ ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ᾽ ἕνα μὲν τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακόν· καθ᾽ ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περιττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητηρίων ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν, καὶ σώματος, καθὸ ἡ μέν ἐστι φάσεων ψευδῶν δεκτικὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐνισταμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δεκτικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δέ ἐστι τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀπονέμουσιν ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ᾽ ἐκείνοις ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμαια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποιΐας, καταφρόνησιν παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια· οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον. ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν παντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ τῶν ἀνοήτων ἀποδοχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριωτέρας

---

t) ἀνάλογον] Ἕνα λόγον V, Sic mutavit primus Editor. *Solan.*
u) διότι] Διογε V. i. e. Διογένης. *Solan.*

οὔσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν· δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὔθ᾽ ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μέν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ σχέσις κατὰ τοὺς σπερματικοὺς x) λόγους γενομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχέσεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι᾽ ἑαυτὰ y) εἶναι ληπτά· ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταστρεπτικῶς ἐπ᾽ αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια; εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος τὰ δὲ δι᾽ ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ᾽ ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι᾽ ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν. ἀλλ᾽ ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφὴν ἢ εὐεργεσίαν τοῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι᾽ ἀλαζονείαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι᾽ ἑαυτὰ αἱρετά. V.

Pag. 74. l. 10. ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; πάνυ μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opuscul. V. c. 22. *Solan.*)

Pag. 75. l. 5. τὴν τοῦ Ἄϊδος κυνέην] τὴν τοῦ ᾅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην φορῶν z) οὐκ ἔτι ἐφαίνετο. V.

Pag. 75. l. 14. οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν etc. (ut in V. ad ὠφελεῖσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) et multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quae-

---

x) σπερματικοὺς] Sic V. bis; quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Λόγους σπερματικοὺς Stoicis esse *leges naturae,* unde oriantur omnia, mirer, si forte fugerit *Solanum. Lehm.*

y) ἑαυτὰ] „Sic V. Ἑαυτοῦ Edd. male."

z) φέρων] V. φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. *Solan.* Imo φορῶν, *gestans*, recte servaverat liber scriptus. *Lehm.*

dam ποιητικά· quaedam vero καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάῤῥος, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, et quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὑγεία καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρετά. G.

Pag. 77. l. 16. τὸ δεῖνα μέντοι] Ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθει μὲν λέγεσθαι ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ νῦν οὗτος τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προενέγκας, καὶ ὅτι τοῦτο δείκνυσιν. δεῆσαν a) γὰρ καὶ ὡρισμένως εἰπεῖν οὐδὲ οὕτως τὸ τριώβολον εἶπεν, ἀλλα τὸ δικαστικόν· ᾐσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐτελὲς τὸ τριώβολον. V.

Pag. 78. l. 12. πέφευγεν] Τοῦ Διογένους ταῦτα λέγοντος ἡ Ἀργυρομοιβικὴ b) φοβηθεῖσα ἔφυγε. V.

Ead. l. 16. ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὢν; γέγονε μετὰ ταῦτα φιλόσοφος, ὅςτις εἶχε σκοπὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστήμαις c). V.

Pag. 79. l. 9. ἕωλον] παλαιάν. V.

Pag. 80. l. 14. κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὅ τινες λέγουσιν Ἀρκαδικόν d). V.

Pag. 82. l. 10. αὐτὸς δὲ τὸν γεν.] Γενειήτην λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ᾐσκεῖτο ὑπήνη. V.

Ead. l. 14. τὸ ἄμετρον] ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. *Solan.*

Pag. 83 l. 4. ἢ κρότος πολὺς] Κρότος μὲν ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν λογων e), καὶ μάλιστα τῶν ἐπιδεικτικῶν f) ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πε-

---

a) δεήσαν] „Sic V. Δεῆσον Edita." Oportuit certe δεῆσαν cum circumflexo. *Lehm.*

b) Ἀργυρομοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 15. et *Lucianus* et Scholiastes habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, adparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Judicium, quam exemplum, *Reitzii* sequi maluit *Schmiederus*: ego vice versa. *Lehm.*

c) ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noster, non significans unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuisset, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *Reitz.*

d) Ἀρκαδικόν] Ἀρκαδίκιον V. et G. quod in Impress. ita mutatum est. *Solan.*

e) λόγων] „In Edd. aberat. Inseruit *Solanus*."

f) ἐπιδεικτικῶν] Ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat Editor, quod *Gronovius* recte in ἐπιδεικτικῶν mutari jubet. *Solan.*

παῤῥησιασμένως χειρονομούντων g) ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, ἀλλά τι h) πρὸς ἔπος τῶν ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (εἴ) i) ποτε ἀστεῖον ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰ χείλη διᾶραι, τὸ πρόςωπον διαθεῖ μόνον. καὶ εἴ που βραχύ τι δεήσει ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον ἐξανύεται k). V.

Ead. l. 11. περὶ τῆς κακώσεως νόμοις] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἤτοι γυναῖκα. V.

Pag. 85. l. 10. Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὃ ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομμωτικῶς l) διεξέρχονται λέγει. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κώλων, καὶ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ δὲ m) μεθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λόγοις εἰς n) ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ o) γὰρ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τοῦ ἐπανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δέ ἐστιν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τῶν ἀρετὴν κατορθούντων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων p). V.

Pag. 86. l. 14. καὶ τυράννων κατηγορίας] διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μελέτας q) ἐπιτηδεύοντας, ἐν αἷς r) τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καὶ τιν' ἄλλ' ἄττα τοιαῦτα. V.

Pag. 88. l. 8. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] Τὰ

---

g) χειρονομούντων] Sic vulgatum χειροτονούντων correxerat *Bastius* Epist. Crit. p. 254. *Lehm.*

h) ἀλλά τι] „ἀλλὰ ἅτε C."

i) εἴ] „Inseruit uncisque seclusit *Solanus*, non ut suspectum; sed ut de suo additum."

k) ἐξανύεται] „restitutum ex V. Impressa prave ἐξαύνεται. In C. ἐξανύηται."

l) κωμῳδικῆς] Κομμωτικῶς δ. λέγει C. quod probo. *Solan.* Legebatur enim κωμῳδικῆς et λέγων. Sed mutavit *Hemsterhusius* ad *Aristoph.* Plut. p. 399. et postea etiam *Schmiederus*. *Lehm.*

m) δὲ] „Μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem."

n) εἰς] „Εἰς legebatur male."

o) οὐδὲ] „Excidit εὑρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. et G." Inseruit εὑρέθη *Schmiederus* post γὰρ, quamquam uncis inclusum. *Lehm.*

p) κώμους — ἐνισταμένων] „Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων."

q) μελέτας] Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *Cler.*

r) αἷς] Ἧς antea datum pessime."

Πλάτωνος s) τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰςάγει t) τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥςπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἴσχρότατα προςενείρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὁρᾶσθαι u), αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ καὶ παρασφαλλόμενοι εἰςάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἔτι καὶ ὁρμητικοὶ πρὸς συνουσίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιδάμαντα εἰςάγει, καὶ τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε νῦν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διεσκεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῷ μέτρῳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσατο x). οἵ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι y) φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτήδευμα ἔχοντες, ὧν καὶ Μένιππος εἷς ἦν. V.

Pag. 89. l. 5. οὔτε πεζὸς z)] Καταγινώσκει τοῦ ῥήτορος ὁ Διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου καὶ κροτουμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων διαλόγων ἀλλότριον. V.

Ead. l. 15. πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸν διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, διασυρμοῦ τέθεικεν ἕνεκα. τῷ a) γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελῶντος τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκεῖνο τῆς μεγαληγορίας. V.

Pag. 91. l. 6. τὰ πρὸ b) τοῖν ποδοῖν] Τὸ τῆς Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς Θαλῆτα τὸν φυσικόν. V.

---

s) Τὰ Πλάτωνος etc.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ."

t) εἰςάγει] „Non aderat in editis. Addidit *Solanus*; et ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit."

u) ὁρᾶσθαι] „Τοῦ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *Solanus*, sed ante Λουκιανὸς, ὁ addidit."

x) διεχειρίσατο] Scripsit, opinor, διεχρήσατο. *Lehm.*

y) λεγόμενοι] „Γενόμενοι lectum antea male."

z) οὔτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus et suo loco reddidimus. *Solan.*

a) τῷ] Requirebat nexus τὸ, quamquam nec improbabile, τῷ scripsisse auctorem minus attentum. *Lehm.*

b) πρὸ] Sic rescripsi, cum πρὸς editum legerem. *Reitz.*

Ead. l. 8. ὡς θοἰμάτιον c) τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμόν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀνθηρὸν καὶ διεσμιλευμένον d). οὐ γάρ φησιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκιβδήλευσα τοῦ λόγου, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. V.

Ead. l. 16. τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει] Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτέθεντο· ἡ μὲν πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥᾳδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπονεύει, ἀλλ' οὖν πάντως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. V.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 1. ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ] Τῶν πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ καὶ γελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

Pag. 94. l. 5. μὰ Δία] Ἡ ἀπομοτικὴ e) συνυπακουομένην ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ πρόςκειται f). V.

Ead. l. 12. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατὸν κακόν με εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῄς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γὰρ ἐμαυτὸν καὶ χείρω ἢ σὺ δοκεῖς. ὥςτε μὴ ἀγνοοῦντί μοι τοῦτο δόκει g) ὀνειδίζων, ἀλλ' h) ὡς εἰδότι καὶ σεμνυνομένῳ ἐπὶ τῷ i) κακὸς εἶναι. ἢ οὕτως ἁπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ὡς μηδὲ δοκῆς k) παρέχειν ἄγνοιαν, ὁπηνίκα μέ τις

---

c) ὡς θοἰμάτιον] „Aliter lectum ante; sed ad Lucianum adcommodavit *Solanus*."

d) διεσμιλευμένον] „Sic rescripsit Idem ex V. et C. quum διαμεμελισμένον editum offenderet,"

e) ἡ ἀπομοτικὴ] Τὰ ἀπομοτικὰ *Solanus* dederat, bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. *Reitz.*

f) προςκεῖται] Ita inveni. Alias πρόςκειται rectius, ut Scholio hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. *Reitz.* At nihil certius tum h. l. tum ubicunque alibi hac emendatione. Ceterum ne quid taceam, modo scripsi audacter συνυπακουομένην pro eo quod hactenus Edd. insedit vitio συναπακ. *Lehm.*

g) δόκει] Sic tacite *Schm.* correxerat vulgatum δοκεῖ. *Lehm.*

h) ἀλλ'] „Ἀεὶ legebatur in Edd. Mutavit *Solanus*."

i) τῷ] „Sic bene dedit Idem, quum ederetur τὸ κακός."

k) δοκῇς] „Δοκεῖς edita. Δοκῇς V. Δοκῇς C."

τοῦτο, ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ καὶ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδυόμενον ἐπιτήδευμα, καὶ πλεῖον τῆς παρὰ σοὶ δοκήσεως. V.

Pag. 96. l. 12. ἀπαιτεῖσθαι] ἀπολύειν. V.

Pag. 97. l. 1. πάνυ] Εἰρωνεία. V.

Pag. 100. l. 4. μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρόν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. V. (Γρ. ἀλλὰ μὴ etc. G.)

Pag. 102. l. 12. παρὰ τοῖς κεκτημένοις l) αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ τέχνη τῆς τέχνης πεφυκυίας καὶ — αὐτῆς ἐμποιεῖν — τεχνῖται, καὶ τέλος ὅτι ε — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥςπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν καὶ ὀρχηστικὴν ἀντιτίθης m), (οὐδὲν γὰρ αὗται τῆς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος,) πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος· οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τοῦ κατὰ n) βίον εὐχρήστου σεσυλημέναι o). εἶτα δ' ὅτι καὶ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἕξιν ἐντίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀνύπαρκτόν σε — — τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως p) ἐξοστρακιζομένη. V.

Pag. 104. l. 15. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφήναντο. V.

Pag. 107. l. 10. καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὅμοιον τῷ, μελήσουσι δέ μοι ἵπποι q).

---

l) παρὰ τοῖς κεκτημένοις] „παρὰ τοὺς κεκτημένους edita."

m) ἀντιτιθῆς] „Ἀντιθῆς legebatur, mutavit *Solanus*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat." Ego potius ἀντιτίθης scripsi, utpote legitimam formam, et restitui τῆς ἐνεργ. nescio qua de caussa a *Solano* mutatum. Omnino etiam distinctionem loci emendavi, vulgo maxime depravatam. *Lehm.*

n) κατὰ] „τὸν edebatur ante. Mutavit *Solanus.*"

o) σεσυλημέναι] Sic Edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice Scholium, ut medicinam facere non ausim. *Solan.*

p) ὑποστάσεως] „non aderat in Editis; sed ex Cod. supplevit *Solanus.*"

q) μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. *E* 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed *Eustath.* idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, et mox etiam duce eodem ἢ in Edd. absens ante ἀντὶ inserui. *Reitz.*

εὐθεία γὰρ οὐ γενικῇ συνέταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τοῦ πεφρόντισται, σπουδῆς ἠξίωται. V.

Pag. 111. l. 6. οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ γὰρ αὗται πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

Pag. 116. l. 9. πολὺ κρατοῦσαν] ἀντὶ τοῦ περιττῶς καὶ διαφερόντως. G.

Ibid. σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττῶς ἢ διαφερόντως κεῖται. V.

Pag. 118. l. 7. φιλοσοφίαν δέ τις] Ἐντεῦθεν διασύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἓν τὸ ὂν r) καὶ ἄπειρον. εἴπωδ.... καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δόξαν... τρέπε διὰ συλλογισμῶν s) γενναίων ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δογμάτων t), καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, εἶδος u), στέρησιν x)... τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπόκειται ἀπὸ τὰ δύο ἐξανάγκης τὸ ἕν· ἀφ' y) εἴδους γὰρ ὄντος ἐξανάγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως οὔσης, οὐκ ἔστιν εἶδος· ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ ... βιβλίῳ z. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἕν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους.... διότι τά αὐτῶν βιβλία ἐπέγραψαν a) φυσικοὺς, οὐ μέντοιγε δὲ ὡς θεολόγους. V.

Pag. 119. l. 6. ὡς ἔοικεν ἐν b) παρασίτοις] Τὸ

---

r) τὸ ὂν] „Τὸ ὅλον Edita. At in V. lacuna est. Τὸ ὂν C."

s) συλλογισμῶν] Sic conjicio. In V. erat συλλογι.... unde συλλογίζειν fecerat *Clericus. Solan.*

t) δογμάτων] Sic edita.... διγμάτων V. unde, et ex C. liquet fuisse παραδειγμάτων et mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan.*

u) ...Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, et paucula quaedam de materia et forma, quorum jacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod librarius Autographi verba legere non potuerit; multa enim hic pessime erant scripta. *Cler.*

x) στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solanus* ex C. quae sic: *Quin et ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse,* ὕλη, εἶδος, καὶ στέρησις."

y) ἀφ'] Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.*

z) βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *Solan.* Praemisit *Schmiederus*, uncis inclusum, *Lehm.*

a) ἐπέγραψαν] Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz.*

b) ἔοικεν ἐν] Ἔοικε tantum sine praepositione legebatur; jam ad Lucianum adcommodavi. *Reitz.* Legerat, ni fallor, Scholiastes, ut est in Gorl., ἔοικε παρασίτοις, cujus verissimae lectionis vestigium cernas in depravatis Scholii verbis, ὡς ἔοικε παρασίτοις. *Lehm.*

ἑξῆς; οὐδέ εἰσιν; ὡς ἔοικεν, οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. V. Non assecutus est Luciani sensum. Sic tamen etiam Coll. *Solan.*

Pag. 122. l. 3. ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] ἧς μέμνηται Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων c) περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

Pag. 124. l. 12. ἆρ᾽ οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄπαγε, κατάρατε, οἰνοποσίᾳ καὶ μέθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεφθορὼς d) καὶ κρεώδης ἐκκεκραγώς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· οὐ μέντοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παράφρων καὶ παράφορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς καὶ διὰ τὸ πολυσαρκίᾳ καταπεφορτίσθαι καὶ κατεῤῥαστωνεῦσθαι e) τὴν γνώμην — οὐδὲν γενναῖον οἷός τε δεδεῖχθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τὴν πρώτην τοῦ πολέμου βοὴν φροῦδος ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σωκράτης — οὗτος τὴν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ᾽ αὐτός τε ἀ — ὧν κατελάμβα — καὶ ἄλλους ὑπεκφέρων τῆς μάχης καὶ διασώζων, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ σκελετώδης, ἅτε φιλόσοφος. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

Pag. 125. l. 4. λείψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένην αἰνίττεται, τοῦτο παθόντα f) V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σωκράτην addunt C.

Pag. 126. l. 7. ἐντειχίδιοι] ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

Pag. 127. l. 1. ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους λέγει g), Σκυθίδος γὰρ ἦν. V.

Ead. l. 17. φεύγων ἐντεῦθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάρατε· οὐχ οὕτω γάρ, ἀλλ᾽ ἀριστεύων διετέλει. V.

Pag. 135. l. 7. ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. V.

Pag. 137. l. 5. ἀντιθήγει] Ἀλλὰ καὶ λέοντα ἀντιβρυχήσεται; ἢ καὶ λύκον ἀντωρυήσεται αἴξ h); τοῦτό μοι λέγε. V.

---

c) τῶν Λακεδαιμονίων] „τοὺς Λακεδαιμονίους male V."

d) διεφθορώς] Διαφθείρουσι editum ante, et κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum scholion ex V. correxit *Solanus*, quae jam non enumerabo, quia jam sic est ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mss. fuere. *Reitz.*

e) κατεῤῥαστωνεῦσθαι] In prioribus Edd. inveni. κατεραστωνεύεσθαι, corruptam manifesto vocem; unde finxi, quam nunc habes; quae descendit a ῥαστωνεύειν, significatque, *mollitie et segnitie vitae depravatum esse. Lehm.*

f) παθόντα] Recte pro eo quod *fecit* et quod illi *accidit.* Sic *Liban.* Epist. 731. f. aliique passim. Vid. not. *Hemsterh.* ad Prometh. p. 36. T. 1. *Reitz.*

g) λέγει] „Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solanus* adscripsitque, addendum etiam υἱός, quod tamen etiam deesse fatetur in C"

h) αἴξ] Λύρα V. pro quo αἴξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. *Solan.*

Οὐκ οἶδ᾽ ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεσθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρυήσεσθαι G.

Ead. l. 15. *δόξης καταφρονοῦντα*] *Οὕτω καὶ χοῖροι λεχθεῖεν δόξης καταφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βομβόρῳ πλαττόμενοι.* V. (*κυλινδούμενοι i*). C.)

Pag. 138. l. 15. *καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα*] *οἷον ὅτι μισθός k*). V.

Pag. 142. l. 8. *οὐδ᾽ ἔχει τις εἰπεῖν δίκην*] *Εὐτελοῦς καὶ παρεωραμένου τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἐποίσεται l) γραφήν;* V.

Ead. l. 16. *φαρμάκῳ m*)] *ὡς Σωκράτης.* V.

Ead. l. 17. *καταπρησθέντας τὸ σῶμα*] *ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος.* V.

Pag. 143. l. 1. *φθινήσαντας n*)] *ὡς Ἀντισθένης.*

Ibid. *φυγόντας*] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum et lacunae nota apposita. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen Scholion aliquod: nam vox haec Antisthenem non respicit; et in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *Solan.*

Pag. 144. l. 9 *τούτου προσεσθίοντος*] *Τοῦτο καὶ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ᾽ οὐδεὶς ἐπαινέσεται μυῖαν προγευομένην τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐδεσμάτων.* V.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 148. l. 5. *καλινδούμενοι*] *ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι.* G.

Pag. 156. l. 16. *ὑπώπια*] *Ὑπώπια*, genae. *τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐξιόντα ποιά. ὦπες γὰρ οἱ ὀφθαλμοί.* G.

---

i) *κυλινδούμενοι*] In prioribus *κιλυνδούμενοι*, prave. *Lehm.*

k) *μισθός*] Mallem *μισθοφόρος*. *Schmied.* Imo *μισθὸς* retinendum, ut Scholion illud ipsum, quod in textum irrepserat. *Lehm.*

l) *ἐποίσεται*] Sic, monente *Solano*, jam edidit *Schmied.* pro vulg. *ἀποίσεται*. *Lehm.*

m) *φαρμάκῳ*] „Antea sic legebatur: *Τοὺς δὲ καταπρησθέντας*] *φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης.* Sed priora verba merito delevit *Solanus*, quia indicium tantum sunt scholii, quod tamen non sequebatur."

n) *φθινήσαντας*] *Φονηθέντας* ante editum prave; quum V. tamen *φθονήσαντας*, etiam mendose. Sed quia *Solanus* indicabat *φθινήσαντας* esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz.*

Pag. 162. l. 2. *καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ*] Ἐλλιπὴς o) ἡ φράσις τοῦ συμπερικλείοντος προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ᾽ ὅπως μοι μηδὲν δυσχερῶς p) ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὕτως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς πρόεισιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξῃς q), οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς· ἀλλ᾽ ἔνθα ἄν σοι r) μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. Ἐλλείπει s) γὰρ τὸ σκόπει, ἵν᾽ ᾖ τὸ τέλειον οὕτως. ἀλλ᾽ ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαβὼν οὖν ἄνωθεν t) τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, εἴσῃ σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα τοῦτο u) νοεῖν. καὶ οὕτω τοῦ ἐλλιποῦς ἀναπληρουμένου. V.

Pag. 165. l. 8. *φόνου*] ὅτι ἐν Ἀρείῳ πάγῳ x) βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον (*Actor.* XVII, 19.), οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ διαπορεῖν. καινότητα εἰςηγούμενον δογμάτων τίνι ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθισταῖεν y) ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων περιουσίᾳ; οἷοι τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ᾽ Ἕλλησιν προςμαρτυρεῖται. M.

---

o) *Ἐλλιπὴς*] „Ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit *Solanus*, addens in C. haec praemitti: *σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προςέξεις κ. ν. δ. ἀ. ἑ. λ.*"

p) *δυσχερῶς*] „δυσχερὲς Edita. Mutavit *Solanus*."

q) *προςέξῃς*] Προςέξεις correxerat *Solanus*. Non repugno, quia et sic paullo post eodem hoc scholio legitur, et in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi οὐ προςέξεις est, et in *Luciani* textu Cod. W. προςέξῃς etiam exhibet, quod vel usitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa *Luciani* exponit. *Reitz.*

r) *ἄν σοι*] „αὐτοὶ Edita. Mutavit *Solanus*."

s) *Ἐλλείπει*] *Λέγεται Clericus* ediderat, quod mutavit *Solanus*, nescio unde. Obsecundavi tamen, quia necessarium videbatur. *Reitz.*

t) *οὖν ἄνωθεν*] „δ᾽ οὖν ἄνω lectum antea. Emendavit *Solanus*."

u) *τοῦτο*] Τοὺτὸν M. Sed eodem versu ἐλλειποῦς iterum editum, quod facile in ἐλλιποῦς converti. *Reitz.*

x) *Ἀρειῷ πάγῳ*] Sic scriptum inveni, nec *Solanus* quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. *Reitz.* Errorem scribendi vulgatum, quem religiosius justo servavit *Reitzius*, jam correxit *Schmiederus. Lehm.*

y) *καθισταῖεν*] Non quidem praestabo acu me tetigisse grammatici manum. Sed hoc saltem mihi liquebat, barbaram vocem vulgatam καθιστῆναι stare non amplius debuisse. *Lehm.*

Pag. 176. l. 3. ἀθέρας] τὰ τοῦ ἀστάχυος κέντρα. M.

Pag. 178. l. 3. χαλκοῦν, περιφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ σφαῖρα γὰρ σόλιον ἐκαλεῖτο. G.

Ead. l. 4. ὄχανοὶ] ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

Pag. 183. l. 9. καὶ σάγαρις καὶ γέῤῥον] Γέῤῥον τετράγωνον σκέπασμα ἐκ στερεᾶς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασμένοι z). φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γεῤῥαιναξία a) καὶ εἴρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων b). Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν σκηνῶν c), καὶ τῶν περιφραγμάτων, οἷον d) καὶ τὰ γέῤῥα ἐνεπίμπρασαν. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ τὸ e) κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν, ἐν οἷς f) παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν g). V.

Pag. 185. l. 7. ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἡ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. V.

Pag. 187. l. 8. τοῦ λύχνου] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

---

z) ἐσκεπασμένου[„Σκεπα μι. V. Σκεπασμένοι M.“ οι

a) μὲν γὰρ γεῤῥαιναξία] „In editis erat μὲν γεῤῥ ξία γὰρ εἴρεται. Cod. *Abb.* vero γεῤῥαιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ — γὰρ εἴρηται. In M. γὰρ γεῤῥαιναξία.“

b) αἰδοίων] „In V. — δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscripsit.“

c) σκηνῶν] „c. *Abb.* σκηνωμάτων, et M. in fine Scholii (Tu item lege *Suidam.*“)

d) οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solanus.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciuscule factum foret. *Reitz.*

e) τὸ] „τὰ Edita. Mutavit *Solanus.*“

f) ἐν οἷς] „ἐν ᾧ V.“

g) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum et Phavorinus in voce Γέῤῥον, similia enim habent. Sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide et Festum in voce *Gerrae*, eiusque Interpretes *Scaligerum* et *Dacerium.* Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet *Cler.*

τὴν λέξιν] „M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ καὶ τὸ ἐν τ̄ ἀγρ̄ί Φερεκράτους, γέῤῥοις ἀποσταυροῦνται.“

IN DE LUCTU.

Pag. 200. l. 4. φέροντες ὀβολὸν] Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem. *Iuvenal.* G.

Pag. 206. l. 1. αὐλὸν] Αὐλητὰς γὰρ συνεκάλουν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποιχομένων, ὡς δῆλον a) καὶ ἀπὸ τοῦ θείου Εὐαγγελίου. V.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. ΡΗΤΟΡΩΝ] Φασὶν ὡς εἰς Πολυδεύκη a) τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν τοῦτον γράψαι τὸν λόγον. τέχνην μὲν οὐδ' ἥν τινα λόγῳ b) παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα c), καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἴρηται· ἐπεὶ καὶ σύγχρονω ἄμφω, Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης· ἐπὶ γὰρ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

ΡΗΤΟΡ.] Taxat Rhetores sui temperis ut luxuriosos nugacesque, et plenos ostentationis et ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Lexiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque et illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

Ead. l. 2. σοφιστὴς] Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενόηται. Πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἴτιον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρωνόμασται d), καθ'. ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται. Θεὸν

---

a) ὡς δῆλον] „Posteriora haec verba desunt in C." Locum dicit Scholiastes *Matth.* Evang, IX, 25. et quae eandem rem tradunt, parallela. *Lehm.*

a) Πολυδεύκη] Notam *Clerici* huic nomini subjectam vide Tom. V. p. 328. ubi idem Scholion paucis mutatis invenies adscriptum fronti Lexiphanis. Et hae ipsae variationes, quantumvis parvi illae momenti, moverunt me, ut h. l. repeterem Scholion ipsum. *Lehm.*

b) λόγῳ] Ita dedit *Solanus* nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. *Hemsterhusius* in Praef. ad *Poll.* p. 31. pr. ἢ λόγον corrigebat, quod praeferat cui libet. *Reitz.* Cf. Schol. ad Lexiph. ibique notulam. *Lehm.*

c) ὑφιστάντα] Συνιστάντα, *corradentem*, pro ὑφιστάντα corrigi jubet *Hemsterhusius* l. d. et pro ἀδιάκριτον, ἀδιακρίτων malit; licet — ον non damnes. Ego quoque — ων praeferrem. Sed συνιστάντα et ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisissem correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz.*

d) παρωνόμασται] In prioribus παρονόμ. Sub finem post νῦν interpunctionem omittit *Schm.* nescio an fortuito, et certe contra mentem Scholiastae. *Lehm.*

κατὰ τὸ δυνατόν. Καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσιν αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστὴν, καὶ τὸν σοφιζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Cod. Par. 2954.

Pag. 215. l. 6. Ἀμαλθείας κέρας] Τὸν Δία αἶγα φασὶ θρέψαι Ἀμάλθειαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἤτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν· ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Cod. Par. 3011.

Pag. 218. l. 15. τῇ ῥοπῇ] τῇ βάσει. V. Inverte.

Pag. 219. l. 10. Ὀλυμπιάδας] Πόλις ἦν ἐν Ἤλιδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὸν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πέντε ἔτη συγκροτούμενος· διὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο, ὃς καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀεὶ, εἰς δήλωσιν τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὴς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις. τεσσάρων γὰρ ἐτῶν μεταξὺ διαῤῥεόντων, τῷ πέμπτῳ συνετελεῖτο Καὶ διήρκεσεν ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν Κριτῶν μέχρι τοῦ μικροῦ Θεοδωσίου· ἐμπρησθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις Cod. 2954.

Pag. 220. l. 3. μαχαιροποιοῦ υἱὸν] Δημοσθένην λέγει. G.

Ead. l. 4. Ἀτρομήτου τινὸς γραμμ.] Αἰσχίνην λέγει.

Ead. l. 9. σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι] Σύνηθες τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογράφοις, ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ προστακτικῶν, ὡς καὶ e) νῦν οὗτος· ἀντὶ γὰρ τοῦ, μὴ πείθου, εἶπε πείθεσθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἔτυχε γένεται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως ἡ ἔννοια πρόεισιν, οἷον, ἀλλά σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ, μὴ τοῦτο ποίει, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀπαρέμφατα κεῖται. V.

Pag. 221. l. 9. Ἀγάθωνα] Ἀγάθων τραγῳδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκωπτόμενος. V.

Pag. 223. l. 14. ὦ μέλημα] ἀντὶ τοῦ, φρόντισμα. οἱονεὶ ὑπὲρ οὗ f) μοι πολλὴ φροντίς ἐστι. V.

Pag. 224. l. 12. ἃ μὲν — ἃ δὲ] Ἃ μὲν, ἃ δὲ μὴ εἴπῃς· ἀλλὰ, τινὰ μὲν, τινὰ δέ. εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει ἐνταῦθα, οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδοὺς ἅπασι τοῖς δεομένοις, ᾧ μὲν πέντε δραχμὰς, ᾧ δὲ μίαν,

e) καί] „Non aderat in editis. Addidit *Solanus*." Ab initio priores ediderant συνῆθες, perverso accentu. Omnino autem huic Scholiastae praecepto contradicit *L. Bos* Ellipss. p. 625. *Schäf.* Ed. *Lehm.*

f) ὑπὲρ οὗ] „Ita ex V. restitutum, cum ante ederetur ἐπεράστου."

ῷ δὲ ἡμιτάλαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδοσοφιστῇ g) αὐτοῦ. V.

Pag. 225. l. 8. πολυσχιδὲς] Πολυσχιδὲς, τὸ νῦν στρικτόν h). ἐμβάδες δὲ τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια. καὶ δῆλον ἀφ' ὧν πίλοις αὐτὴν ἐπιπρέπειν i) τοῖς λευκοῖς, ὅγ' k) οὐκ ἂν ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἂν ὑποδήματος. V.

Pag. 227. l. 11. τὰ παλαιὰ] Δριμέως l) ἄγαν ὁ βωμολόχος καὶ γόης τῷ λόγῳ καθίκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἑκάστου λοιδορησάμενος ἀρετήν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὕπτιον, λῆρον ἐκάλεσε τοῦ δὲ τὸ γοργὸν καὶ πυκνὸν, εἰς τὸ ἄχαρι ἀπέσκωψε· τοῦ δὲ τὸ ἄφετόν τε καὶ ἐλευθέριον καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδέαν εὐμεταχείριστον, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Pag. 228. l. 12. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῳ ἱστόρηται, η ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχη, Περσῶν μὲν Δάτιδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ᾗ ὁ Καλλίμαχος πολεμῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἱστήκει ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδέ τι πάθοι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλησπόντου ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ἄθω διόρυξις, ἵν' ἡ θάλασσα εἰσρυεῖσα πλωτὸν ἀπεργάσαιτο m) τὸν ἰσθμὸν τοῖς Ξέρξου σκάφεσι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

Pag. 229. l. 11. καὶ μηρὸς πατασσέσθω] Οὐκ ᾤμην τουτὶ n) τὸ μιαρὸν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τὸν μηρὸν πατάσσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

Ibid. κελάρυζε] λαρύγγιζε. V. Inverte. In altero *Voss.* hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγιζε] Λαρυγγίζειν τὸ

---

g) Ψευδοσοφιστῇ] Ψευδολοικιστῇ] Lege Ψευδοσοφιστῇ, et sic *Th. Magister*, unde totum habet Scholion. *Solan.* Recte quidem in *Th. Mag.* Ψευδολογιστῇ edidit *Blanch.* At in aliis *Thomae* exemplaribus male legi ψευδολογιστῇ, adscriptum habeo in marg. *Thomae*; quare et Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. ψευδολογιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. *Reitz.* Vestigia etiam exstant lectionis Σολοικιστῇ, quae eodem prorsus redit, ac Ψευδοσοφιστῇ, quam *Solani* emendationem *Schmiederus* est secutus. *Lehm.*

h) στρικτόν] *Strictum* Latinorum, de quo *Suid.* s. h. v. Consulto autem mutavi accentum, quem priores in penultima minus recte posuerant. *Lehm.*

i) ἐπιπρέπειν] In Impress. περιτρέπειν erat. In textu *Luciani* recte legitur ἐπιπρέπουσα, unde legendum et hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. et Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. *Solan.*

k) ὅ γ'] „Η edita. Correxit *Solanus.*“

l) δριμέως] In prioribus δρυμέως. *Lehm.*

m) ἀπεργάσαιτο] „In editis ἀπεργάσαι. Mutavit *Solanus.*“

n) τουτὶ] Sic correxi vulgatum ταυτί. *Lehm.*

πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι, ἀλλ' ἐπιτηδεύειν περιεργότερον o) τῷ λάρυγγι χρῆσθαι. Sequebantur ibidem quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. pertinentia, quae eo retulimus.

Pag. 234. l. 16. ὦ φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἡ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς μεγάλα καυχωμένοις ἐπιφυομένη. ἐπεὶ οὖν καυχώμενος εἰςάγεται ὁ μιαρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥςπερ ἐκμειλισσόμενος τὴν δαίμονα ἀνευφήμησε p) νῦν οὕτως αὐτὴν, ἤτοι ἐπεβοήσατο. V.

Pag. 235. l. 3. ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναντίῤῥητον ἤδη ὡς Πολυδεύκην διασύρει ὁ παρὼν λόγος, εἴγε Κάστορος ἀδελφὸς Πολυδεύκης ὁ Λήδας, ᾧ οὗτος ὁμώνυμος ὁ διασυρόμενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

Pag. 236. l. 7. νὴ τὴν πάνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην φησί. ὄμνυσι δὲ ταύτην νῦν, ἢ διὰ τὴν προηγησαμένην q) αἰσχρότητα τῆς γραὸς, ἢ διὰ τὸ ἀναιδές. ἐπεὶ καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν αἱ πόρναι, ὃ μιμεῖσθαι καὶ αὐτὸς ὑποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους διδάσκει. V.

Ead. l. 8. καὶ χάριν] Γράφεται, καὶ χάριν οὐ σμικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 4. οὐδὲν πρὸς ἔπος] ἀντὶ τοῦ, οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἠρόμην r).

Ead. l. 11. περὶ πολλοῦ] ἀντὶ τοῦ, περὶ πλείονος. G.

Pag. 240. l. 1. εἴγε τὸ χείριστον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κόνιν s) ἅμα ταῦτα διεξιών. V.

Ead. l. 18. καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις] Ὡς Πρόκνη καὶ Φιλόμηλα t) καὶ Καλλιστώ. ἡ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκνη δὲ καὶ Φιλόμηλα εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

Pag. 241. l. 14. ταῦτα Κοροίβου τινὸς] Ὁ μὲν Κόροιβος μωρός τις ἀπομνημονεύεται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥςτε γυναῖκα ἀγαγόμενος u) μὴ ἂν ἑλέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ,

---

o) περιεργότερον] In prioribus περιεργώτερον. *Lehm.*
p) ἀνευφήμησε] „Ita pro vulgato ἀνεφήμησε dedit *Solanus.*"
q) προηγησαμένην] Non dubitavi cum eodem ita edere pro vulgato προηγκασμένην, quod nihili erat. *Reitz.*
r) ἠρόμην] „Sic dedit *Solanus* pro edito εἰρόμην."
s) κόνιν] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solan.*
t) Φιλόμηλα] Editum vulgo Φιλομῆλα et hic, et paullo post *Lehm.*
u) ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex Exc. et C. ac G. pro vulgato ἀγαγών. *Reitz.*

διὰ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον· καὶ οὕτως ἐχόμενον τοῦτον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σκηψαμένης x), τὸ ἄρθρον ὀδύνῃ συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τότε τοῦ γάμου γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

Pag. 243. l. 17. πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδη] Τὴν Ἑστίαν εἰς ὅρκον παρέλαβεν, ὡς κάτοικον αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἐφεστίου ἐσχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

Pag. 244. l. 17. καὶ παναρέτους; ὅτιπερ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἑκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας] Haec V. Forsan ut restitueret integritati textum: Scholii vero nihil. *Solan.*

Pag. 246. l. 18. κατεγνωκότες μου] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν, αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῶς. V.

Pag. 248. l. 10. καὶ ἥλῳ — τὸν ἧλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυμφόροις ἀσύμφορα πιστουμένων, ὥςπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἴρηται, τῷ λίνῳ λίνον συνάπτεις. V.

Pag. 251. l. 15. δυνατὸν πιστεῦσαι] Γρ.αι δυνατὸν γίγνεσθαι. G.

Pag. 252. l. 8. καρβατίνας] Καρβατῖναι y) τὰ τραχέα καὶ ποιμενικὰ ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας φασίν. V.

Ead. l. 15. Δημαινέτου] Γράφεται καὶ Δημέου. V.

Pag. 257. l. 16. Πολυκλείτου γὰρ] Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος, ὥςπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰςάγεται θαυμάζω. V.

Pag. 258. l. 10. ἠπιάλου] Ἠπίαλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

Pag. 259. l. 12. ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων z)] Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος a) Δαίδαλος ἄγαλμα εἰργάσατο περισκελὲς, τῶν πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα b) τὼ πόδε ἀποτελεούντων παρέσχε φή-

---

x) σκηψαμένης] Apud *Graevium* ἡψ— vid. not. *Solan.*

y) Καρβατῖναι] Et hic, et modo in fronte Scholii, vulgo scriptum inveni καρβαντ — — quam formam quum pro fortuito errore potius, quam pro varia tectus ipsius lectione, haberem, corrigendam duxi. *Lehm.*

z) τῶν — τεχνημάτων] „Τὰ τεχνήματα ante edebatur.“

a) πρῶτος] *Πάντων* est in V. quo forsan *Πανὸς* voluit. In Impressis sic mutatum est. *Solan.*

b) συμβεβληκότα] *Συμβεβηκότα* *Kusterus* legi jubet. *Solan.* Deinceps scriptum inveneram ποδὲ et πάρεσχε, accentibus perversis. *Lehm.*

μην, ὡς τὰ c) τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτόματα d). V.

Pag. 262. l. 8. ἡμισταδιαίαν] πεντήκοντα ὀργυιῶν. V.

Ead. l. 13. περιέκειτο] Γράφεται, καθεῖτο. V.

Pag. 264. l. 16. ἀκριβῶς ἑώρακα] Γράφεται, ἱκανῶς ἑωράκει e). V.

Pag. 265 l. 2. ἐπιμετρήσαντος] ἀντὶ τοῦ, προςθέντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος] Γρ. ἐπιμετρήσαντος.

Pag. 269. l. 5. θεὸν ἀπὸ f) μηχανῆς] Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ἡνίκα τι παράδοξον g) ἐπιτελεῖσθαι ἔδει, καὶ πλέον ἔχειν πίστεως h), ἄνωθεν ὑπὲρ τὰς παρ᾽ ἑκάτερα τῆς μέσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὗται δὲ πρὸς τὴν εὐθεῖαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνεῴγεσαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκήνιον δε μηχανῶν δύο μετεωριζομένων ἢ ἐξ ἀριστερῶν θεοὺς καὶ ἥρωας ἐνεφάνιζε παρευθὺ, ὥςπερ λύσιν φέροντας τῶν ἀμηχάνων, καὶ τούτου παραδηλουμένου, ὡς οὐ χρὴ ἀπιστεῖν τοῖς δρωμένοις, ἐπεὶ Θεὸς πάρεστι τῷ ἔργῳ, ᾧ μηδὲν ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προςδοκίαν i) καὶ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

Pag. 272. l. 14. ἕωλος] Τὸ ἕωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθεσινοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἤδη διεφθορότος. V.

Pag. 274. l. 2. ἐσθῆτι μελαίνῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιέννυσαν. V.

Ead. l. 15. ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασι τὴν Ἶσιν ἀφικομένην Ὄσιριν τὸν υἱὸν k) ἀναζητεῖν; μαθοῦσαν δὲ αὐτὸν διεσπαράχθαι, τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς l) ἐκκόψαι, παρ᾽ ὃ καὶ κοπτὸς ὠνομάσθη ἡ πόλις. ἐδεί-

---

c) τὰ] „non aderat in editis. Adjecit *Solanus*."

d) αὐτόματα] Idem habet *Palaephatus* de Incredibilibus c. XXII. et *Tzetzes* Chil. I. c. 19. *Cler.*

e) ἑωράκει] Sic etiam Exc. G. Lege ἑωράκειν, vel ἑώρακα. *Solan.*

f) θεὸν ἀπὸ] „Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in sedem suam retractum est." Omnino cf. Schol. ad Hermot. c. 86. Tom. IV. p. 353. *Lehm.*

g) τὸ παράδοξον] Lege τι. In C. enim est (παράδοξον *quid.*) Nisi malis παρὰ δόξαν τι. *Solan.*

h) ἔχειν πίστεως] Lacuna pro his erat in Edd. in V. et G. quam ex C. supplevit *Solanus.* Addiditque: „Eaedem in Exc. G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat integrum in C. unde supplevimus." Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas jam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἔχον legit *J. J. Wetsten. Reitz.*

i) προςδοκίαν] „Sic V. προςδοκίας Exc. G."

k) υἱὸν] πόσιν corrigit *Belinus. Lehm.*

l) τὴν ἑαυτῆς] „Alterum hoc τὴν in editis non comparens inseruit *Solanus*."

κυυτο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἄπιστόν τι τριχῶν πλῆθος, ὅσον ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκάσαι m). V.

Pag. 279. l. 8. ἐν Μαλλῷ] Ἀμφίλοχος θεσπίζει m) περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. τῶν σοφῶν ἐκείνους] Οὕτω καὶ Φωκυλίδης φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐθύνει, τέχνας δ᾽ ὁμότεχνος. V.

Pag. 284. l. 2. καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ὢν κατεσκεύασεν ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα, ἅπερ ἀπηώρισεν ἀντικρὺ τοῦ ἐναντίου στόλου μήκοθεν. εἶτ᾽ ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου, καὶ o) προςβαλόντος τοῖς κατόπτροις τὰς ἀκτῖνας ἀντανακλωμένας πρὸς τὸν στόλον, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἔφθειρε τὰς νῆας ἁπάσας τῶν ἐναντίων. V.

Pag. 285. l. 12. περίνοια] τέχνη μηχανική. V.

Pag. 289. l. 9. ἀφόδων] Ἄφοδος ὁ ἀπόπατος. V.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 7. σκοπῶν p)] τῶν κατασκόπων. G.

Pag. 292. l. 5. ἀγροίκους νεανίσκους] Εἶδος Σατύρων, G.

Ead. l. 6. κόρδακα q)] Εἶδος ἀπρεποῦς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλησίας τῇ πυῤῥίχῃ r). V.

Ead. l. 10. μίτρᾳ] Μίτρα ἡ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα ψέλλιον, ἀρχῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

---

m) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere, *Cler.*

n) θεσπίζει] Ἀμφίλοχος τι σπίζει antea lectum misere. *Reitz.*

o) καὶ] „Τοῦ legebatur in Edd. Mutavit *Solanus.*"

p) σκοπῶν] Titulus horum scholiorum in Editis erat Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος. In C. vero Προςλαλιὰ ἢ Διόνυσος. *Reitz.*

q) κόρδακα] Κάρδακος Edita male, quod ad Lucianum accommodavi. *Reitz.*

r) τῇ πυῤῥίχῃ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset πυῤῥίχης, et sine articulo. In eodem C. autem additur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδαν. *Reitz.*

Ead. l. 12. *Τρ. πρεσβύτην*] Εἶδος Ἰκαρίου s). V.

Ibid. *προγάστορα*] μεγαλοκοίλιον. V.

Pag. l. 2. *ἕτερον δὲ τεράστιον*] Εἶδος Πανός. V.

Pag. 294. l. 9. *ἐπισάξαντες*] στρώσαντες t). V. Σάγμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον σαμάριον. G.

Pag. 295. l. 2. *Σειληνὸς u)*] Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγοὺς, ὅσον ἀπὸ τοῦ εἴδους εἰκάσαι x), τὸν Ἰκάριον ἔδειξε, καὶ τὸν Πᾶνα· ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν παριστᾷ. καινὸν τοῦτο, εἰ μήπου ταὐτὸν οἴεται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ. (Cur de Icario somniaret, nihil erat: quod et ipse sui interpres optimus Lucianus hic ostendit. *Solan.*)

Pag. 296. l. 1. *κορυβαντιᾷν*] μαίνεσθαι. V.

Ead. l. 12. *τεθορυβημένοι*] ἐκπλαγέντες. V.

Pag. 299. l. 2. *δύοντος y) ἡλίου*] Πάνυ ψευδῆ καὶ σὺ ὅτι (lege ὃ) ψευδομένους ἄνω καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. *Abb.* δύναντος erat, quod non placet. *Solan.*)

IN HERCULEM.

Pag. 301. l. 3. *ταῦτά γε z)*] ἀντὶ τοῦ, κατὰ ταῦτα. V.

Pag. 303. l. 8. *τὸ δὲ γῆρας*] Εὐριπίδης. V.

Pag. 305. l. 9. *ὦ Τήϊε ποιητά*] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν. V.

Ibid. l. 11. *Ἱπποκλείδης*] Παροιμία, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ a), ἐπὶ τῶν μὴ πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

Pag. 306. l. 7. *ἐπιγουνίδα*] Ἐπιγουνὶς ἡ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίαν σὰρξ τῷ γόνατι. G.

---

s) *εἶδος Ἰκαρίου*] Sic V. prave. Quem enim Icarium somniavit, is Silenus est. Unde et Scholion 2. ubi veram et genuinam scripturam habemus; et 9. ubi Scholiasten errasse patebit. *Solan.*

t) *στρώσαντες*] „Τρώσαντες Ed. *Cler.* Mutavit. *Solanus.*"

u) *Σειληνὸς*] „Ad alia verba relatum hoc scholion huc recte retraxit *Solanus.*"

x) *εἰκάσαι*] „Εἰκάσθαι legebatur, quod correxit *Solanus.*"

y) *δύοντος*] In Luciano δύντος. Sed quia et δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. *Abb.* qui δύναντος fecit, adparet cum δύντος quoque voluisse. *Reitz.*

z) *ταῦτά γε*] Titulus horum Scholiorum in V. erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In C. Προςλαλιὰ ἢ Ἡρακλῆς. *Reitz.*

a) *Ἱπποκλείδῃ*] In V. Ἱπποκλείδου prave; sed in Impressis recte emendatum est. *Solan.*

IN DE ELECTRO.

Pag. 310. l. 18. ἀλλὰ μαρτύρομαι] ἀντὶ τοῦ, βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντεταγμένον, habet c.)

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 2. ἐμπίσι] Ἕτερον b) κώνωψ ἐμπίδος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα c) καὶ ἐμπίδα, ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν γνώμην ἔχειν τὰς d) ἐμπίδας κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν ἢ κατ' οὐροπύγιον. G.) In V. altero legitur sic: Ἐμπίσι] Ἐμπὶς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ κώνωψ εἶδος ζωδίου

Pag. 314. l. 7. κοτυληδόνι] Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολύποδος πλεκτάναι. V.

Pag. 315. l. 16. ἰσχὺν] Γρφ. ἀλκήν. G.

Pag. 317. l. 12. ἀθάνατος] Ἔῤῥ' ἐς μυίας, βωμολόχε. G.

Ead. l. 14. πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ] Ὥσπερ ἡ περὶ τοῦ e) τοῖς ἐγκωμίοις περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται τοῦ δήγματος λιπαρῶς, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς οὐκ ἀπόσχῃ, βωμολόχε, οὐδέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώπτειν ἐς ἄνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἐς μυίας f). V.

Pag. 319. l. 1. ἐρεσχελοῦσα] Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔριν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν. V.

Ead. l. 19. ταρβεῖν] φοβεῖσθαι. V.

---

b) ἕτερον] Ἕτερος C. Sed vulgatum praestat. *Reitz.*
c) κώνωπα] „Κώνωπας καὶ ἐμπίδας Edita. Mutavit *Solanus*."
d) τὰς] In prioribus erat τούς. Locus est Nubb. v. 157. ed. *Reis. Lehm.*
e) περὶ τοῦ] Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. *Solan.*
f) ἐς μυίας] Quid exciderit, facile ex scholio praemisso perspicies. *Solan.*

ADNOTATIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. *῎Ανοδον*) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro *ἄνοδον*, *ἄνοδος* legitur. Forsan *ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα*, vel *ἡ ἄνοδος γ. κ. τ.* nam c. 2. *οὐδὲν ἐδέησέ μοι*, inquit, *πρὸς τὴν ἄνοδον*. Solan. Erunt, qui *ἄνοδος* ex O. praeferant, ut nexus sit, *ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο*, tumque comma post *ἄνοδος* tollendum. Nec displicet. Nam *ἄνοδος* tum substantive valebit *adscensus*. Infra de Luct. c. 2. f. variatur in *τῆς ἀνόδου* et *τῆς ἄνω ὁδοῦ*, quod tamen eodem redit. Reitz. Alia tentamina legeris in Varr. Lett. Mihi vero nihil videtur corrupti in loco vulgato inesse. *῎Ανοδος* dicitur *ἡ ἀκρόπολις ἡ τοῦ Διὸς* convenienter cum versu illo Homerico accommodato: *ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ᾽ ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα*. Vid. infra cap. 22. Nec opus erat *ἄν*, quod haud raro *Lucianus* supplendum lectoris menti relinquit. Formulam sequentem, maxime quod ad vocabulum *εὔζωνος* attinet, repetit *Fritzschius* Quaest. p. 170. e *Thucyd.* II, 97. nec non locum similem Rhetor. Praec. c. 5. Ceterum idem *Fritzschius* in ipsa Icaromenippi editione, quae nunc demum, postquam magna jam hujus Tomi pars absoluta est, in manus meas venit, *Solani* conjecturam secutus est; quod ut mihi non placet, ita laetor, quod de auctore libelli paene ad verbum mecum consentit. Lehm.

Ead. l. 8. *Σταδίους τινὰς*) Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: *πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος*. *Etenim jamdudum te sequens audio soles et lunas, et ridicula illa, stadia quaedam et parasangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur *σταθμοὺς*, mansiones. Sed *στάδιοι* et *παρασάγγαι* rectius junguntur, quam *σταθμοὶ* et *παρασάγγαι*. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praesertim silentibus veteribus libris. Graev. *Σταθμούς τινας καὶ παρασάγγας*) Ad hunc locum *ὁ πάνυ Graevius* adnotavit, rectius jungi *σταδίους* et *παρασάγγας*. Moveret me viri eruditissimi aucto-

ritas, ut in eandem cum ipso sententiam condescenderem, nisi σταθμοὺς saepe alibi cum παρασάγγας junctos offendissem apud Graecos. Frequentissime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab *Luciano* haec duo juncta reperiuntur, sc. in libro de Conscrib. Hist. (c. 24.) τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους· *at vero in descriptione locorum mentiri non parasangas modo, sed totos etiam stathmos. Alex. ab Alex.* Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt parasanga et stathmus: hanc parasangam multi ex triginta conficiunt stadiis, stathmum vero quatuor parasangas paene conficere* etc. Haec in Observatt. Crit. pag. 66. L. Bos.

Ead. l. 10. Διαέρια) Conf. supra De Saltat. c. 42. f. Solan.

Ead. l. 13. Καθάπερ οἱ Φοίνικες) Nautae peritissimi. *Aratus* de Cynosura Phaenom. v. 40. τῇ δ᾽ ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. Et mox v. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. Gesn.

Pag. 5. l. 2. Κατακοιμηθεὶς) Conf. Gall. c. 6. f. Solan.

Ead. l. 2. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγειν. Marcil. Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, nescio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. Reitz.

Ibid. Ὦ τὰν) Habebat *Par.* Ed. cum *Fl. J. H. S.* etc. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Aristophan.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ᾽ ἐμοῦ· et ibid. 377. Ὦ τᾶν· ἐγώ σοι τοῦτ᾽ ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi et longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Aristoph.* locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in *Luciani* Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. Hag. et *Aesop.* F. IX. Reitz. Vid. supra Scholiast. ad Gall. c. 27. ibique nott. Lehm.

Ead. l. 5. Διοπετὴς) Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9. διϊπετές· idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. *Π,* 174. etc. Reitz.

Ibid. Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ) *Davisius* ad *Cic.* de Nat. Deorum I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, et ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed *Luciani* vulgatam sic defendit *Th. Wopkens* in Lectt. Tull. p. 124. *Equidem hanc styli abundantiam ex ipso Luciano aliisque cujuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV. c.* 18. qui ad honestatem aliud

adjungant, quod ex eodem genere non sit. *Min. Fel. Oct.* c. 16. Dicam equidem, ut potero, pro viribus. *Quo praeter alia hunc locum contulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII. p.* 18. *μάλιστα εὑρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul I. Cor. IV,* 47. (leg. XV, 47.) *ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός.* (Sic etiam ibi editum; at in Epist. *Pauli* legas *χοϊκός.*) Plura exempla Latina vid. ap. eund. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. cap. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum, adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Interim concedo, nihil in *Luciano* mutandum: nam et supra Imag. l. c. c. 9. *ἐξ οὐρανοῦ* additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: *καὶ διϊπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο.* Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20. m. *τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι,* quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud *ἥκω καὶ κατέρχομαι,* ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. *Aeschylum* traducit. Sed Scholiastes defendit. Reitz. *Διοπετὴς*, epitheton regum et heroum Homericum, quum h. l, opponatur sequentibus *γεννητὸς καὶ ἐπίγειος·* nec cum *Davisio* in verbis *ἐξ οὐρανοῦ* de glossemate, neque adeo cum *Wopkensio*, vel *Reitzio*, de pleonasmo cogitandum. Lehm.

Ead. l. 14. *Οὐρανιώνων*) *Οὐρανίων* hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A, 570. et passim: nam quia addit, se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. Reitz.

Pag. 5. l. 4. *Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα*) *Benedictus: celeres erant sine cera pennae.* At nulli bono istae celeres. Itaque *Erasmus: citra ullam ceram erant pennae.* Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae* vel *pennae volatiles.* Sic mox cap. 10. *Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας,* imperfecte *summis pennis.* Vide ad 1. Ver. Hist. c. 13. Gron. In Icaromenippo inducit *Lucianus* Menippum narrantem, quamadmodum iter per nubes et sidera fecerit, et ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam *ἐν τοῖς ἄστροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν·* rogantique, num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus*, *quippe qui alas cera allitas gesserit, si-*

mulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum alis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* Ad id non est ἀκήρατος, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum significat *integer, sincerus, inviolatus.* Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significentur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. *Κηρόω, cera illino*: inde κηρωτὸς, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, et tota antithesi, quam facit Menippus suas inter et Icari alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probetur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictionum Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. Jens. Ἀκήρωτα recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. Solan. Ἀκήρωτα optime *Jens.* conjecerat, et paruissem sic emendanti, etsi vel in nulla Ed. invenissem. Jam vero, quia *J.* et *V.* 2. ἀκήρωτα habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili est, neque *Gronovius* veram lectionem vidit, quae tamen in ipsa, quam incusat, versione latebat. Quod autem *Jens.* addit, frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρατος distinguit, dicens: ἀκήρατος, ἄφθαρτος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀκήν. Nec jam dubitabis, quin vox sit proba. Reitz.

Ead. l. 10. *Δίειμι*) Mirabar, nullam edd. διέξειμι habere, quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo ignorat. Reitz. Cf. certe Necyom. c. 3. Lehm.

Ead. l. 11. *Μετέωρός εἰμι*) Confer supra ad Jov. Trag. cap. 4. Reitz.

Ead. l. 13. *Με περιΐδῃς*) Usum talium formularum in precibus declaramus ad Philopatr. c. 3. pr. Gesn.

Ead. l. 14. *Ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημένον*) *Const. Porphyr.* de Leone Armenio l. 15. ὡς σκιὰ τῷ ἀνδριάντι εἵπετο ἀληθῶς καὶ ὅλως ἤρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὤτων, ὥςπερ τι κεραμοῦν ἀγγεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo *Libanium* Epist. 559. ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγείων (leg. ὤτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἴδοις ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὸς τὸν ἀεὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τρεπόμενον. I. I. Wetst.

Pag 6. l. 2. *Πλούτους*) Pluralis hic rarior aliquanto, Nostro tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c. 45. et *Diod. Sic.* I. cap. 71. *καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.* Reitz.

Ead. l. 3. *Καταφρονήσας — ἐπειρώμην*) Verba haec Menippi non assecuti sunt *Erasmus* et *Salmuriensis* interpres, cum *καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην,* interpretantur: *Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emicare, et ad universi naturam suspicere sum conatus.* *Ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν,* non est *adjecto animo ad ea, quae sunt vere bona;* sed haec significant cum praecedentibus *καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, et earum rerum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, et universum respicere studui.* *Ἀσχολία* saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur et abducitur a negotio et re quadam. Graev.

Ead. l. 4. *Σπουδαίων*) Forsan *χυδαίων*. Guyet. Quid *Guyetus* sibi velit, *χυδαίων futilium* corrigens, non intelligo: nam cum paullo ante de futilibus dixerit *Lucianus,* jam sermonem ad opposita convertit, adeoque jam *utilia,* non *futilia* quaerit; quare vulgata sese omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, *σπουδαῖος* non solum de homine dici, uti ap. *Isocr.* Or. ad Demon. pr. *τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ᾽ ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν·* sed et de rebus *bonis,* et *magni momenti,* i. e. cura nostra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V, 4, 15. *ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων.* Rursus *Isocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. post pr. *ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι πέφυκε.* Ut sexcenta alia exempla omittam Reitz.

Ead. l. 6. *Καί μοι ἐνταῦθα — ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ*) In his verbis *Dan. Wyttenbach.* ad *Platon.* Phaedon. p. 205. imitationem invenit *Xenophontis* Memorabb. I, 1, 11. Callidius multo ac verius *Wielandius* monet universam hanc narrationem e Menippi maxime *τοῦ σπουδογελοίου*, non ex ipsius Luciani, persona et ingenio esse judicandam. Lehm.

Ead. l. 11. *Ὡς ἔτυχε*) *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. Reitz.

Pag. 7. l. 5. *Σκυθρωπότητι*) Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab *Luciano* exagitari philosophos, vid. si lubet, *J. Elsner.* Observatt. ad *Ev. Matth.* VI, 16. ubi hoc aliaque *Luciani* advocat. Reitz.

Ead. l. 6. Ὑψαγόραι) *Hom.* Od. A, 385. Solan.

Ead. l. 10. Μετεωρολέσχης) *Aristoph.* in Nubibus passim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, v. 225. cum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον· et paullo post, Ἐξεῦρον ὀρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα etc. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad v. 330. Reitz.

Pag. 8. l. 5. Τὰ αὐτὰ) *Xenoph.* Ἀπομν. I. pag. 413. 35. οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento et *Lactantius* III, 28. (*Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, sibique saepe contraria disserentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.*) Solan.

Ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) *Hom.* Il. E, 442. Adde supra Hermot. c. 5. Solan. *Gesnerus* ἑρπομένων legit. Sed vid. Addenda. Reitz.

Ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis *stadium*, an ὁπόσα στάδια quaesivit *Solanus?* cum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X, 4. etc. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis et ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Evang. Luc.* XXIV, 13. *Joan.* VI, 19. et passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπέχει γὰρ σταδίους — τετρακοσίους. *Nostrum* supra 1. Ver. Hist. c. 3. pr. σταδίους τρεῖς. Et 31. f. στάδιοι διακόσιοι etc. Reitz. In recenti memoria, si opus fuit, esse poterat exemplum statim ab initio hujus libelli, τρισχίλιοι στάδιοι. Lehm.

Pag. 9. l. 10. Μύδρον) Vide *Plutarch.* 295. 1. et 1639. 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. Solan.

Ead. l. 11. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Ms. Reg. 2955. et Ed. *Flor. Bip.*

Ead. l. 13. Τὸ ποτὸν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. Reitz.

Ead. l. 15. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. Guyet. Adscripserat margini *Bas.* vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10. pr. et 31. f. Recte cepit ellipsin *Guyet.* et eodem redit, χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ Ὕπατα. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z, 47. ἐν ἀφνειοῦ πατρός. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel εἰς hic genitivum regere. Reitz. Cf. Conviv. s. Lapith. c. 22. Philops. c. 25. Omnino vid. *L. Bos* Ellipss. p. 342. *Schäf.* Lehm.

Pag. 11. l. 1. *Καὶ τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν διαλεγομένων κατεγίγνωσκον*) Interpres: *eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent.* *Αὐτῶν* delendum videtur, si Graece locutus est *Lucianus,* utì semper accurate et emendate locutus est. In Ms. est *αὐτόν*· quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, *Erasmum,* quem sequitur *Benedictus,* legisse *αὐτοῦ,* quod omnino requiritur. GRON.

Ibid. *Αὐτοῦ*) Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum *Gronov.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum *αὐτῶν*. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, et falsam interim semper retinere? REITZ.

Ead. l. 3. *Πόλεμον*) De hoc fusius ad Quom. Hist. Conscr. c. 2. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ὅπου*) Pro *cum, quandoquidem*, Nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad Amor. c. 20. f. Tim. §. 2. Deor. Dial. XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde *Herodian.* II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi* pro *quandoquidem. Horat.* 2. Od. XIII, 33. *Quid mirum? UBI illis carminibue stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. REITZ.

Eadem. l. 5. *Κυνῶν*) Socrates; vide Vit. Auct. c. 16. et quae ibi annotata sunt. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἐπόμνυντο*) Conf. Vit. Auct. c. 16. REITZ.

Ead. l. 15. *Οἱ τῆς συμπάσης*) Sic optime L. et *B.* 2. In reliquis *οἳ* prave legitur. SOLAN.

Pag. 12. l. 2. *Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας* etc.) Sic etiam infra Quom. Hist. Conscr. (c. 4.) *μήδ᾽ ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφεροίμην.* In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod *κωμικὸν* dixerit, non vero *τραγικόν*. Nam *δορυφόροι* sunt Regum, Dynastarum, et Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, et cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, et ideo *Plautus* iu Amphitryone Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia,
Reges quo veniant et Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet,
Faciam, ut commixta sit tragicomoedia.

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, et illud *καταχρηστικῶς* Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe

inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. PALM. Bene monuit *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: „*Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse *Lucianum* κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum etc. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, et tandem censet, *Lucianum* hic potius καταχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud *Ael.* Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *personae mutae* vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiastes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit *Lucianus*, philosophos quosdam assimilare Deos *personis mutis*, qui censent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, sed quietos se tenere, audientes et videntes omnia, quae ab hominibus peragantur." Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam supra in Quom. Hist. c. 4. ibique ad *Spanh.* remisimus, qui ad *Aristoph.* Ran. 944. multis id agit. REITZ.

Ead. l. 8. Ἠΰγενείοις) Alibi εὐγένειος scribitur, ut Jov. Trag. c. 26. quod et hic reponendum censeo; nisi forsan apud Comicum ita exstiterit. SOLAN. Licet supra Jov. Conf. (imo Trag.) c. 26. m. aliter scribatur, hic tamen ἠΰγ. servo, quia Homericum aeque ac ὑψιβρ. V. Il. Σ, 318. REITZ.

Ead. l. 12. Ἕτερος δέ με θυμὸς) *Homer.* Od. I, 302. SOLAN.

Ead. l. 17. Αἴσωπος) Hinc liquido patet, ignotam *Luciano* fabulam de aëriis Aesopi conditoribus, quam in ejus vita a *Planude* conficta habemus: ea enim potius usus fuisset, quam istis. Fabula aquilae et scarabaei, quam tangit, adhuc exstat apud *Aesopum* nostrum secunda. Ubi autem camelus coelum ipsum petat, nulla hodie apud *Aesopum*, qui circumfertur, exstat; sed tum ex hoc *Luciani* loco, tum ex *Avieno* et *Babria* exstitisse satis constat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Add et *Scholiastae* testimonium eandem laudantis. SOLAN. Adpinxerat orae *Hemsterh.* videndum *Aristophan.* Pac. 128. et *Kusteri* not. Ms. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis

inseruerit, *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, et linguam non spectante, volo. Reitz.

Ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph. Εἰρ.* v. 128. seqq. ubi Trygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam adimit Jupiter. Gens. Quod vulgatam scribendi rationem ἀετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις, commate modo transposito, sic refingere placuit: ἀετοῖς καὶ κανθάροις, ἐνίοτε καὶ καμήλοις· nemo id temere moleste feret, qui contulerit, quae ad Charon. c. 15. monui Tom. III. p. 461. Vult Icaromenippus noster: *aquilis et scarabaeis, et,* (quod magis etiam mireris) *nonnunquam etiam camelis.* Et sic fere verterunt *Belinus* et *Wielandius*, sive sensu quodam suo ducti, sive *Erasmi* interpretationem, quae et ipsa veram sententiam reddiderat, secuti. Lehm.

Pag. 13. l. 10. Ὑπηρετῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleti,* ὑπερέττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum.* Sed non laboro novandi prurigine. Reitz. Dignus, qui cum toto hoc loco conferatur, est ille *Xenophontis* Anab. I, 5, 3. Lehm.

Ead. l. 11. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Hermot. c. 5. A. Solan.

Ead. l. 15. Κατεπτόμην) Ed. Basil. κατεπτώμην. Infra (cap. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνεπτώμην. Sed legendum videtur κατεπτόμην a κατάπτομαι, et infra ἀνεπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud *Plat.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, κατάπτομαι etc. Guyet. Κατεπτόμην) Sed et κατεπτώμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, et illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid *Lucianus* praetulerit, an utrumque usurparit. Reitz. Consule *Graevium* ad Soloecist. c. 8. *Struv.* Lectt. Luciann. in *Friedemanni* et *Seebodii* Miscell. Crit. Vol. II. Part. II. p. 235. denique *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 581. Lehm.

Pag. 14. l. 6. Ἐπισιτισάμενος) Vertebatur *cibo pastus.* Recte emendavit *Gesnerus viatico sumto.* Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. Reitz.

Ead. l. 9. Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit *Erasmus: plurimum nubium emensus.* Sed ἀποσπᾶν est avellere

avertere. Forte legendum ἀναπτὰς, hoc est, quod volebat *Erasmus*: *cum supra plures nubes evolassem*. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δώματ᾽ ἐς αἰγιόχοιο Διὸς, *me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum*. Graev. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid hac facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere: *cum plurimum e nubibus attraxissem*, atque nimia uviditate gravarer. Gron. *Πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας*) Hanc lectionem satis tuetur ipse *Lucianus*, apud quem in Dearum judicio XX. c. 5. Mercurius, *᾽Αλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων*. Ad eum locum *Graevius* hunc ex Icaromenippo, et alium ex Dialog. Marin. XX. Thetidis et Doridis c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, *᾽Επειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν*. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, et in Dearum judicio πολὺ ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, et ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet *Noster* in de Domo c. 12. καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emensus*, cum debuerit, *plurimum spatii praeter*, sive *ultra nubes emensus*; vel, *longo intervallo nubibus post me relictis*; vel, *cum jam plurimum a nubibus recesseram*. Jam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui jam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσάσας est omnino, *jam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse*. Sed et locus in Dearum judicio male vulgo dispungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, *jam emensum esse astra* (nam ea versio ibi tolerari potest) et *longe ea esse praetergressum*. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra jam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequentibus, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμὲν, *et prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ *se*, h. e. ἑαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita et *abstrahere* sumit *Cicero* III. de Or. 36. *Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conspectu paene omnium* abstraxit. Jens.

Ibid. *Ἀποσπάσας*) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit *Steph.* in Thes. hac significatione notatu digna attulit *Hemsterh.* ad Deor. Dial. XX. (Vol. II. p. 556. sq. h. Ed.) ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tetigit *Jensius*, et versio *Gesneri* verum sensum *Luciani* est adsecuta. *Solan.* adscripserat, conferendum infra De Dom. c. 12. Ibi similiter est, *καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι.* Item Dial. Marin. XII. Et Contempll. cap. 21. Reitz.

Ead. l. 14. *Τὴν τῶν ἱπποπόλων*) Hic Dialogus est Homericus cento. *Τὴν τῶν ἱπποπώλων.* Ex Iliad. v. Bourd. *Ἱπποπώλων*) An *ἱπποπόλων* legendum, ut *αἰπόλων*; Placet. Guyet. *Ἱπποπόλων Θρηκῶν*) Ex Iliad. N. v. 4. non *ἱπποπώλων*, ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus. Graev. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur *ἱπποπώλων.* Nos ex *Homero*, et *Nostro* ipso Quom. Hist. Conscr. c. 49. veram scripturam restituimus. Solan. *Hom.* Il. N, 4. *Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν.* Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidisse, qui tamen *Homerum* consuluit. Reitz.

Ibid. *Τὴν Θρηκῶν* — *τὴν Μυσῶν*) Omisit *αἶαν*, sive *γῆν*, quod *Homerus* l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic *Long.* Past. L. 2. p. 63. (al. 47.) *ἐλθόντες εἰς τὴν ἑαυτῶν.* Adde *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II, 3, 6. Et *L. Bos* de Ellipsi. Reitz.

Pag. 15. l. 12. *Δόκει*) Haud immerito *Fl.* contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem *δόκει* natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam *δοκῶ* legendum arbitror, quod migravit in *δοκεῖ*, deinde in *δόκει.* Et Parisinae interpres *Erasmus* dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar;* unde conjicio, eum *ἐδόκει* legisse, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum *Gesner.* servavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2. pr. *αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει·* et cap. 1. *μὴ δόκει τοῦτο* etc. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud *ὥςτε κατακύψας*, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim adcurate narraret, qui visa prius enumeret (- aret), dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si *ὥςτε* pro *cum, quando*, accipias, recte postponitur *κατακύψας*, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum *ὡς* pro *ὥςτε* legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inve-

niantur. Reitz. In *Bas.* 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν. Bip. Itidem in *Bas.* 3. Verum nec magna est harum per se solarum auctoritas, et facile quavis mutatione supersedetur. Lehm.

Pag. 16 l. 1. Ῥοδίων κολοσσὸν) Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 23. Ver. Hist. I. c. 18. et Jov. Trag. c. 11. Solan.

Ead. l. 5. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. et Ed. *Fl.* ut Bis Acc. c. 1. Sed nihil muto. Solan. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1. τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde conjicias, et hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. Reitz.

Ead. l. 9. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.) Jam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16. med. Conf. 2. Ver. Hist. c. 35. Adde *Eurip.* Ἱκετ. 700. et 722. Et *Long.* Past. II. p. 52. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. Reitz.

Ead. l. 10. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim *Homerus.* Bourd. *Homer.* Od. *Λ,* 308. Solan.

Ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. (lib. IX.) 357. Solan.

Pag. 17. l. 9. Σοφὸς) Φυσικὸς O. etiam hic habet. De Empedocle vid. Diall. Mortt. XX. et notas. Solan.

Ead. l. 13. Οὔτις τοι etc.) *Homer.* Odyss. *Π,* 187. Solan.

Ead. l. 15. Φέρων ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae *Hemst.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. quae nondum legeram, cum illa notarem; alioqui jam tum eo remisissem lectorem. Reitz.

Ead. l. 16. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio assereret, de luna delapsum Emped. Vid. *Diogen. Laërt.* p. 231. C. Solan.

Pag. 18. l. 2. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. Bourd.

Ead. l. 5. *Καταπτῶμαι*) Vid. supra ad pr. c. 11. monentem *Guyetum*, et suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *J.* legendum. Sed quia et *πετάομαι* — *ῶμαι* pro *volare* aeque dicitur ac *πέτομαι*, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* et *πτῶμαι* poëticum potius dicant, et *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω expando*, distinguatur: quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas *τῷ πετῶμαι* et *πετάομαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* et *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* *πετόμενοι* ait, non *πετώμενοι*, de Animal. incessu cap. 10. pr. iterum f. et c. praeced item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV, 7. *ἀετῷ πετωμένῳ*· et VIII, 13. *ἀγγέλου πετωμένου* etc. Reitz. Scribendum sane cum Ed. *Junt* et Cod. *Poli* *κατάπτωμαι*, i. e. forma syncopata pro *καταπέτωμαι*. Male infra cap. 19. vulgo *ἀνεπτώμην* scribebatur pro eo, quod Cod. 3011. suppeditat, *ἀνεπτόμην*. Cf. supra c. 11. in. *κατεπτόμην*, et quae ibi sunt dicta in Adnot. Lehm.

Ead. l. 6. *Καπνοδόχης*) *Καπνοδόκης* *Th. Mag.* male. Solan. At vide omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 307. Lehm.

Ead. l. 10. *Μὰ Δί'*) Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. Guyet. *Jens.* ad Abdic. cap. 2. sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui et nos ad Gall. c. 11. (ubi exemplis, in quibus *μὰ* adfirmat, addere potuissem ejusdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; et sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* jurgendo; ut sedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum *Guyeto* *οὐ* insero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἦν μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* apud *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi ne?* IMMO *apud libertum Discum.* Eun. III, 5, 6. Reitz.

Ibid. *Τὴν ἀχλὺν*) *Serv.* ad finem 2. Aeneid. v. 604. de hac nebula. *Aeschylus* Sept. adv. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est Il. E, 127.) Bourd. Cf. etiam Charon. c. 7. ubi idem *Homeri* locus simili ratione perstringitur. Lehm.

Ead. l. 13. *Δεήσῃ*) Eodem redibit, utrum Florentinae *δεήσει* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι*· utrum autem *δεήσῃ* retineas. Supra de Salt. cap. 3. pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει.* Infra Dial. Mer. 2. a. m. *οὐδὲν δεήσει.* Sed Tim. c. 48. *οὐδὲν δεήσῃ τῶν — λόγων.* Conf. ad Imag. c. 5. Reitz.

Pag. 19. l. 4. *Καὶ τοῦτό ἐστιν*) Forsan *καὶ τούτῳ*. Guyet. Non rejicerem *τούτῳ*, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens *τοῦτο* per *διὰ τοῦτο*, prosus ita, ut est in 2. Ver. Hist. c. 19. *εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι.* *Alciphr.* III. pag. 392. *τὸ χρυσίον ἀποδρύπτεσθαι, propter aurum lancinari,* ubi tamen *Bergl.* *διὰ* malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc *Luciani* autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. II. c. 55. 68. *καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους.* *Eurip.* Androm. v. 211. — *ταῦτά σοι ἔχθει πόσις, ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. *Ἔκτεινας ἂν τάδ'; an propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, *an occideres istas?* Confer mox cap. 25. *στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια.* Alia similia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* Reitz.

Pag. 20. l. 4. *Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας*) Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo *Theod. Marcil.* ad *Pers.* Bourd.

Ead. l. 12. *Πτολεμαῖον*) Euergeten intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. Solan.

Ead. l. 12. *Λυσιμάχῳ*) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a *Nostro* olim credebam De Salt. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insimulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. Solan.

Ead. l. 14. *Στρατονίκῃ*) Pessime hic, et Calumn. non esse Cred. c. 14. tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit *Lucianus.* Quid enim a persona juvenis illius longius abfuit, quam natus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, periturus haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat *Lucianus,* qui alibi historiam illam fuse narrat. Nisi forte haec a juniore *Luciano* scripta putes. Vide, quae alia

occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me observata sunt ad Pisc. cap. 36. De quodam dictum memini, tantam ejus esse urbanitatem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. Solan.

Ibid. *Τῇ μητρυιᾷ*) In multis Codd. *τῇ μητρὶ*, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17. de Imag. et Conscrib. Hist. *Galen.* lib. de praecognit. *Plut.* *Julian.* Imper. *Val. Max.* Similem refert *Aristaenet.* Epist. 13. l. 1. Bourd.

Ead. l. 15. *Ἀλέξανδρον*) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cujusque uxor Cratesipolis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. Solan. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos et gener. *Plut.* Pelopida extr. p. 297. — 8. *πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπολέσθαι.* Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. Wetst. Adiri jubent *Wielandius* *Diodor. Sic.* XV, 80. *Belinus* *Photii* Bibl. Excerpt. Conon narrat. 50. p. 456. Quod autem hic Alexander plus quinquaginta annis major fuerit iis, qui modo commemorabantur, tribus regibus, id *Wielandius* monet in tali fictione non magis offendere debere, quam quod in cubiculum Ptolemaei introspicere potuerit Menippus. Similia per egregiam illam, quam idem Noster in Charone pinxit, vitae humanae tabulam de rebus historicis et geographicis notarunt passim docti commentatores *Hemsterhusius*, *Palmerius*, *Solanus*. Lehm.

Ead. l. 16. *Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ* etc.) Vellem nos docuisset *Lucianus*, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, et Attalus ille a filio veneno sublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, et plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coelite egregia inter patrem et filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam aetate duxerat, et ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. Palm. *Plut.* Demetrio p. 895. A. de Phila: *ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἔπειθεν ὁ πατὴρ, οὐκ οὖσαν αὐτῷ καθ᾽ ὥραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν· ἀπροθύμως δ᾽ ἔχοντι* etc. quod *Luciano* suspicionem praebere potuit. Non obstat aetas potuit enim Antiocho jam cognita fuisse, cum esset ju-

nior: et quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho juvencula videri. I. I. Wetst.

Ead. l. 16. *Ἀττάλῳ*) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. *Strab.* XIII. *Appian.* Solan.

Pag. 21. l. 1. *Ἀρσάκην*) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. Solan.

Ibid. *Γύναιον*) Uxorem, an pellicem? Guyet.

Ead. l. 3. *Σπαρτῖνος*) Hic mihi prorsus ignotus. Solan.

Ead. l. 11. *Ἑρμόδωρον*) Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonio assignatum. Vid. Eunuch. cap. 3. et Notas. Solan.

Ead. l. 13. *Ἀγαθοκλέα*) Diversus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a *Nostro* memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Demonact. c. 29. Solan.

Ead. l. 14. *Κλεινίαν*) Ignotus hic mihi, uti et sequens *Herophilus.* Solan.

Pag. 22. l. 2. *Ἀπαιτοῦντας*) Forsan *ἀπατῶντας*, aut *ἐπαιτῶντας*. Solan. Voluit posteriore loco haud dubie *ἐπαιτοῦντας*· idque et mihi, ut cum loco Charonis c. 15. in. maxime conveniens, valde probaretur, si vel variarent h. l. in aliquam partem libri nostri, vel omnino necessitas corrigendi urgeret. Quod tamen non ita est. Nam bene apud Athenienses, qui per hunc librum potissimum respiciuntur, conjuncti fingi poterant *οἱ δανείζοντες, foeneratores*, et *οἱ ἀπαιτοῦντες, exactores locatarum pecuniarum.* Cf. Hermot. cap. 18. Non tamen hoc satisfecit *Fritzschio*, qui, omnino cum *Solano* faciens, e loco Charonis *προσαιτοῦντας* conjicit in Praefat. ad Ed. Alex. etc. p. XXX. Lehm.

Ead. l. 5. *Οὐ τὴν τυχοῦσαν*) Sic supra Eun. cap. 11. *οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν.* Et Pisc. cap. 17. *οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις*, ubi et alia addidimus. Addi etiam posset *Alciphr.* III. Epist. 59. *οὐχ ὁ τυχών, non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil est opus. Reitz.

Ead. l. 10. *Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι*) *Erasmus*: *ubi erant convivia*: cum sit, *alibi erant convivia.* Sic *Aristoteles* in Oeconomico quater usus est *οὗ* pro *alibi.* Graev.

Ibid. *Εἰλαπίναι*) *Homer.* Il. *Σ*, 94. Solan. Imo est versus 491. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἐν γειτόνων*) Hoc verum esse, vid. supra c. 8. pr. Reitz.

Pag. 23. l. 2. *Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο*) Vide Anachars. cap. 38. etc. et Demonact. c. 46. Solan.

Pag. 24. l. 1. Ἄχρις ἂν) *Th. Mag. Thucydidem* semper ἄχρι, non ἄχρις dicere notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἀπ. legendum? Reitz. Vix digna, quae respiciatur, conjectura. Ἀπᾴδοντες h. l. necessarium erat vel ob illam, quam modo legeramus, vitae humanae ἀναρμοστίαν, et ob ea quae deinceps sequebantur, τὰ ἀπῳδά. Eleganter etiam adhibitum verbum de iis, qui confusam et incompositam cantilenam decantant ita, ut voces inter se vel maxime dissonent. Lehm.

Ead. l. 2. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. Guyet.

Ead. l. 9. Οἰνόην) Ad Marathonem urbs. *Meurs.* Solan.

Ead. l. 10. Ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus Edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. Gron. Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV, 56. V. etiam *Gron.* not. Solan.

Pag. 25. l. 1. Εἶτα τὴν Κυνοσουρίαν etc.) Prima verba interpretatur *Erasmus* supine et aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis et nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare et legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos et Laconas semper controversa *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus et Laconum cecidit, historia nota est ex *Strabone* lib. VIII. ex *Herodoto* lib. I. *Plutarcho* in parallelis, et aliis. Palm. Κυνουρίαν) Recte emendasse *Palmerium* Κυνουρίαν, adfirmat *Duker.* ad *Thucyd.* IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten *Luciani*, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνουργίας, alii Κυνοσουρίας, Quare et hic vulgatum ejeci Reitz.

Ead. l. 3. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V, 40. et seqq. V. etiam Charon. c. 24. Solan. Vide potius *Herodot.* I, 82. et quos alios hujus rei testes collegerunt Commentatores ad Charon. c. 24. Tom. III. p. 477. sq. Hoc *Thucydidis* loco leviuscule inspecto erravit graviter *Solanus* de Mantineensi pugna cogitans, siquidem eam volebat, in qua Epaminondas cecidit. Turpius etiam hunc errorem repetiit *Gehrichius.* Lehm.

Ead. l. 6. Ἂν ἐγέλων) Vertitur vulgo *ridebam:* mallem *risissem.* De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tox. c. 34. Et hic quidem tres ob caussas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur; denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis.* Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est, *si quem videre potuissem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam risisse, versionem non attigi. Reitz. Hallucinatur *Reitzius.* Ἂν ἐγέλων — quae vera est lectio: cf. Somn. c. 2. Ver. Hist. II, 20. ibiq. not. — est, *ridebam* (notione repetitae actionis) et εἴ τινα εἴποιμι, *si quem videbam,* h. e. *quoties* videbam. Totusque locus, syntactice spectatus, simillimus est illi c 16 καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ etc. Cernere autem hos annulos, quin etiam numerare, potuit Menippus non minus certe, quam omnia ea, quae supra capp. 15. et 16. idem sibi visa tradidit. Nihil ineptius, quam talia ad amussim metiri. In Codicibus autem particulam ἂν facile nec raro cum sequente verbo compositam reperiri, acute inter alios *Jacobsius* vidit ad Hermot. c. 3. et 29. Lehm.

Ead. l. 6. Πάγγαιον) V. *Xenoph.* p. 324. 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγκαίῳ. *Eurip.* PII. p. 477. C. et *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. Solan.

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26. et infra cap. 27. Reitz.

Pag. 26. l. 3. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐῴκ.) Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ὀπὴ, et mox ἀνεπτόμην δῶματ᾽ εἰς Αἰγιόχοιο Διός. Graev.

Ead. l. 9. Διασείσας ἐμαυτὸν) Et pro *concutere, agitare,* et pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat *Jac. Elsner.* ad Evang. *Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc *Luciani* aliorumque exemplis illustratur. Reitz.

Ead. l. 9. Ἀνεπτώμην) Ἀνεπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμην, κατεπτόμην supra. Guyet. Confer supra notata ad cap. 13. et 11. Reitz.

Ead. l. 10. Δώματα) *Hesiod.* 1. Oper. Bourd. *Homer.* Iliad. A, 222. Solan.

Pag. 27. l. 6. Φιλοσόφων) Lege omnino *Plut.* de Luna, 1696. 1727. Solan.

Ead. l. 9. *Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος*) Verte, *dividua, aut utrinque turgida,* i. e. aequa portione divisa; aut major dimidia, minor plena. SOLAN.

Ead. l. 13. *Φασί μοι*) In Flor. Cod. *φασί μου.* Caetera Homerica sunt. BOURD.

Ead. l. 14. *Παρὰ γὰρ ἡλίου*) *Παρᾶ γοῦν ἡλίου.* MARCIL.

Ead. l. 15. *Προαιρούμενοι*) Et hoc deesse in O. sed admodum dubie, notarat *Solanus.* At cum necessario adsit in Edd. nihil me movet ista suspicio. REITZ.

Ead. l. 17. *Λίθον*) V. *Xen.* Ed. *Bas.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celsum V. 238, 2. *Diog. Laërt.* pag. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 15. B. et *Suid.* SOLAN.

Pag. 28. l. 6. *'Επὶ τῆς σκηνῆς*) An *ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post scenam.* Placet. GUYET. *'Επὶ τῆς σκηνῆς*) Sic *Chrysost.* *'Ομ. κ', 'Αντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἐδόκει βασιλέα βλέπειν,* de Elia. SOLAN. Placet mirifice quantum ad sententiam, quod *Erasmus* dedit, *in operto:* sed quomodo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consulere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur *ὑπὸ τῆς σκηνῆς.* Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, et intus turpis. GESN. *Erasmi* versionem nollem normae esse lectionum conjectandarum, utpote nimium passim juvenilem. Mox enim idem verba, *οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι,* reddens: *At illis pro nihilo est,* cogitavit, ni fallor, de voce *ἀνιῶσι.* neque necesse est suspicari, sic eum vere legisse. Et h. l. ille sensum quendam suum, non auctoris mentem, videtur secutus, vertisse. Nec male ipse *Gesnerus* vulgatum defendit. Simillimam vide comparationem Necyom. c. 16. LEHM.

Pag. 29. l. 3. *'Εν περιπάτῳ*) Adleverat orae Ed. *Graev. Hemsterhusius,* adeundem *Ez. Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas v. 973. Ibi autem *Aristoph. 'Επυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοισι μικροῖς, concisis disputationibus, et verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „*Περιπάτων* voce infra quoque utitur v. 984. *Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re.*" Ubi Scholiastes: *περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque* h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. et P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia, quando *περίπατοι* pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia *διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ* dicuntur, et Academia additur. REITZ.

Ead. l. 4. *Πρὸς αὐτῶν*) Non opus esse *παρ'* cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic *πρὸς ἡμῶν* Timon. c. 9. f. ibid. c. 5. 15. et 25. Reitz.

Ead. l. 5. *Ἔσται ταῦτα*) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22. f. *ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ.* Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32· *μηδὲ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐρασιοῦ.* Ubi *εἴη* pro *fiat, contingat,* similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, et est festinandum. Reitz.

Ead. l. 7. *Ἔνθα μὲν*) *Homer.* Od. *K*, 98. Solan. *Ἔνθα μὲν*) Quia *μὲν* in *Homeri* l. d. est, servavi illud quidem; sed *μοι*, quod marg. *Ald.* exhibet, ad sensum in *Luciano* convenientius duco, si pro *μὲν* substituatur, non addatur, quod versus respueret. Reitz.

Ead. l. 11. *Ἐδόκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι*) *Benedictus: mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus.* Quanto rectius et elegantius *Erasmus: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire.* Notissima formula tam Graeca, quam Latina. Gron.

Pag. 30. l. 3. *Ἔκοπτον — τὴν θύραν*) In *Act. Apost.* XII, 13. est *κρούειν τὴν θύραν*. Sed utrumque dici docet *J. Elsner.* Observ. T. I. p. 411. Plura *Graev.* ad Soloecistam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum januas extrorsum versas, et exeuntem aeque pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 1098. ubi *κόπτων τὴν θύραν* quoque occurrens ita exponit: „*Eumoeris* Ms. in Dictionibus Atticis: *Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ δὲ Ἑλληνικῶς.* Sic *Aristoph.* Acharn. 401. *κόψω τὴν θύραν.* In Concion. vero 982. *κρούσῃς τὴν θύραν, pulsabis januam.*" Reitz.

Ead. l. 7. *Ἅμα*) *Μὲν* hic male esse in Ed. *Par.* notat *Solan.* falso. Nam et haec *ἅμα* cum cett. habet, aeque ac O. Reitz. *Reitzii* suspicor, non *Solani*, esse errorem. Ille enim, quod hic ad praecedentem paginam, ad verba quidem, *καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἄνεμτες ἔτεινον τὴν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ* notaverat, pro vulg. *τὴν* in *Par.* esse *μὲν*, ad hunc plane alienum locum festinando traxisse videtur. Lehm.

Ibid. *Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους*) Vide ineptias interpretum, haec verba, *ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους*, sic vertentium: *Nonnihil enim ipsos turbabat novus et inopinatus adventus meus, et quod nunquam futurum exspectabant, ut omnes homines ad eundem morem*

alati venirent. In qua versione nihil sani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, et ὅσον οὔπω, eleganti idiotismo Graecis significare *jam jam, paulo post*, quod dudum observavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos nonnihil necopinus meus adventus, et quod statim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* GRAEV.

Ead. l. 8. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1. Ver. Hist. c. 8. f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

Ead. l. 11. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

Ead. l. 11. Εἰς ἐμὲ ἀπιδὼν) Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Artic. p. m. 93. ὡς ὅτε εἴσω ἐξέπιπτεν, *cum* (caput ossis) *intro excidit*, i. e. *luxatum est.* Adde 1. Ver. Hist. cap. 26. εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. REITZ.

Ead. l. 12. Τίς πόθεν etc.) *Homer.* Odyss. *A*, 170. etc. SOLAN. Imo vide Od. *A*, 170. *Solani* errorem, ut fit, repetierunt recentiores. LEHM.

Ead. l. 13. Μικροῦ) Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aesop.* Fab. V. ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

Ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐμβεβροντημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβροντημένοι, a Graecis κυρίως adpellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. *Moscop.* καὶ ὁ ἐμβεβροντημένος ὁ ἔξω φρενῶν. *Demosth.* de Coron. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; Hos Latini *attonitos* dicunt. *Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum et corpus et mens stupet. Fit interdum ictu fulminis, interdum morbo;* ἀποπληξίαν *Graeci vocant. Ovid.* Trist. I.

Non aliter stupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, et est vitae nescius ipse suae.

Xenoph. Ἀναβασ. γ. et Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 31. l. 6. Ὦτον — Ἐφιάλτου etc.) *Homer.* X. Odyss. *A*, 307. et seqq. SOLAN. Cf. Charon. c. 1. et quae ibi *Hemsterhusius* de his Aloidis disserit Tom. III. p. 430. sq. Mox ἐπὶ ξενίᾳ legitur consentientibus omnibus libris, ut Ver. Hist. I, 29. ubi tamen duo Codd. Pariss. male ἐπὶ ξενίας, et Ver. Hist. II, 36. ubi vulgatam lectionem ἐπὶ ξενίαν, vestigia Co-

dicum Pariss. secutus, qui ἐπὶ ξενία exhibent, ad *Luciani* morem scribendi revocavi. Vid. ibi adnot. et praeterea *L. Bos* Ellipss. p. 493. ibique potissimum *Schäfer.* qui contra *Bosium* monet, ξενίᾳ a Substantivo ξενία, non ab Adjectivo ξένιος, suppleto τραπέζῃ, esse repetendum. LEHM.

Ead. l. 14. Ὑμῶν) Lege ἡμῶν· narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN. Ὑμῶν vel ob variationem narrationis praeferendum. Omnino de hoc orationis habitu subtiliter agit *Fritzschius* Quaestst. p. 140. et de h. l. pag. sq. LEHM.

Ead. l. 16. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuam tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. SOLAN.

Ead. l. 17. Τὰ Διάσια) Conf. supra Tim. cap. 7. ibique notata ab *Solano* et ab *Hemsterhusio.* REITZ.

Pag. 32. l. 1. Τὸ Ὀλύμπιον) Ναὸν scilicet. GUYET. Aegre ναὸς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina sacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis templum,* τὸ Ἀνάκειον *Castoris* et *Pollucis;* de quo vid. *Hemsterh.* ad Timon. c. 10. REITZ.

Ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce *Meurs.* Athen. Att. I, 60. etc. (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. et *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem scribitur Ὀλύμπιον et Ὀλυμπιεῖον. A Perseo inchoatum. *Liv.* XL, 20. SOLAN. *Livii* locus est libri XLI. cap. 20. LEHM.

Ead. l. 2. Δωδώνῃ) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

Ead. l. 6. Παίζεις ἔχων) Παίζεις ἑκὼν inveniebam in *Par.* quod *Solanus* non animadverterat. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20. quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud *Alciphr.* I. Epist. 1. f. ἀπηνεγκάμεθα γαμηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον *ΕΧΕΙΝ* τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. *Noster.* Tox. c. 45. δός μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα *ΕΧΕΙΝ.* *Hesiod.* Ἐργ. v. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἑκὼν haberent, suspenso pede irem in mutando; nam et sic in *Liban* sine varietate, Epist. XIV. p. 4. παίζεις ἑκὼν, *sponte ludis.* REITZ. De voce ἔχων vid. *Ruhnken.* ad Tim. p. 258.

Gregor. Cor. p. 146. Ed. Schäf. et interprr. et *Benj. Weisk.* Pleonasm. Gr. p. 106. sq. LEHM.

Ead. l. 6. *Φιλόκαινον*) Schol. Coll. et *Fl.* Ed. uti sententia necessario postulat. Exsulare itaque jussimus vulgatum *φιλόνεικον*. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῇ *φιλονεικίᾳ*. *Φιλοκαινίαν*, *novarum rerum studium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel *φιλοξενίαν*, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Ead. l. 8. *Πάντα ὅλως ἦν ἐγώ*) Exempla hujus locutionis, quae etiam est in I. Epist. *ad Corinth.* XV, 28. dedit *J. Elsner.* Observ. T. II. p. m. 126. REITZ.

Ead. l. 9. *Μεσταὶ δὲ Διὸς*) *Arat.* v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

Ead. l. 13. *Δυνατὸν*) *Τὸ ἦν* subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

Ead. l. 14. *Ἐν Πειραιῷ*) Vide *Pausan.* p. 160. 16. SOLAN.

Ead. l. 15. *Βενδίδειον*) Dea Thracia Bendis; vide Jov. Trag. c. 8. *Hesychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. pag. 471. et *Procl.* in Tim. I. de festis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* *Ἑλλ. β'.* p. 277. 14. SOLAN.

Ead. l. 16. *Ἀνουβείδιον*) Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forsan quia alias etiam *Ἀνουβίδιον* invenias. Sed *Ἀνουβείδιον* etiam supra Tox. c. 28. REITZ. At illic jam correctum, ut par erat, *Ἀνουβίδειον*. Vid. *Lobeck.* ad *Phryn.* p. 372. et quos laudat *Jacob.* ad Toxar. p. 101. LEHM.

Pag. 33. l. 1. *Ἐπὶ ταῦτα*) *Τούτοις* etiam marg. *A.* 1. Sed quoties ejus lectio consentit cum *Fl.*, suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumtum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

Ead. l. 2. *Ἑκατόμβας παριστᾶσιν*) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe jam laudatus *J. Elsner.* ad *Rom.* XII, 1. Ubi hujus Luciani non est oblitus. REITZ.

Ead. l. 3. *Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν*) De ea phrasi dictum est ad De Sacriff. c. 11. SOLAN.

Ead. l. 6. *Ἄττα*) Etsi *ἅμα* verosimile est, nihil tamen mutavi, quia et alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28. Imag. c. 15. Lexiph. c. 5. Rhet. c. 16. etc. REITZ.

Ead. l. 10. *Καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης*) Cum

vox posterior non possit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexisse *Erasmum: cum ad primam consedisset*, quam *Benedictum: quarum in prima sedens*, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. Gron.

Ead. l. 15. Φῦναι) Facile nunc renuntio ei, quam in Addendis ad Tom. IV. Hermot. c. 63. et 65. et Scyth. c. 4. minus circumspecte contra *Guil. Dindorfii* emendationes tueri conatus eram, scripturae δύναι et διεκδύναι, quippe tum privatis literis ab ipso *Dindorfio* acerbius, quam ex re erat, notatus, tum a *Schäfero* palam in Comment. ad *Demosth.* Tom. I. p. 238. ea, quae huic viro prope singularis est, humanitate, nec tamen eo minus graviter, monitus. Ceterum constanter in omnibus libris, ut h. l., ita etiam Lexiph. c. 25. δῦναι et Pro Imagg. c. 16. ἀναδῦναι scriptum reperitur. Lehm.

Pag. 34. l. 2. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Ed. 644. Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, *tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad Plut. 765. et Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam *Spanhem.* qui et *illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, cum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: *ob laetum me coronant nuntium;* quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad Equit. et *Kustero* ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero;* ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι Εὐαγγέλιά σ' ἐν κριβανωτῶν ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, ibique ἀναδῆσαί σε ἀπαγγείλαντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* Reitz. *Coronari Olympia* dixit ad hanc formam *Horat.* Epist. I, 1, 50. *Quis magna coronari contemnat Olympia.* Gesn.

Ead. l. 7. Ἀλλ' ἕτερον) *Homer.* Il. Π, 250. Solan.

Ead. l. 16. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων) *Gell.* L. XI. cap. 5. de Pyrrhoniis loquens scribit: *Nihil decernunt, nihil constituunt.* De his *Cic.* in Lucull. Cogn. De hoc ejusque dubitatione vid. supra Vit. Auct. versus fin. Reitz.

Pag. 35. l. 2. Ἑρμόδωρον) Vide supra c. 16. Solan.

Ead. l. 7. Ἃ δεῖ ποιεῖν) Non absurde Ms. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ πονεῖν. Vulgati ποιεῖν. *Praecepit ventis et tempestatibus, in quibus esset*

elaborandum. Graev. *Tempestates* interpretatus est *Wielandius*, ac si essent coeli (Gewitter), quum sint anni. Latina scilicet inspexerat, non Graeca. Lehm.

Ead. l. 16. *Ἄττιν*) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII. et notam *Solani.* Sed confer not. *Hemst.* qui cf. *Ἄττην* scribi contendit. Ego *Ἄττιν* hic servo, quia sic longe plurimi Codd. et Edd. omnes. Item infra *Ἄττις* Eccl. cap. 9. pr. et alibi. Reitz. Mihi satius videbatur Oxoniensem sequi Codicem, qui *Ἄττην* exhibet, convenienter cum loco Diall. Deor. XII, 1. ubi meam de hujus nominis scriptura sententiam protuli. Lehm.

Ead. l. 16. *Σαβάζιον*) Conf. *Bochar.* Chan. I, 18. et *Meurs.* de Gr. fer. Vide etiam Deor. Conc. c. 9. Solan.

Pag. 56. l. 1. *Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ*) Ceres, Opis et Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud *Terentii: Sine Cerere et Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. Cogn.

Ead. l. 2. *Ἡρακλῆς κρέα*) Voracem fuisse Herculem et supra visum est Amor. c. 4. et multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. Solan.

Ibid. *Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη*) *Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη:* Marcil. Haud addicentibus sane avibus mutare jussit *Marcilius: μύρτα* enim suis civibus apponit *Plato* in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. Solan. Non adducor, ut credam *Marcilium* fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7, 25. et ubivis exstat; sed *μύρα unguenta* plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam *Wesseling.* Obs. p. 51. — 2. scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos cives μύρτοις, myrtis tanquam bellariis vesci voluit, L. 2. de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV. Deipnos. c. 18. et 19.* Haec ille, et adsentior, licet *Phaedrus* myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisci interpretes, haud scriptum in Luciano *μύρτον*, cum verterent *myrtum*, sed *μύρτα baccas myrti*, sive *myrta.* Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, *μύρτα* adnumerat *Long.* Past. II. p. 35. Ed. *Moll.* Reitz.

Ead. l. 3. *Μαινίδας*) Non adeo lautas, quippe quibus

vescebatur sutor Micyllus Gall. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale *Athenaeus*, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Imo alibi *Casaubonus* docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. Solan.

Ead. l. 4. Ἠρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. Reitz.

Ead. l. 7. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. Guyet. Οἱ καὶ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, οὔτε σῖτον ἔδουσιν, οὔτε etc. Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque* etc. En interpretis somnia! Verte: *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, et ipse, puto, sicut ego, conspicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque* etc. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. Jens. Cf. Varr. Lectt. Verborum, quae proxime praecedunt, ἐνέχει μοι φέρων, falso a *Gesnero* redditorum: *infusas mihi ferebat*, genuinam vim corrigendo expressi, monitus a *Fritzschio* praestantissimae *Hemsterhusii* observationis ad Diall. Mortt. VI, 3. Ed. meae maj. Vol. II. p. 500. sq. Lehm.

Ead. l. 9 Οὔτε σῖτον ἔδουσιν etc.) Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. Guyet. *Hom.* Il. *E*, 341. Solan. Versus *Homeri* est, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον· quem addo, ut adpareat, quam probe *Guyetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda; jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, et pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? Reitz.

Ead. l. 12. Αὐτῇ κνίσσῃ) Τὸ σὺν intelligendum. Guyet. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. Reitz.

Pag. 37. l. 1. Τῆς τε Ἡσιόδου) Censeo, *Lucianum* scripsisse τάς τε Ἡσιόδου θεογονίας ᾖσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς θεογονίας, ut vulgo legitur. Graev. Rescribi curassem cum *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὶ vel μέρος, accipi; maxime quia non omnem *Hesiodi* plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero *Hesiodi* carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ᾖσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων

τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀείδειν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ᾖσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δός μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) *Τὰς θεογονίας* denique et hoc difficultatis videtur relinquere, quod *Hesiodi* titulus sit *Θεογονία* singul. num., non *θεογονίαι* plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. *Gesneri* versio ad *Graevii* sententiam est adcommodata. Reitz. Nec non *Erasmi* et *Wielandii*. Neque mihi dubium est, quin τὰς θεογονίας in plurali scripserit auctor, i. e. singulas quasdam theogoniae Hesiodeae partes, singularum quarumdam gentium divinarum origines et necessitudines. Lehm.

Ead. l. 5. *Τοῦ Πινδάρου*) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis, aliisque scriptoribus, *Noster* sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis. Item c. seq. καθ᾽ Ὅμηρον εἴπω, et Gall. c. 2. τὰ Ὁμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρος λέγει. C. 7. tamen ὁ *Πίνδαρός* φησι bis, et c. 8. κατὰ τὸν Ὅμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. Reitz. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

Ead. l. 5. *Ἄλλοι — Εὗδον* etc.) Ex *Homeri* Il. B. v. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε· idque per se etiam metrum exigit. Jens.

Ead. l. 6. *Ἔχε*) Recte emendarunt *B.* 2. et *Par.* editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis et Ms. Ox. in εἶχε mutatum fuerat: ita enim et apud *Homerum* legitur, et postulat carminis ratio. Solan. Sola *Par.* hic sapuit ἔχε exhibendo. *Solanus* ἔχε etiam in *B.* 2. esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex *Homero* facilis erat emendatio, quam *Jens.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit; ut video in aliis fecisse eundem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. Reitz. Tertia est Basileensis, in qua legitur ἔχε. Hanc igitur *Solanus* cum secunda confudisse videtur. Lehm.

Ead. l. 14. *Κοινώσασθαι*) Ita et supra Jov. Trag. cap. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων. Quare *Parisinae* lectionem repudiavi, etsi uno Cod fultam. Reitz.

Pag. 38. l. 6. *Ἐτώσιον* etc.) Iliad. Σ, 104. Solan.

Ead. l. 8. *Λόγων λαβυρίνθους*) Sic Conviv. cap. 6. *Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος* ἐπίκλην. Bourd.

Ead. l. 9. *Ὠνομάκασιν*) *Τὸ ἑαυτοὺς* hic reponendum videtur. Vid. lib. vett. GUYET. Deest *ἑαυτούς*. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia et alibi omittitur *ἑαυτοὺς* et *αὐτούς*. Vid. ad 1. Ver. Hist. c. 30. *ἀποῤῥίψαντες*, ibique L. Bos. Et nos ad Astrol. 1. Ubi et potuissem addere *Aristid.* Or. pro Rhet. ipso pr. *Οἶμαι δεῖν, ὅςτις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν* etc. Ubi *αὐτὸν* ante *ὅςτις* omissum. At hoc non pertinet ad *ἑαυτοὺς*, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in *ὑπερβάλλω*, *προςβάλλω*, *προςάγω* etc. supra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam *Jens.* dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo *ὠνομάκασιν* id nondum observavi; quare *ἑαυτοὺς* jam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

Ead. l. 10. *Πολλῷ γελοιότερα*) Flor. *πολλά*. BOURD. Illud *πολλῶν* nihili esse, quilibet videt. Sed *πολλὰ* conjunctum cum *ἄλλα* posset locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea probatione indiget. Supra Tyran. c. 18. f. *πολλῷ χαλεπώτερον*, et centies apud quosvis. REITZ.

Pag. 39. l. 5. *Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι*) Conf. Gall. c. 11. et Peregr. cap. 3. SOLAN.

Ead. l. 11. *Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον*) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemtui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere *ὀβελῶν*, quae voces quam sint affines, aut plane eaedem potius, *Eustathius* docet aliquoties, praesertim ad Il. *Α.* pag. 102, 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum et palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante assae carnes fuerunt, quam labiis et dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN. Formulam *lingere opes*, *περιλείχειν τὰ χρήματα*, recte explicat *Fritzschius* Quaestst. Luciann. p. 99. de homine coacervatas in arca opes frivolis oculis spectante, collato loco Gall. c. 14. ubi non male, opinor, idem *Luciani* familiaris *τὸ τρύβλιον* a *περιλείχων* separans ad verba *ὁ τὸ τρύβλιον* mente intelligit *ὑφελών*, et ad *περιλείχειν* cogitat *τὰ χρήματα*. LEHM.

Ead. l. 13. *Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ*) *Hom.* Il. *B.* 246. SOLAN.

Temere hunc *Solani* numerum omnes recentiores descripserunt. Est autem versus 202. LEHM.

Ead. l. 16. *Ἐκμεμελετηκότες*) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

Ibid. *Λοιδοροῦσι*) *Ὀνειδίζουσι.* O. et L. quia credo *λοιδορίας* jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. *Λοιδοροῦσι τοῖς*, rarior constructio, ait *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. *Suidas* contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae *Aristophanis*, credendum ait *Salmas.* ab *Kustero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kustero* et auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam et ita praeter *Aristophanem* *Aesopus* activum *λοιδορεῖν* cum accusativo construit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hist. XIV, 26. In *Evang. Joan.* IX, 28. *ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν.* *Actor.* XXIII, 4. et alibi. *Epict.* man. p. 48. *λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός*, et vel decies alibi; nam indicem ejus exscribere nolo. *Deuteror.* XXXIII, 8. *ἐλοιδόρησαν αὐτόν.* Medium vero cum dandi casu *Noster.* supra Gall. c. 15. *Aesop.* fab. 6 . *Aeschin.* de fals. Leg. pag. altera f. *ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ τοῖς ἄλλοις.* Item apud LXX. *Exod.* XVII, 2. At cum dativo tamen et activum 2 *Macc.* 12, 14. *τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδοροῦντες.* Sed quia facillima aberratio scribarum inter *τοῖς* et *τοὺς*, nihil in *Luciano* definio. Qui malit *ὀνειδίζουσι* recipere, ex O. et P. faciat. Sed facilior est mutatio *τοῦ λοιδοροῦσι* in *λοιδοροῦνται*, quia terminationes ejusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

Pag. 40. l. 1. *Ἰταμώτατος*) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes *ἰταμότατος*. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Ead. l. 8. *Κέκραγα*) Quasi *sum clamans.* De his praeterito praesentibus vid. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. *A*, 37. — *ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας.* Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3. *κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν.* Ibid. cap. 11. *ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων.* Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum *κεκράξονται* *Evang. Luc.* XIX, 40. sit loco futuri ordinarii. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἀνυπόδετος*) Conf. supra Asin. c. 16. m. ibique notata. REITZ. Nec non quae dicta sunt ad Catapl. c. 15. Vol. III. p. 614. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἡμῖν*) Sic Ed. *Fl.* In reliquis *ὑμῖν.* SOLAN.

Error in his. Cf. Varr. Lectt. Lectio ἡμῖν est in A. 1. 2. B. 1. et 3. Lehm.

Pag. 41. l. 4. *Πεῖσαι τὸν βίον)* Genus humanum, quod *Nostro* familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad *Athen.* XV, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio:* nos paullo ante et hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. Gesn. Ita supra Tim. §. 25. *πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor. c. 20. et 33. Ac. Gall. c. 5. pr. Reitz.

Ead. l. 9. *Ἡμῖν ἀσφαλέστατα)* Etsi *Par.* quoque haberet ὑμῖν, in versione tamen dederat *nobis:* quod cum sensus postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *J.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, et ἡμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. Reitz.

Ead. l. 10. *Ἐβόων)* Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud *Tacitum* sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes. Solan.

Ead. l. 14. *Αὐτῇ διαλεκτικῇ)* Conf. supra de σὺν recte omisso, ad c. 27. Et Gall. 26. Reitz.

Ead. l. 15. *Ἱερομηνία — τεττάρων)* Absurdum; sed consulto, ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menses* addat, nescio. Solan. Frustra quaesivi in historia temporum Luciani *ferias quadrimestres.* Fieri tamen potest, ut *supplicatio quatuor mensium* instituta sit, cum Julio Caesari, *Dione* teste L. 40. p. 144. B. *sexaginta dierum* sit decreta. Plane fictitias putat has ferias *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem *ἱερομηνίας,* quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad III, 56. itemque ad V, 51. Porro *ἐκεχειρίαν justitium* vertere, quam *inducias,* malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. Gesn. *Belinus* hanc *ἱερομηνίαν* intelligit quatuor deinceps a Decembri menses, in quos Athenis plurima tum

Attica, tum Romana, inciderint festa, citatque eam in rem Scholiasten *Pindari* ad Nem. III, 4. unde tamen nihil probatur, nisi hoc, Munychionem mensem, et hunc quidem solum, ab Atheniensibus e populi scito dictum fuisse *ἱερομηνίαν*. Rectius haud dubie cum *Gesnero* et *Wielandio* de continuo festo quadrimestri capitur, quales fuerunt supplicationes. Neque tamen illud in historia illius aetatis quaerendum, sed consulto ab auctore fictum putandum, cum allusione quadam ad justitium nescio quod et quam ob caussam publico tum Athenis decretum. LEHM.

Ead. l. 17. *Ἐς νέωτα*) Habuimus supra Hermot. cap. 4. sub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, *ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος*. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. et 48. p. 384. aliosque, si quid opus foret. REITZ.

Pag. 42. l. 1. *Ἠ, καὶ κυανέῃσιν*) *Hom.* Il. *Α*, 528. SOLAN.

Ead. l. 7. *Κεραμεικὸν*) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 43. l. 22. *ΖΕΥΣ* etc.) *B.* 1. et 2. (nec non 3.) *Ζηνὸς*, *Ἑρμοῦ* etc. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod et factum ab *Hemsterh.* in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

Ead. l. 26. *ΖΕΥΣ*) In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. SOLAN..

Ibid. *Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν*) Senarii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur;

Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὁπόσοι τῶν σοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. GUYET.

Pag. 44. l. 3. *Τυφλῷ*) Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* et *Plutarch.* *ὅμηρον* enim coecum appellant Cumani. COGN. De Homeri coecitate vid. notata ad 2. Ver. Hist. c. 20. REITZ.

Ibid. *Μάκαρας*) Iliad. *Δ*, 127. etc. SOLAN.

Ead. l. 8. *Κνήσασθαι τὸ οὖς*) Paroemia. BOURD. Ms. pro *οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασι, σχολὴν ἄγων*, scribit *οὐδὲ ὅσον ἀλφαίσασθαι τὸ οὖς, φασὶν, σχολὴν ἄγων.* *Non*

tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, *tangat*. Ἀλφαίω et ἀλφαίνω est *invenio*. Graev. Κνήσασθαι) Sic Edd. Addiderat *Solan*. conferend. Rhet. Praec. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι *scalpere* significare? Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. Reitz.

Ead. l. 12. Ἀωρὶ) Illud ἀωρία natum suspicetur quis α repetito ex sequente ἀπό. Alius contra ἀωρὶ amisisse α praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; et ἀωρίᾳ saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B*. 1. (et 5.) Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. Reitz.

Ead. l. 14. Ἐκκεκώφωται) Sic *V*. 2. *B*. 2. *Salm*. et *Amst*. In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. Solan.

Pag. 45. l. 1. Κολοφῶνα) De hoc oraculo *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit*. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo: quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖόν ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum *Lucianus*, sed et *Philostratus* Vit. Apollon. IV, 1. et *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Aegypt. §. III. cap. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγείῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus*. in Achaic. p. 210. habet, qui illud ut et Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξειργασμένα *absoluta* ait: quod firmat conjecturam nostram, inquit *Olearius*, (ex quo haec desumpta ad *Philostr*. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol*. *Apollonii* Argon. l. v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in *Luciani* Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendas. Hic

enim, ut vides, discerte distinguuntur. Meminit et alibi *Noster.* Vide Jov. Trag. cap. 30. SOLAN.

Ead. l. 2. *Ξάνθου*) Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Aen. IV, 143.

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA
Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.

SOLAN.

Ead. l. 5. *Διασεισαμένη*) Sic etiam *Fl.* cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequentatur, nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σείομαι* pro *plaudo, Liban.* Ep. 1001. p. 468. *Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο.* Quem significatum Wolfius in Ed. nupera ex *Cresollii* Theatr. Rhet. probat. Nisi et hic potius *ἐσείετο* sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Ead. l. 8. *Ἐπὶ πείρᾳ*) Servavi lectionem Edd. potiorum. Etsi *ἐπὶ πεῖραν* non damno. *Ἐπὶ* enim cum dativo consilium, conditionem, caussam significare, satis dictum supra 1. Ver. Hist. 19. Addo tantum *Aesop.* fab. 6. *ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, se id utilitatis eorum caussa facere.* Adi etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi *ἐπ' ἐλευθερίᾳ* est, *ea conditione, ut liberi essent.* Aliud est *ἐπὶ τῆς πείρας.* E. c. *Aristid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. *ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἄριστα δείκνυσι, quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit.* REITZ.

Ead. l. 9. *Ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψοντες*) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. I. c. 47. Meminit etiam superius in Jove Tragoedo. GRAEV. *Herodotum* vide. Passim alibi tangit *Noster.* V. Jov. Conf. c. 14. et Jov. Trag. c. 30. SOLAN.

Ibid. *Χελώνας*) Supra Jov. Trag. c. 30. *χελώνης* ait. Item Jov. Conf. c. 14. Forsan et hic *χελώνης* legendum. REITZ.

Ead. l. 11. *Ὁ Λυδὸς*) Midas. GUYET. *Guyetus* ait *τὸν Λυδὸν Midam* esse; sed *Croesus* est. REITZ.

Ead. l. 13. *Ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος*) *Senarius luxatus.* GUYET.

Ead. l. 14. *Ὀργῇ τε* etc.) Senarii duo e veteri poëta desumpti sic videntur corrigendi: *Ὀργῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων, Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται.* Praecedens autem senarius sic stare posset — *Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἀσκελὲς ἐνοχλούμενος* etc. GUYET. *Hippocratis* verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo, a *Kustero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. SOLAN. Lepide huc translata *Hippocratis*

verba περὶ φυσῶν 1, 8. Gesn. Ὀρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inseruit, quia medice loquitur, *Hippocratem* imitatus; sed et συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum *Gesnerus* jam indicavit. Reitz. De συμφοραῖσιν, vel ξυμφορῇσιν, ne nunc quidem cogitandum videtur, quum revera Codex 3011. hanc posteriorem formam exhibeat. Nempe mensurae, nec solum dialecti, est ratio habenda. Igitur *Guyetum* potissimum in his versibus restituendis sequendum putabam. Sed primum illum, vere sane luxatum ac paene absurdum, ipsi *Guyeto* relinquebam. Vocabulum autem λύπας, pro Jambo positum, neque per se insolens, neque h. l. admodum ineptum, pro argumenti quidem ac rei lepore. Lehm.

Pag. 46. l. 1. Φυτουργοῦντας) Fortassis scripserat φυσουργ —; quod quia novum est, malim φυσσῶντας. Solan. At vide *Lobeckium* ad *Sophocl.* Ajac. v. 559. p. 305. Lehm.

Ead. l. 3. Ἢ τὸν ὕπνον) Qualis deus sit *Somnus* et *Somnium*, vid. 2. Iliad. et *Virg.* VI. Aen. De ratione somniorum vide *Luciani* Somnium, sive Gallum. *Homer.* in Odyss. XIX. Cogn.

Ead. l. 9. Τοσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. Solan. Est illic πρὸς τοσαύτας φροντίδας μεριζόμενος· quod rursus conferri potest cum illo, πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, Diall. Deor. XXIV, 1. Lehm.

Ibid. Διῃρημένος) Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra Tox. cap. 9. f. ἃ διῃρημένα τὸ στόμα· Ac Dial. Mort. V. §. 2. τὸν κλῆρον — διῃρημένοι. *Diod. Sic.* L. 2. cap. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed Tox. c. 40. et 55. διηρμένος recte, *sublatus.* Sic ἐπηρμένους, *elatos, Diod. Sic.* 2, 34. pag. 147. f. Hoc enim a διαίρω et ἐπαίρω, prius vero a διαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. Reitz.

Ead. l. 11. Βλακεύωσιν) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus et negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. Gesn.

Pag. 47. l. 1. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλ. — cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, et fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet.* Αἱ ἐπὶ μέρους

φροντίδες sunt *speciales curae*, quae singulis sunt impendendae, et opponuntur *τοῖς κεφαλαίοις* (*τῆς*) *διοικήσεως*, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi et gubernavi, levatus et solutus sum curis his particularibus.* Graev.

Ead. l. 4. *Βουκόλον*) Conf. Deor. Dial. III. Solan. Argum enim illum, non quos *Scholiastes* artificiosius finxit, pastores istius regionis Herculis aequales, a Jove significari, vel Singularis numerus cum Articulo, ὁ *βουκόλος*, evincit. Lehm.

Ead. l. 8. *Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.*) Hinc ego conjicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, et de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui tuto satis credi possit. Solan. Numerum Olymp. omisit *Solan.* in nota sua, eum postea adjecturus; sed qualem conjecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. Reitz.

Ead. l. 9. *Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.*) *Hom.* Il. A, 423. Solan.

Ead. l. 11. *Οἱ μὲν ἄλλοι*) *Hom.* *Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος* Guyet. *Hom.* Il. B, 1. Solan.

Ead. l. 14. *Ἀληθὴς*) Ὁ *ἀληθεύων*. Guyet.

Pag. 48. l. 2. *Ἀκαλλιέρητα*) *Τὸ πάντα* hic deesse videtur, aut simile quid. *Τὸ πάντα* interpres supplevit. Guyet. Non sine voluptate comparaveris simillimam ejusdem patris Deorum querelam ac desperationem in Jov. Trag. c. 18. nunc maxime verba huc pertinentia, *ἄθυτα καὶ ἀγέραστα, καὶ ἄτιμα* (vel *ἀτίμητα*) *ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς* etc. Et quod ad illud *πάντα* attinet, cf. eandem dictionis formam Jov. Trag. c. 30. extr. *καὶ ὅλως, κατόχιμα πάντα, καὶ φρικώδη, καὶ μυστικά.* et quae alia sunt ejusdem generis alibi exempla. Nihilominus placet in Jove affectus pleno sententia sic praecise expressa, ut etiam abesse malim *πάντα*, vel tale quid, quam adesse. Lehm.

Ead. l. 5. *Εἰ τύχοι*) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42. et Tox. 4. Reitz.

Ead. l. 6. *Μερμηρίζω*) Cur in omnibus Edd. est *μερμερίζω*; quis enim nescit, *μερμηρίζω* Homericum esse verbum? Graev. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. Solan. *Hom.* Il. B. v. 3. *Ἀλλ' ὅγε μερμήριζε κατὰ φρένα* — unde orthographiam in Edd. peccantem restituimus. Reitz.

Ead. l. 9. *Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι*) Conf. principium hujus Dial. Solan.

Pag. 49. l. 1. *Κεκράγασιν*) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Ead. l. 10. *Πάνυ*) *Πάντες* P. et L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

Ead. l. 12. *Συγκεκυφότες*) Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII, 11. *καὶ ἦν συγκύπτουσα.* Ubi J. *Elsner.* hoc *Luciani*, et aliud ex *Appiano* adfert. REITZ.

Ibid. *Τὸν χρόνον*) *O tempora, o mores!* Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

Pag. 50. l. 7. *Τὴν μὲν δίκην*) Scribe *Δίκην*. GUYET. I. e. majusculo *Δ*, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer ejusdem *Guyeti* notam sequentem. REITZ.

Ead. l. 11. *Σὺ δέ, ὦ θύγατερ*) *Phurnutus* Jovem justitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps et imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut justa et aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophista in quarto historiarum *Arriani* antiquos ait Jovi assistentem justitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. *Ὦ θύγατερ*) I. e. *Δίκη*. GUYET.

Ibid. *Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς*) *Harpocration* scribit, Athenienses vocare Erinnyes *σεμνὰς θεάς*, quasi dicas, Deas castas et incorruptas. *Pausan.* in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Hesiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant et melicratum. COGN. *Τὰς σεμνὰς θεὰς*) I. e. *τὰς Εὐμενίδας*. *Hesych.* *Σεμναὶ θεαί.* *Τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ.* GUYET. Consule *Hesych.* SOLAN. Firmat, quae monet *Scholiastes* de templo Eumenidum, *Pausanias* in Areopagi descriptione, s. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit *Meurs.* Areopago c. 2. GESN.

Ead. l. 12. *Ἀποκλήρου τὰς δίκας*) De sortitione judicum permulta Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. v. 277. Consule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac Ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 51. l. 8. *Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ*) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin et Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aesculapii vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. L. Et *Mich. Rosall.* Ceterum falso insimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 35. ex *Xenoph.* Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Bibl.*

Raisonnée an. 1737. mens. Apr. p. 370. in recensenda nova Ed. *Caton.* Distich. Quo ostendat, *Lucianum* in Demonacte non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, et quod respondeat, *Minervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35. scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate et Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile adparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum cerimoniae et consuetudinis caussa id potuit facere, quod adfirmanti *Xenophonti* negare non ausim. Reitz. Mox in verbis, τἀναντία περὶ τῆς Ἀδικίας φιλοσοφοῦντες haesit *J. Seagerus* Diar. Class. N. 36. Dec. a. 1818. p. 317. sq. et maluit παρὰ τ. Ἀδ. reddens: *contraria dogmata ab Injustitia suppeditata philosophantes.* At salva est vulgata. Contraria Socratis accusatores statuebant de Injustitia, ac Socrates ipse, tribuentes scilicet Injustitiae, quod Socrates Justitiae; quam quidem modo vidimus a Sophronisci filio magnopere laudatam et pro maximo bono declaratam fuisse. Nimirum has laudes sophistae isti in ἄδικον λόγον transferebant, notissimum illum ex *Aristophanis* Nubibus. Ergo τἀναντία (τοῖς Σωκράτους λόγοις) ἐφιλοσόφουν περὶ τῆς Ἀδικίας. Lehm.

Ead. l. 13. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Jov. Conf. c. 16. Solan.

Ibid. Τὸ δὲ νῦν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties et tam acriter eos insectatur. Solan.

Ead. l. 17. Κατὰ ἴλας) Lego κατ' ἴλας. *B.* 2. κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. Solan.

Pag. 52. l. 3. Ἐπὶ τὴν πήραν ἀΐξαντες) Adleverat *Solan.* vid. infra Περ. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν est in *J.* Sed cum aliae ἦξαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. Reitz.

Ead. l. 4. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Ms. περινοστοῦσιν. *Philosophi extemporanei ex coriariis et fabris facti oberrant.* Graev.

Ead. l. 5. Περιέρχονται) Περινοστοῦσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto Solan. Περινοστοῦσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Aristoph.* Plut. 121. — προσηταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ.

Noster hoc Dial. cap. 27. *δόξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν.* Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. Reitz. Familiare *Luciano* verbum *περινοστεῖν* probabit Index. Interim consulas *Jacobi* ad Toxar. p. 149. industriam, qui et ipse h. l. cum *Schmiedero* praeferendum duxit *περινοστοῦσι,* quod omnes paene Codd. collati tuentur. Lehm.

Pag. 53. l. 3. *Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι)* Athenarum hoc loco *τοποθέσιαν* describit, et tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, et Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, et Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. Palm.

Ead. l. 8. *Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται)* Vid. supra notata ad Prometh. (in Verbb.) vers. fin. Reitz.

Ead. l. 15. *Ἀγοραῖος)* Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Jov. Trag. c. 33.) qui et *Hermagoras* dicitur. Solan.

Pag. 55. l. 2. *Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων)* *Lucas Holstenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in *ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ* hoc modo interpretandum inquit: *sed dum sic loquimur, Atticae jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe conside, Pnycem versus prospiciens, exspectansque, donec ea, quae sunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim *ἐπὶ τοῦ πάγου* vertendum, non, ut male interpretes, *super vicum,* aut *super campo.* Almel.

Ead. l. 3. *Σούνιον)* Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. Solan.

Ead. l. 6. *Καθῆσθαι)* Ms. *Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο, tu vero hic in colle consideto:* male in editis *καθῆσθαι.* Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. Graev. *Κάθησο)* Sic etiam L. quod et recepimus, pro *καθῆσθαι,* quod in impr. est. Solan.

Ead. l. 11. *Ὁ κερασφόρος)* Conf. Deor. Dial. XXII. Solan.

Ibid. *Ὁ τὴν σύριγγα)* Ecce iterum *ἔχων* intellectum, quod alibi frustra inserere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc. Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X. *ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα,* (scil. *ἔχων*) et Catapl. c. 4. pr. *ὁ τὸ ξύλον.* Ibid. c. 13. et vel centies alibi. Reitz.

Ead l. 12. *Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.)* De phrasi v. Bacch. c. 2. De Syr. Dea c. 24. et Deor. Conc. c. 4. Mercurius autem

filium non dicit, quia talis monstri pudebat V. Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὤικει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit *Pausanias*. Sed omnia diligentissime jam persecutus est Meurs. Athen. Attic. II. 8. GESN.

Ead. l. 15. Δάτιδος) V. *Herod.* VI, 231. et *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Deor. Diall. XXII. SOLAN.

Ead. l. 16. Μαραθῶναδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut *Salm.* exhibebat, veluti οἴκαδε et similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

Pag. 56. l. 2. Σπήλυγγα) Μακρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.* Ath. Att. II, 103. et 108. V. not. ad Diall. Deor. XXII. SOLAN.

Ead. l. 3. Πελασγικοῦ) Adpinxerat *Hemsterh.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II, 17. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν Ibique *Wass.* notat videndum *Hesych.* voce Πελαργικοὶ, et *Schol.* in *Lucian. Strabon.* p. 221. Schol. *Aristophan.* Ὀρν. 833. *Dukerus* vero, in *Schol.* et *Aristoph.* l. d. esse Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Scholiast. Luciani* h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba *Hesychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργοὺς γάρ φησι τὸν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυῤῥηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοι τινὲς, πελαργοὺς ὠνόμασαν διὰ τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Verosimilius *Strabo* L. 2. pag. 339. docet, Atticos scriptores ita *Pelasgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, et eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικοῦ et Πελαργικοῦ posse scribi; se Πελασγικοῦ hic verius. REITZ.

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν) Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocration* voc. μετοίκιον. GESN.

Ead. l. 4. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti jam ante legendum videram; ut Icarom. c. 8. et 16. et hoc ipso opusculo c. 31. Reperitur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. et Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. *A.* 1. *W.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* et Lucianeae consuetudini dedi, ut ἐν hic quoque

reciperem; quamvis ἐκ etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia ἐκ γειτόνων πρόςεισι conjungi potest: quin et ἐκ γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime ἐν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* et *Aristaen.* I. Ep. 5. et 19. plane eadem verba ἐκ γειτόνων οἰκοῦσαν adducit; item ex *Lys.* εἰς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* et *Arist.* ἐν mallem, nisi viderem et sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro ἐν E. c. *Heliod.* Aeth. VII. pag. 519. καὶ τῶν ἀπ᾽ οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ, de virgine, *quae diu* DOMI *est adservata.* Reitz.

Ead. l. 6. *ΕΡΜ.* καὶ ... *ΔΙΚ.*) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* *ΕΡΜ.* καὶ *ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post καὶ habent; minus, quam nos, dilucide. Solan. At vid. Varr. Lect. Lehm.

Pag. 57. l. 6. Τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV. §. 1. καὶ θυόμέν γε αὐτῷ ἔνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. Reitz.

Ead. l. 14. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἠνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem, qui et nunc loquitur. Marcil. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *Salm.* et *Amst.* factum est; aut legendum μόνον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. Solan. Negationem ante ὁμοίους in Edd. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. Reitz.

Pag. 58. l. 7. Ἀρετήν τινα) Supra Gall. c. 11. et hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. Solan.

Ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id*, quod vocant ὄρθιον· qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Par.* Ed. haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus et Gellius meminit in Arione.* I. et L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in summae puppis foro, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. Reitz.

Pag. 59. l. 1. Αὐλὸν) V. *Longin.* Solan.

Ead. l. 2. Ἐπισκοπούμενον) Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *Par.* et *Hag.* utraque, et suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte

esse in *J. B.* 1. *Salm.* cumque *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. Reitz.

Ead. l. 4. Ἀπεξεσμένοι) Conf. Somn. §. 2 et Hermot. cap. 62. Solan.

Ead. l 7. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth c. 8. et 9. et Alex. cap. 13. Reitz.

Ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, *inprimis, quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ, *praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit.* Graev.

Ibid. Ὁπόσους) Ὁπόσος. Guyet. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα. Reitz.

Ead. l. 8. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus *Luciano*, quae nondum in Lexicis adnotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, structione passim uti *Herodotum,* Lexica docent? Gesn. Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων πέρι ἀσχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video *Graev.* idem jam praecepisse. Reitz.

Ead. l. 9. Κεκηλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. Solan. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur et quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Caussa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκελημένοι, quod verbum, *Luciano* minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti.* Gesn. Optime olfecit *Gesn.* κεκηλημένοι legendum, et sic *Solan.* voluisse; quare unius literulae additione *Luciano* nitorem redditum, nemo indignabitur. Reitz.

Ead. l. 11. Δημωφελές τι) Bene sic mendarat *Gesn.* cum in *Hag.* sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *Par.* Non veteres, nec *Salm.* et *Amst.* Reitz.

Pag. 60. l. 5. Μηδὲν ὑποστειλάμενον) *Deposito metu, Erasmus. Gesnerus* rectius: *absque dissimulatione.* Ita in *Act. Apost.* XX, 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adferentem. Adde *Nostrum* supra Amor. cap. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. Reitz.

Ead. l. 3. Ἐπὶ σκοπῆς) Vid. supra Reviv. cap. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπος ex Coll. et G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset Hermot cap. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, et Zeux. c. 4. quod posterius testimonium *Solanus* jam produxit in Reviv. l. d. Reitz.

Ead l. 9. Ἀγαθῇ τύχῃ) Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *J. Fr. Par. Salm.* habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens: vid. Vit. Auct. c. 1. Alex. c. 14. et 58. Rursus infra hoc Dial. Bis. Accus. c. 22. f. Reitz.

Ead. l. 14. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης) *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux.* Onomast. VIII. 5. τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ διδόμενος μισθὸς, *tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic et patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἳ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῆναι ἕτοιμοι, *sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* Graev. Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. v. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eundem, qui de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, et *Graevium* ob hanc ad *Lucianum* notam redarguit, mercedemque patroni non fuisse eandem, quam judicis triobolaris, sed duplam, ex *Aristophane* docet. Reitz. Vid. *Scholiast.* ad *Aristoph.* Equitt. v. 253. et L. Bos Ellipss. p. 496. *Schäf.* Lehm.

Pag. 61. l. 10. Ὧι τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικ.) Conf. supra Deor. Dial. XXII. f. Solan.

Ead. l. 11. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non constat his constructio, et corrigendum ex Basileensi ἀκούων τι. Gron.

Ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti *Kusterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; nisi, quod suspicor, ἔχει μοὶ scriptum fuerit. Solan.

Ibid. Ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, satis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi satis facit, excogitatum forte ad medicinam loco saucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuisse *Lucianus.* Quot loca inter dictantes et scribentes jotacistas corrupta sint, vel *Canteriani* syntagmatis *Aristidi* ab illo edito subjuncti c. 1. vel cujuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus ἱκέτην in οἰκέτην mutatum etc. Verbo, legendum videtur, ἅλις ἔχει μοι — ἀκούοντι. Usus ille verbi ἔχει non infrequens. Noster Parasit. princ. καὶ γὰρ

οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πειθώ, *difficile nobis est persuadere.* Inprimis referre hic juvat principium orationis primae *Antiphontis*, ubi similiter peccatum videtur, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέος μὲν καὶ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν servato, et intellecto εἰμὶ) ἔγωγε· δεινῶς δὲ καὶ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαίως ἔχει οἷς ἥκιστα ἐχρῆν ἐν διαφορᾷ καταστῆναι. GESN. Ἔμοιγε) En medicinam, quam *Gesnerus* desiderabat, quamque conjectura adsecutus est, ex libris confirmatam. REITZ. Quomodo haec cum praecedente *Gesneri* nota conveniant, viderit ipse *Reitzius*. LEHM.

Ead. l. 15. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες) *Alciphr.* II. pag. 262. δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντη με περιβομβεῖν· ubi *Bergler.* pristinum *Luciani* interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vespae circumstrepentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod *Gesnerus* noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab *Aristophane*, vid. apud modo laudatum *Bergler*. REITZ.

Pag. 62. l. 6. Οἶσθα ὃ δράσομεν) Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δρᾶσον. V. *Muret.* Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Ead. l. 7. Κληρῶμεν) De causis forte producendis vide AG. V. 2091. SOLAN.

Ead. l. 9. Ἐπηγγελμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

Ead. l. 11. Μέθη κατὰ τῆς etc.) l. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὖσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, super Polemone.* Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de cett. GUYET.

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) *Erasm.* ac *Gesn.* dedere: *pro Polemone. Guyetus: de, super.* Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare *pro aliquo.* Ut in notissima Novi Foederis sententia, Εἰ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; *Noster* hoc Dial. cap. 6. καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι, *et omnes* PRO TE *philosophantur.* Et c. 14. bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. Tox. c 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap. 17. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Aristid.* T. II. pag. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν, PRO *viris honestis dicere.* Interim bene *Guyetus* monet, recte

hic *de, super,* significare: nam Polemon non tam est, *pro* quo caussa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At si quis malit reddere *propter,* hic me habebit audientem. Ita e. c. in 1. Ep. ad *Corinth.* XI, 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον, recte vertas, *pro nobis,* (et sic centies in N. T.) sed et *propter nos,* ibi eodem redibit et multis in locis. *Long.* Past. IV, 132. (140.) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικὼς, *timens filio.* Sive *de, pro, super* filio, quod et ibi parum discriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem est subjectum, de quo ambigunt; confer c. 23. et seq. Nec obstat, quod περί τινος εἰπεῖν etiam dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demosth.* περὶ στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam et ibi corona est, de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque intersit, *pro* an *de* malis. Apud *Lucian.* autem h. l. praestat *de, propter,* vel *super,* quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. Reitz.

Ead. l. 12. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. Solan.

Ead. l. 14. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκη κατὰ τῆς ἡδονῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὖσα. Guyet. Haesi, an in versione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties se occasio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam *socrus*: quaque usi Cicero et Horatius. Gesn.

Ead. l. 15. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo post, c. 20. Solan.

Ead. l. 17. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετὴν etc. Guyet.

Ead. l. 19. Ἀργυραμοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ οὖσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. Guyet. Ἀργυραμοιβικὴ hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμείβω maneat, atque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος etc. Reitz.

Pag. 63. l. 2. Πύῤῥωνος λειποταξίου) *Diog. Laërt.* initio vitae ejus. Bourd.

Ead. l. 6. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται) *Antiquiores* illas, inquit interpres, *prius dirimamus*: *hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in quo

παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, *priores prius expediamus*, sc caussas. GRAEV.

Ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, et ν pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας, pro *dirimere, dijudicare.* Ita simplex λύειν, pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* II, 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. Addo *Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα, id est, *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύεσθαι ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκῃ διαλύοντας ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI, 5, 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, *peracto bello. Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ. Atqui revera addicunt plures Codd. quos vide in Varr. Lectt. Ergo inutilis omnino ac superflua fuit tota *Reitzii* disputatio. LEHM.

Ead. l. 9. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; et glossema merum est. SOLAN. Imo rectius *Belinus* νεαρὸν pro glossemate habere videtur ejus lectionis, quam praeter Poli Codicem — erravit enim *Belinus* de Ed. *Par.* cogitans — etiam duo alii Codd. suppeditant. LEHM.

Ead. l. 11. Τὴν δέησιν) An τῇ δεήσει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur; ut enim Latine dicitur *gratificari alicui, et gratificari alicui quid*, ita et Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum praefanis. *Ael.* V. H. XII, 1. vers. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δεήσει fere mallem, quod hic elegantius. REITZ. Χαρίζεσθαί τι ex ipso *Luciano*, si opus esset, abunde probari posset. Sed cur h. l. Dativus elegantior videri possit, equidem non video. Est ἡ δέησις h. l. res, quam quis est precatus. Quare mallem vertisset *Gesnerus* gratificari *preces*, quam *precibus*; nos dicimus *eine Bitte willfahren.* LEHM.

Ead. l. 14. Τῷ Σύρῳ) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. GUYET.

Ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae responderet. SOLAN.

Pag. 64. l. 5. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίους ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Ms. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

Ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

Ead. l. 7. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἕνδεκα) Sic Ms. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

Ibid. Τοὺς αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. *Ita ut* ἀποκλήρου ἕνδεκα τοσούτους ἑκατέρᾳ τῶν δικῶν *significet*, sortire undecim totidem utrique liti *Nam judicia reddenda erant eodem die, tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet judicia.* Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adjuvaret. REITZ.

Ead. l. 11. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

Ead. l. 12. Τὸ ὕδωρ ἔγχει) Conf. Abdic. c. 8. f. SOLAN. Immo et mox c. 16. f. atque alibi passim. REITZ.

Ead. l. 16. Μόγις) *Μόλις* antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. *Solan.* et *Hemst.* ad *Jud.* Voc. cap. 4. Vix differre adgnoscit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc adparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1. ubi μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl.* et *Par.* Sed *J.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

Ibid. Ἕστηκα) *Ἕστηκεν,* quod bene monuit marg. *A.* 1. *W.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

Pag. 65. l. 1. *Δεινῶν*) P. L. et Edd. omnes, exceptis *Fl.* et *Ald.* quae κοινῶν habent. SOLAN. In *Ald.* quidem utraque inveni δεινῶν, non κοινῶν. LEHM.

Ead. l. 4. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθῃ) *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo οὐθεὶς ἐθελήσει ἔνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθῃ, *nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* GRAEV.

Ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

Ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit *Guyet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

Ead. l. 5. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurret sic rursus Dial. seq. c. 12. pr. atque alibi. REITZ.

Ead. l. 10. Αὕτη) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

Ead. l. 15. Τό γε νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (scil. clepsydrae) KUSTER. Vertebatur in *Graeviana: quae nunc fluit oratio.* In *Paris. id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit *L. Bos* de Ellips.

p. 176. Ed. Franeq. Monuit idem *Guyetus*. Reitz. Cf. c. 15. in. et ad Pisc. c. 11. Schol. et adnot. Lehm.

Ead. l. 17. *Ἀνδράποδον — εὔνουν*) Ita in Epist. ad *Ephes.* VI, 7. *μετ' εὐνοίας δουλεύοντες*. Ubi *Jac. Elsner.* bene monet, *εὔνουν* saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. Reitz.

Pag. 66. l. 1. *Ὧν*) Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὅ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro *μηδὲν αὐτῶν*, *ὧν* etc. *Long.* Past. L. 2. p. 43. *ὀρνίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἑωθινὸν, τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ᾠδήν.* *Herodian.* II, 1, 2. *δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς.* Reitz.

Ead. l. 3. *Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων*) Sic in Deorum consilio *ἀκράτω ἕωθεν ἀποπνέων*. Bourd.

Ead. l. 4. *Στεφάνοις διηνθισμένος*) Conf. Nigr. c. 18. Solan.

Ead. l. 10. *Ἀπαγοῦσα*) Sic P. melius, quam in impressis, ubi *ἀγαγοῦσα*. Solan. Admitterem *Solani* emendationem, dum *ἀπάγουσα* vel *ἀπαγαγοῦσα* legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi caussa, quo sensu *Liv.* et *Sallust.* *in tabernaculam abducere*, et sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII, 2. Adde supra Tim. §. 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere scorsum, ad se*, sive *seducere*. Reitz.

Ead. l. 14. *Ὁ*) Articulum ante *ἄθλιος* ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. Solan. Hanc sagacissimi *Solani* conjecturam, si quam aliam, admittendam haud cunctanter censui: nam sine articulo vehementer profecto claudicaret oratio. Lehm.

Pag. 67. l. 1. *Ῥικνὸς*) *Macilentus.* Vide nos ad *Jamblichum.* Kuster.

Ead. l. 7. *Ἐμοὶ ῥευσάτω*) Vertebatur, *peroratum a me esto.* Sed rursus intelligendum *ὕδωρ*, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus cap. adducto. Reitz.

Ead. l. 14. *Πεφυκότα οὐ φαύλως οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην*) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. L. Bos.

Ead. l. 15. *Προαρπάσασα*) Dicitur ebrietas *προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα.* Vertunt, *praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus.* Sed reponendum ex Ms. *προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα*, *ad se rapiens, seu attrahens*

adolescentem etiam tunc et valde tenerum. Pro quo cap. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν περιέσπασε, et statim, προςάγεται αὐτῶν τοὺς πολλούς. Graev. Parisiensis etiam προςαρπάσασα. Sed recepta melior et sanior mihi videtur. Solan. Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse etc. Gesn.

Pag. 68. l. 6. *Καταυλούμενος*) Cf. supr. Phal. I. c. 11. f. Solan.

Ead. l. 8. *Παρ᾽ ἐμὲ*) Meminit et *Orig.* c. Cels. p. 50, 1; Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1. Xenocratem vocat; uti et *Diog. Laërt.* IV. p. 100. C. et *Eus.* Chron. *Horat.* 2. Sat. 3, 254. — *faciesne quod olim Mutatus Polemon?* Solan.

Ead. l. 10. *Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων*) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute et temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἑταίρων· i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes.* Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae caussa vocare consuevisse ἑταίρους et ὁμιλητὰς, ab aliis ostensum est. Vitr.

Ead. l. 13. *Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ*) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione.* Vitring. Recte vidit *Vitringa;* quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. Reitz.

Pag. 69. l. 2. *Ἀνεγρόμενος*) Sic P. In impressis ἀνεγειρόμενος. Solan. Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμενος habet; sed quia ad *Par.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, et alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? Reitz.

Ead. l. 9. *Πρὸς ἐμοῦ*) Cur hic Edd. excusserit *Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo adfectus sit erga me. Erasmus* enim (vel potius *Micyllus. Lehm.*) ut Graecis auxiliaretur, dederat, *quo pacto* A ME *immutatus atque affectus sit,* διάκειται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, et pro passivo habeas, sive *jaceo,* et neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis et

passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra Icar. c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη. Tim. §. 9. f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem §. 5. et 25. πρὸς cum genit. pro ὑπό. Item §. 15. ὡς μὴ ὠφθείην πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι significat adfectus *sum erga aliquem*, certe solet οὕτω διάκειμαι πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10. οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr.* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας διακεῖσθαι, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. ὁρᾶτε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sim*, et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur et hoc *Luciani* ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga magistram; ut recte *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron* I. Ep. 19. p. 74. et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ -- ᾗ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, et ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. Reitz. Non Ebrietatem advocari jubet Academia, sed Polemonem. Caussam interserit, judices allocuta, ὅπως καταμάθητε, ὃν τρόπον διάκειται πρὸς ἐμοῦ· quae verba, re denuo perpensa, jam sic de *Erasmi* (*Micylli*) sententia, interpretanda arbitror, *uti discatis, quomodo a me* (i. e. mea opera jam) *affectus sit*, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. Gesn.

Cad. l. 13. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Junguntur etiam κόσμιος et σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. v. 2. Sed ordine contrario; unde conjiceres, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio: nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod *J. Elsner.* ad l. d. adfert. ὡς τοὺς δικαίους καὶ σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος et σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales et

pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis et compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsner.* videatque *Herodianum* etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, et κόσμιον praemittere. Reitz.

Ead. l. 14. *Χάριν οἶδεν*) Supra Tox. c. 53. Catapl. fin. et alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν. Item *Homer.* Iliad. Ξ, 235. — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Reitz.

Pag. 70. l. 1. *"Αγε δὴ*) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est *Florentinae* lectione ἄγετε. Nam ἄγε sequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Thes. Sic φέρε apud *Aristid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. 1. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus*, pro *agite Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero — considerate.* Reitz.

Ead. l. 2. *"Αλλοις*) Recte ἄλλοις *Fl.* nam et sic. c. seq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item cap. 24. δικάσεταί μοι. Et licet accusativus δίκην saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. existimavi. Reitz.

Ead. l. 3. *Πάσαις — κρατεῖ*) Ψήφοις subaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellips. p. 207. — 8. Reitz.

Ead. l. 4. *Τινα — τιθέμενον*) Ψῆφον et hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellips. p. 206. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἡ κατάγραφος*) Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα· id est, ἡ ποικίλως κατάγραφος, sive ἡ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. Guyet.

Ead. l. 7. *Ἡ τὰ ποικίλα*) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide Diall. Mortt. X. cap. 4. et alia, quae ibi indicantur, exempla. Solan. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9. et Gall. cap. 14. *Guyetus* rem quidem exposuit, ellipsin minus adcurate adsecutus. "Εχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, et res est notissima. Reitz.

Ead. l. 11. *Ἐν χρῷ κέκαρμαι*) V. *Theophr.* Char. *Μικρολ.* p. 34. et Nostrum Vit. Auct. c. 20. Hermot. c. 18. cum notis. Solan.

Ead. l. 16. *Τὸν Διονύσιον*) Τὸν Ἡρακλειώτην. Guyet. Stoicus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferen-*

tia ponere desiit. SOLAN. Unde ὁ *μεταθέμενος* dictus, de quo saepius *Cicero*, ut Tusc. II, 25. De Fin. V, 31. e. a. LEHM.

Pag. 71. l. 2. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia sensus omnino requirit, et millies in eo propter soni vicinitatem, quem jotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam *Gesner.* sponte in versione dederat, *ante vos.* REITZ.

Ead. l. 3. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστὶν) Ab *Erasmo* (*Micyllo*) *Benedictus* accepit *quasi quaedam soror praesentis caussae est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem *Luciani*, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὡςεί τις ἀδελφή. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali et simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι. GRON.

Ead. l. 11. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul et *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur Comment. p. 750. Ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac et sequenti oratione satis patet. *Davisius* etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse *Ciceronem*, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plaut.* conficere se putat. SOLAN.

Ead. l. 14. Τί ἂν) An τί οὐκ ἄν; GUYET. Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum *Guyeto* οὐκ inserere. At si vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς, *atqui quis judex* etc. *deinde vero*, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre *Lucianus*. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei caussa, se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. REITZ.

Ead. l. 15. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vide Dial. proximo Icar. c. 9. pr. REITZ.

Pag. 72. l. 5. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προςθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους) *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem et Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον

inserere Ms. *ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate.* Dein pro *προςθέντες* in illo, ut et Anglicano, scribi *πεισθέντες, num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud *Xenophontem*, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

Ead. l. 7. *Ἡμέτερον) Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten *ὑμέτερον* habere. *Gesnerus* contra deleto *η, ὑμ.* edi voluit, et huic adsentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit, quam *nostrum*, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et vulgatam retinui, et versionem ei contrariam. REITZ. Ego vero non solum *Gesneri* versionem retinui, sed etiam restitui lectionem, quae illi subest, *ὑμέτερον*. Nam *ἡμέτερον* vel propterea non commode Stoa poterat dicere Thesea, quod sic judices nihil facile impediebantur, quo minus hunc patriae suae conditorem pro *Stoico* haberent, quod ne joci quidem caussa iis in mentem venire debuit. LEHM.

Ibid. Εἰ προςθέντες) Angl. *εἰ πεισθέντες.* BOURD.

Ead. l. 10. *Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι)* Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, et quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic.* Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis *Quintilianus* docet. GESN. Conf. c. 22 f. et 28. m. ubi *δισύλλαβα* et *κομματικὰ* proponit *ἐρωτήματα.* Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

Ead. l. 12. *Τὸ μηδὲν οὖσα)* Conf. supra de Merc. cond. c. 16. *ὡς τὸ μηδὲν ὤν.* REITZ.

Ead. l. 13. *Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα) Jusjurandum religiose servandum decernite.* GUYET.

Ead. l. 16. *Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε)* Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. *Δ*, 189. *φίλος ὦ Μενέλαε.* Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, *μητιέτα Ζεύς·* id quod *S. Clarke* ad Il. A, 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nimis anomalum foret, adjectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, *φίλος* olim *φίλος* in vocativo sonuisse, non *φίλε.* Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in *Luciano*, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti et ap. *Homer.* Il. *Γ*, 275. et seqq. *Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ* —

μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam *Ἥλιος* pro *ὦ ἥλιε* positum ait. Adde *Nostrum* infra cap. 33. pr. *ὁ Διάλογος — λέγε.* Reitz.

Pag. 73. l. 4. *Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν*) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi *G. O. Reitzii* Belgam Graeciss. p. 446. Reitz.

Ead. l. 9. *Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε*) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur *καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ*, et apud *Thucyd. ἐνὶ κεφαλαίῳ*, est *uno verbo*, quod et Latinis, *denique*, aut, ut *Cicero*, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, et labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *et quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* Graev. Sinistre interpretando proditor *Graevius* ipse factus optimae lectionis, quam cum ipsius Codice etiam duo alii tuentur. *Κεφάλαιον τῶν πόνων* h. l. adversarius cavillans idem dicit, quod supra Icarom. c. 5. med. *κεφάλαιον τῆς σοφίας* dicebatur. *Pro summa*, i. e. summo gradu, fastigio, *laborum* (sapientiae scilicet) *Stoici profitentur advenire felicitatem*, pretium laboriosae vitae ajunt esse felicitatem omnino cum h. l. conferendus ille Icaromenippi. Simul apparet, verbo *παραγίγνεσθαι* ad sententiam complendam omnino opus esse. Lehm.

Ead. l. 10. *Παραγίγνεσθαι*) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. Guyet. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, et lubens illud *παραγίγνεσθαι* cum *Guyeto* ejicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exsulet, facile adparet. Reitz.

Ead. l. 13. *Ἀποῤῥίψας*) Angl. *ἀποκόψας.* Bourd. *Διακόψας*) Ita P. et L. In vulgatis *ἀποῤῥίψας*, pro quo scriptum fuisse *ἀποῤῥήξας* arbitror; certe in A. *ἀποκόψας* legi testantur. Solan.

Ead. l. 14. *Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν*) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. *Πονηρὸν* esse qui negabitis *τὸν πόνον*, a quo *πονηρὸν* dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris*

notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς et μοχθηρὸς, item πανοῦργος, ῥᾳδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* etc. Cives mei in Franconia morbum sacrum sive comitialem vocant saepe *die Arbeit:* quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

Ead. l. 15. *'Αποκλείειν ἐχρῆν*) Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

Pag. 74, l. 2. *'Ες τὸν πόνον*) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόντον; GESN.

Ibid. *"Εκδοτον*) In *Act. Apost.* cap. 2, 23. ἔκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus *Elsner.* hoc *Luciani* aliisque veterum testimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hostibus et adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur:* quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Epist. 4. et 5. REITZ.

Ead. l. 3. *"Ωσπερ ἱκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα*) Sic rectius Ms. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* Editi, φεύγοντα· sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. GRAEV.

Ibid. *'Ικέτην*) Etsi οἰκέτην legerat, tamen *supplicem* verterat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

Ead. l. 5. *'Αρετὴν — ἱδρῶτι*) *Hesiod.* *'Εργ.* 288, *Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον* autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe jam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item huj. Dial. c. 11. etc. REITZ. Cf. *Xenoph.* Memorr. II, 1, 20. LEHM.

Ead. l. 7. *Μετὰ τὸν βίον*) Vid. Hermot. c. 78. cum nota nostra, et *Plut.* in M. Catone 641. SOLAN.

Ead. l. 11. *Δοκιμασθὲν*) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Ead. l. 13. *Δὲ*) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνους etc. immo sic etiam melius aberit. SOLAN. Sensus liberioris styli non tam repudiat h. l. particulam δὲ, quam potius flagitat. LEHM.

Ead. l. 15. *Τοῦ λόγου*) *Basil.* τούτου. BOURD. *Μὲν τοῦ λόγου* B. P. et L. nisi quod in P. solo est μέν. *Par.* Ed. recte mutavit; in reliquis τούτου est, nihil aliud. SOLAN.

Pag. 75. l. 3. *'Εμπιπλαμένους*) Jam rursus sine μ. At ἀνεμπιμπλάμην Icar. c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Jov. Conf. c. 46.

Amor. c. 8. et 24. etc. *Solanus* alibi frustra μ inserens, hic manum recte abstinuit. REITZ. In Amor. c. 24. fuerat olim vitiosa forma ἐμπίπλατο, quae jam in genuinam ἐμπίμπλατο mutata est. Omnino scriptor noster promiscue utraque forma usus esse deprehenditur. Ad Amorum et Icaromenippi loca accedunt et alia ejusdem generis, ut ἐνεπίμπλατο infra c. 31. Alex. c. 14. ὑποπιμπλάμενος ibid. c. 12. e. a. LEHM.

Ead. l. 4. Τύγου) Conf. Paras. c. 58. et Navig. c. 40. SOLAN. Fabulam ipsam narrant *Herodot.* I, 8. sq. et *Justin.* I, 7, Cf. etiam *Cic.* Offic. III, 9. LEHM.

Ead. l. 5. Ἄϊδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde *Schotti* adag. 13. et *Plut.* 136. f. *Aristophan.* Ἀχ. 390. ε. *Suid. Apollod.* I. pag. 58. A. SOLAN.

Ead. l. 6. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. et J. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Jov. Confut. c. 32. f. Adde, si vis, Asin. c. 46. et Gall. c. 13. REITZ. Est potius locus Jov. Tragoed. c. 32. et adnotatio indicata legitur Tom. V. p. 595. sq. Cf. etiam Varr. Lectt. ad Pro Laps c. 2. Tom. III. p. 306. LEHM.

Ead. l. 15. Λόγοισι) Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. *Steph.* γνωμ. 13. SOLAN.

Pag. 76. l. 10. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμ— et ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

Ead. l. 14. Δισύλλαβα) Nihil variare Edd. adlevit *Solanus* noster. At mox c. 28. κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα *Lucianus* intelligit, quales modo praemiserat, et eodem redit κομματικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

Ead. l. 17. Τρίτῳ) Vid. *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen Vit. Auct. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. SOLAN.

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων) Audiamus breviter *Apulejum* de habit. doctr. Plat. s. de hermen. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, et cui temere est tantum a re sua otii? GENS.

Pag. 77. l. 3. *Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ*) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed et cum eo; vid. ad Alex. cap. 14. et 38. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ*) Forsan *Ἀρετῇ* etc. SOLAN.

Ead. l. 11. *Φιλονεικῆτε*) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen *φιλονεικεῖτε* ex O. praeferendum, quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. *μὴ ἀγανακτεῖτε.* REITZ.

Ead. l. 15. *Καὶ οὗτος* etc.) Versus senarius. GUYET.

Ead. l. 16. *Τὸ δεῖνα*) *Τὸν μισθόν· τὸ δικαστικὸν*, quod sequitur, glossema videtur *τοῦ δεῖνα.* GUYET.

Pag. 78. l. 1. *Τὸ δικαστικὸν*) *Τριώβολον* intelligi, bene monuit *L. Bos* de Ellips. p. 171. (*μίσθωμα* melius *Schäferus* ibid. p. 496. *Lehm.*) Conf. supra c. 12. *ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης*, ibique notam *Gesneri.* Acute quidem *Guyetus* conjecit, *τὸ δικαστικὸν* glossam videri, quia idem est, quod *τὸ δεῖνα·* non tamen adsentior, tam quia Scholiastes *δικαστικὸν* jam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominasse *triobolum*, sed *δικαστικόν* illud subjecisse *τοῦ δεῖνα.* Cum igitur lepos insit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut *ὁ δεῖνα*, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per jocum dicit, *grande illud* scilicet *honorarium.* Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel *τριώβολον* nominando etiam *μέγα* praemisisset, dicens, gravis *illa mercis triobolus;* verum lusit forsan in oppositione *τοῦ δικαστικὸν* et *ἀδίκαστος*, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ. Aliter prorsus hunc locum interpungendum et explicandum esse, quam a *Guyeto* et *Reitzio* factum, primus vidit *Seagerus*, de quo adeunda ad Vit. Auct. c. 19. adnotatio Tom. III. p. 522., et post illum inter alios etiam *Fritzschius* Quaest. p. 30. LEHM.

Ead. l. 6. *Δικάσετε*) Sicut conjeceram legendum, habet Ox. non *δικάσατε*, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat jam interpres. SOLAN.

Ead. l. 10. *Δρασμοῦ*) Subaudi *τὸ περὶ*, i. e. *περὶ δρ.* GUYET.

Ead. l. 16. *Ἐῴκει — πράξειν*) De mutando *πράξειν* in *πράσσειν* cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

Pag. 79. l. 2. *Κριτήριον*) Hic paria facimus Graecis: nam etiam *Cic.* Acad. 4, 6, *tollit Philo judicium cogniti et incogniti.* GESN. In I. Epist. ad *Corinth.* VI, 4. *βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε*, i. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi *J. Elsner.* et hoc *Luciani* adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. pag. 1095. *δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ*, *caussam dicere in aequo judicio.* REITZ.

Ead. l. 3. *Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν*) Male interpretantur, *indicta igitur caussa ipsum condemnent.* Est enim, *ipsum condemnent*, *quia non obierit vadimonium.* Sic *ἐρήμην ὀφλεῖν*, est *vadimonii deserti reum esse.* *Pollux* VIII, 8. *Ἐρήμην λύειν* est *deserti vadimonii absolvere*, et iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

Ead. l. 4. *Λογογράφον — Σύρον*) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem majoris Asiae regio est, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. et 22. *Pomp. Mela* L. I. COGN.

Ibid. *Πρώην*) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadragesimum. SOLAN.

Ead. l. 16. *Πρῶτον*) Hoc prooemium totum est ex *Demosthenis* de Corona oratione desumtum, p. m. 141. sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet: aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras petat; quod et ipsa oratio et notae satis ostendunt. SOLAN.

Pag. 80 l. 4. *Οὐχὶ ταὐτὰ*) Ex alia jam eiusdem *Demosthenis* oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ὥστε*) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem *ἀνακολουθία* videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam *Demosthene*, *αὐτοπρόσωπος* Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Ead. l. 12. *Τοῦτον*) Etsi *τὸ μειράκιον* neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio *τοῦτο* intolerabilis erat, quia mox *ὄντα* cum cett. habet, cum *ὂν* deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex *Aristoph.* Plur. *τέκεα ἀναβοῶντες*. Idque et Latinis frequentari plus satis notum, ut *Terent.* in Andr. *Mea Glycerium.* REITZ. Non vidit itaque *Reitzius*, *τοῦτον* non arctius esse cum *μειράκιον* jungendum, sed cum *ὄντα*, *μειράκιον* autem esse Praedicatum: *hunc, qui erat μειράκιον.* De Synesi igitur generis hoc quidem loco neutiquam cogitandum. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἐνδεδυκότα*) *Th. Mag.* v. *ἐνδεδυκὼς* haec eodem modo profert. REITZ.

Ibid. *Περὶ τὴν Ἰωνίαν*) Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, et ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, et huic operi praefigenda. SOLAN.

Pag. 81. l. 2. *Ἐπειδὴ*) Ox. et *Thomas Mag.* *ἐπεὶ*. SOLAN.

Ead. l. 3. *Εὐμαθὴς*) Et haec *Thom. Mag.* habere voce *Εὐμ.* recte notavit *Solan.* Reitz.

Ead. l. 8. *Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους*) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. Solan.

Ead. l. 9. *Εἰς τοὺς φυλέτας*) Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum*; v. g. in Hippia 1, 11. in Adriano 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura *Olearius*, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. Gesn. Recte monet *Solanus*, errare *Olearium* ad *Philostratum* in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad *Philostr.* V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat *Gesnerus*, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βαρβάρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro et Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε.* Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. Reitz.

Ibid. *Παρενέγραψα*) Cave, hoc cum clarissimo *Philostrati* interprete (ad pag. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. Solan.

Pag. 82. l. 1. *Περιστέλλουσα*) *Complectens.* Guyet. Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? Reitz.

Ead. l. 5. *Ἰόνιον*) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. Solan. Recte orthographiam emendavit *Solanus* noster: nam ita scribitur *κόλπος Ἰόνιος* apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in Perieg. v. 94. Sed *Ἰώνια*, *Ἴωνες* et *Ἰωνικὸς* secundam habent longam. Reitz. Amplexus et ego castigatiorem scribendi rationem, licet non varient h. l. libri, ut

alibi, e. g. Toxar. c. 19. Phalar. II, 4. Hermot. c. 28. licet adeo Amor. c. 6. ob librorum consensum retinuerim Ἰωνίῳ κόλπῳ. Vid. adnot. ad Hermotimi locum Tom. IV. p. 412. Lehm.

Ead. l. 4. *Κελτικῆς*) Vide Pro Merc. Cond. c. ult. ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. Solan.

Ead. l. 9. *Μέγα φρονήσας*) O. et P. optime. In impress. μεγαλοφρονήσας. Solan. *Μεγαλοφρονήσας*) *Μέγα φρονεῖν* in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. *Luciani* Ed minori subjunctis XXVIII, 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. *ad Rom.* XII, 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit *Lucianus*. Verum nihil mutavi, cum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur, ac μέγα φρονῶ, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joseph.* Ant. XIX, 7, 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος) Quin et μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI, 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιος, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* de Demosth. Grav. pag. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem Antiq. VIII. p. 530. a. m. Οὐλοῦσκοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες, i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, et facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. Reitz.

Ead. l. 10. *Αὐτὸν δὲ*) Ms. αὐτὸς δέ. Graev. *Αὐτὸς* O. et P. etiam. In impr. αὐτόν. Solan.

Ead. l. 11. *Φιλοσοφίας υἱὸν*) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide *Diog. Laërt.* pag. 51. A. B. et not. Solan.

Pag. 83. l. 1. *Κωμικὰ*) In impress. omnibus κομματικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. κωμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμωτικὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. Solan. *Κομματικὰ ἐρωτήματα*) Conf. c. 23. δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, et hic κομματικὰ rectius esse, quam κωμικὰ,

et mox sequens *συλλαβίζων* declarat *δισύλλαβα* supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaestiunculas, et per positiones crebris commatibus sectas, disputandi et argutandi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit *J. J. Wetstenius. Hieronymus* prol. in prophetas: Hoseas commaticus *est, et quasi per sententias loquens.* Et in Matthaeum: *prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, et quae* commatice *pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media et sequentia, et nectat sibi universa, quae scripta sunt.* Reitz. Vox *κομματικὸς* ut, ad significationem quod attinet, bene cum *Luciani* mente convenit, ita formam et usum ejus si spectes, adeo mihi pariter ac *Solano* ab auctoris hujus aetate et stylo aliena esse videtur, ut vix possis, quin de emendatione cogites. Atqui conjectura *Solani κομμωτικὰ*, in quam facile quis familiaris *Luciani* incidere potuit, cum natura Dialogi, qualem quidem Rhetorica h. l. describit, conciliari nullo pacto potest. Ergo quid dubitemus certissimam Codicum trium lectionem *κωμικὰ* recipere? Illud enim ipsum est, quod mox Dialogus in Syro vituperat, quod philosophici sermonis gravitatem indigna quadam ratione ad *comicam* humanitatem ac levitatem detraxerit. Vid. infra c. 33. med. *κωμικὸν δὲ ἄλλο (προσωπεῖον) καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι* etc. et mox c. 34. ipsius auctoris professionem, quam eandem etiam legas in Prometheo in Verbb. c. 5. sq. Lehm.

Ead. l 3. *Συλλαβίζων*) I. e. *τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως.* Supra, *τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler.* Guyet.

Ead. l. 5. *Ἐπισεῖται*) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. *Plin.* Sec. V.... — *quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio...* VI. — *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide *Casaub.* ad Th. 116. et nos ad Scyth. c. ult. Solan.

Ead. l. 6. *Τῶν ὄρων*) An *ἐντὸς τῶν ὤτων*; *Persius: Et manus auriculas imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. Guyet. Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus *Persii* a *Guyeto* adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas et exsibilationis gestus describit poëta. Ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinsit, Nec manus auriculas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae.* Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemtus maximi publica testatio. Talia autem

si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. *τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος*, contraria *Luciani* menti videtur sententia fingi, qui velit, plausas oratori exspectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum *μακρὰ ἐπινεῦσαι*· ideoque *μικρὰ* jam ex *Fl.* necessario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam a Luciano indutam: et vide, anne explosio ac sannae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Guyeti* erit optima, et *μακρὰ* retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes et ad plausus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita *ἐντὸς τῶν ὅρων* retineo, at *μικρὰ ἐπινεῦσαι* recipio: nam parva adnuentis capitis commotio adsentientis est signum; magna, derisionis. Reitz.

Ead. l. 10. *"Ενοχος) "Ενοχος τῆς κακώσεως* non est *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, sed *malitiosae desertionis reus. Pollux* Onom. lib. III, 3. *ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικὸς, σίτου. καὶ τοὐναντίον, ἀπόλειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως*· et ineptissime ab interprete Latino *κακοῦν* et *κάκωσις*, *affligere*, et *afflictionis poena*. Hic locus, ut plurima alia in *Polluce*, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, *ἀποπομπὴ* et *ἀπόπεμψις* dici de viro, qui repudiat uxorem; *κακοῦν* et *κάκωσις* de eo, qui eam deserit: sicut contrario *ἀπόλειψις* de uxore, quae virum deserit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, et sine caussa. De *τῷ ἀπολείπειν* vide, quae notavi olim ad Soloecistam. Quamvis *δίκη κακώσεως* sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, et pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. Graev. Nihil melius *τῇ κακώσει* respondet, quam *mala tractatio.* Observavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente *Fabio* VII, 3, 11. Ex cujus Decl. VIII, 6. discas, hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum, negatum comitatum,* fastiditas noctes, *pulsatam faciem.* Latius autem patuisse *κακώσεως* actionem, non nego. Vid. *Spanhem.* ad *Aristoph. Νεφ.* 1328. Gesn. Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Epist. 6. f. *ἴσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχησομένην· ὃς οὐδ' ἐμὲ περιόψεται· καὶ σὲ γράψεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως.*

Unde adparet, *κάκωσιν* etiam esse eam actionem injuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Berglerus* et hoc *Luciani*, et aliud ex *Diog. Laërtio* adfert. Reitz.

Ead. l. 14. *Ἐπιγράφονται*) Conf. supra Scyth. c. 10. *ἐπιγραψάμενος προστάτας*. Ubi al. *συγγραψ*. Sed infra Peregr. §. 11. *προστάτην ἐπέγραφον*. Quae loca indicante *Solano* contuli. Reitz.

Ibid. *Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν ἑαυτῶν*) Rarius Ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse *ἑαυτὸν* dedisse, et ex *Ald.* *ἑαυτῶν* rescribendum, excussi alias, et *Fl. Ald. Hag. Par. Salm.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam *ἑαυτῶν* habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. *Ὥστ᾽ οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράψομαι.* Ad quae verba ait: *Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant* patronum *προστάτην*, *qui vero neglexerant facere, compellabantur actione ἀπροστασίου, de qua Harpocration. Ejuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφεσθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι,* et *συγγράφεσθαι προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paullo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scytha,* (c. 10 ubi id jam monui, *Gesnerus* autem sponte in versione emendavit.) *Deinde in Bis Accus.* h. l. — *Latina facta sunt*, suique velut praesidem scriptis testantur, *Neque id satis bene. Gesnerus* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab *ἐπιγράφονται* igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. *Ἐπιγράφεσθαι* Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc *Theophilus* Instit. L. 2. Tit. I. §. 5. *ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, litorum possessio* (dominium) *proprium non capit dominum*, Reitz. Sine dubio ad illud jus patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam profitentur*, Gesn. *in Addend.*

Pag. 84. l. 1. *Κόπτουσιν — τὴν θύραν*) Conf. *Graev.* ad Soloecist. cap. 10. et *Elsner*. Obs. ad N. T. 2. p. 445. *Apocal.* III, 20. Reitz.

Ead. l. 9. *Μὲν μὴ ἐπιτρέπετε*) Ex O. est vocula *μὲν*, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. Solan.

Ibid. *Ἄγνωμον*) Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. *Εὔγν.* Sed operae erit ejus verba addere. *Εὔγνωμον*, ait, *μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον· ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ* etc. uti hic leguntur. Sed *εὔγνωμον οἰκίδιον* habuimus tamen Asin. c. 2. f. et alibi, consentientibus vett. Edd. Scribit et sic *Stephan.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum esse *Magistrum.* Reitz.

Ead. l. 11. *Οὗτος ἀπολογείσθω*) *Οὕτως* volebat *Gesnerus.* Ac lubens ita edidissem, si varietatem invenissem. Reitz. Gravissime erravit *Gesnerus*, tum *οὕτως* corrigens, tum omnino omnem locum ad falsam sententiam, ab ipso confictam, contorquens. Vertit enim: *Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse.* (rectius: *neque enim grati est animi, illum in me acuere meum gladium*) Deinde: *contra amasium autem suum, Dialogum, sic caussam dicat, si potuerit.* Imo *κατὰ* cum accusativo est *secundum normam,* quod mox dicitur *κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ Διαλόγου,* et respondent sententiae sic ad se invicem relatae: mea ratione (rhetorice) nolite concedere, ut ille caussam dicat; sed ad amasii sui rationem (dialogicam) componat iste defensionem, si quidem possit. Bene *Belinus* hos errores vidit et vitavit; temere autem secutus *Gesneri* vestigia *Wielandius.* Lehm.

Ead. l. 15. *ΣΥΡΟΣ*) Luciani apologia. Guyet.

Ibid. *Δικασταὶ*) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in hactenus impress. Solan.

Pag. 85. l. 12. *Παιανιεὺς*) Demosthenes. V. Rhet. Praec. cap. 21. et passim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. Solan.

Ead. l. 13. *Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην*) *Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀττικώτερον* esse docet *Thom. Mag.* quam *ψιμμυθοῦσθαι.* Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut et viri effeminati. *Noster.* Dial. Meretr. *τὼ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένη.* De Medis *Xenoph.* *Π.* I, 10. *ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem* de Cyro L. 8. *ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἰσι· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο, ἢ πεφύκασιν.* L. Bos.

Pag. 86. l. 6. *Θύρας*) O. melius, quam impr. in quibus omnibus *θυρίδας* legebatur. Solan.

Ead. l. 8. *Μοιχείας*) I. e. *περὶ μοιχείας.* Guyet.

Ibid. *Ἐν γειτόνων*) Cf. supra c. 10. pr. Icar. c. 8. et 16. Reitz.

Ead. l. 12. *Τετταράκοντα*) In iis, quae iunior scripsit Lu-

cianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

Ead. l. 14. *Δικαστὰς*) Et orator et Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Pro Merc. Cond. c. ult. SOLAN.

Ibid. *Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους*) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in De Merc. Cond. cap. 35. de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11. optimates, dum eruditos experirentur, laudes suas ab iis audire SOLAN.

Ead. l. 15. *Ἐπαίνους ἐκφυγόντι*) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus *ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον*, quam cum praecedente *γεγονότι*. Itaque non dubito, quin *ἐκφυγόντα* legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur *συνδιαλεγόμενον — δεόμενον*. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN. Quatuor consentientibus Codicibus haud dubie cedendum; praesertim quum e commodiore sit genere haec syllepsis. Conjecturam autem *Gesneri* *ἐκφυγόντα* ex optato confirmat Codex Gorl. LEHM.

Ibid. *Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἠρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων* etc. Ultima sic leguntur in Ms. cum aliquot verborum incremento: *ἠρέμα συνδιαλεγομένους, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δεομένους, πολλὰ ἔχων*, *placide disputantes, laudes et plausum non desiderantes.* Quae *Luciani* esse nemo infitiabitur. GRAEV.

Pag. 87. l. 7. *Ἐναντίαν*) Subaudi *ψῆφον*. GUYET. Sed satis hoc jam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito *ψῆφος*; REITZ.

Ead. l. 8. *Ὁ Διάλογος — λέγε*) Conf. supra c. 20. f. *ὁ Ἐπίκουρος — λέγε*. REITZ.

Ibid. *Ἐπὶ τῶν αὐτῶν*) De iisdem judicibus. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed et hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Guyet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. REITZ.

Ead. l. 9. *Διπλασίονα*) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est. *Fl. Ed.* *διπλάσιον οἰσ —*. SOLAN. Non capio hanc *Solani* notam censoriam. Certe *constitutum* non potest dici illud, quod c. 14. f. Mercurius jocosius quam verius dixerat, simulans

quippe, sordidiori parsimoniae se hoc tribuere Justitiae, quod duas caussas ab iisdem judicibus disceptari vellet. Istis sordibus jam h. l. tacite se purgat integerrima dea. Lehm.

Pag. 88. l. 3. *"Ανω που* etc.) *Plat.* Phaedr. 344. G. II. Solan.

Ead. l. 4. *'Αεροβατοῦντα*) Socratem tangit, ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in Nebul. v. 225. *ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον·* et ibid. deinceps frequenter. Ita *μετεωρολέσχην* vocat eundem Dial. praeced. Reitz.

Ibid. *Πτηνὸν ἅρμα*) Meminit iterum Noster Pisc. c. 22. et Rhet. Praec. c. ult. Solan.

Ead. l. 6. *'Υπεράνω*) Dialogus dicit se *ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ·* sed *ὑπεράνω* simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Ms. *ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ*, *super coeli dorsum*, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, *τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει.* Graev. Conf. supra Deor. Dial. IV. §. 1. et Herm. c. 61. Solan.

Ead. l. 10. *Μοι — μοι*) Delendum censeo posterius. Solan. Recte. Idem *Hag.* Editioni adscripserat *Gesnerus*. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. Reitz. In impr. omnibus erat: *εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῶμμα.* Verum cum non agnoscatur posterius *μοι* a Ms. Reg. 3011. illud exsulare jussimus. Bip.

Ead. l. 12. *'Αριστοφάνην*) Haec terminatio *Nostro* frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. Demon. c. 62. ubi *Σωκράτη* et *Διογένην*. *Δημοσθένην* infra Demosth. Enc. c. 2. et 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* *'Αριστοφάνη* revocare, quae supra contrarium in modum *"Αρην* exhibet, ubi cett. *"Αρη*. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 5. Reitz. Ver. Hist. II, 23. minus recte *Reitzius* et recentiores plerique *Διομήδην* praetulerant veteri lectioni *Διομήδη*. Ceterum observat *Aug. Meineccius* Quaestst. Scenn. Spec. I. p. 39. haec verba — hunc enim vult locum errabundus citans *Jovem Accusatum* — spectare ad Socratis irrisionem, cujus indicia sint Pisc. cap. 25. Lehm.

Ead. l. 14. *Μένιππον*) De quo supra multis ad Diall. Mortt. I. Solan. *Μένιππόν τινα*) Juniorem altero; vid. *Olear.* ad *Philostr.* pag. 164. a. 5. Reitz.

Ead. l. 15. *Κάρχαρον*) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hist. c. 43. De Salt. c. 4. Reitz.

Ead. l. 16. *Τὸ δῆγμα λαθραῖον*) Invehitur in malivolos *sublesta lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres *Theoph.* περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας καὶ δάκνειν ἠπειγμένους.

Bourd.

Pag. 89. l. 2. *Διαμένων*) Sic P. solus. In impress. διακείμενος. Solan.

Ead. l. 5. *Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα*) Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, et nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. Graev. Ms. Gr. recte μέτρων. Kuster. Accedit etiam auctoritas Mss. P. et L. In impress. μετεώρων. Solan. *Μέτρων* sponte etiam probavit *Gesnerus.* Conf. supra pro Imag. cap. 18. εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥςπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιντο. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἱπποκενταύρου δίκην*) Eadem comparatione de iisdem operibus suis jocose usus est ipse auctor Prometh. in Verbb. c. 5. Lehm.

Pag. 90. l. 1. *Ἀνθρώπινον*) Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνινον marginis *Ald. IV.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. Reitz.

Ead. l. 8. *Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι*) *Quod tenuia illa et exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Ms. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, et pro καθήμενος σμικρολογοῦμαι, legit, κάθημαι σμικρολογούμενος. Digitum non verterim, utrum eligas, et vereor, ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. Graev.

Ead. l. 9. *'Αθάνατος*) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. Apol. Socr. 369. A. et Phaedon. 381. A. Solan.

Ead. l. 10. *Πόσας κοτύλας*) Locus *Platonis* de animae formatione sic incipit: *Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὖ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος* etc. Ed. *Bas.* p. 478. f. Solan.

Ead. l. 11. *Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας*) I. e. *τῆς ἀΰλου, immaterialis.* Guyet.

Ead. l. 12. *Εἰς τὸν κρατῆρα*) Alludit ad illam Platonicam in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud *Platonem* non est *ἀμιγὴς*, sed *ἀμέριστος καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία* — quamquam paullo post *τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον* appellat: ubi et partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: *ταῦτ᾽ εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα* (Cic. *temperationem superiorem*) *ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγων, κ. τ. λ.* Gesn.

Ead. l. 12. *Τὰ πάντα*) Articulum restituimus ex Ms. Reg. 3011. Bip.

Ead. l. 13. *Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον*) Vide *Plat.* Georg. 287. E. F. et *Quintilian.* II, 15. pag. 105. quem lege. Solan. Ut modo *Ciceronem* interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus II, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. Gesn.

Pag. 91. 2. *Λεπτολογῶν*) Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Const.*) adjecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. *Λεπτολογεῖν* etiam adscriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praestat. Reitz.

Ead. l. 6. *'Αποβλέπει*) Lege *ἄνω βλέπει.* Guyet. Non male *Guyet.* conjecit, et facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam servare cogor, et *ἀποβλέπειν* accipere pro *oculos avertere quoquoque,* i. e. ad quaevis remotiora, et sic oppositio *τῶν πρὸ τοῖν ποδοῖν* quaedam adparet, major tamen et convenientior futura, si *ἀναβλέπει* vel *ἄνω βλ.* legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, et ideo *alas* etiam addit, *ὡς ἀεροβατοῦντι,* quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. Reitz. Conjunge *ἀποβλέπει* arctius cum proxime praecedentibus. *Circumspicit*, quaerens alas istas a

Syro ipsi confractas (cf. τὰ πτερὰ συντρίψας supra c. 33. med.) Lehm.

Ibid. Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) *Plat.* Phaedr. 344. G. II. Solan.

Ead. l. 15. Ἀμέλει τοῦτ᾽ ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τοῦτ᾽ ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην οὕτως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeschines* contra Timarchum, et plane pleneque Scholiastes Demosthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. Marcil.

Ead. l. 16. Τὴν τετρυπημένην) *Calculum condemnationis.* De his calculis copiose *Scholiast. Aristophan.* et *Flor. Christian.* ad Vesp. Bourd.

IN DE PARASITO.

Pag. 93. l. 14. *ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ*) Inscriptio Editionis *Bas.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. Reitz.

Ead. l. 15. Σίμων) Σίμων παράσιτος. Guyet.

Ead. l. 17. Καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι) *Plato* in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κἀκεῖνο δεῖ σε ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῆς γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννήσαντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. Cogn.

Pag. 94. l. 4. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica et Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. Cogn. Vid. *Plutarch.* de Musica, et Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* Reitz.

Ead. l. 13. Δόκει) Sic mox c. 2. et supra Icar. c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. Reitz.

Pag. 95. l. 15. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. Marcil.

Pag. 96. l. 10. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. Marcil. Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo

esse, sed et universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2. *Ἔγωγε. εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.* Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens p. 240. Ed. *Amst. τῆς μανίας.* Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post *δοκῶ* posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse caussam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola et una habeat; ut sequitur, *φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην* (*μανίαν*) etc. Patet, haec omnia ad *μανίαν* esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te alicui. qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας ἔχαιρε τῷ Διΐ.* Planum est, haec verba esse mutila, et excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive *χαρίσαισθε ἂν*, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, *καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ.* Commode ergo ita supplendus est hic locus, *πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιὸν, χαρίσαισθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* Jens. Deam *Insaniam* ad exemplum *Πενίας* Platonicae a Nostro jocose fictam, et ipsum vocabulam *τῆς δαίμονος* Platonici esse usus, scite observavit *Wielandius* ad h. l. Ceterum in sequentibus *τοῖς ἔχουσι* redditum erat *se habentibus*, fortuito, ni fallor, errore. Nam *se* certe alienum erat, ex praecedente voce *esse*, si recte conjicio, temere repetitum. Deam Insaniam inveneris etiam apud *Ovidium.* Metamm. IV, 484. Tisiphones comitem simul cum Pavore et Terrore. Lehm.

Ead. l. 13. *Παιδαγωγὸν)* Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino *πατέρα* recipiendum ex P. Et *Obsopoeus*, *magistrum* atque *auctorem* vertens, videtur eo adlusisse; sed nescio, unde habuerit. Reitz. Valde displicet *πατέρα* de dea, quae multo facilius *διδάσκαλος* et vero *παιδαγωγὸς* dici potuit. Lehm.

Pag. 97. l. 6. *Τῷ)* Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro *τινὶ* accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, et ne mea repetam, vid. *Hemst.* ad Prometh. c. 7. Reitz.

Ead. l. 8. *Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες)* Non damno equidem supplementum illud *χαρίσαιτε·* sed opus illo esse non arbitror, cum *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* intelligi ex praecedentibus possit, *γνωρίσαιτε*. Gesn.

Ibid. *Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ)* Verbum hic deesse videtur, *τιμήσετε*, aut simile. Guyet. Vid. *Jensii* notam praemissam, qui post haec verba, *χαρίσαισθε ἂν*, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subjunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: *Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι* etc. quod ibi recte convertitur: *Molestos autem philosophos in medium producamus* etc. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic *σφίγγοντες* pro *σφιγγέτωσαν* et simil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* subjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Jov. Trag. c. 12. Adde *Maitt.* de Dialect. p. 66. et 79. ubi etiam nominativum partic. cum *ὡς*, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. *οἶσθ᾽ ὡς ποιήσων*, pro *ποιήσεις*. Et ex *Xen.* p. 437. *οἱ προδιδόντες*, *prodiderunt*. Multos alios lusus in participiis adferre liceret, si tempus sineret; sed *Luciani* hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo et subj. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si *χαρίσαισθε ἂν* suppleas, verbum *εἰμὶ* tantum intelligendo, ut *λέγοντες* sit *λέγοντες ἔστε* Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. *ἀγγελλόντων* exponit *ἔστωσαν ἀγγέλλοντες*. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si et nominativus pro secunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura *Thucyd.* I, 121. f. *ἡμεῖς δ᾽ ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς*, quod *Scholiast.* notat pro *τιμωρήσασθαι* positum. Nam alias praemisso verbo alterum in par-

ticipio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. Reitz. Paucioribus acutius rem tetigit *Gesnerus*. Lehm.

Ead. l. 9. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. *Jens.* De Jove Olympio supra passim dictum est. Solan.

Ead l. 11. Προοῖσται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. An ab οἶσται, ὀϊστὸς, *missile?* Placet Τὸ ἕω, ἵημι triplex videtur: ἕω, ὅω, οἴω. Ab ὅω, ὦκα, ἕωκα, ἀφέωκα etc. Guyet. Frustra se torquet *Guyetus.* Nec felicior fuit *Conr. Reitzius*, qui in Indice hanc formam a προοίειν s. προφέρειν, derivat. Nam debebat illa tum sonare προωΐσται, aut πρόφσται. Nec προφέρειν γέλωτα phrasis est ullo modo probabilis. Quid multa? Unice recte correxit *Jacobsius* in *Porson.* Adverss. πρόωσται (a προωθεῖν) ostenditque pro sua scientiae elegantia et peritia, verbum ὠθεῖν etiam alibi varie esse depravatum. Lehm.

Pag. 98. l 1. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. *Suid. Philostr.* et *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. Cogn. Vide *Cogn.* Not. et *Μεν.* c. 17. (Significat, ni fallor, locum De Mort. Peregr. c. 18. ubi vid. *Schol.* Lehm.) Perlecta *Platonis* epistola septima, facile, credo, mecum, senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a *Luciano* spriptum fuisse. Solan. Mihi nec Platonicus, nec Cynicus, ille Dion, de quo agitur, fuisse videtur, sed ignotus quidam, atque adeo ignobilis, *Luciani* aequalis, vanus haud dubie nominis philosophi captator. Prope eandem video esse *Wielandii* sententiam. Lehm.

Ead. l. 11. Ὅπως οἴομαι) Vett. Codd. inspiciendi. Guyet. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum *Obsop.* male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum *Bened.* verius, *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Guyetus.* Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. et 32. Et notam *Solani* ad Tim. §. 48. Reitz.

Ead. l. 13. Οὐδὲν) Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis *Τυχ.* et *Παρ.* Solan. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθὲν Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, et dedisse *Lucianum* arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. Gesn. Non valde repugnavi *Solano* οὐδὲν rescribenti, quia vix aliter solet *Noster:* alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit

probare. Sed quia *Phryn.* p. 76. negat, *οὐθεὶς* recte dici pro *οὐδεὶς*, aliique *οὐθεὶς* Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. subjungam, in quibus *οὐθὲν*, *μηθὲν* et *οὐθεὶς* invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. *Οὐθὲν* bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472, 16. atque alibi passim. *Οὐθεὶς* *Diod. Sic.* II. c. 19. v. 36. *Οὐθενὶ* idem III. c. 57. v. 65. *Μηθὲν* *Aristot.* I. Pol. c. 8. *εἰ οὖν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ.* Quamquam ibid. c. 4. *οὐδὲν ἂν ἔδει.* Sed eod. lib. c. 11. post med. *ἅτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος·* c. 12. *σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν.* At *οὐδὲν* rursum L. 2. c. 3. et *μηδὲν* ibid. med. Item de Coelo L. I. c. 5. med. *διαφέρει δέ γε οὐδὲν*, et sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. et in Analys. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter *οὐδὲν* et *οὐθὲν*, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex *οὐδὲ ἓν*, alterum ex *οὔτε ἓν* sic conflatum, nam et *οὐδὲ εἷς*, ad majorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long.* Past. p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic *μηθεὶς* rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. et IV. c. 44. pr. *οὐθεὶς κωλύσει*, et saepe alibi. *Epict.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. *ὅρος οὐθείς ἐστιν.* Lenius *Scholiast. Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. *οὐδεὶς* elegantius esse, quam *οὐθείς.* Unum *οὐθεὶς* adfert hic ex *Gen.* XXXI, 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia, quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l. c. ex LXX. et *Athen.* profert. Reitz. Vid. inprimis *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 181. sq. Lehm.

Ead. l. 13. *TYX.*) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum *ἐπίστασαι.* Aliter tamen omnes editiones, aliter interpres. Bourd.

Ibid. *Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐδὲν διοίσει*) Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti *Fl.* Ed. et P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex conjectura. In impressis enim legebatur, *οὐδέν. TYX. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ.* In P. vero *οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθῆ δὲ οὐ διοίσει.* Solan. Mss. Regg. 2954. et 3011. *εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθῆ δὲ διοίσει.* Unde *Belinus* conjicit legendum: *εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθῆ δὲ διοίσει*, *quand tu dirois peu de chose, la verité de tes raisons l'emportera toujours.* Bip.

Ibid. *Τοῖς ἀληθέσι διοίσει*) *Εἰρωνικῶς* dictum. Guyet.

Pag. 99. l. 4. *Μετέχοιμεν αὐτῆς*) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, *εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ*

κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse *μετέχοιεν*. Quod verbum in *μετέχοιμεν* mutarunt, qui illud conformare verbo *ἐπακολουθήσαιμεν* vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

Ead. l. 5. *Ὡς ἐπίστασαι*) Mallem *εἰ ἐπίστασαι*. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo exspectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. GESN.

Ead. l. 8. *Τέχνη ἐστὶν*) In Parasito definitio artis habetur: *τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ*. Sic scribe partim ex Ed. *Flor.* partim ex Ms. Interpretes verterunt, *Ars est, quae constat ex perceptionibus consentientibus et coëxercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Graeco *consentientes?* Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem.* Sic contra *ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις* sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

Ead. l. 9. *Ἐγκαταλήψεων*) Quidam *ἐκ καταλήψεων*, ut postea. BOURD. *Ἐκ καταλήψεων*) Ut *Fl.* Ed. et *Salm.* c. 6. et 8. In reliquis enim *ἐγκαταλήψεων ἐ*— uti et in P. et C. Vid. *Quintil.* II, 17. p. 116, 1. SOLAN. *Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων*) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic et apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, et ubi separari ἡ ἐκ possit, legi *ἐγκαταλήψεων* vel *ἐγκαταλήψεως*· in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant *ἐκκαταλήψεων*, vel, ut *Noster* mox sine ulla, quod norim, varietate, *ἐκ καταλήψεως*. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. *ἐγκατάληψις*, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud *ἐγκαταλήψεων*· quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. *Spanhem.* et *Kusterus* ad *Aristoph. Nεφ.* 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani* II, 17, 41. nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt, et quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox *σύστημα* explicatur *Fabio*, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat*. Si uno nomine utendum sit, *compages*

forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. Gesn. Mox pr. c. 6. *ἐκ καταλήψεως*, non *ἐγκατ*. quare et hic ita restitui. In marg. *A*. 1. *IV*. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων· vid. Commentarium Hermogenis fol*. 2. *ubi per* delinitio *explicatur*. Sed addamus, quae *L. Bos* Obs. Cr. p. 77. contra *Graevium* notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum*, consentientes, *et* coëxercitatae, *habet in Instit. Orat. L. II. c*. 18. (leg. 17.) sive ille, *inquit*, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus et coëxercitis ad finem utilem vitae; *ubi in marg. Ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων* (*alii ἐν καταλήψεων συγγεγυμνασμένων*) *πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus Oneir. IV*, 3. *et Schol. Aristoph. ad Nubes, p*. 143. Reitz.

Pag. 100. l. 4. *Αἱ πονηραὶ χύτραι*) Ut aerea vasa timitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit *Pers*. Sat. III. — *sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non cocta fidelia limo*. Et rursus in Sat. V. — *pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet et pictae tectoria linquae*. Cogn.

Ead. l. 5. *Μὴ σαπρὸν*) *Casaub*. ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult *σαθρόν*. Bourd. *Σαθρὸν*) *Plut*. L. II. p. 64. (Ed. *Xyl*. Gr. L.) Kuster. *Casauboni* emendationem secuti sumus, *σαθρὸν* legentis pro *σαπρόν*. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. *σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγγεται*. Solan. Cum *σαθρὸν* sit apud *Platonem* et *Plutarchum* in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad *Persii* Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse *σαθρόν*. Quam frequens sit *Luciano* hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph*. Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694. extr. *Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars affecta* etc. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic *ἐπέχειν*, cum *σαπρὸν* significatione in tantum conveniat, ut quae sunt *σαθρά*, etiam *σαπρὰ* dici queant. De negatione, quae hic abundat, jam dixit *Schol*. Gesn. Cf. Diall. Mortt. XI, 4. *τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων*, ubi Codex Paris. *τὰ σαπρά*. Lehm.

Ead. l. 7. *Ἐκ καταλήψεων*) Ut supra, nisi quod hic *Fl. ἐκ καταλήψεως*. P. etiam *ἐγκ*. —. Solan.

Ead. l. 9. *Ὅτῳ*) Sic P. et L. recte. In impr. *οὕτω*. Solan.

Ibid. Μεταγνοίη) Sic *Salm.* et *Amst.* quibuscum consentit Ms. Reg 2954. Vulg. μεταγνοίοι, male. Bir. Vertendo: *quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam,* invertit *Gesnerus* auctoris sententiam. Scilicet in μεταγνοίη Subjectum est parasitus, cujus ars in eo ponitur, quod semel delecto sibi mensae domino, nunquam ipsum (parasitum) hujus consilii poeniteat. Lehm.

Ead. l. 10. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor et mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius et trapezita. Cogn.

Ibid. Εἴπερ ἐπίσταιτο διαγιγνώσκειν) Ἥπερ ἐ. δ. Marcil. Non male. Et sic priscus interpr. *artem — qua norint,* fecerat. Sed vulgatum stare potest. Reitz.

Ead. l. 12. Κιβδήλους Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κίβδηλον appellant, et κιβδηλίαν corruptelam. Cogn.

Ead. l. 13. Καὶ ταῦτα, ὥςπερ τῶν νομ) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥςπερ. Patet oraculo *Euripidis* sequente, et post illa, verbis *Luciani* pag. sequente. Marcil. Οὐχ ὥςπερ) *Marcilii* conjecturam secutus sum. Solan. Ὥςπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥςπερ, quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *J.* aliisque, minus erraruni, qui οὐχ hic inseri cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem et nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥςπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. v. 80. Γέρων ἐκεῖνος, ὥςτε σ᾽ ὠφελεῖν παρών, *senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat;* sive, *senior est, quam ut* etc. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα

παιδία, i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit *L. Bos* de Ellips. p. 331. — 2. Reitz. Maxime differunt sententiae, quas festinando confudit *Reitzius:* Mores hominum aeque ac numi difficulter explorantur, et: Mores hominum non aeque ac numi difficulter explorantur. In hac enim posteriore sententia hoc inest, numorum naturam magis, quam animorum humanorum, in oculos incurrere, adeoque minus fere fallacem esse illorum, quam horum, probationem. Atqui hanc sententiam velle nostrum parasitum, ut inde pateat, etiam majorem esse parasiticam artem, quam nummulariam, vel e voculis *καὶ ταῦτα* colligi potest, omnino vero e toto loci ingenio et colore. Ergo sane acute *Marcilius* vidit, non *ὥςπερ*, sed *οὐχ ὥςπερ* requiri ad hanc parasiti mentem exprimendam. Nec temere profecto *Solanus* egit, quod negationem inseruit, licet nusquam in libris exaratam. Subaudiri enim illam h. l. posse omissam, nemini facile persuaserit *Reitzius.* Lehm.

Pag. 101. l. 1. *Μὴ φανερῶν*) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. Bourd.

Ead. l. 2. *Εὐριπίδης*) Locus integer ita habet: *Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, ὃς κίβδηλος ᾖ, Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὤπασας σαφῆ* etc. Solan.

Ead. l. 4. *Ἀνδρῶν* etc.) *Eurip.* Med. 518. Solan.

Ead. l. 8. *Λόγους λέγειν*) Sic supra Gall. cap. 3. *παραδοξότατον λόγον — λέγω.* Et Herod. c. 3. *λόγους ἔλεγον. Arr.* Exp. Al. I. p. 54. *λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον.* Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth.* XI, 10. *ἐχάρησαν χαρὰν*, quod *Marc.* IV, 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. p. 2. Reitz.

Ead. l. 13. *Παντὸς ἀπῆλθε*) An *διὰ παντός*, i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si *παντὸς* cum *Gesnero* nosto mascul. gen. accipias, pro *παντὸς ἀνθρώπου.* Non displiceret tamen *πάντως*, si alicubi inveniretur. At *παντὸς μᾶλλον* neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V, 13. pr. ubi ait: *Ἀθηναῖοι -- ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον.* Sed et possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim et *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. *τοὺς πολεμίους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο, quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis

certe est ap. eund. X, 681. 31. ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est apud *Herodian.* IV, 4, 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere*, Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. Reitz.

Ead. l. 16. Πλάττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. Bourd.

Pag. 102. l. 5. Πλάτωνος) Haec *Platonis* sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. Cogn. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. Solan.

Ead. l. 13. Εἴη) Legendum videtur εἶεν. Guyet. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 357. — 8. tamen *Lucianus* non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic *Lucian.* junxisse feminin. plur. verbo sing.? Reitz.

Ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. Guyet. Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum et hoc mutandum erit Priorem difficultatem avertit *Gesnerus*, εἴη ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere: nihil tamen mutavi; si forte et alia femin. apud *Nostrum* ita constructa reperiantur. Reitz. Quum εἶεν vere, ut *Guyetus* voluerat, in duobus Codd. legatur, dubitari plane non potest, quin sic rescribendum, et ἀπόλλυσιν mutato accentu in ἀπολλῦσιν sit mutandum; quam emendationem praeivit jam *Schmiederus.* Lehm.

Ead. l. 15. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. Guyet. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *Par.* in aliis non. Conf. c. 40. f. Reitz.

Pag. 103. l. 2. Ὃν, οὐδὲ ζῆν etc.) Lectionem *Florentinae* vulgata meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὃν post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A.* 1. *W.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ, ὧν ἄνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. Reitz. Ἄνευ tamen nimium videbatur ab ὧν remotum esse. Fortassis ὧν per errorem ex ὃν natum erat; unde illa variatio. Lehm.

Ead. l. 7. *Δύναμιν δέ τινα*) Nempe hic removet τὸ τεχνοειδὲς, qualis est animalium solertia in victu quaerendo, struendis nidis etc. ut paullo post ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e Scholiis ineditis ad *Dionysium Thracem*, ubi occasione ejusdem definitionis artis explicantur et ab ea distinguuntur τεχνοειδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. et tandem etiam ἀτεχνία. Gesn.

Ead. l. 14. *Δυνήσεται σώζειν*) Consequentia orationis et nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obsopoeus*, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae jungi posse, translatitium est. Gesn. *Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν*) Cum δυνήσεται antea editum legerem, conjiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, et praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse *Obsopoeum* crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia *Gesnerus* τ tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum et optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, et quia necessitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, jam etiam in σαυτὸν mutet. qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἐμαυτὸν id adsertum vid. ad Asin. cap. 13. pro σεαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2. pr. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκταί σοι, nisi credas propter sigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in *Ep.* ad *Galat.* V, 14. ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Evang. Matth.* XXVI, 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· 2. *Corinth.* X, 12. et passim. *Epict.* Man. pag. 58. f. *Ael.* I, 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in *Biblioth. Coisl.* pag. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? *Lucianum* sic saepe habere, bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et patebit ex Indice. Reitz. Translatitiam hanc esse rem, monuerat *Gesnerus*. Ego vero moneo, etiam supervacaneam omnino et alienam ab h. l. omnem hanc esse vel *Reitzii* disputationem, vel *Gesneri* emendationem. Recte enim omnino habet vulgaris lectio δυνήσεται, quum in duobus Codd. pro εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ scriptum legatur εἰ

ἐπ. τις ἑαυτῷ (quamquam *Belinus* tantum τις refert de Cod. 3011.) et mox ad eandem legem in Gorl. σωθείη ἄν. Et hanc loci formam equidem tanto lubentius sum amplexus, quanto aegrius Ionismum in δυνήσεαι ferebam. Omnino cum hac sententia mea conspirare video *Struvium* Lectt. Luciann. P. I. p. 219. nisi quod etiam ἐπιτρέψαι pro ἐπιτρέψας rescribendum censet, quae quidem correctio et mihi prope necessaria esse videtur. LEHM.

Pag. 104. l. 11. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille *Pausan.* p. 22 ἐς δὲ τὸν ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν· ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis simil. adfert *Maitt.* de Dialectt. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

Ead. l. 15. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποίησον. GUYET.

Ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Timon. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est, §. 48.) SOLAN.

Pag. 105. l. 1. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, s. λέγων εἶ. Vide ad cap. 2. REITZ.

Ead. l. 3. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *Par. Salm. Ald. J. Fl.* etc. Aliis igitur Edd. usus fuit. REITZ.

Ead. l. 12. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto *Homeri* loco, (qui est Odyss. IX, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse *Lucianus*, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι Ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ᾽ ἀνὰ δώματ᾽ ἀκουάζωνται ἀοιδοῦ Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ᾽ ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος etc. Hunc *Homeri* locum respicit *Basilius* de legendis Graecorum libris, (*Grot* Ed. p. 87.) cum ait: οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδορουμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ᾠδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὁρίζωνται. SOLAN. Utitur eodem loco etiam *Maximus Tyrius* Dissertt. VII, 3. ubi *Reiskius* δὲ κρητῆρος non minus, quam hoc *Luciani* loco, δ᾽ ἐκ κρητ. scribi jussit. Ceterum *Belinus* verba Homerica, quae post ἅπαντα vulgo omittuntur: Δαιτυμόνες — ἑξείης propterea supplenda censet, quod infra capite extr. eadem tanquam semel jam recitata commemorentur. At non videtur haec repetitio nimium urgenda esse, sed pertinere magis ad loci et sententiae, quam ad ipsorum verborum, memoriam. LEHM.

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, et sic Ms. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο.

Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. IX. v. 5 unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut et exstat in *Flor.* Graev.

Ibid. Εἶναι) *Hom.* L. *Fl.* *V.* 2. et *Par.* In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut et G. ἐμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. Solan. *Εἶναι* legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Guyet.* Item paullo post εὐφροσύνη pro vulgata εὐφροσύνην. Reitz.

Ead. l. 15. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex *Homero* ipso emaculavi. Solan.

Ibid. Ἔχη κατὰ) Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχει. Guyet. Non plane opus est cum *Guyeto* κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἥγε κάρη ἔχει, et ἔχω etiam per se interdum signif. *versari*, *degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud*, *per populum.* De ἔχη vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχη et ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae, quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor*, *immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1. τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Long.* Past. I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll.*) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πηγῦνσα Ed. *Jung.*) Idem IV, 113. περὶ θήραν εἶχε λαγώων. *Ael.* XIII, 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν. Et III, 42. καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἱστοὺς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom.* Od. *Λ*, 491. Οὕνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖράς τε πόδας τε, *senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. Reitz. In Soloecismum ἔχει incidit, opinor, *Guyetus*, quod apud *Homerum* sane libri quidam ἔχει, ac deinde etiam ἀκουάζονται, habent. Sed *Reitzio* certe hoc vitium minime erat excusandum, quo turpius vix aliud esse potuit. Jam vero κάτα, quidquid exentiat *Reitzius* ad tuendum κατὰ, etiam *Wolfius* in ipso *Homero* edidit, bene intelligens, κατὰ δῆμον in hoc nexu nihili esse. Lehm.

Pag. 105. l. 4. Τοῦτο τί μοι) *Hom.* Odyss. IX. v. 11. Solan.

Ead. l. 7. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. Bourd. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; et omnino proba est. In plerisque impr. et ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. Solan.

Ead. l. 9. Ὅτε τὸν Φιλοκτήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem comminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. et qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. Solan.

Ibid. Φιλοκτήτην) Est apud *Philostr.* in Heroic. et *Homer.* in catalogo navium. Cogn. In catalogo quidem navium Iliad. II, 721. sq. illud, quod *Solanus* quaerit, non reperitur; nisi quod innuit ibi poeta, desiderium aliquando Philoctetae in Graecorum exercitu excitatum iri. Verum nec opus erat, ut ipse *Homerus* diserte Philocteten narraret ab Ulysse ad Trojam esse abductum. Fabulam secutus est *Lucianus,* qua nulla per totam antiquitatem alia vel latius fuit divulgata, vel amplius ornata ac celebrata. An quis ignoret *Sophoclis* Philocteten? Nec *Ovidius* Metamm. XIII, 313. sq. et v. 329. sq. hanc rem aliter tangit, quam ut vulgo notam. Ergo putidior est scrupulus, quem *Solanus* his Parasiti verbis injicere conatur; in quibus equidem nihil invenio, nisi hanc sententiam: Quodsi voluisset *Homerus* hanc orationem (χαριέστερον τέλος) secundum Stoicorum rationes Ulyssi tribuere, poterat facile illud momentum temporis eligere, quo Philocteten abduceret e Lemno. Atqui non fecit. Ergo — Lehm.

Ead. l. 11. Ἕλληνας — κατέσχεν) *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς. Cogn. Versus, quem *Cognatus* profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B, 165. ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. Reitz.

Ead. l. 12. Ἑαυτὸν μαστιγώσας) *Hom.* Od. *Δ,* 244. Solan.

Ead. l. 15. Τῇ Καλυψοῖ) *Hom.* Od. E. 14. et passim. Reitz.

Ead. l. 17. Δείας) Τελείας L. Solan.

Pag. 107. l. 3. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων) Verto: *fieri enim non potest, ut eos* (versus) percipiamus, *si non saepius dicantur.* Interpres habebat, *quos nisi saepe referantur, audire non possumus.* Verum τὸ ἀκούειν hic non est audire, sed intelligere et percipere. Vitring.

Ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, *repetiti placent.* Guyet. Ἀκούειν hic *intelligere* est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. Solan. Ἀκούειν *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere,* ut in Novo Foedere usurpatur. *Gesnerus* etiam recte vertit *intelligere. Obsopoeus: neque enim ad satietatem* audiri *possunt, nisi saepius repetantur:* minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. pag. 565. duobus testimoniis, quorum posterius

tantum repetam. *Ἁπλοῦν δὲ*, ait, *ὅταν εἴπω, ῥόδινον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή.* Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de stilo N. T. ad verba Apostoli 1. *Cor.* XIV, 4. ubi *οὐδεὶς γὰρ ἀκούει* recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Sensus, quem *Guyetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. *Liban.* Ep. 51. *τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει·* quod vertitur, *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem sonabit, *horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur *ἀκούσειε* optandi modo legas? vel *ἀκουσῶν.* Reitz.

Ead. l. 5. *Δαιτυμόνες*) *Hom.* Od. I, 7. Solan.

Ead. l. 11. *Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον*) *Jens.* ad Dial. Imag. posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse *ἀχλόητος* edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid.* et *Hesych.* non reperiri *ἀόχλητος.* Utitur tamen et *Alciphr.* IV. Ep. 55. pag. 410. plane totidem verbis scribens *τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον,* ubi peritissimus *Bergl.* et haec *Luciani* adfert, et ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia *τὴν τοῦ σώματος ἀοχλείαν* dicentem, et *ἀνοχλησίαν Diog. Laërt.* II. Segm. 87. Reitz.

Ead. l. 14. *Ὁ δὲ Ἐπικούρειος*) *Ἐπίκουρος* forte, Sic interpres. Guyet.

Pag. 108. l 8. *Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας*) Videtur omnino respicere Odyss N, 79. 92. Vox *σχεδίας*, quae in libris omnibus nostris exstat, irrepsit pro *Σχερίας* facili sciolorum lapsu, qui etiam *ἐπὶ* pro *ἀπὸ* dederunt. *Σχερία* autem, aut *Σχερίη*, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34. et 35) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. Solan. Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani:* sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Cum vero et *ἐπὶ σχεδίης Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, et veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. Reitz.

Ead. l. 9. *Κατὰ ταῦτα*) *Illo modo*, i. e. *sequenti.* Guyet. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15. med. Reitz. Quae sequuntur, non recte ceperat *Gesnerus*, reddens: *Epicurus enim iste, quicunque demum est, sapiens.* In suspenso relinquit parasitus, quo jure nomen *Sapientis* solus omnium Epicurus sibi ipse arrogaverit. Cf. *Cic.* Finib. II, 3. qui (Epicurus) se

unus, quod sciam, sapientem profiteri sit ausus. Et Tusc. V, 26. in. qui tantummodo induit personam philosophi, et sibi ipse hoc nomen inscripsit. Formulam loquendi illustravit *Fritzsch.* Quaestst. p. 191. et quos ibi laudat. Lehm.

Ead. l. 12. *Οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται*) Forsan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo et recte id addi interdum, ut Tox. c. 26. pr. *καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται.* Reitz.

Pag. 109. l. 6. *Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν οὐκέτι*) *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assecutus est, qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero, qui pauca, et nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* Vitring.

Ead. l. 7. *Παρέχει*) I. e. licet hoc facere. Guyet. Melius *Vitringa;* quare comma post *μηδὲν*, quod in *Par.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. Reitz. *Παρέχειν* h. l. vim habet verbi *παρεῖναι*, ut *ἔχειν* verbi *εἶναι.* Neque omnino tentandum videtur. Lehm.

Ead. l. 14. *Ἢ μὴ*) *Τὸ εἰ* hic deesse videtur. Guyet. *Εἰ B.* 2. *Par.* et *Amst.* quod et agnoscit L. sed abest ἤ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam De Merc. Cond. c. 13. Solan.

Ead. l. 15. *Παρὰ τοῦτο*) Forsan *παρὰ τούτου*, adscripserat *Gesnerus.* Reitz. Siquidem *ab hoc* (scil. confecti cibi) cum *Gesnero* reddas, sic sane erat corrigendum. At *παρὰ τοῦτο* esse *ob hanc caussam*, recte monuit *Fritzschius* loco in Varr. Lectt. laudato. Lehm.

Pag. 110. l. 3. *Τοῦ τέλους*) Non attendit ad hanc vocem interpres. Sic mox cap. 30. *συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους.* Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam *ἐν τῷ τέλει.* Sic *Petron.* Satyr. *Ipse pater veri doctus Epicurus in arte Jussit, et hoc vitam dixit habere telos.* Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt *lusit* pro *jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. Bourd.

Ead. l. 5. *Ἀπολογούμενος*) *Τῷ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est* etc. *neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi dicuntur *ἀπολογεῖσθαι*, qui se defendunt contra impugnantem. Hic est *ἄτοπον.* Lege ex Ms. *ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, neque pecunia, qua amissa crucietur.* Graev. *Ἀπολλυμένων*) *Τῶν ἀπολλύμενος* L. unde

confirmatur *Graevii* emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. Solan. Cum *coquo* sane melius conjungeretur hic *dispensator*, ut §pho praeced. ubi utrique dicebatur dominus μάχεσθαι, quod h. l. diceretur χαλεπῆναι. Nihilominus genuina puto nos habere verba, in quibus promiscue recenseantur molestiae, quibus careat parasitus, non accurate pensitatis singulorum verborum rationibus et vinculis. Ἀργύρια autem *vasa argentea* esse, non, ut *Gesnerus* reddidit, *pecunias*, jam monuerat *Belinus*. Lehm.

Ead. l. 7. Ἐκεῖνος) Ἐκείνους malim. Et *Solanus Florentinam* etiam ἐκεῖνος male habere, *Juntinae* adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, et ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus istos* (Epicureos) *perturbari necesse est.* Reitz. Quin ἀνάγκη illud ipsum, quod sequitur, et in vett. Edd. sine jota subscripto editum legitur, arctius cum ἐκείνους conjungendum. Sic demum veram habes loci formam et indolem; quod vidit etiam *Fritzschius*. Lehm.

Ead. l. 12. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. Guyet. Haud male quidem *Guyeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. II. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi et αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. cap. 44. τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28. οὗπερ ἱερός εἰμι. *Aesop.* F. 2. τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Evang. Joan.* XIX, 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII, 10. de re eadem legatur ἀπ᾽ αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lectt. Luc. p. 285. addiditque deinde *Justin.* XVIII, 7. *decimas Herculis ferre.* Et XI, 5. *duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. pag. 210. Reitz. „Caecutiit hic vir perspicax (*Gesner.* in interpr. Lat.) nec minus (quod non tam mirabile) *Reitzius*, ut ex nota ejus manifestum est. Constructio est: ἀνάγκη γὰρ (ἐστι) μάθησιν πάσης τέχνης προςάγειν (τῷ μανθάνοντι) πόνον, φόβον, πληγάς." Sic J. *Seager.* in Diar. Class. N. 36. a. 1818. p. 319. Lehm.

Pag. 111. l. 2. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥςπερ τινὰς ἀπὸ τῶν δι-

δασκάλων) Sic recte Ms. vulgo *ἐκ τῶν διδασκάλων*. Graev. *Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥςπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν;* Ms. *Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων*. At vulgata lectio videtur multo aptior et elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi *διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι*, puta, *σχολῆς* vel *διδασκαλείου*, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholiis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticῶs loquendi formam. Sic *ἐς διδασκάλου* Noster in Hermotimo c. 82. f. *εἰς μουσικοῦ φοιτᾷν*, in Amoribus c. 64. f. *Ἐς Πλάτωνος* iterum in Hermotimo, et passim. Adde, quae ad Tom. I. notavimus. Jens. *Ἀπὸ τῶν διδασκάλων* praeter Ms. Gr. Ed. *Ven.* Reliqui vero libri *ἐκ*. Sed *B.* 2. pro *διδασκάλων*, *διδασκαλείων* hic habet, prave. Solan. Non quidem improbo vulgatum, quod *Jens.* defendit, *ἐκ* pro *ἀπὸ*, et vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti *Solano* ac *Graevio* in *ἀπὸ* aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, *ἀπὸ* cum illis magis probo; quia *ἐκ τινὸς ἔρχεσθαι*, quando *οἶκος* intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph.* Plut. 84. *ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι*, et simil. quae cum praepos. *ἐς* juncta, ipse adtulit *Jensius*. Reitz. Scilicet *ἀπὸ τῶν διδασκάλων* est *e schola*; et sic, si velis, defendatur aliquo modo illud Somnii c. 2. quod in Codd. nonnullis legitur, *ὁπότε ἀφεθείην ἀπὸ* (vulg. *ὑπὸ*) *τῶν διδασκάλων*. *quoties e schola dimittebar*; quod tamen illic par est quotidie factum cogitari debere. Lehm.

Ead. l. 4. *Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες*) Confer Somn. sub init. Solan.

Ead. l. 15. *Πολλὴ*) Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet *Ἐργ.* 290. *μακρὸς — ἐπ' αὐτήν*. In P. *Fl.* Ed. et *Salm.* *αὐτοὺς*, in reliquis *αὐτό*. Solan. *Πολλὴ — αὐτὸ*) Notarat *Solanus* noster solam *Par.* quae male *πολλοὶ* haberet. Sed et alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim et *πολλὴ* male forsan ab interprett. cum *οἶμος* conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post *γὰρ* omittentes. At cum *οἶμος* masculinum sit, *πολλὴ*, (si proba est lectio, et non *πολλὸς* poëtice pro *πολὺς*, rescribendum) forsan ad *τέχνην* referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet, *μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν*· quod etsi *Lucianus* mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* et *ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit *Gesnerus* aeque ac priores interprett. et *ὁδὸς* post *πολλὴ* intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere pos-

semus, si adjectiv. ad sequens *οἶμος* aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter *ὁδὸς* et *οἶμος* esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. *Αὐτὸ* vero recte ad totum negotium pertinet: nam si *πολλοὶ* legas, scil. *καρποὶ*, belle quidem *αὐτοὺς* eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui *πολλοὶ* cum dedissent, etiam *αὐτοὺς* refingere debuere. At falsa tum prodit sententia. Reitz. Quid si *πολλὴ* refertur ad *τέχνην*, et *αὐτὸ* ad totam phrasin *τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι;* Gesn. Ad *τέχνη* referri *πολλὴ* vel propterea nequit, quod de artibus pluribus agitur, non de una. Mireris omnino, tantopere a vero aberrare potuisse viros haud sane stupidissimos. *Πολλὴ* dicit parasitus, de *ὁδὸς* cogitans, sed meminit statim versus Hesiodei longe celeberrimi, et applicat eum paullo liberius, sed tanto cum voce *πολλὴ* convenientiorem, quum *οἶμος* ad analogiam vocis *ὁδὸς* etiam feminino genere dictum sit. Cf. *Eurip.* Alcest. v. 845. Herm. *ὀρθὴν παρ' οἶμον. Αὐτὸ* autem intellige *τὸ ὕστερον τοῦτο. Αὐτὰς*, quod duo Codd. praebent, non equidem praetulerim cum *Belino*. Maxime sic claudicet sententia. Ceterum et alibi noster, et varia quidem ratione, hunc *Hesiodi* locum in usum suum convertit, ut Hermot. c. 2. Necyom. c. 4. Lehm.

Ead. l. 17. *Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τὸ μανθάνειν*) Sic corruperunt posteriores sanum et sincerum priorum Editionum, *ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν*. Paullo post iterum *τῷ* degeneravit in *τὸ* (*ἅμα τὸ ἄρξασθαι*), ut jam vidit et monuit *Graevius*. Jens.

Pag. 112. l. 1. *Τῷ μανθ.*) Ita *B.* 2. et *Par.* Reliquae *τὸ*, prave. Solan.

Ibid. *Ἐν τῷ τέλει ἐστὶν*) *Obsop.* reddiderat, *quantocius in quaestu est.* Haud ita male ad sensum: ludit enim in duplici sensu vocab. *τέλος*. Reitz.

Ead. l. 4. *Ἅμα τὸ ἄρξασθαι*) Sine dubio quoque scribendum, *ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἄρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem orsus est, victum habet.* *Ἅμα τῷ ἄρξασθαι* est *σὺν τῷ ἄρξασθαι*, vel *σὺν τῇ ἀρχῇ*. Edd. male *ἅμα τὸ ἄρξασθαι*. Graev.

Ead. l. 11. *Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας*) Disce hinc, quanto sapientius a Judaeis et Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sancte et caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant et septimus, de quo posteriore alibi nos. Solan.

Pag. 113. l. 3. *Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.*) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: *εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν,* Belle tamen se res habet: nam vel majorem habuimus Imag. c. 4. pr. *ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς.* Mollior, non tamen priori absimilis verborum trajectio est ap. *Callim.* Hymn. I. v. 10. *Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ Ῥείη τέκεν. Long.* Past. III. pag. 110. *ἐκ γάρ μοι χηνῶν τῶν εἴκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον ἀετὸς ἥρπασε.* Adde nonnulla alia in Syntax. *Aretaei,* ejus Oper. adjuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen *συγχύσεσι* vel frequentioribus et intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* et *Rutgers.* ad *Horat.* compluribus in locis egit *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. Reitz.

Ead. l. 7. *Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ* etc.) Non *αὐτὴ,* sed *αὕτη* legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem*, inquit, *artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero* (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque cap. 21. pr. scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν· αὕτη δὲ οὐδεμιᾶς ἑτέρας·* non, ut vulgo, *αὐτή.* Jens. *Αὕτη*) *Jensii* emendatio. Solan. Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη·* quare nullus dubitavi, monentibus *Jensio* et *Solano* parere. Reitz.

Ead. l. 13. *Κατὰ Σωκράτην*) *Plat.* Ione. 145. B. C. D. Solan. Ut *Fl.* hic *Σωκράτη*, ita eadem supra *Ἄρη*, Gall. 3. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae *ν* addant hic et alibi, et perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* *Σωκράτη* praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. etc. Sed *Ἀριστοφάνην* p. 103. et T. II. p. 585. etc. *Σωκράτην* etiam ibid. p. 586. Reitz. Variant praeterea apud Nostrum *Διομήδην* et *Διομήδη* Ver. Hist. II, 23. *Διογένην* et *Διογένη* Demon. c. 62. *Ἀριστοφάνην* et *Ἀριστοφάνη* supra Bis Accus. c. 33. Sed *Διομήδην* infra cap. 44. sine variatione legitur. Lehm.

Pag. 114. l. 2. *Αὐτὴ δὲ*) Ut supra cap. 17. *αὐτὴ* in *αὕτη* mutavimus, ita et hic dixeris faciendum. Sed quia *ταύτης* jam proxime praecessit, non male hic *αὐτὴ* sequitur, ut sit, *ipsa vero;* nec opus credo bis *haec* dici. Reitz. Nihilominus *Schmiederus* edidit *αὕτη*, idque tacite, tanquam re aut per se certa, aut minoris momenti. Lehm.

Ead. l. 3. *Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ*) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex

sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyllaba jungere. Sic *Noster* mox cap. 28. *καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν*, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, *δυνατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν.* Reitz.

Ead. l. 3. *Ἀλλότρια*) *Athen.* l. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. Bourd.

Ead l. 8. *Καὶ μὴν*) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpres. Bourd.

Pag. 115. l. 4. *Κακοπαθοῦντες*) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f, De pugnantibus Gallis *Aelian.* II. 28. Reitz.

Ead. l. 10. *Ἀνήροτα*) Ante *Bas.* omnes Edd. *ἀνήρωτα*, corrupte. Vid. *Homer.* Od. IX, 108. Solan. Similiter accommodatum hunc locum Homericum videbis ad hoc ipsum hominum genus De Merc. Cond. c, 3. ad sacerdotes Delphicos Phalar. II, 8. Lehm.

Pag. 116. l. 6. *Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα*) *Τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ἃς διὰ γ.* Sic paullo ante, *ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει.* Marcil.

Ead. l. 10. *Ναυσικάα*) *Homer.* Odyss. Z, 101. Solan.

Ead. l. 12. *Κατὰ τὴν ὑπόστασιν*) Erat, cum hoc nomine certam et constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, et his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi et propria est, quae *ὕπαρξιν* notat, s. eam, quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac *ὑποστάσεως* notione *Sextus Empir.* Math. VIII, 186. et ibi *Fabric.* Gesn.

Pag. 117. l. 9. *Τεκμαίρεσθαι*) *Unde fit, ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit.* Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. Solan. Simplicius longe egit *Seagerus*, e *δηλονότι* faciens *δῆλον ὅ,τι.* Sic optima evadit et aptissima sententia. Lehm.

Ead. l. 10. *Ἀρχὴν γάρ φημι*) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio *ἀρχήν*, vel *τὴν ἀρχήν*. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. (*ἀπόδειξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο*) notat, sed *omnino, prorsus. Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone *οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτοὺς* vertisse *primo congressu*, accurate observat *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. Ed. *Amst.* (i. e. in Tim.

circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*, dum in Miscellaneis cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ, ἐν ἑκάστῳ κέρας καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua sunt.* Nihil aliud *Pausanias*, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. Jens. Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. Et *Hemst.* ad Nigr. §. 26. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο Reitz.

Ead. l. 11. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπεί τοι. Guyet. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πότε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Guyetus*: quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. Reitz. Ego vero ad *Gesneri* rationem composui textum; quo facto non opus erit *Guyeti* emendatione. Lehm.

Pag. 118. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προςδεκτέος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, et postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Infscetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προςδεκτέον enim, non προςδεκτέος, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: *Ac aliae quidem artes, quamvis et in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans,* (*quoniam et mediae videntur, et earum comprehensiones*, sive *intellectiones*, *non sunt immutabiles*) *admittendae forent.* Id vult noster ille τῆς Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστὴς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, et caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet Ed. *Flor.* Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τὶ, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προςδεκτέος ἂν εἴη) pla-

ne omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. et vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. Jens. Vid. *Jens.* Solan. *Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν*) *Καὶ μὴν τὰς μὲν* aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum *καί*. Sed quia *καὶ μὴν καὶ* millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. §. 60. ibique adlegatis, item Eun. 3. Demon. c. 22. 54. 56. Asin. 38. (alia de *καὶ* abundante ad Somn. c. 7. sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi *τί δὲ οὐχ οἱ τά.* Ibid. c. 10. p. m. *μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν.* Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin et sex, ut in Tim. §. 16. *ἄν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ.* Sic et *Liban.* Ep. 29. *καὶ γὰρ καὶ τὰ μή.* Idem Ep. 31. *οὐ γὰρ ἦν τοῦ σοῦ.* Ep. 33. *δὲ τὸ μέν τι τῆς*, et passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. cap 6. *ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ.* Ibid. vel octo monosyll. legas: *Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β.* Ac versu ult. ejusd. cap. *ὥςτ᾽ ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὐκ ἂν εἴη.* *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, *τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες.* Ibid. p. 54. a. m. *νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ.* Octo *Diod. Sic.* III. c. 62. p. 231. *τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ᾽ ἐκ τῆς ἀμπέλου.* Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. *καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ.* Sed desino *συλλαβίζειν.* Reitz.

Ibid. *Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας*) Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit *ἀξιώσας*. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: *Προςδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ.* Gesn.

Ibid. *Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας*) *Quamquam earum ratione et postulata venia.* Verte: *quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereat.* Guyet.

Ead. l. 4. *Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας*) Haec ex *Fl.* *Solanus* ita constituerat, *καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἄξιός ἐστι* etc. ac sequentia illa tria, *προςδεκτέος ἂν εἴη*, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi *ἄξιός ἐστι* pro *ἀξιώσας* receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. Reitz.

Ibid *Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν*) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave *τὶ* pro *τὶς* habet. In reliquis pro *ἄξιός ἐστι*, *ἀξιώσας* prave legitur; et mox post *ἀμετάπτωτοι*, *προςδεκτέον ἂν εἴη.*

quod *Fl.* non agnoscit, et nos ut supervacaneum et merum glossema omisimus. SOLAN.

Ead. l. 5. *Μέσαι*) Mediae. An *mediocres?* GUYET.

Ead. l. 6. *Προςδεκτέος ἂν εἴη*) Haec addititia videntur. GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προςδεκτέος in προςδεκτέον sit mutandum, cum jungi possit praemisso τις. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὡς ἀναγκαίαν*) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

Ead. l. 8. *Μᾶλλον τῶν ὀργ.*) Vertitur, *magis convenire, quam instrumenta?* Verte, *consonare magis, quam organa?* GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὀργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia *Solanus* ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorem esse instrumentis musicis. Adeoque verba, *μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων*, sonant, *nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis*, sive, *plus etiam, quam instrum. musica.* Ideo in verbis δέ τις ὡς ἀναγκαίαν, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more scriberem. REITZ. Totum locum sic putat *Seagerus* legendum esse: *κατὰ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις, συγγνώμης ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προςδεκτέον ἂν εἴη· φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργανικῶν*; et constructionem dicit hanc esse: *Προςδεκτέον ἂν εἴη, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ (εἰ) παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας. Μέσας* esse vult *usibus vitae communibus subservientes.* ὡς ἀναγκαίαν, *quasi sit vitae communi necessaria, ideoque indulgentia vel venia digna.* ὀργανικῶν, *artibus mechanicis, quae instrumentis*, ὀργάνοις, *utantur.* Quam explicationem et emendationem magnopere vereor, ut cuiquam omni ex parte probare possit. Quamquam non nego, et mihi hunc locum non una ex parte laborare videri. LEHM.

Ead l. 13. *Φορᾶς ἀντιδόξου*) *Contrariarum opinionum conflictum.* GUYET. Ad verbum, *proventus* s. multitudinis, sectae, disciplinae, *diversa sentientis.* De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat *Fabric.* ad *S. Empir.* Math. VII, 49. Hic ipse *Sextus* egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6. seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

Ead. l. 14. *Μηδὲ τὴν ἀρχὴν*) *Point du tout*, i. e. *nullo modo.* Guyet. Recte *Guyetum* monere, vide ad hujus Dial. c. 27. ubi *Jensius* idem notat. Reitz.

Pag. 119. l. 5. *Μὲν τούςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν*) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τούςδε παρασιτεῖν. Guyet. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque Edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *J. Hag. Fl. Par. Fr. Ald. Salm.* Sed *B.* 1. τοὺς δὲ, quod in τούςδε mutandum, facile largior, idque *B.* 2. jam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conduplicetur. Reitz. Fortasse scripsit auctor, ἄλλως μὲν τοὺς, ἑτέρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. quemadmodum *Xenoph.* Memorr. III, 1, 8. ἵνα ὑπὸ μὲν τῶν ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὖ τῶν ὠθῶνται. quem locum caute quidem, pro more suo, sed tamen sine idonea caussa, tentavit magnus noster *Frid. Volg. Reitzius* in praeclarissimo libello de Prosodiae Graecae accentus inclinatione p. 13. sq. Ed. Wolf. Non enim insolitam esse hanc articuli collocationem, ipse postea vidit ejusd. lib. p. 68. *sq.* et *Wolfius* ibid. confirmat. Lehm.

Pag. 120. l. 6. *Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης*) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡςπερεὶ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. Gesn.

Ibid. *Κατὰ τινὸς*) *Καί τινος* legendum. Guyet. Probo conjecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. Reitz.

Ead. l. 11. *Ἀναγραψάντων τοὺς ἐκ. βίους*) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a *Diogene* factum? Solan.

Ead. l. 13. *Νὴ τὸν Ἡρακλέα*) De hoc Parasitico sacramento *Jo. Meursius.* Jurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἄλλας. *Liban.* Paras. Bourd.

Ead. l. 16. *Ὧν ἐγὼ δοκῶ*) Videtur leg. ὡς. Gesn. *Gesnerus* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὡς legas; et pristini etiam interpretes, *ut ego opinor*, reddentes, ita legi voluisse videntur. Reitz.

Ead. l. 17. *Αἰσχίνης*) Vid. Imagg. c. 17. et hoc ipso op. c. 43. et *Plut.* in Vit. Aristid. et π. κόλακ. *Bentlejus*, *Diog. Laërt.* II, 61. p. 48. C. D. et *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l. c. Solan.

Pag. 121. l. 1. Ὅπως εἰ δύναιτο) Nota phrasin. Guyet. Nihil aliud signif. quam *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan.* ad hujus Dial. c. 9. et ad Tim. §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, et εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur etiam tacite innuisse *Guyet.* ad c. 3. hujus Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. et 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit.* Haud aliter, quam relativum ὃς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἦδ' ὅς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43. Lexiph. c. 2. 4. et singulis fere seqq. Sed et alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. καὶ ὃς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ περιστεραὶ — ἐξήλασαν (κολοιὸν) παίουσαι. Καὶ ὃς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπανῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absimile illud *Herodiani* III, 5, 9. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν etc. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent,* vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*; ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; et hic recte interpretabimur, *si qua,* vel, *si quodammodo possit,* ac tum idem erit ὅπως εἰ, quod εἴπως. Reitz. Operam h. l. perdere *Reitzium* recte notat *Seagerus.* Nec plus profecit *Abresch.* Animadvv. ad Aeschyl. Tom. I. p. 390. conferendo dissimillimam rationem ap. *Sophoclem* Antigon. v. 371. (Herm.) Nihilominus dubito *Seagerum* sequi satis confidenter suadentem γνωσθείη pro γνωσθῆναι. Est potius hoc exemplum mancae orationis, cujus generis et alibi nonnulla deprehendas. Γνωσθῆναι proxime ad δύναιτο referendum. Quae autem sic desideratur sententia ad ὅπως pertinens, τύχοι τούτου aut γένοιτο οὕτως, menti legentis, vel potius, audientis, facile se praebet supplendum. Lehm.

Ead. l. 3. Ηὐδοκιμηκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ—. Solan. Εὐδοκιμηκέναι) Admisissem augmentum ηὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* noster, si alicubi invenissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δοκησίσοφος videar, nihil mutavi; et cum mox §. seq. rur-

sum *εὐδοκίμει*, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in *ηὐδοκίμει* mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus *εὐ* maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32. (22.) Amor. c. 33. pro Imag. c. 19. f. atque alibi. Reitz. Non *Reitzium*, sed *Solanum*, in hac caussa audiendum esse, probasse mihi videor Tom. II. p. 456. Lehm.

Ead. l. 5. *Ἀρίστιππος*) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli et chlamydem, et vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Ep. L. I. Cogn.

Ead. l. 10. *Αὐτὸς εὐδοκιμεῖ* Hic *τὸ μάλιστα* desiderari videtur. Guyet. Quod *Guyet.* scribit *εὐδοκιμεῖ*, nescio negligentiaene, an diligentiae adscribam, quod praes. temp crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod *μάλιστα* omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia *μᾶλλον* omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histor. cap. 17. f. et Gall. 18. etc. Nihil tamen definio. Reitz.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Vid. *Plat.* Dion. 283. — (Sed suspectum mihi illud *ὑμῶν*.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. et prima quidem vice venundatum. Mirum autem est, de Xenophonte nihil hic additum, qui et ipse Parasiticae, et Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. Solan.

Pag. 122. l. 1. *Δευτέρῳ στόλῳ*) In priore venierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. Solan.

Ead. l. 6. *Ἀριστόξενος*) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore *Suid. Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, scribit hunc fuisse partria Tarentinum. De hoc *Cic.* et *Gell.*. Cogn. *Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν*) Quis fuerit hic Neleus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex *Strabone*, L. XIII. *ὁ τοῦ Κορίσκου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὧν ἴσμεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν.* Non est mirum, si *παράσιτον* habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an *adornare?*) et Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic *Suidas*: *Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίψας δὲ ἐν*

Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησε ἀκουστὴς τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subjungit, quae videbis; et tandem addit, *συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα.* Ex his patet, eundem esse, de quo hic *Lucianus.* Palm. *Ἀριστόξενος — μουσικὸς*) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui saepe eum historiae caussa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, et seq. *Palmer.* notam vid. et eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV, 2. Dionysio II. aequalis fuit, *Jambl.* No 234. Solan.

Ead. l. 7. *Νηλέως*) De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) Cogn.

Ead. l. 8. *Εὐριπίδης — παρεσίτει*) Hoc abunde *Suid. et Gell.* L. XV. Cogn. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri et vita et studium perspecta sint. Solan.

Ead. l. 9. *Ἀνάξαρχος*) Legendus *Laërtius.* Cogn.

Ead. l. 11. *Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, παρασ. σπουδ.*) Fortean *φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥςπερ ἦν, ὑποσχὼν, παρασ. σπ.* Nisi accipi *Lucianus* voluit, *ὥςπερ ἦν*, *ut erat*, pro, *ut est*, sive *ὥςπερ ἐστὶν*, sive, *ut res se habet.* Marcil. Tentat hic aliquid *Marcilius* p. 255. Ed. *Amst.* Sed, ut et ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit *παρασιτεῖν·* idque ita esse, demonstravi. Jens.

Ibid. *Ὥςπερ ἦν*) I. e. *ἔφην.* Cui ignota illa Platonica *ἦν δ᾽ ἐγὼ, ἦ δ᾽ ὅς*; Possis etiam *ὥςπερ ἦν* interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio et facultate. Gesn. Utramque explicationem contorsit h. l. *Gesnerus*, qui vertit: *ut dicebam.* Unice recte de formula satis nota cogitavit *Jensius;* quem secutus correxi interpretationem Latinam. Lehm.

Ibid. *Παρασιτίᾳ*) *Tr.* et *Par.* *παρασιτίᾳ.* *Ven.* 2. *περὶ σιτία.* Suspicor scriptum fuisse *παρασιτιᾶν*, vel *παρασιτεῖν*, ut cap. 31. ubi etiam cum *σπουδάζω* conjunctum vides; ut opponatur *τῷ φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα*, quod mox sequitur. Solan. *Παρασιτίᾳ*) Haud adeo leve est animadvertisse, hoccine cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi *παρασίτια*, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniatur adjective) nam *σπουδάζω* etiam accus. jun-

gitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum et usitatum est. Reitz.

Pag. 123. l. 9. *Μάλιστα χρησιμώτατοι*) Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian.* XIII, 2. pr. *ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα.* Reitz.

Ead. l. 18. *Περιορᾶν ἔξω*) Subaudi *τῆς πόλεως.* Guyet.

Pag. 124. l. 10. *Μὴ γελοῖον*) Subaudi *τὸ ὅρα*, aut simile quid, *ὅρα μὴ γελοῖον ᾖ λέγειν* videtur. Guyet. Si cum *Salm.* interrogandi signum addas, quod feci, *μὴ* interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis *ὅπως μὴ*, locum habet. At jubet *μὴ* acui *Budaeus*, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in *Luciani* aliorumve auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX, 14. scribitur *μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ;* interrogative. *Aristoph.* Plut. *μὴ τ' ἀγαθά; Aelian.* XII, 22. f. *μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἔσπειρας;* at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum *Guyeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. Reitz. Ad libidinem haec referri minime debent: neque enim sensus eodem redit. *Μὴ γελοῖόν ἐστι;* foret: *ridiculumne est?* es ist doch wohl nicht lächerlich? Contrariam sententiam profert: *μὴ γελοῖον ᾖ; Nonne ridiculum sit?* es sollte nicht lächerlich seyn? Vides alteri interrogationi inesse negationem, alteri affirmationem. In sequentibus verba, *τινὸς δεομένους ἀναλήψεως* reddiderat *Gesnerus: re quadam indigentes;* nescio qua vi et qua de caussa. Correxi itaque, monente etiam *Belino.* Ceterum *Schmiederus* hunc locum sibi suspectum esse profitetur. Lehm.

Ead. l. 14. *Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μέν γὰρ γυναικὶ)* Vide *Is. Casaubonum* ad haec verba *Theocriti* Idyll. 16. *ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω.* Bourd.

Ead. l. 15. *Ὁποῖον ἡμεῖς*) Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II, 10. et seqq. *Viden' me* etc. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. Solan.

Ead. l. 19. *Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα*) Unde pendet *εἰκάζειν*; Scribe ex Ms. *ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare?* Graev. *Δεῖ Ven.* utraque. In reliquis impr. *δὴ*, mendose. Solan.

Pag. 125. l. 3. *Εἰ δέ τις* etc.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, et extra muros prodire. *Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημὶ τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abscessisse dico.* Sed quid suscepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos sic loqui existimem. Ms. bellissime *παρετάξατο. Si quis vero in acie co-*

getur stare. *Παρατάττεσθαι* est *instrui in acie.* GRAEV. *Παρετάξατο* *Ven* utraque. In reliquis *παρεδέξατο.* SOLAN.

Ead. l. 6. *ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως*) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo *A. W. TYX.* ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. *ΠΑΡ.* τῶν μὲν etc. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

Ead. l. 7. *Ἰσοκράτης*) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. COGN.

Ead. l. 9. *Φωνὴν*) Locus subobscurus, mihique suspectus. Utut sit, *ἰσχνόφωνον* fuisse tradit *Plut.* in X Rhet. SOLAN. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Ibid. *Δημάδης*) Meminit et infra Demosth. Encom. c. 15. SOLAN.

Ead. l. 13. *Ὡς εἴγε τις*) Sic interpres legisse videtur: ὥστ' εἴγέ τις. GUYET. *Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ*) *Fl.* ὡς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

Ead. l. 14. *Κατ' αὐτὰ*) κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

Pag. 126. l. 1. *Ἐν αὐτοῖς*) *Ἂν αὐτοῖς.* GUYET.

Ead. l. 2. *Ἀνδρειότεροι*) Sic recte scribunt *Ven.* 2. *Salm.* et *Amst.* Reliquae *ἀνδριότεροι.* SOLAN.

Ead. l. 8. *Κορυφαῖος*) Demosthenes. GUYET.

Ead. l. 10. *Φίλιππος*) *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70, B. est *ὄλεθρος Μακεδών.* SOLAN. Corrigendum non censeo Lucianum. Sive enim ad *Demosthenis* locum respicias, paullo liberius verba ex memoria pronunciari cogita, qui mos est nostro solennis, et hoc quoque loco in ceteris verbis conspicitur: sive linguae rationes spectes, non video, quid necesse sit *τὸν Μακεδόνων ὄλεθρον* cum *Belino* interpretari *Macedonum pestem*, quum aeque facile intelligi possit *sceleratissimus Macedonum.* *Ὅθεν* male olim redditum, *a quo*, jam a *Guyeto* video recte explicatum. LEHM.

Ibid. *Ὅθεν*) E Macedonia scil. GUYET.

Ead. l. 13. *Ῥίψας τὴν ἀσπίδα*) Demosthenes clypeo suo litteris aureis inscripserat, *ἀγαθῇ τύχῃ·* attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: *Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.* Cetera hujus Dialogi desumta ex Iliad. et Odyss. COGN. Ipse *Demosthenes* docet, sibi *λειποταξίου γραφὴν* ab inimicis impactam; p. m. 378. et ibid. passim. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. *Θρᾳξὶ*) De Philippo an Demosthene di-

catur hoc *κάθαρμα*, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuam, ex *Plutarchi* loco disces, quem ad Somn. c. 7. descripsi. Videbis ei ab Aeschine objectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste *Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς.* Idem *Suidas* mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque coufudit *Lucianus*, seu potius parasitus? GUYET.

Ead. l. 8. *Κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα*) Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. SOLAN.

Ead. l. 14. *Πλάτων*) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide *Diogen. Laërt.* III. pag. 72. A. SOLAN.

Ibid. *Αἰσχίνης*) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 15. *Ὅμιλος*) Sic supra Asin. c. 37. *αὐλητὴς ὅμιλος.* SOLAN.

Ead. l. 16. *Μόνος δὲ τολμήσας*) Locus classicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. *ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὗ ἐκεῖνοι ἔταττον, ἔμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ.* Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet et mendacii Platonem accusat, *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a *Casaubono*; add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 555. H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, et servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

Ead. l. 16. *Ἐν τῇ πόλει*) Legendum omnino videtur, *εἰς τὴν Ἀμφίπολιν.* Vide *Suidam.* *Τὸ μάχην* glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc locum emendasse: at mendum est, et manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est *τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην;* Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socratis affuit? et quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, *τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχην.* Ea fuit, in qua Socrates *ἠρίστευσε.* Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul et ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios.* At ea pugna contra Boeotos facta fuit, et quod dicit inferius, *ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ.* ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, et

Socratis in ea strenuitate loquuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. *ἔτι δὲ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους πεζῇ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν* etc. Vide et *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine *Ταυρέου Παλαίστρα.* Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, et ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium suum amasium arcessit e palaestra Timageti — *ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.* Palm. Vid. *Xenoph.* p. 253, 32. et *Thucyd.* IV, 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaeensis*, de qua *Plato* et *Plut.* diserte: *ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠριστήθευσαν ἀμφότεροι.* Alcibiades scilicet et Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. l. Trium harum diserte meminit in Apol. apud *Platonem* Ed. *Bas.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Casauboni* Animadversiones, in quibus *Athenaei* judicium hac in parte luculenter refellitur. Solan. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. et legi vult, *τὴν Ἀμφιπόλεως* (forte commodius *τ. ἐν Ἀμφιπόλει*) *μάχην.* Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit *Lucianus.* Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro *ἐν τῇ πόλει* suspicetur legendum *ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ,* ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum servari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, et respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cujus nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum solus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba *ἐν τῇ πόλει·* res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. *Νεφ.* 322. et his, quae copiose *Meurs.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc et Thebas spatio, ostendit

Wasse in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diserte *Thucydides* l. c. et *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

Pag. 128. l. 1. Ταυρέου παλαίστραν) De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. SOLAN. Ibique *Heindorf.* Mihi quidem non liquet, quatenus vel fides historica ab ipso Parasito sit laesa, vel librarii, maxime in verbis τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην describendis, ab auctoris manu declinaveriut. Quare in re tam dubia malui textum ad librorum fidem exactum reddere, quam committere aleae. LEHM.

Ead. l. 2. Πολὺ γὰρ αὐτῷ etc.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματια προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, et secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare,* ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris,* nam sic et alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν· sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire.* Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. *Homerus* Iliad. Z, εὖτ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλε Στρέψεσθ᾽ ἐκ χώρης ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί· *quando jam erat Digressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore.* Et Iliad. X. Τῷ ὀαριζέμεναι ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. Παρθένος ἠΐθεος τ᾽ ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. *Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque. Virgo et adolescens confabulantur inter se.* Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἔνθ᾽ ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ᾽ ἵμερος, ἐν δ᾽ ὀαριστὺς Πάρφασις· *Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes.* Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις conjungit, et Etymologicum ma-

gnum exponit *ὁμιλία παρασκευαστική*, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum et consuescendum incitat. Idem: *ὄαροι αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοαροί τινες οὖσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι· ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν.* Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

Ead. l. 3. *Ὡραΐζειν*) *Faire le beau.* GUYET. Parum abest, quin recipiam emendationem *Graevii.* Sed quia non satis certum, quid *Lucianus* reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam *ὀαρίζειν Gesnerus.* Et in versione eo adlusit. REITZ. Non video prorsus, quid relinquatur dubitationis, quin unice vera sit *Graevii* conjectura. Cf. Alexandri oraculum supra Tom. V. p. 110. cap. 54. *Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοίταις τε δυςάγνοις.* LEHM.

Ead. l. 4. *Ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ*) Suspectum. Forte *ἀνδρὶ σπαρτῷ.* Thebani enim et Boeotii dicebantur *σπαρτοὶ*, i. e. *sati.* Fabula nota. Vid. Nostrum Philops. c. 3. KUSTER. Adde *Eur.* *Ἰκ.* (pag. 330. A. 344. AB.) et *Ἡρ. μ.* (pag. 719. A.) et Nostr. De Salt. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ὥςτε οὐδέν τι* etc.) I. e. vera dicis, non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco *Benedictum,* dum quae nimia attulit *Obsopoeus,* amputare conatur; sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens *Benedictus* illa *sicut tibi,* sequentia reddidit: *itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendo.* At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis et fide dignis, nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe et in nostra periodo assentitur parasito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri.* GRON.

Ead. l. 10. *Καὶ λέγε*) Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco *καὶ* ejicere cum *Gesnero,* qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus *φέρε καὶ σὺ λέγε* melior est, quam *φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε.* Etsi de *καὶ* abundante jam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

Ead. l. 12. *Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου*) *Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμ*. Marcil. *Marcilius* hoc loco legit, *οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου*. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: *Atqui, ὁ amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos*. Jens. Mallem *ἀνηκοώς*. Solan. Minime probo *Marcilii* commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes et hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando *μὴ* vel *οὐ* praemittitur adjectivo cum *α* privativo; nam *οὐκ ἀνάξιος* Graecis aeque est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis *Ael*. V. H. IV, 18. *Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τῶν Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον* Et *οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς*. I, 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. Reitz. Cf. Varr. Lectt. Non puto necessario corrigendum esse, quum eadem vocis *οὕτως* ellipsis h. l. statui possit, quae satis frequens est ante *ὥςτε*, de qua etiam in *Bosiano* libro agitur Ed. Schäf. p. 777. sq. licet nec plene, nec satis accurate. Lehm.

Pag. 129. l. 1. *Νέστωρ*) *Hom*. Il. Α, 249. Solan.

Ead. l. 3. *Ὅςπερ ἐδόκει*) *Ὥςπερ ἐδόκει*. Marcil. *Solanus* contra, cum *ὥςπερ* legeretur in *J*. id in *ὅςπερ* mutavit, cui adsentior, etsi et alterum tolerabile: sed quia in *ὅςπερ* optimae Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, *θαυμάζει ὥςπερ τὸν Νέστορα*. Reitz.

Ead. l. 6. *Δέκα Αἴαντας*) *Hom*. Il. Β, 371. Solan.

Ead. l. 9. *Ἰδομενέα — παράσιτον*) *Hom*. Il. *Δ*, 256. Solan.

Ibid. *Ἔγγονον*) Quamvis consensiant libri, et apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes *ἔκγονον* videtur. Solan. Non filius Jovis, sed nepos, vel potius pronepos, fuisse traditur Idomeneus. Vid. *Homer*. Odyss. XIX, 181. et *Hygin*. f. 97. qui Deucalionis Cretensis filium narrant. Quamquam mox c. 47. *Lucianus* ipse Jovis *filium* facit Idomeneum, vel errans ibi, vel latiore sensu vocem *υἱὸς* accipiens. Sic certe secundum vulgare Grammaticorum praeceptum h. l. magis convenit *ἔγγονος*, qui est e posteris, quam *ἔκγονος*, filius. Quamquam facile largior *Solano*, crebram horum vocabulorum, et crebriorem etiam, quam forsan suspiceris, per libros veterum exstitisse permutationem; ut *Eurip*. Hecub. v. 941. Pors. Lehm.

Pag. 130. l. 1. *Πλεῖον*) Ex *Homero* Il. *Δ*, 262. reposuimus pro *πλέον*. Solan. *Πλέον*) Verum est, in *Homero* l. d. *πλεῖον* legi, ut versus mere spondaicus, *Homero* rarior, ibi postulat, ait enim: *Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί*. Sed quia

in hemistichio, quod *Lucianus* profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, et magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum *Homeri* adfectata spondeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis et rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον et hic poterit, cui id videtur tanti. Reitz. Nihili est haec tota disputatio. Graecae aures sonis Homericis adsuetae vix tulerint hanc justa ratione carentem numeri mutationem. Legendum haud dubie πλεῖον. Πλέον ex sequente prosa huc delatum. Lehm.

Ead. l. 5. *Δι' ὅλου*) Ita *V.* 2. et *Par.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. Solan.

Ead. l. 9. *Εἰς 'Αγαμέμνονα*) *Homer.* Il. H, 312. Solan.

Ibid. *"Αγον*) Sic apud *Homerum* et in Ed. *Fl.* legitur: reliqua Lucianea sunt. Solan.

Ead. l. 11. *'Ως αὐτός φησι*) Ubi hoc dicat *Homerus*, nescio; certe Il. B, 405. vocat ad coenam Nestora et Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. *Δ*, 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. Solan. Junctum utrumque *Homeri* locum in suum usum torquet Parasitus. Lehm.

Ead. l. 14. *'Επὶ Καινέως*) Locus *Homeri*, unde hoc conjiciat, est Iliad. A, 264. Solan.

Pag. 131. l. 10. *"Εκτορα*) *Hom.* Il. *Π*, 278. Solan.

Ead. l. 11. *Πρωτεσιλάου*) Iliad. *Π*, 293. Solan.

Ead. l. 15. *Σαρπηδόνα*) Iliad. *Π*, 480. De sequentibus vid. etiam ead. Il. *Π*, 788. et 849. Solan.

Pag. 132. l. 2. *Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι*) Apollo, Hector, et ejus auriga, seu armiger. Guyet.

Ead. l. 2. *Καὶ τελευτῶν* etc.) *Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος "Εκτωρ, προσπίπτων τὸν 'Αχιλλέα — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν* etc. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. Jens.

Ead. l. 3. *"Εκτωρ προσπίπτων*) *Hom.* Il. X, 337. Solan. In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an et προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mu-

tandus? legendumque, *Ἕκτωρ προςπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα;* nam *προςπίπτειν τινὶ* cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum et *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. *Πρόςπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσέως γόνυ.* Ibid. 737. — *πότερα προςπέσω γόνυ;* deinde Androm. v. 537. *Τί με προςπίπτεις· ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων.* Sic et *προςπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ* idem Suppl. v. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi *τοῦ πρός.* Nam ibid. v. 43. *πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σόν.* Unum ex Andromache ejusdem locum protulit, non commonstravit, *Scapula,* quod tamen mirere, quia *Stephanus,* quem exscripsit, de hoc casu nihil. Reitz.

Ead. l. 7. *Τοιοῦτοι δ' εἴπερ*) *Hom.* Il. *Π,* 847. Solan.

Ead. l. 8. *Ἂν*) Ex *Homero* restitui. Nam antea legebatur *κ' αὐτόθ'.* Solan. Imo vero in *Homero* ἂν mutandum erat in *κ',* quod etiam recentiore aevo factum. Ceterum in *Bas.* 1. et 3. scriptum inveni *κἀυτόθι,* jota perperam subscripto. Lehm.

Ead. l. 16. *Μὴ ἐμὰ*) Iliad. *Ψ,* 83. Solan.

Ibid. *Τιθήμεναι*) Ex *Homero* restituit hanc vocem *Benedictus* in *Salm.* In omnibus antea prave scriptum *τιθέμεναι.* Socrates apud *Xenophontem* Achilles *amicum* fuisse probat, non *amasium;* qua de re ad *Ἐρ.* c. 32. B. Solan. *Xenophontis* locus est Sympos. VIII, 31. sed in sequentibus quem dicat *Solanus,* quamve ipsius notam, non video. Nam ille *Luciani* locus, quem habes Amorum c. 54. quique potissimum cum hoc nostro conferendus est, vix poterat nunc *Solano* obversari; praesertim quum illic nihil ipse de hac re monuisse deprehendatur. Lehm.

Pag. 133. l. 3. *Καὶ νῦν*) Quid hoc sit, nescio. *Homer.* l. c. v. 89. *ἔνθα.* Solan.

Ead. l. 9. *Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.*) Il. N, 246, 295. Solan.

Ead. l. 11. *Τὸν μὲν Ἰδομ.*) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152. — 8. Idomeneus *δουρικλυτὸς* tantum audit, Meriones autem *ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ* v. 158. Sed non *θεράπων* illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246. *θεράπων* audit; et 295. *θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,* et mox cum addit, *Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο — τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤϊσαν ἐς πόλεμον.* Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Aenea manum conserens (v. 500.) *ἀτάλαντοι Ἄρηϊ* dicuntur et ipse et Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab *Homero*

ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. SOLAN.

Ead. l. 13. Ἀριστογείτων) Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit et plebejum contra *Thucydidis* mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἁρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur *Lucianus* receptam de iis opinionem. Quod *Thucydides* autem de statuis reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum judico, ex quo Harmodii et Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud *Philostr.* 900. SOLAN.

Ead. l. 14. Ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ) Cum *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VI. p. 411. v. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo *Thucyd.* Vol. IV. Ed. Bip. pag. Annot. 401. ad verba μέσος πολίτης. BIP.

Pag. 134. l. 5. Ἀφείλετο) Propter phraseωs raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, et privationi bonorum et honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud *Aelian.* XI, 6. ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciphr.* l. Epist. 50. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad Tim. §. 51. REITZ.

Ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν etc.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, et forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἑστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte: *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum et Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, et quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἑστιάσειν, *ait se epulis excepturum.* Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in *Homeri* Il. T, 160. Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ

νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. *Sed vesci jube velocibus in navibus Achivos Pane et vino: hoc enim robur est et fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem Expers cibi poterit contra pugnare.* Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. v. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι οὔσης, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὦσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, et meracum bibebant, quo calidi et minime meticulosi forent; quod et* ἀκρατισμὸν *appellarunt.* Jens.

Ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ᾽) Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam* etc. Exempla quaerenda. Guyet. *Jensius* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἑστιάσει, unde excidit, quia eaedem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.* Periz. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. *Homer.* Iliad. T, 162. et 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ᾽ ἂν pro καί. Solan. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ᾽ solo *etenim* reddidi: ut hoc pariter et multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *non est aliter: sed.* Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet *Devarius.* Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθύς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. Gesn. Recte *Gesn.* simpliciter *etenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et *Jens.* ad Vit. Auct. §. 6. Reitz.

Ibid. Ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν) Glossema videtur. Guyet. Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. Reitz.

Ead. l. 9. Καὶ εὐθὺς) Lego κἂν εὐθύς. Guyet. Idque omnino reciperem. si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis sic dedissem. Reitz. Corrigendum esse liquet.

Ergo simplicissimam ego elegi correctionem καί, a qua non multum differt illa, quam *Perizonius* supra suadet. Lehm.

Pag. 135. l. 1. "Ὥςπερ ὁ Αἴας) *Hom.* Il. Θ, 272. Solan.

Ead. l. 7. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, et non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur et dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstituram diversitatem. Gron.

Ibid. "Ἄξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. Guyet.

Ead. l. 10. Ὑπασπιστὰς) Forsan ὑπερασπ—. *Anon.* Solan.

Pag. 137. l. 6. Ἐν δὲ δή) Amant δὲ et δὴ etiam sic jungere *Alciphr.* et *Longus.* Vid. hunc Past. II. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. et alibi. Reitz. Quorsum talis lectionis ostentatio? si ne memineris quidem, praecedente capite in. legisse: Εἰ δὲ δὴ καὶ etc. et sic centies alibi. Lehm.

Ead. l. 6. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita post ἂν *Phalar.* Epist. 38. ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Nostro addam. Reitz.

Ead. l. 14. Ἐκείνῳ) Ἐκείνων conjiciebat *Gesner.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρασίτου praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit *Gesnerus*, vulgatam minus recte habere; et nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίον, recipi potuisset. Reitz.

Ead. l. 16. Οἴονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὕροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη. Gesn. Itaque non debebat *Schmiederus* denuo aberrare persuadendo sibi, περὶ delendum esse; idque tanto minus, quum cap. 53. in. vidisset pro περὶ τούτοις recte in Cod. Par. legi περὶ τούτους. Neque fuit, quod *Seagerus* Diar. Class. Vol. XIX. p. 24. pro οἴονται mallet ὀρέγονται, „Ita, inquiens τὸ, δόξης καταφρονοῦντα ex adverso staret τῷ, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας, et τὸ, οὐδὲν μέλον αὐτῷ, ὧν οἱ ἄνθρωποι ὀρέγονται, τῷ, ὑπ' ἀργυρίου τριβέντας.“ Nam neque clara satis et distincta haec foret oppositio, neque facilis aut commoda; neque omnino opus est ulla emendatione in loco per se sanissimo et indoli parasiti aptissimo. Lehm.

Ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

Pag. 138. l. 4. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφῖδας) Sic in Tim. §. 56. οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paras. BOURD. Mox comparationem auri cum igne repete cum *Wielandio* e *Pindari* loco celeberrimo Ol. I, 1. sq. et confer simillimum *Luciani* Somn. s. Gall. c. 7. *Belinus* prorsus absurde sub igne cogitavit *carbones.* LEHM.

Ead. l. 8. Ὥςτε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregrie distinguitur in Ed. *Basileensi*, et versio simplex optime satisfaciet, omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte, *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum* (*nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro et causis habitant, quod philosophus non promittit, et ideo absurdius sit, quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* etc. GRON.

Ibid. Φιλοσόφων* περὶ) Hic desunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque *Gronovius*, neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, et interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰςπράττεται) *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰςπραττέτω μὲν, εἰςπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λελοιπότων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰςπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰςπράττεται μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam et sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰςέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Halic.* X. p. m. 640. pr. Ἄππιος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰςπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium et dominatum vindicans.* REITZ.

Ead. l. 13. Εἴ τι) Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Demon. Vit. c. 31. et quae ibi sunt annotata. SOLAN. Scitissime monitum. Sed tum verba καὶ οὐκ αἰσχύνεται arctius sunt cum sequentibus nectenda, et manifestum est in voce ἔτι latere vitium, quod *Belinus*, quum ἤδη substituit, minime satis expunxisse videtur. Melius multo hoc negotium successit *Jacobsio* conjicienti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ, διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν καὶ μισθοφορεῖν. et

Fritzschio Quaestst. p. 165. corrigenti: καὶ οὐκ αἰσχύνεται, ἀλλ' ἔτι πρ. et quae vulgo sequuntur. Nihilominus simpliciorem etiamnum habeo, quam dudum notaveram, emendationem, qua legas ὅτι pro ἔτι· quum praesertim simile quid, scilicet εἴ τι, jam exhibeat *Juntina*, cum qua etiam consentit margo A. 1. *W*. Lehm.

Pag. 139. l. 12. Πάντως) Quod orae *A*. *W*. adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. Paras. c. 12. et 39. m. etc. Item *Epict*. Man. c. 29. aliique. Sed quia et alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. Reitz. Cf. Varr. Lectt. Lehm.

Ead. l. 13. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. Solan. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 140. l. 16. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους) Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους, i. e. *qui sane non ita armati essent, nisi timerent*. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, nisi armatos metuerent*. Vides, voculas οὐκ ἂν δήπου sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. *Gesnerus* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. Reitz.

Pag. 141. l. 2. Δεδιότας) Miror, nihil hic varietatis quaesiisse, nihil emendasse *Solanum*, cum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας et ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. *Florentina* eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. Reitz. *Bas*. tamen 3. vere habet δεδιότας Lehm.

Pag. 142. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere inter alios *Plato* et *Xenophon*. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. Solan.

Ead. l. 8. Τινὶ) Τινα adscrips. *Gesn*. Et quia *Junt*. quoque sic habet, forsan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum τινὶ pro ὑπὸ τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg*. Tit. Dativ. Nam *scriptum*, *dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς πα-

ϱάσιτον additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV, 1. εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προειρημέναις βίβλοις, *dictum est a nobis* etc. *Herodian.* I, 2, 9. ὅσα μὲν οὖν ἐκείνῳ πέπρακται ἀνδρεῖα. *Nostrum* Jov. Trag. c. 7. pr. ἄριστα κεκήρυκταί σοι, et similia ubique obvia. Reitz.

Ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in Ed. *Reitz.* quem reposuimus ex Edd. *Salm. B.* 4. et Ms. Reg. 3011. Bip.

Ead. l. 15. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας) Amant et Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph.* Pl. v. 65. — ἀπό σ᾽ ὀλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Epist. 28. f κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. etc. Ne quid plura in re nota. Reitz.

Ead. l. 16. Φαρμάκῳ) Socratem. Guyet. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας δυςουρίας) Socrates, Heraclitus, Epicurus. la Croze.

Ead. l. 17. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat *Lucianus.* Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim φυγὴν s. exsilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. pag. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum φθινήσαντας, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. Gesn. Voce καταπρησθέντας etiam Peregrinum Protea significari, cujus mores et mortem in singulari libello narravit *Lucianus*, recte monet *Belinus.* Lehm.

Ead. l. 17. Ἀπὸ δυςουρίας) Epicurum. Guyet. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυςουρικὰ καὶ δυςεντερικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, eum τελευτῆσαι λίθῳ τῶν οὔρων ἐπισχεθέντων. Gesn. *Cic.* Tusc. II, 19. tormina et stranguria tribuuntur Epicuro; et gravissimo hoc morbo eum mortuum esse, ipsius testatur ad Hermarchum (sic enim hoc nomen scribendum) epistola, quam Latine redditam servavit idem *Cicero* De Finib. II, 30. Lehm.

Pag. 143. l. 1. Φθινήσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. *Gesnerus* emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινέω ignoro, et nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte et alibi inveniatur. Reitz.

Quidni potius φθινάω subesse putes, quam φθινέω; Certe Substantiva φθινὰς, φθίνασμα, e. a. facilius ad α vocalem radicalem ducunt, quam ad ε. Et quod verbum *Gesnerus* h. l. vindicare cupit, φθινύθειν, vereor, ne pro hujus orationis indole nimis sit poeticum. LEHM.

Ibid. Φυγόντας) Aristotelem et alios GUYET.

Ead. l. 12. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Bis Acc. c. 21. de annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut *Κροίσου*, aut *Μίδου*, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; et vid. Diall. Mortt. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21. post med. ubi *Γύγου δακτύλιον*, quo adludit; nec tamen opus erit *δακτύλιον* hic denuo legere, quia *χρυσία* generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. v. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) *Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ᾽ οὐ χρυσία.* REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum ejus magicum, probat *Belinus*, adducto *Archilochi* versu, *Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει* etc. adeoque vulgatam contra *Solanum*, *Γύγου* in *Κροίσου* aut *Μίδου* mutare cupientem, recte defendit. Versus *Archilochi* leguntur apud *Steph.* in Poet. Lyr. min. p. 246. Ed. 1586. BIP. Nec ignotum *Solano* illud esse debebat *Anacreonticum* (Od. XV. in.) *Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω, Τοῦ Σαρδέων ἄνακτος.* LEHM.

Pag. 144. l. 6. *Δορυφορίας*) Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic *δορυφόρημα*, de satellitio tragicio, supra Icarom. c. 9. atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 145. l. 1. *Αἴσχιον*) Mallem *αἰσχρὸν*, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Ead. l. 16. *Παραπλεῖν*) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam *παρὰ* praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam et *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in *παρασίτου* appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit, qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis *παράσιτοι*, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. GESN. *Praeternavigare*, deni *praecurrere, praetercurrere, praeterjaculari, ultra jaculari,* adscripsit *Guyet.* Omisissem, nisi caussam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit, *adnavigare, adcurrere, adequitare, adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compo-

sitis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque et utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod et hoc fieri queat alterius sumptibus, idque mallem, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui *παρακοντίζειν* eodem detorqueri queat, restat, ut *παρὰ* in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII, 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo *παρασιτεῖσθαι* grandius quid sonare atque esse, quam simplex *σιτεῖσθαι.* Si vero et hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos *Lucianus* dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. §. 52. ubi *Hemsterh.* ad *ἀλλὰ γαμῶ* risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat *Nostro* stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo Reitz.

Pag. 146. l. 5. *Ἔσθ' ἔλοιο*) *Ven.* utraque *ἂν ἐθέλοις.* Solan.

Ead. l. 9. *Σὺ δέ με — διδάσκειν*) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi *μέμνησο*, possit etiam hac ratione illud *μοι*, quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis est, et quasi pleonastice in hujusmodi praecipiendi formulis inseri solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Asin. cap. 4. *φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα.* Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* et *Arr.* IV. p. 180. pr. *σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος.* Sed quia infinit. hic pendet a *δίκαιος*, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. Reitz.

Ead. l. 10. *Φασὶ δὲ*) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi *Homerici* versus, quos ex Odyss. profert *Stobaeus* serm. 192. Vide D. *Ambros.* 6. Hexamer. Bourd.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 147. l. *ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ*) De Anacharsi et Solone vide, quae supra annotata sunt ad Scyth. cap. 5. et *Plut.* in Sol. Solan.

Ead. l. 2. *ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ*) *Gesn.* vertit de exercitationibus, quod hic retinui. At cum *de Gymnasiis* inscriberetur a pristinis interprett., ego hanc inscriptionem deinceps servavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, et lectores huic inscriptioni adsueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. Reitz.

Pag. 148. l. 2. *Ταῦτα δὲ ὑμῖν*) Hanc paginam interpretor ad lib. X. *Heliodor.* Bourd.

Ead. l. 6. *Λίπα*) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. *Diogen. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. Solan.

Ead. l. 7. *῞Ατερος τὸν ἕτερον*) Recte *Juntinam* habere *ἅτερον*, adscripserat *Solanus*, et quia *ἅτερος* tam prope praemissum, credat quis etiam *ἅτερον* rectius sequi, quam *ἕτερον*. Esse autem *ἅτερος* Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialectt. pag. 15. pro *ὁ ἕτερος*. Addo *Callim.* fragm XCI. — *οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων*, ubi *Bentlejus* etiam ex Epigramm. *ἅτερος Ἡρακλέης* adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. et Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video, quae crasis pro *τὸν ἕτερον* locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero *ἅτερον* in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. Reitz. Mendum *Juntinae* est *τὸν ἅτερον*. nam *ἅτερος* extra crasin pro simplici *ἕτερος* Atticis fuisse dictum, vix probabitur. Doribus hunc usum tribuit *Gregor.* Cor. p. 138. Quod statim de *μετὰ δέ*, formula absoluta, *Augustus Pauly* monet, *rariorem* ejus apud Atticos fuisse usum, frequentiorem apud Ionicos scriptores, interponam saltem *Luciani* nostri loca aliquot, unde judicium illud paullulum corrigatur: Diall. Mortt. IX, 2. Vit. Auct. c. 9. De Sacriff. c. 8. Eunuch. c. 12. De Astrol. c. 5. Icarom. c. 10. Alia plura nondum mihi notata dabit Index. Lehm.

Ead. l. 8. *Οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες*) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. *τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, διὰ τὸ ἀλειφομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις.* Gesn.

Ead. l. 10. *Καὶ ἢν ἰδοὺ*) *Καί νυ ἰδού.* Marcil. Vid. *Xenoph.* *ἀναβ.* *Aristoph.* et *Nostrum.* Piscat. c. 51. Solan. Non

quidem ita edidimus in Pisc. c. 51. pr. sed *ἀλλ' ἰδοὺ* tantum, quia hoc plurimae Edd. et P. habebant. Jam ferme mallem *ἀλλ' ἦν ἰδοὺ* et ibi legi. Reitz. *Καὶ μὴν ἰδοὺ* vult *Belinus*. Bip. „Ah! par bleu!" reddit illud commentum suum *Belinus*. At *ἦν ἰδοὺ* et h. l. legendum, et Piscatoris loco, quem ego jam post *Reitzium* expleri curavi. Cf. Diall. Mortt. X, 10. *Gesnerus* h. l. *ἦν* pro *ἐὰν* capiens totum locum reddendo corrupit, et sic, ni fallor, fraudi fuit *Belino*. Lehm.

Ead. l. 10. *Ἐκ τοῖν σκελοῖν*) Posset *ἐκ* abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. *πόλις ἐκ βίας ἁλοῦσα Soph.* Aj. 27. — *κατηναρισμένας ἐκ χειρὸς* —. Confer Nostrum supra, Asin. c. 23. Et ibid. cap. 45. *ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long.* Past. IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) *κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων*. Reitz. Vide, si opus sit, *Fischer.* Animadvv. ad *Weller.* Vol. IV. p. 120. Lehm.

Pag. 149. l. 1. *Περιπλέξας*) Sic rursus infra c. 31. Solan.

Ead. l. 5. *Ἀναπλησθέντες*) Conf. supra De Merc. Cond. cap. 17. et Jov. Trag. 35. Solan.

Ead. l. 7. *Οἱ ἐγχέλυες*) Vid. supr. Tim. 29. ubi similis quidem phrasis, sed *ἐγχέλεις*, non *ἐγχέλυες*. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἐν πηλῷ οὗτοί γε* etc.) *Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι ἐπαμοῦνταί τε ἀλλήλους.* Sic. Ms. non *ταράττουσι*, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit *ἐπιπάττειν τὴν κόνιν.* Haphen intelligit, de qua *Mart.* VII. Ep. 67. *et flavescit haphe.* Sed de hac et aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum *P. Fabrum* in Agonistico II. 2. et 5. et 22. Graev.

Ead. l. 10. *Πάττουσι — ἐπαμῶνται*) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe *ταράττουσί τε — πάττουσι. Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, *ἀράττουσι* legebam. Solan. *Ταράττουσί τε ἀλλήλους*) Mihi maxime placet *P. Fabri* conjectura, qui Agonist. 2, 1. *δράττουσι* legendum suspicatur, vel *ἀράττουσι*, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primo prehendit, et, ut possit firmius prehendere, pulvere spargit. Eidem etiam *Fabro* assentior, *ὄρυγμα* fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin *σκάμμα*, s. *τὰ ἐσκαμμένα*, quae *ὑπερπηδᾶν*, transsilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam *caveam*. Gesn. *Πάττουσίν τε*) Probe etiam vidit *Gesn.* vulgatum *ταράττουσι* nihili esse. Et quamvis *δράττουσι* eleganter sit conjectatum a *Fabro*, prae-

ferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cujus scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi ν paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμῶνταί quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι jam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Gesneri* versionem reprehendam, quae erat, *in cavea prensant se invicem, et — spargunt;* sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. Reitz.

Ead. l. 11. Ἀφυκτότεροι) Conf. Diall. Deor. XVII. med. Solan.

Ead. l. 12. Τὸν ὄλισθον) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. Solan. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Solan.* ideo factum suspicor, ut adjective accipiatur, et *lubricum*, *lubricitatem* significet: ita compositum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attulisset. Verum cum etiam *Hesych.* ὄλισθος, πτῶσις, habeat, nihil in *Luciano* mutaverim. Auctor *Etymolog.* etiam scribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως καταπίπτων. Reitz.

Ead. l. 14. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaestra, et cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui et Romani usi sunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his, qui notantur infam. et ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. *Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. Cogn.

Ead. l. 16. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. Solan.

Pag. 150. l. 2. Παταχθέντος) Adscripsit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Jam et mihi. Reitz. *in Addend.* Obsecutum *Schmiederum* recte castigarunt *Pauly* et *Fritzsch.* Quaestst. p. 173. ille conferri etiam jubens *Popponem* ad *Thucyd.* Vol. I. p. 120. Lehm.

Ead. l. 6. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 255. Gesn.

Ead. l. 9. Μανίᾳ) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diogenes Laërt.* Anachar. pag. 27. C. Solan.

Ead. l. 17. Δόξαντα) Lege, meo periculo, δόξοντα. Solan. Hoc *Solani* periculum ne subirent, prudenter caverunt recentiores Editores. Lehm.

Pag. 151. l. 9. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς οὐ μά

τὴν διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum διατιθέναι τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui:* sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc Dial. c. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In Pseudologista cap. 25. τοιαῦτά με διατίθης, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. σύ με χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at Fab. 39. δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* 1. p. 200. τί με διαθήσει, et quae *Bergl.* ibi notat. Et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότατα διαθέντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius *Hemst.* ad Nigrin. c. 38. qui hoc multis jam egit. Reitz. Eodem h. l. legebatur vulgo διεζώσμεθα, quod etsi ut fortius quid satis se probaverit *Dorvillio* ad *Charit.* p. 533. Lips. tamen dubitavi retinere contra proborum Codd. et *Florentinae* Edd. auctoritatem; praesertim quum infra cap. 54. eundem in modum dictum reperiatur ἀκινάκην παρεζῶσθαι, et quae in διαθείη modo praecessit, praepositio facili casu in hoc verbum transferri potuerit. Lehm.

Ead. l. 15. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule *Meursium.* Solan. Vid. inprimis *Creuzer.* Symbol. II. p. 132. sq. Ed. II. De simulacro autem Apollinis Lycii *Beck.* Archaeol. p. 156. sq. Lehm.

Ead. l. 16. Τὸν ἐπὶ τῇ) Ἀντίπτωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντος. Guyet.

Ead. l. 17. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. Solan.

Pag. 152. l. 1. Ἀνακεκλασμένη) Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τε τῶν ἀκατίων ὤνευον ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt, *vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant,* ita commentatur: — Ἀνακλᾷν *hic non est, quod Vossius et Portus putarunt,* frangere, *verum sursum* attolendo convellere et educere. *Suidas et Scholiastes exponunt* e fundo evellere. *Sic Thucyd. II,* 76. *et alii apud Lipsium. V. Poliorc.* 8. Ἀνακλᾷν *machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis injectis eam* attollunt, *et avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi et in altum tollendi significationem habet. Aristaenet. I. Ep.* 3. ὡς ἀνακλᾷν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ συναιωρουμένων βοτρύων. *Lucian. de Gymnas. p.* 272. (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς

ἀνακεκλασμένη. Haed ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυ-γμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλωμένῳ de saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod *Gesnerus* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum* signif. pro Imag. c. 13. et Deor. Dial. XI. Sed et *fractum*. Tox. c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾷν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. Reitz.

Ead. l. 3. Ἐκείνῳ) Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, et vulgatum, quod sequimur, nihil incommodi habet. Reitz.

Ead. l. 5. Παγκρατιάζειν) Aliter et rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πως καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (legendum, ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ᾽ ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostrati* locum ad Demonact. c. 49. supra adductum. Solan.

Ead. l. 6. Πυγμῆς) Oratio non satis perspicua: si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur et hoc inter ea recenset, quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24. ubi distinguit. Solan. Conf. Tim. c. 50. et 53. f. ubi πυξ —. Reitz.

Ead. l. 11. Στέφανος) Confer infra c. 16. et 36. Kuster.

Ibid. Ἰσθμοῖ) Idem *Dukerus* modo laudatus ad *Thucyd.* V, 18. hoc verum esse probat, quod et sic infra Neron. c. 8. occurrat. Et ita quoque in *Thucyd.* legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. Reitz.

Ead. l. 12. Σελίνων) Vid. *Plut.* in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3. deinde in gratiam Herculis et *ad Nemaeorum exemplum ex apio* factas; tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203. f. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι᾽ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo et erudite haec *Lucianus* V. *Pott.* Solan.

Pro ἐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. Reitz.

Ead. l. 12. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit *Vinc. Obsopoeus; poma sacerdotes Apollinis proponere consueverunt;* nescio quam bene, nam in Graeco de sacerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est *sacer*, non a ἱερεὺς, quod est *sacerdos.* Vertere igitur debebat: *poma Deo sacra proponebantur.* Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut et apud *Max. Tyrium.* sermone 37. et in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhaeus*, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo *Pausanias* in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κίῤῥας ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quae pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit *Libanius Sophista* in laudatione palmae et pomi arboris, ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα *poma* intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem, non fructum, significat, et videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut *Libanius* cum *Luciano* concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus *Pausaniae:* nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, et quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero ejus rei caussam refert *Aelian*, Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, et Delphos attulit. Laurea igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore *Luciani* et *Libanii*, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto et recepto, laurea manente pro praemio cursoribus et antiquorum certaminum athletis. At ecce *Helidor.* in Aethiopicis armatis cur-

soribus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. *Palm.* pro *additum*) asserit *Pausanias* in Arcadicis, pag. 276. et *Plutarch.* Symp. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat, praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.* Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen jure videtur arguere *Ausonium*, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat *Palmerius*. Vid. *Pott.* 417. SOLAN. *Lucianum* fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, *μῆλα* semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων.* Quidni *μηλέας* aut *μήλων* adjiceret, si par erat ratio? GESN.

Ead. l. 13. *Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας*) Quid hoc sit, docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph. Νεφ.* Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) et exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. *Hemsterhusius*, videndum *P. Burman. Z. Καταιβ.* Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Ed. iteratae: *Oleum ex ejus* (arboris) *fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, et Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, et Apostolius proverb. Cent. XIII. 28. Ut et Lucian. in Anach. T. 2. pag. 173. Ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11. et Plin. XIII, 1.* Panathenaicum oleum *vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4. ex his μορίοις fuit.* (sic legitur, pro *μορίαις*.) *Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III. c. 3. duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V.*

1433. Cetera vid. ib. De *μορίᾳ* autem Commentt. ad Poll. seq. 242. *ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. Hesych.* vero ibid. adductus: *Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς.* Confer et *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. Reitz.

Ead. l. 14. *Ἐκ τῆς μορίας*) *Hesych. Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς.* Guyet.

Pag. 153. l. 4. *Πρὸς ἀλλήλων*) Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam aliqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem *ὑπὸ* pro *πρός.* Vid. quae mox notamus ad c. 11. *πρὸς τῶν ἀντιπάλων.* Reitz.

Pag. 154. l. 15. *Ὑπὸ*) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων,* c. 9. Solan. *Πρὸς*) *Solanus* ex W. *ὑπὸ τῶν ἀντ.* rescribi maluisset, id enim in margine *J.* indicarat; non tamen *πρὸς* delerat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut *ὑπὸ* facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia supra cap. 9. in *πρὸς* consentiunt Edd. et Codd. Idque verbis passivis frequenter adjungi eadem potestate, qua *ὑπὸ,* paucis indicavimus supra Icar. c. 21. f. ex Timon. §. 5. 9. 15. et 25. Adde Icar. 15. et Bis Accus. c. 5. pr. Sexcentis similibus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. Reitz.

Pag. 155. l. 2. *Θοιμάτιον*) M. et *Fl.* *θοιμάτια.* Fortasse *θαιμάτια,* quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. *Menand.* p. 105. Solan.

Pag. 156. l. 4. *Ἐμπειρίας δεινὰς*) Interpretatus *Belinus: l'adresse singulière,* in notula subjecta exclamat: „Qui ne riroit de voir dans la traduction latine: *horribiles peritias;*" non profecto risurus adeo stulte *Gesneri ἐμπειρίαν δεινὴν,* si recte cognitam levissimus homo habuisset veram Latini vocabuli *horribilis* (non Francogallici *horrible*) potestatem, quam vel ex *Ciceronis* ipsius ad Attic. VIII, 9. fin. verbis: „Sed hoc „*τέρας* horribili vigilantia, celeritate, diligentia est," discere potuit. Lehm.

Ead. l. 16. *Τὰ μεγέθη*) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Navig. c. 12. pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. Solan. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit *Solano.* At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Polluce* III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque et de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui

ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι.* Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. *μικροὺς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμόν.* Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V. c. 10. med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος.* Et sic iterum ibid. c. 11. pr. Et. c. 13. *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα.* Interim de statura parva etiam Poll. V, 68. de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος.* Et sic de *mensura* s. dimensione *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis.* Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. Reitz. Habuit certe *Paulyum*, qui recte *τὰ μεγέθη* tuetur, nihil curans ineptissimam *Reitzii* disputatiunculam. Scilicet abstracta haec *τὰ κάλλη* et *τὰ μεγέθη* eleganter significant corporum tum formae pulchritudinem, tum staturae proceritatem, aut, si malis, membrorum torositatem. De dictione *τὰ κάλλη* paucis egit *Hemsterh.* ad Diall. Mortt. XVIII, 1. Editionis nostrae maj. Tom. II. p. 591. Lehm.

Ead. l. 16 *Τοῖς ὑπωπίοις*) Div. *Paulus* in I. ad Corinth. IX, 27. *ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου.* Ad quae verba exponenda multa, et hoc *Luciani*, adfert *L. Bos* in Obs. Philol. p. 142. probatque *ὑπώπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa et contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* et *Aret.* frequens. Reitz.

Pag. 157. l. 9. *Μηδέπω*) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε.* Solan.

Ead. l. 12. *Οἰκηθείη*) Ita M. et Ed. *Fl.* rectius, quam in vulgatis, quae *οἰκισθείη* legunt. Sic cap. 18. *ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο.* Solan.

Pag. 158. l. 8. *Τινῶν*) Ego lectionem Cod. M. *τινὰ* praeferentis vulgata potiorem arbitror, quia auditu tantum ait sibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio *τις* potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicetur is, qui plurimas compo-

suit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam rejicere, religio fuit. Reitz. *Νόμοι τινὲς*, leges *quaedam*, non sunt *aliquot* numero, quae sane nimis jejuna foret sententia, sed *quaedam*, ipsi loquenti adhuc ignotae, quemadmodum deinde dicitur *πολιτεία τις*. Miror *Paulum* lectionem *τινὰ* procul dubio veram judicare potuisse. Lehm.

Ead. l. 14. *Τι*) L. *τε*, quamvis M. etiam agnoscat *τι*. Idem Anonymum conjecisse video, qui *τε* margini Codicis sui adscripsit. Solan.

Pag. 159. l. 4. *Διέξειμι*) Sic recte W. In impr. *διεξίειμι*. Solan.

Ead. l. 11. *Πρόκειται ἀγὼν*) Sic *τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα* Div. *Paul.* in Ep. ad Hebr. XII, 1. ubi plura similia *L. Bos.* Addiderat *Hemsterh.* etiam vidend. *Synes.* Ep. 100. pag. 239. D. et *Basil. Seleuc.* initio Gr. I. Reitz.

Pag. 160. l. 5. *Ὁπόταν—καταμάθῃς*) Non fugit *Solanum*, *ὁπόταν* aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. Reitz.

Ibid. *Καταμάθῃς*) Ita W. Impressi omnes minus recte *καταμάθοις*. Solan.

Ead. l. 10. *Ἰσθμοῖ*) Sic et infra recte Ner. c. 8. *Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν.* Sic *Πυθοῖ*, *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18 f. *Ἰσθμοῖ* etiam *Pindar* Ol. 2. med. Reitz. Cff. quae propiora erant, supra capp. 9. et 11. Lehm.

Ead. l. 14. *Οὕτω*) Parvi est. Sed *οὕτως* probum arbitror, et ab librariis posterioribus euphoniae caussa mutatum. Ut enim sequente consona *οὕτω* frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali *οὕτως*, ita crebro *οὕτως* consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c 9. Adde singula fere *ἐπιμύθια* *Aphthonii*, ubi *οὕτως νεότης*, *οὕτως φαῦλοι*, *οὕτως λίαν* etc. invenies perpetuo. Item *οὕτως καὶ* *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI, 5. *οὕτως φυλή·* ac 2. *Reg.* XVIII, 14. *οὕτως μενῶ*. *Diod. Sic.* III. c. 8. *οὕτως δέ.* Sed variatur fere perpetuo in Codd. ejusdem, aliis *οὕτω*, aliis *οὕτως* exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. Reitz. Cf. supra Paras. c. 8. Hermot. c. 31. et quae ad eundem Hermot. cap. 27. monuimus Tom. IV. p. 409. Lehm.

Pag. 161. l. 4. *Πῖλον*) Haud suo loco vox *οἴκοθεν* sita est, sed familiare hoc *Luciano*. De pileo quod habet, mu-

tatum deinceps. Atheniensium morem ex *Philostrato* discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellips. p. 216. verb. Ἀπιέναι, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἴκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ. Accuratius *Schäferus* ad *Bosii* librum p. 586. monet, notionem τοῦ ἀπιέναι, etiamsi nihil extrinsecus assumas, latere involutam adverbio οἴκοθεν, quod sit pro ἀπ' οἴκου. comparato loco *Homer.* Il. VIII, 53. sq. et laudato *Fischero* Ind. Theophrast. s. v. ἀπό. Vertit autem ad hunc modum *Schäferus*: *Pileum enim deponere, simulac domo exieram, visum est.* Paullo liberius et brevius, neque eo minus recte, *Gesnerus.* LEHM.

Ead. l. 6. Ὅτιπερ) Ego *Pelleti* conjecturam recipiendam arbitror. REITZ. Recepit vere *Pauly*, idque fortasse, quod aegre fero, confirmatus etiam mea quadam confidentiore adnotatione ad Somn. c. 17. Tom. I. p. 207., cui nunc, quatenus ad hunc quidem locum pertinet, facile renuntio, lectis, quae subtiliter de hac dictione nuper disseruit *Fritzsch.* Quaestst. p. 33. sq. imprimis p. 37. quamquam non omnibus ac singulis, quae illic profusa legeris, subscribas. Verterat h. l. *Gesnerus*: *Tempus autem anni, quae fervidissima est pars astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, et — reddentis*; quam interpretationem sane inficetam nunc ego mutavi ad *Fritzschii* rationes saniores. Paullo aliter *Seagerus*: *Anni vero tempus ardor est ipse ferventissimus illius sideris.* LEHM.

Ead. l. 6. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis sidus, quae et canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti Kalendas est. *Plin.* L. II. c. 47. L. XVIII, 28. COGN.

Ead. l. 15. Αἱ ὑπαίθριοι) M. et Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. SOLAN.

Pag. 162. l. 2. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως etc. GUYET. Vid. ad Timon. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. jam est §. 48.)

Ead. l. 3. Προσέξεις) Miror, qui *Solanus* noster, facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In Tim. cap. 48. καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia *Hemsterh.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam Prometh. §. 5. ubi rursus καὶ

ὅπως μου κατηγορήσῃς. Et sic *Eurip.* quem adducit, itidem cum subjunct. Immo vel simplex μὴ et ὡς μὴ subjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epist. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noster mox c. 18. f. ὡς μὴ περιπλέκῃς etc. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. Reitz. Vid. *Hermann.* ad *Sophocl.* Ajac. v. 557. et qui alii illic laudantur. H. I. *Schmiederi* rationem, qui conjunctivum praetulit, recte improbat *Jacobus* ad Toxar. c. 35. p. 113. nec secutus illam *Pauly.* Lehm.

Ead.. l. 10. Ὅσα) W. et L. In impress. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad Phalar. II. c. 2. Solan. Ne mihi quisquam objiciat, post ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipsum saepe commonstravi; et sic vulgatum stare posse. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se satis vindicat. Reitz.

Ead. l. 12. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὴν) Non audio Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτεσθαι enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* et *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινὸς construi solet. Reitz.

Pag. 163. l. 1. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisci heroës fuerunt, a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, *Pausan.* in Attic. et *Demosth.* ἐν ἐπιταφίῳ consulat. Cogn.

Ibid. Ἀναγεγράφθω) M. et editiones fere omnes. Sed *Veneta* utraque ἀναγραφέσθω. Solan.

Ead. l. 2. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11. Paras. c. 48. et passim. Reitz. De formulis dicendi ἀναγράφεσθαι εὐεργέτην et στῆσαι, vel ἀναστῆσαι, χαλκοῦν, χρυσοῦν, plura se ad h. l. et ad Lexiphanem c. 11. dicturum pollicitus tum ad Charon. extr. tum ad Timon. c. 51. *Hemsterhusius* promisso stare non potuit, quia ad neutrius libelli fines pertinuit egregii viri cura. Quod detrimentum ex parte resartum a *Valcken.* ad *Herodot.* VIII, 85. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 624. Lips. Ceterum vitium satis grave, teste *Paulyo*, suboluit h. l. *Odofr. Müllero* in *Erschii* et *Gruberi* Encyclop. T. VI. p. 250. sq. Vix enim ferenda videntur παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, vel propterea, quod heroum dictorum statuae in Ceramico, ergo in urbe, Minervae vero simulacrum in arce positum fuit. Sed quae affertur per se quidem satis

ingeniosa medicina, ἢ ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν, non omnino mihi placet, quum πόλις h. l. pro ἀκρόπολις durius haud dubie sit dictum, nec probetur iis, quae *Pauly* ad hunc finem sedulo congessit. Quidni potius conjicias ἢ ἐν ἀκροπόλει παρὰ τ. Ἀθ. quemadmodum legitur Timon. c. 51. aut, quod multo mallem, παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει, ἢ παρὰ τὴν Ἀθ. (i. e. in arce) quam emendationem vix me continui, quin meo periculo reciperem. LEHM.

Ead. l. 3. *Τοὺς ἐπωνύμους*) *Hesych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate hujus vocis vid. *Hemst.* ad Dial. Mar. IX, 1. et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 26. REITZ.

Ead. l. 3. Ἐπωνύμους) Duplices hi *Meursio*; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Ead. l. 11. *Αὐτόχθονας ἄνδρας*) *Thucydides* in proœm. histor. *Aristid.* in Panathen. *Aristophan.* ἱππεν. *Tzetz.* ad *Lycoph.* Vide virum clar. *Jo. Savar.* ad *Sidon. Apoll.* Epist. 6. lib. 8. BOURD. Adde *Spohn.* ad *Isocrat.* Paneg. c. 4. LEHM.

Ead. l. 15. *Οἰκοῖτο*) Conf. supra c. 14. sub init. SOLAN.

Pag. 164. l. 3. *Συνηρεφεῖ*) M. *Salm.* et *Amst.* Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. *Διακόψῃς*) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas, *ita amputaveris, praecideris ambages.* Usitatior quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις, ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. REITZ. Non incommodi solum h. l. plurimum habet absolutus Conjunctivus, sed etiam vitium turpiusculum, siquidem eam, quam *Reitzius*, velis sententiam inesse. Correxi itaque confidenter, etiam antequam videram διακόψεις vere legi in B. 3. LEHM.

Ead. l. 4. *Ἐξαγώνια*) Id est, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Habuimus supra, pro Imag. c. 18. pr. REITZ. Cf. infra c. 21. LEHM.

Ead. l. 5. *Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου*) Sic infra De Dom. cap. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab *Hemsterh.* ad Tim. c. 50. REITZ. *Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου Salm.* et *B.* 4. quas secuti sumus. BIP. Typographicum hoc est vitium unius *Reitzianae* Ed. LEHM.

Ead. l. 8. *Φόνου*) Subaudi δίκην. GUYET.

Ead. l. 10. *Ἐν τῷ μέρει*) Recte, pro *alternis vicibus.* Ita ἐν μέρει *vicissim*, supra Bis Accus. c. 16. f. vel *deinceps*, *suo*

ordine, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert *Wesseling.* No. 80. Et *Hemst.* ad Dial. Mort. XII. ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω, docet *per vices* significare, quod interpretes interdum fugerit. Reitz.

Ibid. Διώκων) Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, et actorem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα. *reum*; vid. tamen exempla pluscula adferentem *Jac. Elsn.* in Observ. ad Evang. *Matth.* V, 44. ubi et *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III, 7. frustra mancum pronuntiat. Reitz.

Ead. l. 13. Ἢν δέ τις ἢ φροίμιον εἴπῃ) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est *Quintil.* L. II. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἄνευ προοιμίων καὶ παθῶν. Cogn.

Pag. 166. l. 1. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. Guyet. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. Reitz. Comparat *Pauly Aristophan.* Plut. v. 159. ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν, et *Horat.* Sat. II, 7, 41. „verbisque decoris Obvolvas vitium." Lehm.

Ead. l. 2. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν) Divus *Paul.* ad Hebr. IV, 13. καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ etc. ubi alia similia dedit *J. Elsner.* neque haec *Luciani* praetermisit. Reitz.

Pag. 167. l. 8. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. Solan. Nondum vulgatum immuto. Reitz. Cum hoc *Reitzio* pugnat is, qui in Varr. Lectt. judicium tulit. *Pauly* tuetur ἡμῖν, appositive, ut ait, jungens cum ἑκάστῳ, et provocans ad *Matthiaei* Gr. Gr. §. 301. At illic *Matthiae* usum illustrat frequentem et vulgarem, h. l. certe ad appositionis legem vix revocaveris verba. Nihilominus contendam nihil esse in vulgatis mutandum, haec autem sic intelligenda: *quale quid in nobis unicuique est anima; i. e. quale quid in se unusquisque nostrum habet animam.* Solam ἡμῖν ad ἐν referendum, ἑκάστῳ autem ad ἐστί. Lehm.

Pag. 168. l. 12. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιντο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνοιτο, vel μετακοσμοῖντο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paullo post, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praecessi

enim *ἐστί*. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud *Nostrum* in Dial. Mortuor. XIII. §. 1. *ὅμοια ἐλέγοντο*· et in Parasito c. 53. *ταῦτα ἀπόλλυνται*· in eodem hoc libello cap. 24. *σώματα γίγνονται*· et alibi *ἱερήϊα θνήσκουσι*. Sic et apud *Aelianum*, *οὐ πιστὰ δοκοῦσι*, et *δρομικώτατά εἰσι*, pluraque talia. Jens. *Ὑφ' ὧν* M. et *Fl.* Ed. melius, mea quidem sententia, quam *ἀφ'*, quod in reliquis est. Solan. Quamquam non deest, quo vulgatum *ἀφ'* defendam, tamen facile hoc *Solano* et adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic et Evang *Luc.* XI, 7. *ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα*. *Herodian.* IV. XI. 5. *χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προςεποιεῖτο*. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam *ἀφ' ὧν — γίγνοιντο* defendendam adferrem *Long.* Past. II. p. 61. Ed. *Wech.* *ἀπώλετο ἡ ναῦς ἀπὸ τοῦ πνεύματος*. *Alciphr.* I, 29. pag. 120. *βουλόμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ*. (ubi *Bergl.* tamen *ὑπὸ* malit.) *Aesop.* fab. 65. in *Ἐπιμυθ.* *οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται*. *Aelian* V. H. VII, 1. *καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προςταττόμενα δρᾶσαι*. Ev. *Luc.* VII, 35. *καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων*. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V. III. 427. Quae tamen minime eo adfero, quasi parum interesse inter *ὑπὸ* et *ἀπὸ* existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (et melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione *ab* efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. *Luc.* IX, 45. *ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν* legas, contrarias fere sensus emerget, si ibi *ὑπὸ* dixeris. Ita *αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ*, *aufertur mihi*, sed *αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ*, *ego aufero*, s. aufertur meâ operâ. Sic et *ῥυσθήσεται ἀπὸ σοῦ*, erit *liberabitur a te*, cum *ὑπὸ* vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum *ἀπὸ* an *ὑπὸ* utare, ut, *δοθήσεται ἀπ'* et *ὑπ' ἐμοῦ*· ubi eodem redibit, dabitur *a me*, sive *de meo*, an *per me*. Reitz.

Ead. l. 15. *Γίγνοιτο*) Vide *Jens.* in omnibus libris nostris mendose *γίγνοιντο*, cum sequatur mox *μετακοσμοῖτο*. Solan. *Γίγνοιντο*) Facile largior *Jensio* ac *Solano*, *γίγνοιτο* melius convenire sequenti *μετακοσμοῖτο*, et *Lucianum* forsan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse *Jensius* recte monuit, et exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* V.

c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπήκουεν, jam tamen ex 2 Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex *Eunap.* in Oryb. p. 174. qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24. εὐτονώτερα γίγνοιντο omnes. Ubi tamen solus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνονται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βελτίον γίγνοιτο dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile positum dici ab iis, qui singularem praeferunt, veluti *Diodor. Sic.* πλείω adverbii more uti solet, ut observat *Wessel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut *Lucian.* etiam Asin. c. 10. πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς. Immo et βελτίω, μείζω, καλλίω ex *Aristaen.* dedimus ad Abdicat. c. 16. pr. Verum et singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. pag. 200. f. εἰςήλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰςῆλθες; ibid. pag. 202. φάρμακα πεπώκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθην οὐκ εἰωθώς. Et Ep. XV. ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμην. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. *ad Galat.* VI, 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in Zeux. c. 7. περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. *Luc.* V, 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάζετε. Et *Aelian.* I, 4. ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτοντες. Reitz. Etiam *Pauly* intercedit mutationi utriusque loci propositae, et tum γίγνοιντο, tum βλάπτοιντο servari vult, ad similem provocans, quae dicit, negligentiam *Homeri* Odyss. XII, 43. — τῷ δ' οὔτι γυνὴ καὶ νήπια τέκνα Οἴκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται. et ad observationes *Davis.* ad *Cic.* Nat. Deor. I, 19. *Fischer* ad *Weller.* III. b) p. 61. *Heindorf.* ad *Plat.* Gorg. sect. 75. et *Hermann.* ad *Viger.* p. 898. Lehm.

Pag. 169. l. 5. *Μουσικῇ*) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam et Epaminondas et alii nobiles viri summa cum industria consectati sunt, ut admonet interpres *Aristoph.* in Equit. et *Athen.* L. XIV. Cogn. Videndus ea de re *Plato Πολ.* et *Strabo* I. Solan. Adiri etiam *Pauly* jubet *Orellium* in commentatione inscripta „Aristoteles Paedagogik in Philolog. Beytr. von *Bremi* u. *Doederl.* I. p. 99. sq. Lehm.

Ead. l. 6. *Ἐπιλέξασθαι*) Cf. supra Diall. Marr. V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab *Hemst.* Adde 2. Ver. Hist. §. 36. Reitz.

Pag. 170. l. 1. Ἐμαυτῷ) Male Florentinam habere ἑαυτῷ, adscripserat *Solan.* At nescio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῷ habuimus supra Paras. c. 8. et ipse fatetur *Lucianum* sic saepe solere, ita et pro ἐμαυτῷ 1. Ver. Hist. cap. 6. Asin. c. 13. etc. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. Reitz.

Ead. l. 12. Προῤῥήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12. pr. Solan.

Ead. l. 17. Οἳ δημοσίᾳ etc.) Οἳ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι· sc. νόμοι, leges, *quae majusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In Ed. *Flor.* legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Ms. vero, μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est. Graev. Parum abest, quin monente *Graevio,* ac praeeunte Ms. illud ἅμα ejiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba ἅμα γεγραμμ — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ — inveniretur, una cum illo servatum est. Reitz. Praeterea notat haec *Pauly:* „Nempe leges in tabulis, quas „ἄξονες vocabant, conscriptae asservabantur vel in arce, vel „in prytaneo. Cf. *Plut.* Solon. Posterius tradit *Pollux* Ono„mast. VIII, 10. *Potter.* Archaeol. I. p. 294. sqq. De aliis ta„bulis κύρβεις dictis vid. *Schneider.* in Lex. Sitas eas fuisse „in Βουλευτηρίῳ probabile est. At forsan h. l. sermo est de „legum apographis parieti τῆς στοᾶς τῆς βασιλείου appictis „(*Fischer.* ad *Plat.* Eutyphron. c. 1. *Schneider.* ad *Vitruv.* T. „II. p. 311.) quae omnibus essent in conspectu. *Andocid.* de „myster. IV. p. 41. Ed. *Reisk.* Licet enim apographa ista tri„ginta tyrannorum aetatem excedere non videantur (*Potter* l. c. „p. 297.) haud tamen ita religiosum fuisse perhibeo Lucianum, „ut temporum rationem paullo migrare veritus esset. Idem „fecisse videtur supra de signo Apollinis Lycii, §. 7.“ Lehm.

Pag. 171. l. 5. Σοφισταὶ) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex *Platone* potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, et virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis et sapientiae magister et exemplum. Cogn.

Ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat *philosophi* nomen. Res notior est, quam ut diutius im-

morer. SOLAN. Nihilo magis corrigendus cum *Belino* anachronismus satis ille vel tolerabilis, vel prope necessarius h. l. Conferri *Pauly* jubet *Juvenal.* Sat. VII, 167. ibique *Rupert.* Paullo ante formula ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι minus recte a *Gesnero* reddita: *ex aequo capessere rempublicam*, monente *Wielandio*, corrigenda videbatur. LEHM.

Ead. l. 7. *Κωμ.—τραγ.*) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Thespin ideo agere et docere vetuit. Vide *Diog. Laërt.* p. 15. A. et *Plut.* Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Exstat *Aristidis* oratio *de non agendis Comoediis.* At Gorgias aliter sentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. *Plat.* 47. CD. SOLAN.

Pag. 172. l. 2. *Κράνη — κεχηνότα παμμέγεθες*) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN. Adde De Saltat. c. 27. Nigrin. c. 11. ibique *Cler.* LEHM.

Ead. l. 13. *Ῥήσεις*) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

Pag. 173. l. 8. *Γίγνοιντο*) Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. supra ad fin. c. 20. dicta. Quare et hic constantem Edd. lectionem non muto. REITZ.

Ead. l. 15. *Ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς*) Reddidit *Gesnerus*: *excipere e proximo plagas; Obsopoeus; ut pariter ictuum declinandorum periti evadant.* Multo rectius *Wieland.* ihrem Gegner zu Leibe gehen; *Belinus*: s' avancer courageusement au — devant des coups. Militaris scilicet proprie formula est ὁμόσε ἰέναι, ἐλθεῖν, χωρεῖν τινι de iis, qui in pugnam cum adversario cominus ineundam congrediuntur. Cf. Pseudol. c. 18. et Quom. Hist. Conscr. c. 29. et *Rudolph.* in Ind. s. ὁμόσε. *Πληγαὶ* autem h. l. sunt *plagae caestus ope adversario illatae.* LEHM.

Pag. 174. l. 2. *Συννενευκότες*) Ita recte W. solus. Reliqui mendose συνενευκότες. SOLAN. Idem mendum eodem modo emendatum sub initium hujus libelli. LEHM.

Ead. l. 5. *Οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὗτοι ἐκμελετῶντες*) Sustuli punctum, quod in Edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, et nominativus adeo absolutus, qui jam, ut *Gesnerus* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, et *Aretaei* Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1. Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2. Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. *Long.*

Past. III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις, et *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. REITZ.

Ead. l. 8. Σώματα γίγνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιντο. REITZ.

Pag. 175. l. 3. Ἀργὸν) Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, et *Lucian.* Musc. Encom. cap. 8. ubi iterum genere fem. ἀργὸς dicitur. SOLAN.

Ead. l. 5. Ἱδρῶτί τε — ῥεόμενα) Supra ad 1. Ver. Hist. c. 7. ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ῥέονδα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεόμενα habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥεόμενα. Est tamen apud *Homer.* Il, Ψ, 367. χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, quod *Schol* interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο cumque *Stephan.* etiam ex *Galeno* adferat ἱδρῶτι ῥεόμενος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνεόμενος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum et supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Solan* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX. *Exod.* III, 8. et 17. et XIII, 5. ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1. Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἷος ὁ Χῖος ἐστὶν, ut *Gesnerus* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιότατον etc. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat *Solanus* ῥεόμενα, infra vero intactum sinat c. 38. ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, et sine varietate. Ideoque et hic esto intactum. REITZ. Cf. ῥεόμενον ἱδρῶτι Diall. Deor. XV. 1. et αἵματι Diall. Mortt. XIV, 5. Sed res jam nimis est nota. LEHM.

Ead. l. 6. Ῥέοντα) Venetae. In M. et Edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ver. Hist. I. cap. 7. SOLAN.

Ead. l. 7. Τὸ μεσημβρινὸν) I. e. κατὰ τὸ μεσ — vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

Ead. l. 11. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν) Phrasis apud Historicos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long.* Past. II. pag. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμην

οὖν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι et ἰέναι de procliantibus habuimus 1. Ver. Hist. cap. 17. et Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. Reitz. Formulam ἐς χεῖρας ἐλθεῖν vide apud Nostrum Diall. Mortt. XIV, 2. extr. Ἐντὸς βέλους γενέσθαι in simillimo loco iterum occurrit Bacch. c. 4. oppositum dictioni ἔξω βέλους s. βελῶν εἶναι, quae fere proverbii vice in his libris fungitur, ut Diall. Deor. XIII, 2. Diall. Marr. II, 1. Conviv. c. 2. Lehm.

Ead. l. 13. Ἔμψυχον) Cum εὔψυχον invenirem in *J.* neque aliam varietatem adscriptam ab *Solano*, nisi quod ἔμψυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque Edd. cett. diligenter excussi, supraque addidi, et vulgatam prae lectione *Junt.* servandam existimavi: nam etsi εὔψυχον primo adspectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque et alacres ac vividae actiones horum comites. Reitz.

Ead. l. 14. Ἀπολαύοντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος conjicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29. στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et *unde sic nites?* lupus ait cani bene pasto apud *Phaedr.* III, 7. Sed in illo *Luciani* loco στιλπνὸς adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. Reitz. Qui *Reitzii* conjecturam ἀπολάμποντος cum reliqua oratione conciliet, vix ipse dixerit, nisi de ἀπολαμπούσης forte cogitaverit. Sed missa utraque ineptia, *Pauly* probandam suscepit Wittiani Codicis lectionem ἀπολάμποντες, „Ne dicam, inquiens, veri esse similius, ἀπολαύοντες corru„ptum esse ex ἀπολάμποντες, quam ex illo hoc; frigidius certe „h. l. videtur illud ἀπολαύοντες. Non infrequens est ἀπολάμ„πειν s. ἀπολάμπεσθαί τινος apud ipsum adeo Nostrum. Syria „D. §. 30. ὁ νηὸς χρυσοῦ πολλοῦ ἀπολάμπεται." At ut largiar, quod tamen locus ille non omnino probat, ἀπολάμπειν εὐεξίας per se *Lucianum*, salvis linguae rationibus, scribere potuisse; sententia certe hujus loci vehementer repugnat novae lectioni: nam splendidus, s. nitidus, corporis habitus, quum nonnisi in obesam et pinguem cadat naturam, manifesto iis adversatur, quae mox sequuntur, οὔτε περιπληθεὶς ἐς βάρος, et, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν καὶ περιττὸν etc. Nec frigidum videri potest ἀπολαύειν τοσαύτης εὐεξίας, ubi cogites, hunc boni ha-

bitus fructum maxime cerni in bonae valetudinis robustaeque indolis sensu, voluptatis illo purissimae tum auctore, tum comite, certissimo. Nescio quo casu accidit, ut et *Obsopoeus*, et *Wielandius* haec, de quibus agitur, verba omnino omiserint interpretari. Praeterea non minus probabile est, ex ἀπολαύοντες potuisse per errorem oriri ἀπολάμποντες, quam Diall. Mortt. IV. 2. ἀπολαύοιμι in aliquot Codd. corrumpendo in ἀπολάβοιμι abiise reperitur. Cf. illic not. in Varr. Lectt. Lehm.

Pag. 176. l. 4. *Διευκρινοῦντα*) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. cap. 68. pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71. et 73. pr. item 75. etc. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30. p. m. 21. f. τότε κἀκεῖνα διευκρινήσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα.. Noster supra Hermot. c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προςσωρεύοντα invitis Edd. Reitz Si πρὸς, non πρὸ, composito huic inest, de quo vix ambigas; recte sane judicavit *Reitzius*, duplex σ requiri, recteque fecit *Pauly*, quod rectiorem formam prae ambigua, vel potius falsa, recepit. Ad eandem severiorem legem revocavi προςσχόντες Ver. Hist. II, 35. et I, 6. contra librorum fidem, qui vulgo ediderant προσχόντες. Vid. notam ad posteriorem locum. Lehm.

Ead. l. 5. *Ἐπιμήκιστον*) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. *Ἐπιμήκιστον* iterum cap. 27. et 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra cap. 34. med. Reitz. Cf. Diall. Mortt. VI, fin. Toxar. c. 18. Vellem nunc etiam Demon. Vit. c. 1. sic una voce ἐπιμήκιστον edidissem. Lehm.

Pag. 177. l. 5. *Ἐνδιδοῦν*) *Μὴ ἐνδιδοῦν* legisse videtur interpres; sed corrupte. *Τὸ ἐνδιδοῦν* participium est. Guyet. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδοὺς, οὖσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. Reitz. Vid. *Buttmann.* Gramm. Gr. maj. p. 518. Ceterum interpretationem horum verborum Latinam: *Si quid vero etiam cedit laboribus*, quia non percepit *Belinus*, vituperat pro more suo aeque arroganter atque imperite, is qui *Gesneri* potius discipulum, quam censorem, se gerere debuisset. Sic in proxime sequentibus etiam complura gravi fronte, eaque omnia injuria, improbat, praeter unum illud, quod ἐπιπλεῖστον *Gesnerus* non sane recte reddiderat *propemodum*. Lehm.

Ead. l. 16. *Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι*) Pro *τάφον* recte viderunt eruditi reponendum *τάφρον*. Et sic plane Florentina. JENS.

Ibid. *Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι*) *Τάφρον*, fossatum, scamma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina Ed. et Ms. sed et in interpretis libro recte legatur *τάφρον*. GRAEV. *Τάφρον* Ms. Gr. W. et Edd. *Fl. V.* 2. et *Par.* In aliis male *τάφον* legitur. SOLAN. Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. REITZ.

Pag. 178. l. 1. *Μολυβδίνας χειρ.*) Ridet *Constantinus* Lexicographus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant. (v. *ἁλτῆρες*.) Hinc ubicunque occurrunt *ἁλτῆρες* usum illam praestantes, rescribere jubet *ἀλκτῆρες*, quo pertica designatur, qua saltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic *Luciani* locus subvertit. Adde, quod nostra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, si ad manum non essent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu cum vibrassent in ipsa jam saltus micatione, post tergum rejiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum juvari, usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem *Fl.* scribebat *μολυβδαίνας*, etiam ubi *μολυβδίνας* mallet *Solan.* Vid. Alexand. c. 25. et Lexiph. c. 5. Ego et hic *μολυβδαίνας* haud incongruum credo, at nihil muto. REITZ. Formam *μολυβδίδας*, fidis auctoritatibus h. l. firmatam, quam etiam *Hesychius* aliique agnoverunt, vid. *Wassium* ad *Thucyd.* I, 93. jure suo receperunt *Schmiederus* et *Pauly*, *Schneidero* etiam in Lex. prabante. LEHM.

Ead. l. 3. *Χαλκοῦν*) Disci haec elegans et suis omnibus numeris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud scio. *Eustathius* aliter describit ad Il. B. *Βαρὺς λίθος*, inquit, *πλατὺς καὶ κοιλότερος*· ubi etiam discrimen observat inter discum et *σόλον*. Scholiasta *σόλιον* scribit; quae vox an et alibi reperiatur, nescio. *Homeri* utique locum respicit Il. *Ψ*, 826. ubi *σόλος* dicitur. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ἄνω — πόῤῥω*) Posterius observandum; vulgo enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

Ibid. *Ἀναῤῥιπτοῦσιν*) In *ἀναῤῥίπτουσιν* jam converterat *Solan.* Sed quia et *ἀναῤῥιπτέω* invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. *τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν.* Et L. V. cap. 103. *ἀναῤῥιπτοῦσιν.* REITZ. Cf. *ἀποῤῥιπτοῦντες* Timon. c. 12. Phal.

I, 6. ῥιπτούμενον, ubi tamen Gorl. ῥιπτόμενον, frustra, me quidem arbitro. LEHM.

Ead. l. 11. τοῖς ἄκροις) De *brachiis* nescio quomodo cogitavit *Obsopoeus*. *Artus* vertit *Gesnerus*, secutus, nisi fallor, *Arnaldi* conjecturam τοῖς ἄρθροις, propositam illam in Miscell. Observv. Vol. V. Tom. II. p. 278. qui tamen etiam τοῖς ἐπικαίροις scribi posse suspicatur, i. e. partibus corporis *potissimis*; nisi forte *Gesnerus* sententiam *Dorvillii* respexerit, qui ad *Charit.* p. 337. et p. 398. sq. τὰ ἄκρα et τὰ ἄρθρα docet vi sua parum inter se differre. At sub ἄκροις, sive sint τὰ ἄκρα (int. μέρη. *L. Bos* Ellipss. p. 287. *Schäf.*) sive οἱ ἄκροι (int. δάκτυλοι) rectius aut digitos manuum simul et pedum, ut placuit *Wielandio*, aut, quod mihi potius cum *Paulyo* videtur, solos *pedum digitos* intelligendos esse tum usus loquendi, tum loci hujus natura, evincit. Nota est formula ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βαίνειν, summis pedibus incedere, Diall. Deor. XI, 2. pro qua alibi dicitur ἄκροις τοῖς ποσὶ, Diall. Marr. XV, 3., alibi una voce ἀκροποδητὶ, in nostro quidem scriptore frequenter, denique etiam ellipsi huc potissimum spectante, ἐπ' ἄκρων, i. e. δακτύλων, ut *Sophocl.*, quem locum affert *Pauly*, Ajac. v. 1209. Herm. ὑψηλ' ἐκόμπεις, κἀπ' (i. e. ἐπ', non ἀπ') ἄκρων ὡδοιπόρεις. Cf. unum verbum ἀκροβατεῖν. Hoc autem loco tanto magis de pedum digitis agi videtur, quum, ut *Paulyi* verbis utar, in ipso jactationis summaeque omnium virium contentionis momento totum corpus in extrema pedis parte potius, quam in planta, subsistat. Vid. Discobolum ap. *Winkelmannum* Gesch. d. Kunst, ed. *Mayer* et *Schulze*. Opp. T. VI. p. 64. nott. 369. et 375. tab. aen III. fig. A. LEHM.

Ead. l. 14. Τὸν ὄλισθον) V. c. 2. et scribe τὸ ὄλισθον. SOLAN. Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan et πλείω in πλεῖον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad Asin. c. 10. et ad Abdicat. c. 16. pr. et hoc Dial. cap. 20. fin. REITZ.

Pag. 179. l 4. Ἀντιλαμβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. §. 19. ac de Merc. cond. c. 3. f. SOLAN.

Ead. l. 16. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII. med. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Κόνις) *Plut.* π. τοῦ. π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ κατασβέννυσι τοὺς ἱδρῶτας. Vid. *Plin.* et

Theophr. Char. ubi *Casaubon.* observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Ead. l. 5. *Ἀποσμᾷ*) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* et *Solan.* qui *Juntinae* ibi adscripserat ἀποσμώμενον. In notis vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

Ead. l. 8. *Ἀποπλύναι*) *Καὶ ὃν ἂν ἕλη ἀποπλύναι* etc. GUYET. *Ἀποπλύνας* necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere: licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ. Quidquid sit, certe, quod *Pauly* legendum censet, ἀποπλυνάμενον, nulla ex parte placere potest. Nec omnino videtur emendatione opus esse, quum non videam, quid impediat, quo minus ἀποπλύναι arctius cum ἕλῃ conjungas. LEHM.

Ead. l. 12. *Συγκεκροτημένος*) *Coactus.* GUYET. Supra Gall. c. 24. ἵππος συγκεκροτημένη, *equitatus exercitatissimus* conversum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* et *colligendi* significatum, apud *Herodianum* frequenter. Sed et *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long.* Past. IV, 127. (135.) Et πανηγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, *Herodian.* V, 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui et συγκεκρατημένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτέοις οὔτε ὕπνος — συγκρατέει τὰ μέλη, *iis neque somnus membra confirmat, corroborat.* REITZ. At videndus omnino *Dorvill.* ad *Charit.* p. 251. Lips. LEHM.

Ead. l. 13. *Λευκὸν*) Miror, ni *Lucianus* λευκὸς scripsit, addit frater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ. Cf. *Fritzsch.* Quaestst. p. 104. LEHM.

Pag. 181. l. 8. *Ἔστι — ὁπόταν*) Ita *W.* et *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

Ibid. *Λέγειν*) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo et hinc adesse passus sum. REITZ. Aegre passi sunt *Schmied.* et *Paul.* uncis notatum verbum, ut puto, genuinum. Cape: *illud licet dicere, quando* etc. Formulas ἔστιν εἰπεῖν, ἀκούειν, et ejus generis alias, quis ignoret? Hoc autem loco venustius simpliciori praeferendum arbitrabar. LEHM.

Ead. l. 16. *Περιπλέξητε*) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 182. l. 7. *Ὑποδείξετε*) W. recte. In impress. ὑποδείξητε. SOLAN.

Ead. l. 9. *Τὰς πανοπλίας*) Proprie esse *gravem armatu-*

ram, pluribus probat *L. Bos* in Ep. ad Ephes. VI, 13. ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ θεοῦ habemus. Indicavi monente *Hemsterhusio*. De apparatu autem illo theatrali confer, si lubet, Tox. c. 9. Reitz.

Pag. 183. l. 5. Ἀφέντας) Forsan ἀφέντες. Guyet. Idem et mihi venerat in mentem, et ad marg. notaram, ante inspectam *Guyeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. Reitz. *Pauly* quoque vix sibi scribit temperare potuisse, quin ἀφέντες invitis libris omnibus reciperet. Longe facilius ego mihi temperabam, qui intelligerem aptius cogitari juvenes missa facere oleum ac pulverem, quam eorum praesides, sentiremque praeterea paullo exquisitiorem esse loci structuram, si ἀφέντας legas. Lehm.

Pag. 185. l. 3. Ἐπιπλέον) Servavi scripturam edd. Alias et ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. Reitz.

Ead. l. 7. Παρεζῶσθαι) Ita W. et *Fl.* In impress. περιεζῶσθαι. Solan.

Ead. l. 8. Ὅςτις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη) Simile jus Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* Parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. Legend. *Synes.* Epistol. 107. Bourd.

Ead. l. 9. Μηδὲν δέον) Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita *Noster* Jov. Conf. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμ. θύειν. Et Lapith. c. 8. pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* l. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* II. c. 8. f. etc. Reitz.

Ead. l. 12. Πόλεμοι) Immo πολέμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Tox. cap. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχεῖς οἱ πόλεμοι. Solan.

Ead. l. 14. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. et Ed. *Fl.* Quin et Cod. W. ξυμπολιτευομένων habet. Solan. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τό, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. Gesn. Audacius *Pauly*, quasi re certa, intrusit καὶ τὸ ante αὐθ. Sed certius, aut longe saltem probabilius est, Codicem *Witt.* servasse genuinam lectionem ξυμπολιτευομένων — nam sic, credo, non ξυμπολιτευμένων, in Varr. Lectt. *Reitzius* notare voluit, cf. Adnot. idque convenienter cum marg. A. 1. W. Reddiderant autem *Obsopoeus: Ipsa quoque mutua infidelitas, et quod legibus nequaquam coërciti unam remp. incolitis;* et *Gesnerus: Etiam mutua inter vos diffidentia, et quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis.*

Hanc ego jam interpretationem restitutae lectioni accommodavi. Lehm.

Pag. 186. l. 4. *Φείδεσθε*) In M. et impr. *φείδεσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. Solan. Imo recte *Fritzschius* Quaestst. p. 132. Infinitivum tuetur, intellecta e *περιττόν ἐστι* formula opposita *ἀναγκαῖόν ἐστι*. Quod autem *φείδεσθε* idem *Fritzschius Gesneri* quoque auctoritati tribuit, errat tanto gravius, quanto clarius ex ejus interpretatione patet, vulgatam lectionem ab eo tum recte captam, tum tacite retentam fuisse. Lehm.

Ead. l. 9. *Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς*) Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem *Wessel.* No. 17. pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus, sed *dispensantibus*. Reitz. Addatur, monente *Paulyo*, *Schneiderus* ad *Xenoph.* Anab. II, 5, 18. Lehm.

Ead. l. 16. *Ὅσῳ τις*) Sequens *μᾶλλον* etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. Reitz.

Pag. 187. l. 1. *Τῆς Ὕδρας μῦθον*) Est ubi multum intersit, addasne in hac phrasi *περὶ*, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae* etc. idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, *τὸ περὶ* reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salt. cap. 46., *τὰ περὶ Ὀρέστην δράματα*. Sed et negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud *Long.* Past. I. haud longe a fin. *ὠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος*. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) *ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἠχοῦς*. Unum habet *Steph.* ex *Apoll. Rhod.* *μῦθος Αἰθαλίδου*, vertitque, *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed et sic *Aristot.* de Poët. c. 14. *Οἰδίποδος μῦθον*, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male *τῶν μῦθον* habet Ed. *Laemarii*.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. Reitz. Vid. *Schaefer.* ad *Sophocl.* Antig. v. 11. et quem illic laudat, *Dorvillium* ad *Charit.* p. 592. Ed. pr. Lehm.

Ead. l. 5. *Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου*) Quia video, tetrum errorem ex *Salmuriensi* Ed. in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne et ligno usu venit*: quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, *οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο*, ubi Latina habent, *neque enim ab altius acta radice*

productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρὸν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: *ῥίζα* autem *τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου* est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore et frutice GRON.

Pag. 188. l. 5. *Ἐγγενέσθαι*) Futurum postulat sententia W. *γενέσθαι*. SOLAN. Futurum *Solanus* mallt; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734. Vol. IV. pag. 286. REITZ. Cf. supra ad cap. 30. LEHM.

Ead. l. 8. *Τοσούτοις*) W. et *Fl.* In reliquis *τούτοις*. SOLAN.

Ibid *Ἐς τοσούτους ἀποδυσόμενοι*) Supra Herodot. c. ult. *ἐπ' ἐμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε*, paullo aliter, quam hic. *Ἐς* autem non modo hic pro *ἐν*, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1. notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. *Τοσούτους* vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ. Mutavi tamen ego, ne auctor et interpres inter se, etsi non gravissima in re, discrepare videantur. LEHM.

Ead. l. 10. *Ἀπεργάζεται*) Ego scribendum putaram *ἀπεργάσεται*, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Ead. l. 12. *Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ*) Conf. supra Harmon. c. 1. med. REITZ. Omnino vide Commentatt. ad Somn. c. 11. Praeterea conferas etiam Herodot. c. 2. Tom. IV. p. 122. et lepidam *Ciceronis* de Demosthenis levicula ambitione narratiunculam *Tusc.* V, 36. LEHM.

Pag. 189. l. 6. *Τί ἂν πάθοις*) Etsi supra non semel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1. Ver. Hist. c. 4. adde *Liban.* Epist. 730. f. *μή σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne quid committas illiberalius*, (licet numerus epistolar. male inscriptus a *Wolfio*; Epist. enim 731. aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, id est, *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, *γελάσῃ δηλονότι*, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceres*, ad sensum adcommoda non displicet. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὀρτύγων*) Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Aelian.* Var. H. II, 28. a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluisse; Gall. c. 4. Adde *Xenoph.* *Συμπ.*

p. 514. l. 40. Edit. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim *Arrianus* ad *Epictet.* Solan.

Ibid. Ἀλεκτρυόνων) Plinius scribit, Pergamis omnibus annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium solemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id et Athenis factitari coeptum est, *Aeliano* referente, a Themistocle superatis Persis. Cogn. De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. s. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. II, 28. ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vafer alioqui *Lucianus*, ut scilicet neque in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. Gesn.

Ead. l. 14. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν) Recte Ms. μηδ᾽ ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. *Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant*: sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante διαπυκτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. Graev. E proxime praecedentibus Comparativis et τῶν ἀλεκτρυόνων satis, opinor, facile et clare elicitur cogitatio ea, quam *Gesnerus* Latine expressit. Lehm.

Pag. 190 l. 6 Σφαίρας πέρι) *A la boule.* Guyet. Intelligitur σφαιρομαχία, sive, quod prope idem fuisse videtur, ἁρπαστὸν, quod lusuum pilae genus praeter *Pollucem* Onomast. IX, 7, 105. ut laboriosum et contentiosum describit *Forcellini* Lex. s. *Harpastum.* Omnino de variis pilae lusibus veterum egit, quem *Wielandius* laudat, *Burette* in commentatione inscripta: de la Sphéristique des Anciens in Memoires de l'Academie des belles lettres. Vol. I. p. 226. *Wyttenbachii* conjecturam in Varr. Lectt. a nobis relatam, σφαίρας περιδινούμενοι pro σφαίρας πέρι ut per se non damnare, ita nec commendare prae lectione vulgata, ullo modo ausim. Lehm.

Ead. l. 11. Συνωθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. Guyet. Caussam ego non plane assequor. Lehm.

Ead. l. 13. Ὁρᾷς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Demonact. c. 46. et Icarom. c. 16. Solan.

Ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. (c. 14.) *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. Cogn.

Ead. l. 14. *Αἵματι ῥεομένους*) Frustra igitur supra sollicitatur *ἱδρῶτι ῥεόμενα,* in c. 25. huj. Dial. ubi vid. quae noto. Reitz.

Pag. 191. l. 2. *Ἐναπέθανον*) Exemplum hujus rei in ludis illustre vise apud *Pausan.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr. εἰκ.* p. 817. in Arrich. qui diserte habet *τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ,* p. 820. Apud *Philostr.* *ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ* l. c. Solan.

Ead. l. 5. *Ἀνασταθέντας*) M. et Venetae editiones L. *ἀνασταθέντας,* quod proxime accedit vulgatae *ἀνατεθ.* Solan.

Ead. l. 8. *Διατιθέντων*) Hic *ἐπιτιθεμένων* legisse videtur interpres, sed depravate. Guyet. Versum nempe erat, *hostibus imminentibus.* Sed *Gesn. illam necessitatem imponentibus.* At nec prior versio, quam *Guyet.* reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo sedem esse, monuit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. cap. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus Dial. Est autem hic tantum variatio *τοῦ βιαζομένου,* quod proxime praemissum est; vel poteris *οὕτω* intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus.* Reitz. Nihilominus *διατιθέντων* male habuit *Paulyum,* ratum deesse prorsus non posse istud *οὕτως.* At quem is laudat, *Hemsterhusius* neutiquam hoc ad Nigr. c. 38. probavit, nec probare voluit. Et quod loca illic collecta ejus generis sunt, ut nullum in illis exemplum absoluti verbi *διατιθέναι* reperiatur, consulto id fecit vir elegantissimus, i. e. ad illius loci consilium apte. Sed hoc nostro loco neque *οὕτως,* nec *τὸ αὐτὸ,* nec aliud simile, opus erat addi, non magis certe, quam in praecedente *βιαζομένου.* Nam aeque h. l. patet, qualis haec sit *διάθεσις,* atque Amorum c. 27. quis *ὁ διαθείς.* Lehm.

Ead. l. 9. *Λυκοῦργος*) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a *Luciano* dictum. Solan.

Pag. 192. l. 1. *Ὡς πρότερος*) Frater optimus C. C. conjicit *ὃς* pro *ὡς* reponendum. Reitz. Debebat saltem *πότερος* *πρότερος ἀπ.* jubente lingua, sed invitis auribus. Quas quum et ipsas consulendas duxisset auctor, haud dubie scripsit *ὡς,* ita fere, ut pro *ὅπως* accipi vellet, subjecto e voce *τὸν παίοντα* repetito: *Certans cum flagellante, ut prior* (scil. ille) *viribus deficeret.* Lehm.

Ead. l. 4. *Ἐφ' ἡλικίας*) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad Tyran-

nic. c. 17. Adde *Olympiodor.* in vit. Plat. adnexa T. II. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, *Diod. Sic.* IV, 1. κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. It. V. c. 20. τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ᾽ ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος. *Obsop.* misere, *certaminis auctor existens*, cum ferme plane contrarium significet. Recte *Gesnerus*, *aetatem certaminis jam egressus*, dedit. Testimonia ex *Luciani* Hermot. aliisque attulit *Steph.* in Thes. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80. f. λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, *qui supergressus est tempus*, adhibetur. REITZ.

Pag. 193. l. 6. Ἐλλεβόρου) Sic scribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adspirate interdum alibi in nonnullis *Luciani* Edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in Edd optimis, et sic etiam derivatum ἐλλεβορίζω Herm. f. et 2. V. Hist. c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet et Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45. et supra in Dial. Mort. XIII. f. quod in variantt. non notavit *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, et quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. *Luciani* manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Ead. l. 13. Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) M. et *Fl.* Ed. Sed in Ms. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* arripui, quia etiam ex Cod. probatur, et *Noster* sic solet, ut Bis Accus. c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ etc. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρεσκόμενος ἔοικας vitiosam esse, cum et sic in *Ael.* V. H. XIII, 21. legam, καὶ ἔοικε κωφή, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long.* Past. L. II. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν (imo ἀρέσκεσθαι. *Lehm.*) ἐν τινὶ Graecum non esse, qui et γελᾶν ἐν τινὶ, et similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Evang. et Epist. occurrit. REITZ. Cf. Vit.

Auct. c. 13. ὁ δέ τινα ἔοικε πενθῶν, et quae ibi sunt dicta; praeterea etiam *Fritzsch.* Quaestst. p. 182. Nihilominus auctoritatem optimi Codicis et principis Editionum lubenter sequor. LEHM.

Pag. 194. l. 5. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 196. l. 6. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege *Cic.* VII. Verr. COGN.

Ibid. Ὁμήρῳ) De Homero fabularum patre vide Menippi et Aeaci Dialogum. COGN.

Ead. l. 9. Ἅιδην) Tartarus *Hesiodo* is locus est, in quo Saturnus et ejus comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis et campis Elysiis scripsit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, et de inferorum poenis, *Coel.* L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράττω, vel a ταρταρίζειν. COGN.

Ead. l. 12. Τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde Philopseud. c. 25. pro introitu ad tartarum poni, observat *J. Elsner.* ad Evang. *Luc.* XVI, 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται habemus; quem vide plura ibi adferentem. REITZ.

Ead. l. 14. Πλουτεῖν) Inde et Romanis *Dis pater*, vel *Dis* simpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata est, qui* DIVES, *ut apud Graecos* Πλούτων, *quia et recidant omnia in terras et oriantur e terris*; et *Lact.* I, 14. SOLAN.

Ead. l. 16. Αὐτῷ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῷ est sine jota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit REITZ. Παρ' αὐτῶν si legeretur, sensus esset vel ab h. l. alienus, vel potius nullus. Αὐτῶν in Juntinam venit e Florentinae scriptura αὐτῶ. LEHM.

Ead. l. 16. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia et saepe alibi abundat, ut Imag. c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. Tox. cap. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. Hermot. c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praecessit ibi. Eod. vero Dial. c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος· ubi plura dedi. Adde *D. Sic.*

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀστῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἄθλοις ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον; ei omnino articulus erit servandus. Reitz. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, caussam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* judicat Quaestst. Spec. I. p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit. ὁ τοιοῦτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime Luciano, fuisse. Lehm.

Pag. 197. l. 2. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. Deor. Dial. XVII. med. Solan.

Ead. l. 6. Κωκυτοὶ) Κωκυτὸς a luctu et ejulatu nominatur: lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. *K*, ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. et *Virg.* VI. Aen. Cogn.

Ead. l. 7. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, *quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* Sic interpres. Sed scribendum ut Ms. πρόςκειται, *Acherusia palus adjacet.* Graev. Genuinum est πρόκειται. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Ead. l. 7. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. et VI. Aen. Cogn.

Ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προςκ—. Edd. προὔκ—. *J.* et *V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. Solan. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. Lehm.

Ead. l. 12. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι) Jam notaverat *Cognatus*, Aeacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec Aeacum et Plutonem facerent patrueles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. Gron.

Ead. l. 13. Αἰακὸς) Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Aen. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Aeacus ex Aegina Aesopi filia, Minos et Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae rex, ille Cretae. Cogn.

Ead. l. 14. *Κύων τρικέφαλος*) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. Cogn.

Ibid. *Κάρχαρος*) *Asper.* *καρχαρόδους*. Guyet. Confer supra de Merced. c. 55. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. v. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* Reitz.

Pag. 198. l. 1. *Ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος*) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. Gron.

Ead. l. 3. *Ἀσφοδέλῳ*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. Cogn. Vid. *Homer.* Odyss. XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. c. 22. et Necyom. c. 11. Lehm.

Ead. l. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur *ἀπὸ τῆς λήθης*, ab oblivione. Cogn.

Ead. l. 5. *Ὠνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *ὀνόμασται* Florentina recte, et, *ω* in contextu deleto, *ο* reposuerat; quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἄλκηστις*) Confer Dial. Mort. XXIII. §. 3. Solan.

Ead. l. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut *ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν.* Paras. c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν*, infra de Dom. c. 17. f. et supra 1. Ver. Hist. c. 7. etc. *Alciphr.* III. p. 372. *ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει.* Et sic *Plut.* Themist. pag. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17. atque alibi. Reitz. Vide quae notavimus ad Somn. c. 16. Tom. I. p. 206. additis quae *Fritzschius* docet Quaestst. p. 26. sq. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἐριννύες*) Male vertunt *Ἐριννύες, ποιναὶ, Furiae poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* Graev.

Ead. l. 13. *Φόβοι*) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* Solan. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, Poenas extrudentem, vix est,

V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aesop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi sexcenta liceret proferre, ut τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον; ei omnino articulus erit servandus. Reitz. Vagam hanc disputationem, in qua diversissima loca miscentur, ac ne unus quidem ad hanc, de qua agitur, caussam pertinet, plane irritam fecit probissimorum librorum auctoritas. Non igitur male, ut *Jacobus* judicat Quaestst. Spec. I. p. 11., sed optime, articulum omisit *Schmiederus*, cujus pleonasticum usum si h. l. voluisset probare *Jacobus*, debebat ostendere, quod non fecit, nec, credo, facere potuit, ὁ τοιοῦτος non solum antecedentium, sed etiam sequentium, respectu dictum veteribus, maxime Luciano, fuisse. Lehm.

Pag. 197. l. 2. *Δεσμοῖς ἀφύκτοις*) Conf. supr. Deor. Dial. XVII. med. Solan.

Ead. l. 6. *Κωκυτοὶ*) *Κωκυτὸς* a luctu et ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia *Homeri*, Odyss. *K*, ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. et *Virg.* VI. Aen. Cogn.

Ead. l. 7. *Τὸ δὲ μέγιστον*) *Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προὔκειται, quodque est gravissimum, praejacet Acherusia palus.* Sic interpres. Sed scribendum ut Ms. πρόςκειται, *Acherusia palus adjacet.* Graev. Genuinum est πρόκειται. Vid. Varr. Lectt. Lehm.

Ead. l. 7. *Ἀχερουσία*) Inferorum fluvius, a nomine Acheron, carminibus poëtarum celebris, quasi sine gaudio. *Virg.* 2. Georg. et VI. Aen. Cogn.

Ibid. *Πρόκειται*) Variant hic libri. Ms. Gr. et L. προςκ—. Edd. προὒκ—. *J.* et *V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. Solan. Non tamen secutus *Reitzius* retinuit vitium linguae. Lehm.

Ead. l. 12. *Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι*) Jam notaverat *Cognatus*, Aeacum esse Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem Jovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec Aeacum et Plutonem facerent patrueles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Graeca vox debuerat eos admonuisse. Gron.

Ead. l. 13. *Αἰακὸς*) Tres sunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Aen. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Aeacus ex Aegina Aesopi filia, Minos et Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretensis, hic Lyciae rex, ille Cretae. Cogn.

Ead. l. 14. *Κύων τρικέφαλος*) Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum custos. Cogn.

Ibid. *Κάρχαρος*) *Asper.* *καρχαρόδους.* Guyet. Confer supra de Merced. c. 35. Quom. Hist. c. 43. de Salt. 4. et Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. v. 34. ibique *Schol.* et *Meurs.* Reitz.

Pag. 198. l. 1. *Ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος*) Vertunt, *allatrans, territosque in specum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *et rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. Gron.

Ead. l. 3. *Ἀσφοδέλῳ*) Asphodeli mentionem et *Homerus* fecit, tradiditque, manes eo vesci. *Hesiod.* L. I. Oper. Cogn. Vid. *Homer.* Odyss. XI, 539. et 572. Cf. *Lucian.* Charon. c. 22. et Necyom. c. 11. Lehm.

Ead. l. 4. *Λήθης*) Lethaei amnis *Ptolemaeo* et aliis fit mentio: dicitur *ἀπὸ τῆς λήθης*, ab oblivione. Cogn.

Ead. l. 5. *Ὠνόμασται*) *Solanus* margini *Junt.* adscripserat, *ὀνόμασται* Florentina recte, et, *ω* in contextu deleto, *ο* reposuerat; quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si *ὀνομάζεται* legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsan id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam *ὀνόμασται* praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. Reitz.

Ead. l. 6. *Ἄλκηστις*) Confer Dial. Mort. XXIII. §. 3. Solan.

Ead. l. 8. *Ἐμοὶ δοκεῖν*) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Solan.* Est et in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut *ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν.* Paras. c. 42. pr. *Ἐμοὶ δοκεῖν,* infra de Dom. c. 17. f. et supra 1. Ver. Hist. c. 7. etc. *Alciphr.* III. p. 372. *ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοητεύει.* Et sic *Plut.* Themist. pag. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Aelian.* V. H. I, 17. atque alibi. Reitz. Vide quae notavimus ad Somn. c. 16. Tom. I. p. 206. additis quae *Fritzschius* docet Quaestst. p. 26. sq. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἐριννύες*) Male vertunt *Ἐριννύες, ποιναί, Furiae poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* Graev.

Ead. l. 13. *Φόβοι*) Mirum, ni corrupta haec vox. Scio tamen, et *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis et tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* Solan. Argutari tum *Solanum*, tum modo etiam *Graevium*, Poenas extrudentem, vix est,

quod moneam. Veruntamen *Metum* simul cum *Eumenidibus* in Orci limine versantem vide ap. *Virgil.* Aen. VI, 276 sq. LEHM.

Ead. l. 14. *Αἰεὶ*) Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad Amor. c. 49. et mox ad c. 15. REITZ. Cf. *Poppo* ad Diall. Deor. I, 2. LEHM.

Pag. 199. l. 1. *Συναλισθῶσι*) Conf. infra Philops. c. 12. SOLAN.

Ead. l. 4. *Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι*) Non quidem vitiosum, quod J. habet ἐςπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79. f. ἐς ὅλμον ἐκχέας. Ita εἰς et πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus apud Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26. et 53. Nigr. §. 4. Imag. 1. et 2. Quom. Hist. c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20. etc. *Alciphr.* III. p. 450. Verum et eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. §. 25. ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Gall. 31. ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. Quom. Hist. cap. 4. m. πρὸς — λιθίδιον προςπταίσαντα. *Thucyd.* VII, 51. πρὸς τὰ τείχη προςέβαλλον, et c. 50. pr. ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς *Λιβύης* Long. Past. III, 117. εἰς κόλπον εἰςήλασαν. REITZ. In ἐςπέμπουσι consentit cum J. Codicis Aug. auctoritas, quam tanto lubentius secutus sum, quum tales earundem praepositionum iterationes noster quam creberrime usurpet. De qua re vid. ad Toxar. c. 37. monita Tom. VI. p. 489. sq. Exemplis illic collectis adde nunc etiam Toxar. c. 50. εἰς τὸ ἱερὸν — εἰςελθόντες. LEHM.

Ead. l. 7. *Καιόμενοι*) Quis? vide not. ad Necyom. cap. 14. SOLAN.

Ead. l. 7. *Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.*) *Homer.* Od. *Λ*, 581. SOLAN. Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ habet *Homerus*. Neque tamen propterea ἐπὶ in nostro loco mutandum, aut articulus abjiciendus, vel h. l., ubi plane id fieri non potest, vel Diall. Mortt. XVII. in. in verbis ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς, siquidem omnino ista verba genuina sunt. Solet enim *Lucianus* imprimis *Homerica* ex memoria et ad sententias tantum suis interponere. LEHM.

Ead. l. 8. *Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε*) *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat?* Legendum αὖος. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in*

undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. Graev.

Ead. l. 9. *Ἄνος*) Praeter G. etiam L. Solan.

Ead. l. 10. *Τοῦ μέσου βίου*) *Mediocris.* Guyet. Id est, cum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Guyetus* correxit *mediocris;* quod ipsum tamen in *Par.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor: mens enim *Luciani* est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem et cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: jam de iis, qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. Reitz.

Ead. l. 14. *Χοαῖς*) Ea de re jam supra ad Charon. cap. 22. et mox hic c. 19. Vide et *Philostratum* p. 32. Solan.

Ibid. *Καθαγιζομένοις*) Conf. Charon. cap. 22. Solan. Adde mox c. 19. Et *Wess.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. Reitz.

Pag. 200. l. 4. *Ὀβολὸν*) Alludunt ad hunc morem cum *Noster* alibi, tum alii multi. *Juv.* III: *nec habet quem porrigat ore trientem.* Hic nummus *δανάκης* dicebatur. Solan.

Ead. l. 6. *Νομίζεται*) Id est, sit in usu, consuetudine. Guyet.

Ibid. *Εἰ διαχωρεῖ*) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et *F. Guyet.* *s'il passe, s'il court.* Reitz.

Ibid. *Διαχωρεῖ*) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato *προχωρεῖν* copiose vindicat *Salmas.* ad *Solin.* p. 769. b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. Gesn.

Ead. l. 9. *Πορθμία*) *Πορθμεῖα.* Guyet. Ego nihil muto. Nam sic solet apud *Nostrum* *πορθμίον* pro *naulo* scribi. Vid. Dial. Mort. IV. §. 1. f. *παραλογιζόμενον τὰ πορθμία.* Et Dial. XXII. pr. *ἀπόδος — τὰ πορθμία* etiam dedit *Hemst.* licet ibi O. et *Fl.* *πορθμεῖα.* Item Catapl. §. 18. *τὰ πορθμία καταβαλεῖν*, et alibi. Confer omnino, quae *Hemst.* de differentia inter *πορθμίον* et *πορθμεῖον* dedit in Ed. *Lucian.* minore p. 18. quae cum vel omiserit in ed. majore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. *Πορθμεῖον*, aiti apud *Nostrum* nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni, solet. Dein dissensum Grammaticorum, *Hesychii*, *Eustathii.* *Suidae*, et *Etymologici* circa haec vocabula tradit. Reitz, *Hemsterhusii* notam ex minore Ed. in hanc nostram receptam videbis Tom. II. p. 616. sq. Lehm.

Ead. l. 11. *Λούσαντες αὐτοὺς*) Lavabant Ethnici olim se-

pulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba, ὡς παῖδα λουτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. Cogn.

Ead. l. 14. *Βιαζόμενον*) Mallem βιαζομένην, ut ad δυςωδίαν referatur. Solan. *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster, Forsan βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. Reitz. Falli *Solanum*, bene, ut par erat, probavit *Fritzschius* Quaestst. p. 197. provocans etiam ad *Schaeferum* ad *L. Bos* de Ellipss. p. 612. sq. Neque adeo ego nunc vellem in suspicionem vocassem integerrimam hujus loci lectionem βιαζόμενον ad Diall. Mortt. XXX, 2. Tom. II. p. 658. Lehm.

Pag. 201. l. 4. *Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται*) *Diod. Sic.* I. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῷ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi *Wesseling.* etiam hoc *Luciani* testimonio utitur, aliaque passim hoc *Diod.* libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. Reitz.

Ead. l. 5. *Καλινδοῦνται*) Hoc praetuli, quia est in Edd. potioribus, et quia sic quoque c. 1. Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. *Ael.* XIV, 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi *Periz.* id aliis duobus *Luciani* testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις *Herodian.* I, 12, 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. Reitz.

Ead. l. 14. *Εἰ λάβοι φωνὴν*) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (202.) ubi ait, εἴποι δ' οὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. Marcil.

Ead. l. 14. *Φήσει*) *Φησὶν* interpres legisse videtur. Guyet. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. Reitz.

Ead. l. 16. *Οἴχῃ μοι*) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. Gesn.

Pag. 202. l. 13. *Εἵνεκα*) Cum nihil varietatis notatum esset, in *Par.* tamen usitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in J. εἵνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque et alias ita scriptum apud *Nostrum* invenerim, id servare non dubitavi. Reitz.

Pag. 203. l. 1. *Ἐμβοήσῃ*) Obiter vindicavimus hoc verbum *Luciano* supra in Amor. c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον· et *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. Reitz. Emendavi

Reitzii judicium ad Amor. c. 13. opitulantibus Codd. et advocato usu *Luciani*, vel potius vulgari, Tom. V. p. 582. Lehm.

Ead. l. 2. *Αὐτοῦ*) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque *ἑαυτοῦ*. Solan. Nullo modo corrigenda talia esse, saepissime jam monitum. Lehm.

Ead. l. 5. *Οὔθ' ὅ, τι πέπονθεν*) Male iterum in vulgatis legitur *ὅτι*. *Neque scientem, quid filio suo evenerit.* Jens.

Ead. l. 11. *Ματαιάζοντα*) Aliter legisse videtur *Suidas*; nempe *ματαΐζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, *ματαϊζ*— legendum fuit. Solan. Verba *Suidae*, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: *ὁμοίως εὕρηται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαΐζω.* At unicum tantum hoc *Luciani* testimonium ad probandum *τὸ ματαιάζω* adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio, num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. Reitz.

Ead. l. 12. *Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην*) *Th. Mag.* v. *τίλλω* haec eodem modo habet. Solan.

Ead. l. 14. *Ἢ τί*) Sequor Venetas, *ἦ τί numquid*, pro *ἢ aut*, scribens. Reitz. Ter hoc capite peccatum a *Reitzio* et *Solano*, quorum rationem et recentt. Editores contra librorum plerorumque auctoritatem secuti sunt. Cf. supra Anach. c. 9. et not. Lehm.

Pag. 204. l. 1. *Ἢ διότι*) *Fl.* Ed. cum plerisque aliis *ἢ δ.* *Ven.* 2. et hic et supra *ἦ*, quod magis probo. Sed hic J. quae prius *ἦ* etiam habebat, *νὴ δι' ὅτι* habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. Solan.

Ead. l. 4. *Τριακάδας*) Sic Rhet. Praec. c. 9. *οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν.* Solan.

Ead. l. 7. *Παρὰ*) Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae *περί*. Qua de re jam supra dictum est. Solan. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Asin. c. 22. et quae *Hemst.* habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsan recte *περὶ τὸν βίον* reliquimus in Piscat. cap. 25, cum et ibi *παρὰ* tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9. ubi *παρὰ τὸν βίον* ex plerisque dedimus, dum nonnullae *κατὰ* ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam et sic *κατὰ τόν βίον* sine varietate ibid. c. ult. Reitz.

Ibid. *Τοὺς πότους*) Nihil variari in hac scriptura, notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12. et Icar. 7. f. Reitz.

Ead. l. 10. *Διψῆν — πεινῆν*) *Διψᾶν* et *πεινᾶν* Attica forma postulare videretur; verum *διψῆν, πεινῆν*, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristophan.*

Nub. 440. *Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. Phryn.* p. m. 18. *Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ ᾷ.* Scripsissem *διψῆν* sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi et hic, et Parasit. c. 38. Reitz.

Pag. 205. l. 2. *Οὐδέ συνουσία παρατρέψει*) *Non pervertet concubitus*; sed rectius antiquus liber *οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. *Παρατρέπειν* est *avertere, abducere; διαστρέφειν distorquere, corrumpere.* Graev.

Ibid. Παρατρέψει) An *παρατρίψει*; *Marc. Antoninus* de vita sua: *ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Παρατρίψει σε*, i. e. *atteret te, consumet, conficiet.* Guyet. *Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις*) Interpretati sunt, *non pervertet coitus, neque hujus caussa bis terve per diem rem tuam dissipabis.* Ego, nec quid sibi *παρατρέψει, pervertet*, hic velit, recte intelligebam, neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem suam dissipare possit.* Putabam autem legendum esse *παρατρίψει*, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem *σπαθάω* intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina *ἀρίστου, δείπνου*, ac *δόρπου* satis indicant, de quibus vid. *Poll.* 6, 101. seq. Porro ipsa propria verbi *σπαθάω* notio non tam ad *dissipationem* et *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *densandum, infarciendum*, cum significet proprie spathae textoriae ope subtemen intra staminis tramas insertum densare et coire cogere. Puto igitur *σπαθᾶν* vel *σπαθᾶσθαι* dici eos, qui cupide ac copiose cibum potumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, et in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode transtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Ez. Spanhem.* ad *Aristoph. Νεφ.* 55. Cogitabam etiam *οὐ δυςπαθήσεις*, aegritudine non afficieris. Sed non est opus aliquid mutare. *Ἐπὶ τούτῳ* verti eodem sensu, atque *ἐπὶ τούτοις insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. Gesn. *Διαστρέψει* facilius concoquo, quam *παρατρέψει*. Placet tamen magis conjectura *Guyeti* et *Gesneri*, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. Reitz. *Διαστρέψει*, cui lectioni Codices favent, ego non facile concoquo, idque propterea, quod ejus generis homines libidinosi et voluptarii, quales h. l. significantur, valde dubito, num Thersitarum instar *distorto* corpore, *διάστροφοι τὸ σῶμα* (Advers. Indoct. c. 7.) fingi ullo modo potuerint. Effecta, quae Lucianus h. l. consuetudini cum mulieribus frequentatae tribuit, in interio-

ribus corporis viribus fractis, non in distortis membris, ponenda videntur. Unice probatur mihi *Guyeti* praestantissima conjectura *παρατρίψει*, quam praeter *Gesnerum* etiam *Boissonadius* amplexus est; ex qua genuina voce facili lapsu primum *παρατρέψει*, dehinc aliae sive aberrationes, sive castigationes, *ἀνατρέψει* et *ἀναστρέψει*, *διατρέψει* et *διαστρέψει*, quin etiam *διαστρέψαι*, orta esse videntur. Minus mihi liquet de sequentibus verbis, *οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ* etc. Acquiesco tamen in vulgatis et *Gesneriana* interpretatione, quamquam suspicor et aliud nescio quid h. l. in verbo *σπαθᾶν* cogitasse auctorem, quod non tetigerit *Gesnerus*; et *ἐπὶ τούτῳ* non accipio pro *insuper*, sed *hunc in finem*. *Jacobsii* conjecturam, *οὐδὲ σταθεύσει σε τὸ λουτρὸν*, *neque torrebit te lavacrum*, etsi elegantissimam, ut omnia, quae ex hoc ingenio nascuntur, tamen ut cautus Luciani librarius admittere verebar, quippe audaciorem paullo et artificiosiorem. LEHM.

Ead. l. 3. *Σπαθήσεις ἐπὶ*) I. e. *insuper*, pro fuse, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. GUYET.

Ead. l. 8. *Καὶ διανοῇ*) "Ότι διανοῇ. MARCIL. In *καὶ* consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

Ead. l. 9. *Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι*) *Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento.* MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, et sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud *τῷ* pro *ἐπὶ*, quod libri suppeditant, et quod forsan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

Ead. l. 12. *Δυνησόμεθα*) Ita L. recte. In impress. *δεησόμεθα*. SOLAN.

Pag. 206. l. 3. *Ἐστεφανωμένος*) Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui *στεφανώμενος* proparoxytonως dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam *κακοφωνίαν* pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

Ead. l. 6. *Καθαγισμῶν*) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

Ead. l. 7. *Νοστιμώτατον*) Conf. supra De Merc. Cond. c. 39. SOLAN. Unde patet, id quod omnino notissimum est, falso *Gesnerum* reddidisse *τὸ νοστιμώτατον*, *quae facillime fugiunt.* Correxi itaque, monente etiam *Belino*. LEHM.

Ead. l. 13. *Μεταστελλώμεθα*) Vertitur *deportemus*. Redde, *petamus*. GUYET.

Ead. l. 17. "Ως ἄρα etc.) *Hom.* Il. *Π*, 502. et 855. SOLAN.

Pag. 207. l. 3. *Καὶ μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς*) Loquitur *Noster* de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, et lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est *συνειληχότα συμφοράς;* Pejus id in Ed. *Amst.* ubi *συρειληχότα.* *Συνειληχότα* est ab *συλλαγχάνω*, sive *συλλήγω.* Atqui id locum hic non habet. Emendo *συνειλοχότα*, quod Attice dicitur pro *συνειλεχότα*, ab *συλλέγω*, *colligo*, *corrado. Demosthenes* in Midian, *πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν, ἔχω λέγειν, ὥςπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὕβρεις αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοςαύτας* etc. Expone itaque *Luciani* verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres casus, quos corraserit, narret, et in quovis funere identidem repetat.* Jens.

Ead. l. 3. *Θρήνων σοφιστὴν*) Hic est, quem *Homerus θρήνων ἔξαρχον* vocat, Il. Ω, 721. Alii aliter. Solan.

Ibid. *Συνειληχότα*) Immo *συνειλεχότα*, a *συλλέγω.* Guyet. *Συνειλοχότα* voluit *Solanus.* Sed cum alii aeque conjici posse dixerint *συνειληφότα*, Edd. lectionem intactam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; *Jensii* tamen conjectura magis placet. Reitz. Confirmatur etiam illa Codice Aug. Nec facile jam dubitationi relinquitur locus, quin unice sit vera. De forma vid. *Fischer.* ad *Weller.* T. II. p. 368. sq. Lehm.

Ead. l. 5. *Καταχρῶνται*) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jensius* in Lectt. Luc. p. 333. Vid. et nos ad Asin. c. 52. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἕλλην ἔκαυσεν*) *Homer.* in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. Cogn. Crematio *Macrobii* tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. *Meurs.* AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id soli factitabant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnis erat. Vid. De Mort. Peregr. c. 25. Solan.

Ead. l. 9. *Πέρσης ἔθαψεν*) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit *Cic.* quod et Asiniis attribuitur. *Strabo* etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. Cogn.

Ibid. *Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περιχρίει*) Lege *ὑάλῳ περιχέει*, seu potius *περιχύει*, id est, *vitro incrustat.* Indos mortuos incrustasse, testantur *Herodotus* et *Diodorus Siculus.* Pessime interpres, *adipe suillo oblinit.* Menag. *Ὕαλος* magis Atticum

esse, quam ὕελος, adsentior *Phrynich.* p. 136. etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit: nam ὕελος *Diod. Sic.* fere ubique; vid. L. 2. c. 15. ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur *Th. Magist.* ὕαλος dixere Attici, ὕελος communiter Graeci. Περιχέει autem vel περιχέει pro περιχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis et condiendis loquens saepe et constanter verbo περιχεῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον· ac deinde ibid. αὐτός φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕελον· nec non III. c. 9, etc. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem *Diodori* No. 45. monet *Wessel.* conjiciens sal quoddam fossile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod *Gesn.* existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum *Luciani* περιχρίει aeque satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquescit, et frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est verisimile. Reitz.

Ibid. Ἰνδὸς) Inungebant cadavera pollinctores et libitinarii, quae in pyra mox cremarent. *Virg.* Cogn.

Ibid. Ὑάλῳ) Vide *Gatak.* ad M. Aur. IV, 48. *Aelianus* V. H. XIII, 3. narrat, in sepulcro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asservatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad Diall. Mortt. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, et eos domi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tusc. I, 45. et *Herod.* I, 140. *Fl.* ὑέλῳ. Solan. *Suillum adipem* interpretationis antiquae facessere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περιχρίει notione. *Hesychius* non tantum ὑαλὲν et ὑαλόεν λαμπρὸν interpretatur ac διαφανὲς, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similius vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas *Laccas* vocamus? et variae gummatum solutiones ac praeparationes ad conditurам corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis *Theodori*

Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circumfuso condivit, si vera sunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. Gesn. Non adeo certa mihi visa est eruditissimorum hominum, in quibus jam etiam *Wielandius* est, emendatio περιχέει (sic enim, non περιχύει, scripsisse putandus Lucianus, siquidem rem eam voluit) ut eam mihi recipiendam contra librorum consensum ducerem, licet admodum speciosam. Quid? si consulto auctor usus sit verbo ad rem illudendam absurdiorem. Ita certe haud ineptum fuerit περιχρίειν. Lehm.

Ead. l. 10. *Ταριχεύει* etc.) *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente *P. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f) *Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι.* Adde not. *Hemsterh.* ad *Nostri* Necyom. c. 15. Reitz.

Ead. l. 11. *Λέγω δὲ ἰδών*) Aegyptiorum mortui tempore *Luciani* adhuc condiebantur. Guyet. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. Pro Merc. Cond.) cum antea illic fuisse non constet. Solan.

Ead. l. 12. *Δεομένῳ χρημάτων* etc.) *Herodot.* II. et *Diod.* I. §. 1. Solan. Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. scribens: *νόμιμον δ᾽ ἐστι παρ᾽ αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου· τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρησις ταφῆς.* Ubi *Wesseling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* II, 136. aliisque, non omisso hoc *Luciani* testimonio, adfert. Reitz.

Pag. 208. l. 3. *Ἀγῶνας*) Vide Demon. Vit. cap. 55. et alibi passim. Solan.

Ead. l. 16. *Καὶ γὰρ*) *Homer.* Il. *Ω*, 602. Solan.

Pag. 209. l. 1. *Γαστέρι δ᾽ οὔπως*) Iliad. *T*, 225. Solan.

Ead. l. 5. *Ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα*) Leviusculum est, sed tamen notandum, in his me correxisse *Gesneri* versionem: *quae in luctu fiunt*: nec aliter *Erasmus*, et ceteri; quasi scripserit auctor *τὰ ἐν τ. π. γιγνόμενα.* Imo conjunge *εὕροι γιγνόμενα* (sine articulo) *inveniat fieri.* Ceterum eundem, quem in extremis auctor tangit, vulgi errorem sua ratione et pro loco suo tollere studet *Cicero* singulari disputatione Tusculana prima. Lehm.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 210. l. 1. *ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ*) Scriptus videtur Dialogus in *Julium Pollucem*, cujus exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453.) *ἀλλ᾽ ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας* etc.

Sic infra Dial. Pseudolog. in Polycnetum Sophistam (p. 814.) Marcil. In *J. Pollucem* scriptum hunc libellum, aiunt *Scholiastes* et *Marcilius*, eum sc. cujus hodieque Ὀνομαστικὸν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 21. ut recte conjecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse *Palmerius* inde elicit, quod pater (eodem c. 24.) serviisse dicitur. Naucratites autem Pollux. *Philostr.* 592. quamquam Ἀδδουέννας σοφιστὴς aliquando audit. Vid. *Suid.* Πολυδ. et Ναυκρατ. In alia sententia est *Hemsterhusius* in praef. et ad c. 1. *Pollucis*, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. Solan. Ejusdem plane cum *Hemsterhusio* sententiae sunt *Gesner.* in adnot. ad verba c. 11. βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, et *Wieland.* in limine vers. Germ. Vol. VI. p. 3. Sed *Belinus* Tom. IV. p. 143. sq. graves illas, quibus *Hemsterhusius* Scholiastae et *Marcilii* opinionem impugnavit, rationes levissimis argumentationibus diluere studet, postremum exclamans: „Adeone improbabile esse, Lucianum eundem locum praeceptoris Commodi juvenis petiisse, quem nactus est Jul. Pollux, et vindictam a feliciore competitore sumsisse nota ei per hunc libellum inurenda?" Adeone, sic contra mihi licebit exclamare, adeone facile fieri potuisse, ut Luciani nomen contra omnem fidem historicam ab ipso interprete et familiari levissime commacularetur? Scilicet nihil mihi quidem levius, nihil viro erudito indignius, esse videtur, quam ratio eorum, qui conjecturas alias aliis superstruendo novas modo sententias in medium proferre et laudatis viris se opponere gestiunt, parum curantes, quid inde vel lucri vel damni in ipsam historiam sit tandem redundaturum. Lehm.

Ead. l. 9. Ἐρωτᾷς etc.) Ἐρωτᾷς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. *Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, et venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeri possis.* Sic interpres. Sed in Ms. est πάντιμον ὄνομα, vertendum, *illud et quod ab omnibus colitur nomen.* Graev.

Ibid. Τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, et latet certe aliud, quod ex vetustis libris exspectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πάσχειν ἱερόσυλον ὄντα· sed in bonum occurrit, et quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. Gron.

Ead. l. 10. Πάντιμον) Ita Ms. Gr. L. et Ed. *J.* ac *V.* 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr.

πάνδημον. Solan. *Πάνδημον*) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. Gesn. Solan. πάντιμον praefert, ex *J.* et *V.* 2. Ceterasque male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd. potiorem sequor, et sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25. f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημος sibi factus videatur, et conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, *Gesnerum* mecum plane consentire. Reitz.

Pag. 211. l. 2. *Ἱερὸν*) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. *Jambl.* de V. Pyth. No. 85 Kuster. *Platonis* aetate jam inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. *Bas.* 239, 1. Ad *Menandri* senarium alludit, Ἱερὸν ἀληθῶς ἐστιν ἡ συμβουλία. Vid. *Steph.* γνωμ. p. 278. Solan. *Ἱερόν τι χρῆμα τὴν συμβ.*) Rursus infra Adv. Ind. c. 25. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. *Long.* Past. IV. pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. *Aristoph.* Plut. 895. πολὺ χρῆμα τεμάχων. *Aelian.* V. H. I, 3. σοφόν τι χρῆμα ἦν γένος βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? Reitz.

Ead. l. 4. *Ἐπ' ἐμοὶ*; Ἄκουε ἐπ' ἐμοὶ junxit *Birckheimer.* vertens, *audi ex me:* quod defendi posset ex *Phalar.* Epist. 18. ubi ἐπὶ σοὶ, *quem tibi commisi.* Sed rectius *Gesnerus* cum *Benedicto* τόγε ἐπ' ἐμοὶ jungit, pro κατὰ τό γε, i. e. *quantum in me.* Reitz.

Ead. l. 5. *Τάχιστα*) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex *Thucydide* autem verba haec mutuo accepit L. II, 60. quem et alibi eorum auctorem nominat; De Salt. c. 36. Solan. *Τάχιστα*) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2. legerint: ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, et cap. 10. quo loco ταχεῖα εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδὸς, et τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. Reitz.

Pag. 212. l. 2. *Ἱδρῶτος μεστὴν*) *Hesiod.* Ἐργ. 290. Guyet.

Ead. l. 3. *Ἐπεὶ οὐδὲν*) *L. Bos* de Ellips. p. 108. vertit, *alioqui — differremus;* cum ante versum esset, *siquidem differimus.* Sed *Gesnerus* jam sua sponte emendavit. Reitz.

Ead. l. 8. Ἱππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem et acclivem* reddiderat *Birckheimerus:* cum deberet, *equitabilem ac declivem,* vel *pronam. Hemst.* illud *equitabilem* superscripserat, quod *Gesnerus* per circuitionem dedit. Reitz.

Ead. l. 11. Αἱρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἱρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. Solan.

Ibid. Καὶ, νὴ Δί, εὐωχήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ὁπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic *Lucianus* quempiam, qui faciliori et breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat et extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatem, et commoditatem; ita ut sine ullo sudore et molestia ad summum pervenire discipulus possit: *quo cum veneris,* inquit, *hilariter profecto vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haerentes in difficilibus et lubricis rupibus, aegre adscendentes, et subinde in caput devolutos* etc. *Marcilius* legit κατακείμενος ἔκπονος, pro ἐκείνους. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud εὐωχήσῃ κατακείμενος satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, et solutus vivat. Adde, quod haec locutio, ἐκείνους, ὁπόσοι etc. est nimis rotunda, et *Luciano* nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὁπόσοι etc et eandem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὁπόσοι etc. ac passim. Jens.

Ead. l. 12. Ἐκπόνους) Ἔκπονος, ut ἔκνομος, ἔκδικος, ἔκνοος, et id genus alia. Sic paucis interjectis, μονονουχὶ καθεύδων λαβών. Et pag. 440. ἀπονητί. Marcil. Ἐκείνους) Ante *Benedictum* jam *Fl.* Ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, ἔκπνους. Solan. Ἔκπνους, ὁπόσοι) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut ἄπνους est, qui non respirat, δύσπνους, qui difficulter: sic ἔκπνους, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, et nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus.* Jungo igitur ἐπισκοπῶν ἔκπνους, et deinde ἀνέρποντας κ. τ. λ. Gesn. Fallitur *Gesnerus,* quum ἐκπνόους, quod cogitavit, nec possit, nec soleat, scribi ἔκπνους, accentu prave deflexo. Ἔκπνους foret ἔκπνοος. Facile igitur sequor *Jensii, Solani,* aliorum, judicium et *Reitzii* textum; sed propter hanc ipsam caussam etiam vocem *anhelantes* in *Gesneri* interpretatione, ut par est, muto ad vocem Graecam. Lehm.

Pag. 215. l. 6. Πρὸς Φιλίου Διὸς) Etsi supra Tim. c. 1. ὦ Ζεῦ φίλιε necessario additur; hic tamen Διὸς cum *Fl.* omit-

tere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepserit: nam et alibi solet sine Jovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11. fin. *ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;* et alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet *Ζεύς*. *Aristoph.* Acharn. 730. *ναὶ τὸν Φίλιον*, quod cum *Scholiast.* ibi exponat *νὴ τὸν φίλιον Δία*, facile ex simili glossa illud *Διὸς* huc irrepserit. Reitz. Non igitur viderunt *Reitzius* et quibus haecce ejus adnotatio fraudi fuit, ubi *Φίλιος* sine *Ζεὺς* dicatur, non item omitti solere, nec facile posse, articulum. Nec movet me locus Herod. c. 7. Tom. IV. p. 126. ut h. l. a sententia mea recedam Lehm.

Ead. l. 8. *Εἰ γὰρ*) *"Η γὰρ, an.* Guyet. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam *τοῦ εἰ* est apertus. Reitz. *Εἰ γὰρ Ἡσίοδος — ῥήτορα δὲ* etc. est schema, ut omnino haud raro obvium, ita frequentissime apud nostrum scriptorem. Vid. ad Hermot. c. 27. et *Fritzsch.* Quaestst. p. 45. sq. Lehm.

Ibid. *Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα*) *Hesiod. Θεογ.* 30. Solan.

Ead. l. 12. *Ἀδύνατον*) Subaudi *ἔσται*, nisi fortasse exciderit reponendum post *τὸ ἀδύνατον*. Vett. libri inspiciendi. Guyet. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. Reitz.

Ead. l. 14. *Σιδωνίου*) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo affingere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in Demon. vita c. 14. Solan.

Ead. l. 15. *"Ἤδη*) Conf. supra Scyth. c. ult. versus fin. Solan. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate *τὸ ἤδη* saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1. *Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος*. Ne plura. Reitz.

Pag. 214. l. 5. *Ἐλάσαντας*) *Ἐλαύνειν γῆν* pro *vagari, peragrare* regionem, etiam supra Alex. c. 46. *γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι*. Vide et Gall. c. 14. ubi nonnulla addidi. Reitz.

Ead. l. 6. *Διανύσαντας*) Sic *J.* et *V.* 2. melius, quam quod in reliquis *διανύσαντα*, nisi etiam, quod praecessit, *ἐλάσαντας* mutes. Solan.

Ead. l. 12. *Αὐτίκα μάλα*) Si veram narrat historiam *Lucianus*, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mensores sui. Inter fines occidentales Persidis et orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx. mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam *Luciani*, demonstrandumque

τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, *καὶ εἶχεν οὕτω*, ducunt. Gesn.

Pag. 215. l. 2. *Κέβης*) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur *Ἑβδόμη*, *Φρύνιχος*, *Πίναξ*, auctores sunt *Laërt.* L. 2. et *Suid.* Sed praeter *πίνακα* nihil exstat. Cogn. *Cyzicenum* et h. l. et De Merc. Cond. c. 42. Cebetem hunc fuisse voluit *J. J. Garnier* in Memoires de Litterat. de l'Acad. des Inscr. et Belles Lettres Tom. 47. Par. 1808. 4. in peculiari commentatione de Cebetis tabula. Audacissimaque conjectura verba *ὁ Κέβης ἐκεῖνος* in *Κυζικηνὸς* utroque in loco mutanda esse statuit; in qua sententia mihi quidem nihil probabile inesse videtur. Lehm.

Ead. l. 5. *Ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω*) Augent interpretes, *in eminenti solio sedet.* At non utique, cum sic loquuntur Graeci, de solio intelligunt: et ipse paulo ante citatus Cebes, cum de beatitudine agit, *ὑψηλὸν* agnoscit non de solio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, et in illo *ὑψηλῷ*, quod statuit esse *ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων*, ista *κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ.* Denique Lucianus non respexit ad solium, sed ad situm loci; unde mox inquit, *πρόσει δὴ σὺ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας*, quae quidem *ἄκρα* non est demonstrata, nisi in solo hoc *ὑψηλῷ*, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia Gron.

Ead. l. 6. *Ἀμαλθείας κέρας*) Rhea Jovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea et Isda, Melisei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cujusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea: eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis *αἲξ οὐράνιος*· hujus alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet. Hinc adagium, *Ἀμαλθείας κέρας.* Cogn.

Ead. l. 12. *Εἴ που*) Ut Quom. Hist. Conscr. c. 23. *ἐοικέναι παιδίῳ εἴ που Ἔρωτα* etc. *Ven.* utraque *ἤπου*, prave. De Hippopotamo consule omnino *Spanh.* 172.... qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed adsidet. *Πήχεις* vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a *Spanhemio* memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) hujus Hadriani nummus, in quo *Nilus recumbens*, sphingi innixus, *circum autem pueruli quatuor*, quorum unus hippopotamo

insidet. Haud aliter ac *circumstantes* etiam *pueros* praefert *statua Nili* Vaticana; et ejusdem fluvii, uti a *Diodoro* alicubi (I, 9.) dicitur πολυγόνου, effigies apud *Philostratum* (Icon. I. p. 737. Ed. postr. p. 769) traditur, quos alias *in Aegyptiis Nili picturis familiares* notavit *Heliodorus*. (l. IX) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e basalte statua docet *Plinius*; ac ubi simul tangit, quid *liberi illi Nili simulacris addi soliti*, et quos alibi Νάνους τοῦ Νείλου dictos legisse memini, denotarent, (XXXVI, 7.) *Argumento* NILI XVI. LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS, *per quos totidem* CUBITA *summi incrementi augentis se amnis intelliguntur*) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam et res ipsa inde luculenter confirmatur, et simul vocis πήχεις, quae apud *Philostr.* etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino *Philostratum* l. c. et 525. ubi eo alludit. SOLAN.

Ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione, sive pictura, icone. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN. Etiam mihi suspecta sunt: nec enim satisfacit *Gesneri* interpretatio, nec placet omnino *Jacobsii* emendatio ἐναργῶς. Rectius, credo, habebuntur pro repetitione oscitantis librarii, qui scribendo priorum adhuc male memor esset. LEHM.

Ead. l. 15. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. *Philostrat.* tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον οἱ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit *Philostrati* Icona 1, 5. et quae ibi dedit ὁ πάνυ *Olearius*, nihil ad explanationem hujus loci desiderabit. Caeterum Πήχεις ibi in versione Latina reliquit, *Peches*, Olearius; ego non dubitavi dare *Cubitos*, cum *Dactylos Idaeos Digitos* vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor. III, 16. atque *Arnobius* III. pag. 124. sq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156. Cubitos *Philostratus* l. c. παιδία vocat ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod *Noster* de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοὺς, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

Pag. 216. l. 2. Πρόσει) *Ades.* GUYET.

Ead. l. 3. Ὅτι τάχιστα etc) Adfert haec *Th. Mag.* verbo βούλομαι p. m. 31. ubi cum ὅτι τάχιστα recte sejungitur, uti et in Ed. *Lucian. Hag.* et ego sic dedi, cum ὁτιτάχιστα junctim exaratum invenirem in edd. *Par. J. Salm.* aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15. φωνὴν ὅτι μεγίστην. *Aesop.* Fab. 128. ὅτι πλεῖστος χρυσός. Adde *Bud.* Comment.

L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud *Aelian.* V. H. II, 13. versus fin. ibique *Periz.* Reitz.

Ead. l. 8. Ἡ Ἄορνος) Confer *Philostr.* L. II. vit. Apoll. p. 58. ibique *Olear.* No. 2. et 4. docentem, *Abrnum* esse, quam *Sisimithri petram Plutarch.* vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde *Curt.* VIII. c. 11. pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique *Cellarium,* docentem, Ἄορνος et Ἄορνις, scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV. f. ubi jam demum video idem de diversa orthogr. jam traditum a *Hemsterh.* Ἀόρνου etiam scribitur Herm. c. 4. Reitz.

Ead. l. 15. Ἡσίοδος) Hesiod. I. Ἐργ. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua *Virg.* Cogn. *Hesiod.* Ἐργ. 290. Solan.

Ead. l. 16. Εὔυδρος) Sic jam constanter Edd. ut supra quoque 1. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὔυδρος et ἔνυδρος, alibi vidimus. Variatur et in *Diod. Sic.* V. c. 2. p. 332 pr. Reitz.

Pag. 217. l. 2. Τό γε τοσοῦτο) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. Guyet. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatius est. *Phal.* Ep. 28. τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42. et alibi. *Epict.* Sent. 78. μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρόντιζε. *Ael.* V. H. I, 8. τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2. Ver. H. c. 26. ubi plura in nott. Item in Tim. §. 41. χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τό γε τοσοῦτον in eodem Tim. §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione *Gureti;* nisi quis forte et cum *Par.* ν addere velit, nihil veritus κακοφωνίαν, cum et π sequatur illic, τό γε τοσοῦτον παραινήσομεν enim legitur. Et sic τοιοῦτον quoque Nostro frequentius esse, quam τοιοῦτο, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιοῦτον et τοσοῦτον, pro τοιοῦτο ac τοσοῦτο, rursus infra hoc Dial. cap. 13. Reitz.

Ead. l. 8. Τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον) Hesiod l. c. Solan.

Ead. l. 12. Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν) Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχήν. Marcil. Haec corrupta esse, bene vidit *Marcilius.* Sed ἐπεὶ non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim ὡς οὖν. Equidem aut ἔπειτ' οὖν legendum putem, aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. Gesn. Ἐπὶ δ' οὖν etc.) Ἐπεὶ jam habebant Edd. nostrae; sed quod *Marcil.* et εἰ scribat, pro εἰς, si modo scripserit, nihili est. Interim cum *Gesnero* malim ἔπειτ' pro ἔπειτα· et paullo post ἂν re-

ceperim, ne illud repetitum οὖν difficultatem pariat. Reitz. *Marcilii* εἰ accipio pro εἶ, accentu per errorem omisso. Divinasse enim videtur veram lectionem, quam unice vidit *Jacobsius*, ἐπεὶ δ᾽ οἶν εἶς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενος, *quando primum adveneris*. Varias scripturas genuit et dictionis et collocationis verborum insolentia. Lehm.

Ead. l. 12. Ὡς ἂν) Ὃ οὖν L. In omnibus etiam, excepta *J.* οὖν. Solan. Ὡς οὖν) *Quemadmodum igitur* etc. Guyet. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. Reitz. Ms. Reg. 2954. ὅ, τι οὖν, non male. Bip. Et sic *Schmiederus*. Sed vid. Var. Lectt. Lehm.

Pag. 218. l. 3. Ἑαυτὸν) Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. *A. IV.* invenio, adscriptum erat eidem: ἐμαυτὸν legisse videtur *Bilibaldus*. Quod inde conjecit, quia priscus hujus Dialogi interpres Latinus *Bilibaldus* dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad Paras. c. 8. Reitz. Restitui αὐτὸν, quod etiam in Gorl. reperitur. Nam vel solum αὐτὸν significat *ipsum me*, majore vi posita in oppositione discipuli et *ipsius* magistri. Lehm.

Ead. l. 3. Ἄσπορα καὶ ἀνήροτα) *Homer.* Od. I, 109. Solan. Sed ἄσπαρτα apud *Homer.* est et sic apud Nostrum jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid ad 2. Phal. cap. 8. Adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἄσπαρτα· ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. Reitz.

Ead. l. 5. Ἀνδρώδης τὸ βάδισμα) Conf. supra Tim. c. 32. Solan. Ex divisione *Hemsterhusii* jam est §. 54. Reitz.

Ead. l. 12. Φήσει) Non improbabit hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελεύσει, et iterum sequens φήσει post ἀπαραίτητα conferet. Reitz.

Ead. l. 17. Εἶτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἕωλα παραδείγματα παρατιθεὶς τῶν λόγων, οὐ ῥᾴδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην) Vertunt: *Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, Nesiotae.* Primum vertendum *Hegesiae*. Ἡγησίας enim Magnesius intelligitur ille orator, qui ut *Cicero* de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se paene agrestes putaret. *At*, inquit *Cic. quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate puerile?* in Oratore dicit, eum Lysiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, et concidisse, non

minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. *Strabo* XIV. Geograph. tradit, eum principem fuisse styli Asiatici, et corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem *Strabo* lib. IX. Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἓν ἕκαστον. *Video arcem, et, quod in illa est, tridentis signum. Video Eleusinem, et sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula.* Dein legitur in Ms. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτωνα καὶ Νησιώτην, quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros *Diogenes Laërtius*, lib. IV. in Cratete, sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, et unus ex triginta tyrannis. *Cic.* de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, *huic*, inquit, *aetati suppares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, et ob eam ipsam causam interdum subobscuri.* Vide *Philostratum* lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedoclis discipulus, et principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide *Philostratum* lib. I. de Sophistis, et *Plutarchum* in vitis Rhetorum. Graev.

Pag. 219. l. 2. Παλαιᾶς ἐργασίας) Sic infra Hipp. c. 5. f. Solan.

Ead. l. 3. Κρίτιαν) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτητα. Vide omnino Philops. c. 18. Quo loco rite perpenso patet, ni fallor, delendam esse conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. Solan.

Ead. l. 3. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. Kuster. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui Philops. c. 18. νησιώτης iterum vocatur, et inter sculptores recensetur. Solan. Laudantur apud *Plinium* inter nobiles statuarios *Critias, Nestocles, Hegias.* Hist. Nat. XXXIV, 19. pr. *Floruit* (Phidias) *Olympiade LXXXIV. circiter* c c c. *nostrae urbis anno. Quo eodem tempore aemuli ejus fuere* Alcamenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult *Belinus:* Ἡγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα l. Νεστοκλῆ. *Critiam*

certe pro *Cratete* etiam habet Ms. Reg. 2954. Brr. Mireris, h. l., ubi de rhetoribus agitur, opinionem oriri potuisse de sculptoribus antiquis. Sed favit mirae huic opinioni duplex casus; et primum quidem illud, quod infra Philops. c. 18. inter clariores antiquioris aetatis sculptores etiam *Κριτίου καὶ Νησιώτου* mentio injicitur; unde *Solano* in mentem h. l. venire potuit conjectura *Κριτίαν Νησιώτην* (abjecta copula), aut quidni potius *Κρ. τὸν Νησ.?* Deinde similitudo quaedam nominum, quae forte exhibet *Plinii* locus laudatus, Hegiae, Critiae et Nestoclis statuariorum, Phidiae aemulorum, *Belinum* sane ita potuit capere, ut serio nomina illa h. l. corrupta putaret tanquam ad *Plinii* normam restituenda esse. Accedit, quod dictio *παλαιᾶς ἐργασίας* similiter infra Hipp. c. 5. de arte statuaria occurrit. At vero haec omnia nonnisi speciem quandam veri habent. Revera h. l. recensentur oratores antiquae disciplinae; ac primum quidem non minus bene *παλαιὰ ἐργασία* h. l. de disciplina artis rhetoricae adhiberi potuit, quam infra c. 15. *Ταραντίνη ἐργασία* de genere quodam vestimentorum tenuiore; et in Epigr. XV. ap. *Schmieder*. Tom. II p. 694. *ἄλλης ἄλλη ἀπ' ἐργασίης*, de artibus nescio quibus obscoenioribus. Tum vero magis etiam, quam illud, quod antea dixi, acciderit necesse est hoc, quod quae vulgo h. l. leguntur, vel ab optimis certe libris comprobantur, nomina apprime cum testimoniis veterum, imprimis *Ciceronis*, conveniunt, et quod etiam eandem illam perversam concinnitatis consectationem, quae h. l. in Hegesia, Critia et Gorgia carpitur, in iisdem oratoribus a *Cicerone*, callentissimo ejus artis censore, reprehendi invenias, ut in Hegesia Brut. c. 83. et saepius; in Critia De Orat. II, 23., in Gorgia denique Orat. c. 49. Nam *Κριτίαν* h. l. e tribus vel, nisi fallor, quatuor Codd. pro *Κράτητα* rescribendum esse pro explorato habeo; habuisse etiam videtur *Guil. Langius* Dissert. l. p. 26. Et sub *Νησιώτῃ* aeque h. l. atque apud *Athenaeum* L. II. p. 70. intelligendum esse Gorgiam Leontinum Siculum, non Hecataeum quendam, quod *Casaubonus* haesitans suspicatur, facile credo *Toupio* ad *Longin.* sect. 3. p. 278. nec non *Graevio*, *Kustero*, *Wielandio* ad h. l. Ceterum pro *παρατιθεὶς* in antecedentibus verbis parum afuit, quin maluissem *προτιθεὶς*, ut cap. seq. in. et ubique fere de eadem re; praesertim quum et interpretes ad unum omnes substituissent verbum *proponere*. At *παρατιθέναι*, *apponere*, tropice h. l. dictum, desumta proxime metaphora a cibis obsoletis (*ἑώλοις*) adeoque marcidis. Lehm.

Ead. l. 4. *Ἀκριβῶς ἀποτεταμένα*) A pictura ducta est metaphora. Guyet.

Ead. l. 5 Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὑδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φήσει; Interpres: *Laborem autem, vigilias, aquae potum, et squalorem, haec omnia necessaria et inevitabilia dicet.* Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms. λιπαρὲς, *assiduitatem*, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. Graev.

Ead. l. 6. *Λιπαρὲς*) Hoc ex Ms. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. Solan. Supra Quom. Hist. c. 1. λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ, *febri continua*, s. magna, ubi et ex Abdic. c. 4. προθυμίᾳ λιπαρεῖ adduxi, quod *Gesnerus* reddidit, *multo studio.* At cum hic dedit, *cultum neglectiorem*, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Jam vero verterem, *assiduitatem*, immo *indigentiam*, cum *Hesychio*, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικὸν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι· unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per *indigentiam* hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. Reitz. Simillimum locum vide Hermot. c. 24. ubi res jam, credo, profligata in adnot. Tom. IV. p. 402. sq. Lehm.

Ead. l. 10. *Τριακάδας*) Conf. supra de Luct. c. 16. Reitz.

Ead. l. 13. *Ἀπαιτεῖν*) Puto scriptum fuisse ἀποτίνειν, ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. Solan. Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοίη, tenui mutatione. Gesn. *Ἀπαιτεῖ*, Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod et pristinus interpres sensit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, *Gesnero*, cujus versio eodem redit, licet ἀπαιτοίη ab literis vulgati longius abeat. Reitz.

Pag. 220. l. 1. *Κρονικὸς ἄνθρωπος*) *Κρόνιος* forte. Guyet. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Pl. v. 581. Reitz.

Ead. l. 3. *Μαχαιροποιοῦ υἱὸν*) *Τὸν Δημοσθένη.* Guyet. Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad Somn. cap. 7. Solan.

Ead. l. 4. *Ἀτρομήτου*) *Τὸν Αἰσχίνην.* Guyet. (Idem etiam adscripserat *La Croze.*) Aeschinem, de cujus patre multa *Demosthenes* in oratione de Corona cap. 40. p. m. 170. et seqq. quae cum leges, memento tamen paullo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem *Τρόμης* verum ejus nomen fuisse dicitur, non *Ἀτρομήτης*, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. *Philostr.* p. 506. Solan. Vid

Toup. apud *Schaefer.* in Ed. *Demosth.* Tom. II. Adnott. p. 196. LEHM.

Ibid. *Γραμματιστοῦ*) Supra De Merc. Cond. c. 4. SOLAN.

Ead. l. 7. *Κεκαινοτόμηται*) *Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς* translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

Ead. l. 10. *Ἐκτραχηλίσῃ*) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

Ead. l. 13. *Ἴθι*) Edd. et Ox. Ms. *ἴσθι*, mendose. Vide etiam Adv. Indoct. c. 28. SOLAN.

Ead. l. 14. *Πέραν τοῦ μετρίου*) *Πέρα* sine dubio, propter sequentem consonam quaesivit *Solan.* quia sic tum scribi amat, ut de Salt. c. 21. et pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

Ibid. *Χαίρειν λέγε*) An legendum *λέγειν*; ut sit, *ἴσθι λέγειν*. GUYET. Jam vero invento *ἴθι* nihil indigemus *τοῦ λέγειν*. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti *χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν·* ego, commate sublato, quod post *χαίρειν* erat, jam facile ita construo, *λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν* etc. REITZ.

Pag. 221. l. 3. *Μὲν*) Ex Ms. O. ante *καὶ ἄλλους*. SOLAN.

Ibid. *Πάνσοφον*) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum hujus opusculi indicavit. SOLAN.

Ead. l 4. *Πάγκαλον — διασ. — ἐπικεκλ.* etc. Jam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13. *μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγάς*. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti *καί*. REITZ.

Ibid. *Διασεσαλευμένον*) Sic supra de Merced. c. 33. f. *διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα*. REITZ.

Ead. l. 7. *Ὑακινθίνας τὰς τρίχας*) Conf. supra Amor. c. 26. Adde *J. Arntzen.* de tinct. et colore comar. REITZ.

Ead. l. 8. *Κινύραν*) *Pindar.* in Nemaeis et *Plat.* L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item *Suidas* in dict. *καταγηράσκω*. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἀγάθωνα*) Agathonis poëtae tragici splendidi et liberalis meminit *Aristoph.* in Thesmoph. cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt *Suidas* et *Plato*. COGN. De hoc consule eruditissimi *Bentleji* Dissertationem de Epist. *Eur.* et *Philostr.* pag. 493. cum not. Vid. etiam *Lil. Gyral.* 299. f. *Aristoph.* p. 766. *Athen.* XIII. c. 4. II, 21. Varia eius vitia taxat *Arist.* de Poëtic. c. 16. et Schol. *Aristoph.* Vide et *Vossium* de Poëtis Gr. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) *Hom.* Il. Z, 142. Solan.

Pag. 222. l. 2. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat *Solan.* Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad. Paras. c. 8. Asin. 13. et modo ad c. 8. hujus Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? Reitz.

Ead. l. 4. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) *Julium Pollucem,* Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit *Hemsterhusius*, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet *Lucianus.* Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam *Lucianus* reprehendit. Sed praeclare actum a viro doctissimo, non agimus. Gesn. Cf. primam omnium ad hunc libellum adnotationem. De formula autem βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις, admonet hujus loci *Aug. Meineke* Quaestst. Scenicarum Spec. I. p. 30. Lehm.

Ead. l. 9. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὧδέ πως, ἀσπασάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο) Vertunt: *Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, et tenerum illud ac jucundum subridens.* Ubi est in Graeco *tibi? Theod. Marcilius* legit ἀποσπασάμενος, *dimota nempe a fronte in tempora*, inquit. Sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet et comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior et comtior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit et expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit, ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης Mox pro αὐτοθαΐδα Ms. αὐτὸς θαΐδα. Graev.

Ead. l. 10. Ἀσπασάμενος) Ἀναψησάμενος legendum omnino videtur. Guyet. Ἐπισπασάμενος Ita G. O. et L. In impr. ἀσπ — nisi quod *Fl.* ἐσπ. — mendose habet. Conf. Jov. Trag. cap. 16. Solan. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. *Quintil.* II, 3, 158. *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione solicitudinem fateri* etc. Retineo autem ἀσπάσασθαι, et refero ad primam et propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat *Eustath.* ad Odyss. Γ, 35. χερσὶν ἠσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ

ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T. pag. 705, 8. Gesn. *Ἀποσπασάμενος.* Dimota nempe a fronte in tempora. *Marcil.* At jam invento *ἐπισπασάμενος* placati erunt *Marcilii* manes. Lubens quidem cum *Gesnero* retinuissem vulgatum *ἀσπασάμενος*, si *ἀσπάζεσθαι κόμην* aut *κόμης* dici posse, novissem; nam cum ablat. *χερσὶν* alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent *ἐπισπ* — nemo me temeritatis arguet ex iis adsumsisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud *ἐσπασάμενος* proxime quoque ad *ἐπισπ* — accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi *τοῦ ἐπισπ.* Codicum ergo scripturam praeferre debui. Reitz. *Ἐπισπασάμενος*, bonis adeo auctoribus assumtum, minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi *ἀσπάζεσθαι* notionem, quam bonam et facundam esse árbitror. Gesn. *in Addend.*

Ead. l. 12. *Αὐτοθαΐδα*) Conf. supra Tim. c. 54. ubi *Αὐτοβορέας*, aliaque similia composita obiter indicantur. Reitz.

Ead. l. 15. *Δ' οὖν*) Ms. O. *τοίνυν*. *Ven.* utraque mendose *δ' οὖ.* Solan.

Pag. 223. l. 2. *Ὅτε Χαιρεφῶν*) *Diog. Laërt.* p. 42. D. E. *πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,*

Χαιρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφορόμενον,
Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus oraculi meminit et *Plato* in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore *Aristophanis* Scholiastes observat ad Nub. *τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων, ψεύδεσθαί φησι τὴν Πυθίαν· τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἑξαμέτρους εἶναι.* Idem integrum oraculum sic exhibet: *Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.* Emendare conatur *Menagius* verba haec Scholiastae ad *Diog. Laërt.* p. 56. D. Solan.

Ead. l. 3. *Ὁ σοφώτατος*) *Σωκράτης.* Guyet.

Ead. l. 8. *Παραλαβεῖν*) *Παραβαλεῖν.* Marcil.

Ibid. *Ἀλλ' εἴ τις*) *Si quis unquam fuit aut Tityus* etc. Guyet.

Ibid. *Ὦτος*) V. Charon. c. 3. cum Schol. et Odyss. loco hic in margine citato. Solan.

Ibid. *Ὦτος ἢ Ἐφιάλτης*) *Homer.* Od. *Λ*, 307. Et Il. E, 385. Solan. In *Luciani* Edd. *Ὥτος* exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. Reitz.

Ead. l. 12. *Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας*) Sola *J.* hic pro *χοροὶ* habet *χορικοί.* Vid. *Diog. Laërt.* p. 146. B. Solan.

Ibid. *Τοὺς ἐνδιδόντας*) *Ordientes cantionem, auspicantes.*

'Ενδόσιμον *auspicatus*, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. Guyet. Versum est, *qui remisse canunt.* Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi et remittendi notio, sumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, ministrant et praebent bibenti, atque ad eum se accommodant; vid. *Xenoph.* Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐκδιδόναι et ἐπιτείνειν opponuntur apud *Plut.* de discr. adul. p. 95. fin. *H. Steph.* 8. Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδόσιμον, late a *Budaeo* explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum sit. Etiam nostri vocant *den Ton angeben*, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. Gesn. De tono musico etiam dici, probavimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19. ubi bis τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν eod. modo. *Hemsterh.* orae *Graevianae* adpinxerat, adeundum *L. Bos* Obs. Crit. pag. 78. Hujus igitur verba addam: *Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας*, et chori eos, qui remisse canunt, *habet interpres. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione et choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι et ἐνδόσιμον διδόναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere :* et chori eos, qui cantionem auspicantur, *vel* canendi exordium faciunt. *Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri et chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδόσιμον* remissum, *ubi reddenda erat* incentivum, *ut apud Artemidorum ᾆσμα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδόσιμον) καὶ κελευστικὸν πρὸς ἔργα,* cantilena incentiva et hortatoria ad opera. *Perperam ibi Cornarius*, remissa. Reitz.

Ead. l. 14. "Επου μόνον, ὦ Κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: *solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare.* Num κλήτιος est *gloriola?* Verte, o *Clytii deliciae*, qui curae cordique eris Clytio. Sic et φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. Graev.

Ibid. Ὦ κλητίου μέλημα) An κλήτιος Mercurii, aut Dei cujuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, et simil.? Interpres κλήτιον a κλέος *gloriolam* exponit, sed qua analogia? Guyet. Μέλημα amatorium esse, jam observavit *Casaubon.* ad *Ath.* 815. *Mea cura.* V. *Eurip.* Or. 478. et 481. κήδευμ' ἐμὸν, στύγημ' ἐμόν. Vid. etiam *Ear. 'Iq.* A. p. 503. A. *Anacr.* Od. εἰς ῥόδον.

ῥόδον ἔαρος μέλημα. *Pind.* Pyth. X. ἔν τε παλαιοτέροισι Νεαισίν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere jubet *Kuhnius* praef. ad *Pollucem;* quod *Hemsterhusio* non placet praef. ad Poll. pag. 26. Solan. Κλητίου om. Ms. Reg. 2954. Bip. Omittunt hoc nomen etiam alii Codd. Nihilominus consultius duxi illud cum *Bip.* servare, quam extrudere cum *Schm.* Utcunque enim corruptum videatur nomen — corruptum autem et ego puto — latere certe in eo potest allusio ad ejus rhetoris nomen, qui per hunc locum perstringitur; vel aliud quid, quod nec scio nunc, nec conjicio. Lehm.

Pag. 224. l. 5. Δεήσῃ) Hoc praefero; licet et alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5. et hic c. 18. Reitz. Temere *Reitzius* ad locum c. 18. provocat, qui contrarium doceat. Paullo majore cum specie provocasset ad c. 7. ubi tamen nunc correctum. Vellem jam etiam Imag. c. 5. correxissem. Quae enim illic monui, non videntur omnino satisfacere. Lehm.

Ead. l. 6. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) *Erasm.* Paroemiogr. Bourd. Latini, *illotis manibus.* Sed ἀνίπτοις γε ποσὶ habuimus etiam supra Demon. §. 4. pr. Reitz.

Ead. l. 8. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. Marcil. (Idem praecipiunt schedae *Guyeti.*) Παρὰ Ed. *Fl.* uti conjecerat *Marcil.* Ms. Ox. etiam παρὰ, et πάντα omittit. Impr. περί. Solan.

Ead. l. 12. Ἃ μὲν — ἃ δὲ) *Th. Mag.* Lit. A. p. 1. Ἃ μὲν, ἃ δὲ, μὴ εἴπῃς etc. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57. ubi cum nemo *Th. Magistro* objecerit, et alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev. *Matth.* XXI, 35. ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δέ. *Diod. Sic.* IV, 31. οὓς μὲν et οὓς δέ. Item cap. 50. No. 85. ubi *Wessel.* aeque ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δὲ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum *Herodian.* VIII, 1, 8. ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11. οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδευσεν. Item III, 8, 12. ὧν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων -- οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non joci caussa sic scripsit *Lucianus*; si non prorsus Attice, at κοινῶς, et usitate. Reitz.

Ead. l. 16. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Fugit. c. 12.) ubi pariter Sophistas et declamatores exagitat. Kuster.

Pag. 225. l. 1. Τούτῳ καὶ) Ita Codex Ox. In *Fl.* Ed. τούτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δέ. Solan. Equidem secus ac *Schmiederus* religioni ducebam in mutilae lectionis gratiam renunciare sanae et integrae. *Gesnerus* reddiderat καὶ ἄλλως δὲ, *et praesertim*, casune, an consulto, nescio; certe falso. Quare emendavi. Lehm.

Ead. l. 7. *Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας*) Sic Dial. Mer. VII. commendat *Ταραντινίδιον*. Est autem *Ταραντινίδιον*, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντίνων περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. *Pollux* VII, 77. τὸ Ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίνων χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi *Mercer.* ad *Aristaen.* I, 25. qui alia ibi *Luciani*, *Alciphronis*, *Philostrati* loca adhibuit. GESN.

Ead. l. 7. *Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα*) Dixi de his vestibus ad illud *Petronii*: *Palam prostare nudam in nebula linea.* BOURD. Similiter *Anacreon* Ode 28. Στόλισον·τὸ λοιπὸν αὐτὴν Ὑπὸ πορφυροῖσι πέπλοις· Διαφαινέτω δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμ' ἔλεγχον. Plura similia congessit in Animadv. ad *Anacr.* pag. 81. non omisso hoc *Luciani* loco, L. BOS.

Ead. l. 8. *Τὸ πολυσχιδές*) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo *Pollux* VII, 85. Σχισταὶ πολυτελὲς ὑπόδημα, καὶ θρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεία, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία κ. τ. λ. *Κρηπῖδας* et *ἐμβάδας* uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἐμβὰς legendum puto ἤ. Denique *πίλους* intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit *Pollux*, et, quem is laudat, *Plato*. Adscribamus verba VII, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic noster) λέγων, λευκοὺς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πίλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub fin. p. m. 535. B.) — ἐνειλιγμένων τοὺς πόδας εἰς πίλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN. Cf. etiam *Athenaeum* Lib. VI. p. 259. C. LEHM.

Ead. l. 9. *Ἐμβὰς Σικυωνία*) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Diall. Merett. XIV. et *Leopard.* 7. SOLAN.

Ead. l. 14. *Σκορακιεῖ*) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet, a vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat *Bergler.* ad *Alciphr.* pag. 177. GESN. *Alciphr.* I. Ep. 38. τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν; vid. *Bergl.* p. 177. Sed video *Gesnerum* eodem jam remisisse. REITZ.

Pag. 226. l. 6. *Ἄττα*) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit *Themistius* Or. I. Vide plura eam in rem collecta a *Cressolio* Theat. Rhet. III. pag. 335. et de λῷστε, *Philostr.* p. 497. cum notis. SOLAN. *Κἄτα* et *ἄττα* habuimus Lexiph. c. 21. Sed et *ἄττα* ibid. c. 5. Nec alibi abstinet *Lu-*

cianus, ἄττα etiam utens Tim. cap. 28. Imag. 13. Icar. 25. etc. Ἄττα vero Amor. cap. 17. Hermot. 30. f. Lexiph. 14. 21. ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a *Themistio* Or. I. pluraque in eam rem collecta a *Cressol.* in theatr. rhetor. jam notarat *Olear.* ad *Philostr.* Sophist. L. I. pag. 497. No. 6. quae *Solanus* ei sublegit. Reitz.

Ead. l. 8. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22. f. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. Reitz.

Ead. l. 9. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῳδὰ) *Λεξικοῤῥάφοι* non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύφηλον. Proferunt *Homeri* locum ex Iliad. IX. et alterum *Luciani* ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud *Homerum* etiam *Cic.* ἀσύφηλον legisse videri potest, Tusc. III. in Latina interpretatione illius loci *Homerici*. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον et ἀσύφηλον, neque *Cicero* ἀσύφηλον magis, quam ἀσύφυλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλος, et poëtica, necessitate carminis ἀσύφυλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῷ φύλῳ αὐτοῦ, qui extra gentem suam sive extraneus genti suae, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπῳδὰ, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et vero etiam *Luciani* loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit ἀσύμφυλον et ἀνάρμοστον, quam, ut nunc est, ἀσύφηλον, aut ἀσύφιλον, quia, ut praemonui, ἀσύφηλον non nauci vox, ἀσύφυλον poëtica. *Hesychius* tamen ἀσύφηλος, inquit, ἀδόκιμος, μηδενὸς ἄξιος, ἄτιμος. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφυλος. Etiam illud Iliadis XXIV. Ἀλλ᾽ οὔπω σοι ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ᾽ ἀσύφηλον, rectius legeris, οὐδ᾽ ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi extraneam, aut quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patescet locum ipsum inspectanti: et illud Iliad. IX. ἀσύφηλον μ᾽ ἔρεξε, melius ἀσύφυλον μ᾽ ἔρεξε, *infamem fecit me*, nempe quasi de gente mea ejectum, aut exsulem. Vetus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφηλος et ἀσύφηλος· sed etiam Saturniae Lemae veteres sunt. Marcil. Ἀσύμφυλα) Lubens edoceri me passus sum a viris doctis ad Quom. Hist. Conscr. cap. 11. ἀσύμφυλον et illic et hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum. Gesn.

Ead. l. 9. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος scilicet. Haec μεταφορικῶς accipienda. Guyet. Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum respicit, et ad praetextam togae purpuram, s. ἐσθῆτα περιπόρφυρον. Absurdam nempe hujus praeceptoris orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de

levidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe *σισύρας* nomen non satis definitam habet notionem, et ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quae ad *Aristoph.* Nub. 10. attulit *Spanhemius*, et antiquus Schol. ad ejusdem Ran. 1507. Gesn. Metaphoricam esse hujus loci rationem, non pervidit *Guil. Langius* Dissert. acad. supra laud. p. 26. alioquin abstinuisset a consilio, omnem hunc locum, *ἡ πορφύρα — ἢ* post verba praecedentia *τῆς ἀναβολῆς* rejiciendi, quod, ut etiam ipse sensit, vel vox *μόνον* impedit. Lehm.

Ead. l. 10. *Σισύρα*) Gl. Mss. *σισύρα χιτὼν βαρβαρικὸς ἐκ δερμάτων.* Rusticorum indumentum. Sic *Long.* lib. II. *σισύρας ἐνδεδυμένος*, penula scortea ex pellibus ovillis consarcinata, de qua *Casaubon.* ad *Apol. Apul. Jungerm.* ad *Long.* Dicitur etiam *σίσυς*, et *σισύρνα*, *Tzetz.* ad *Lycophron.* Bourd. Quae statim sequuntur verba, ita distingui vult *Fritzsch.* Quaestst. p. 199. sq. *Μετὰ δὲ ἀπόῤῥητα καὶ ξένα ῥήματα καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα, καὶ ταῦτα ξυμφορήσας ἀποτόξευε* etc. et *καὶ ταῦτα* referri jubet ad *Ἀττικὰ ὀνόματα* c. 16. Quod quî fieri possit, non capio. Tertium hoc praeceptum spectat ad vocabula *ἀπόῤῥητα καὶ ξένα*, distincta illa, ut consentaneum est, ab Atticis, de quibus in secundo agebatur praecepto. Ergo *καὶ ταῦτα*, i. e. de quibus proxime dictum, non Atticae sunt voces, sed peregrinae, quarum nonnulla mox recensentur exempla. Lehm.

Ead. l. 15. *Ἀποστλεγγίσασθαι*) Ea vox, Xenophontis aetate proba, usurpari jam desierat. Solan. Habet, verum est, hoc verbum *Pollux* VII, 179. illud vero alterum *ἀποξύσασθαι* non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est, quo nihil contra *Hemsterhusianam* disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nisi consultum videretur, in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa, voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis judicet *Lucianus*. Sic *ἀποστλεγγίσασθαι* esset *destrigilari*, *εἱληθερεῖσθαι* (quod tamen alias probum et *Hippocratis* verbum esse, *Foesiana* ostendit oeconomia) *solicalere*, *προτίμιον* *propretium*, *ἀκροκνεφὲς* *summicrepusculum*, *εὔλεξιν* *benedicum*, *σοφόνουν* *doctanimum*, *χειρόσοφον* *manudoctum*. Gesn.

Pag. 227. l. 2. *Τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον*) Ms. *τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προνόμιον.* *Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα*, est *multa.* Sed *προνομία ἡ*, et *προνόμιον τὸ* est praerogativa, ut constat ex *Suida*, et *Hesychio.* Videtur tempore *Luciani* a male lo-

quentibus acceptum esse pro ἀῤῥαβὼν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, et ἐπιτιμᾷν pretium intendere, προτιμᾷν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante justum pretium. Graev.

Ead. l. 4. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. Solan.

Ead. l. 6. Χειρίσοφον) Ita Edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρόσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet *Casaub.* ad *Athen.* VII. c. 9. p. notar. 322. docens, compositas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος· sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, θαλασσόκοπος, et similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κορoκῖνος, ut et ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυραμοιβικὴ supra Bis Accus. 13. et 24. ubi Schol. ἀργυρομοιβική. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χεὶρ composita o praeferunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, et reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγὸς et simil. aliud est. *Βιβλιαφόρος* et βιβλιοφόρος post dicetur. Reitz.

Ead. l. 8. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) *Thucydid.* VI, 38. Wetst.

Ead. l. 15. Καταχρῆσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρήσασθαι legere, facile est visu: nam et *malus usus*, et *nimius*, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita et hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. Reitz.

Pag. 228. l. 2. Ὁπόσα ἂν ᾖ δυςχερῆ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus. Quomodo legendum censeam, jam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: "Ἅπαντα μὲν, ὁπόσα ἂν ᾖ δυςχερῆ, εὐχερῆ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἑλομένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγε, ὅττι κεν ἐπί γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic exsistere bonam, et huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυςχερῆ ob similitudinem maximam excidisse ajo εὐχερῆ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo,

quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφαυλιζέσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν et ἑλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adjectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, et ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis *Luciani* referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samosatenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. Gesn. Scite *Gesnerus* egit, ut solet; at confidentius h. l. quam solet. De inserendo εὐχερῆ vix cuiquam persuaserit; praesertim quum omnino non opus sit hujus dictionis mutatione. In λεγέσθω eadem est vis, quae modo in λέγειν, vis scil. *verba faciendi*, et ἐκφαυλίζειν, *extenuare*, significat h. l. speciem prae se ferre, simulare vultu, gestu, sono, se agere de re pusilla et nullius operae. Sententia igitur haec est: *De materia qualicunque, quam proposuerint tibi, etsi vel maximae sit difficultatis, audacter age, et extenua eam, tanquam levidensem et omnino viro indignam*, i. e. *puerilem*. Sic fere etiam *Guil. Langius* judicasse videtur Dissers. laud. p. 26. Deinde recte quidem ἑλομένων a sequentibus avulsum cum praecedentibus jungit *Gesnerus*. Sed rectius haud dubie et facilius e vulgatis δὲ μὴ fit μηδὲ, quam καὶ μὴ, praesertim quum μηδὲν in nonnullis libris reperiatur. De μελλήσας pro μελήσας substituendo nemo dubitabit, qui praesertim contulerit locum Abdic. c. 5. ibique notata. Denique vero in sequentibus verbis formandis non, credo, adeo se torsisset *Gesnerus*, si memor fuisset loci Quom. Hist. Conscr. c. 32. ubi idem proverbium eademque prope cum variatione librorum legitur, et ipse *Gesnerus* de voce insolentiore ἀκαιρίμαν satis sana monet. Sed vide omnino illic notata. Ceterum etiam *Belinus* in vers. hoc proverbium ad locum modo laudatum refingendum putavit. Lehm.

Ead. l. 3. Ἑλομένων) Ἑλόμενος legisse videtur interpres. Guyet.

Ead. l. 4. *Μὴ μελλήσας*) Vide notam nostram ad Abdic. c. 5. Ms. O. *μηδὲν ἐπιμελήσας*. Impr. omnes hic *μελήσας*, quod in alio illo supra laudato loco a *Benedicto* recte mutatum fuerat. SOLAN.

Ibid. *Ὅττικεν* etc.) Haec verba ex aliquo poëta desumta videntur. GUYET Vid. Not. ad Quom. Hist. Conscr. c. 32. SOLAN.

Ead. l. 12. *Μαραθὼν*) Vid. Not. ad Jov. Trag. c. 32. SOLAN.

Pag. 229. l. 1. *Λεωνίδας*) Non male *Λεωνίδης* marg. *A.* 1. quia idem est, credo, qui *Aeliano* III, 25. memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas mortem vaticinio sibi denuntiatam sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14. dux Byzantiorum audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur *Plutarcho* in Al. pag. 667. B. Item Ag. et Cleom. p. 797. A. et ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

Ead. l. 1. *Καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα*) *Plutarch.* in Parallelis c. 3. MARCIL. Vid. supra Charon. c. ult. SOLAN.

Ead. l. 3. *Αἱ Πλαταιαὶ*) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί*· nobis sane, hoc nomen aliter efferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, et contra, quemadmodum in *ἕτερος*, et *ἑταῖρος* etc. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti et ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes *Theocriti* ad Eid. I. v. 12. pro *γαῖα* antiquos dixisse *γέα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγεων*, *κατώγεων* etc. E contrario ap. *Hesychium* legas *Φαινακίζει*, *Φαινακισθεὶς*, *Φαινακισμός*· ubi tamen *Φενακίζω* etc. soleat vulgo dici. (In *Luciani* tamen Amoribus legitur *φαινακίζονται*, at in Ms. *Wittii* exstat *φενακίζονται*) JENS. Ms. Ox. ut scribendum esse monuerat *Jensius*. Reliqui corrupte *Πλατεαί*. SOLAN. *Πλαταιαὶ* hic omnino legendum videtur. *Guyet.* Vide interpretes ad *C. Nep.* Pausan. c. 1. §. 1. REITZ.

Ead. l. 4. *Τὰ ὀλίγα*) *Fl.* et *Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

Ibid. *Ἐκεῖνα ὀνόματα*) Supra dicta illa *ἄττα*, *κᾆτα*, *μῶν* etc. GUYET.

Ead. l. 6. *Μηδὲν*) Sic Ms. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) *Solan.* *μηδὲν* ex Ox. recipi voluit, et recte credo; sic enim solet *Noster* aliique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδὲν* et *μηδέν*. Ut modo c. 14. *οὐδὲν γὰρ αὐτῶν δεήσῃ*. Tim. c. 48. *οὐδέν δεήσῃ* etc. Icar. c. 14. *οὐδέν γε — ἐμοῦ δεήσῃ*. Infra Dial. Meretr. 2. a. m. *οὐδὲν δεήσει*. *Alciphr.* III. Ep. 56. pr. *ἐπαίρεις σεαυτὸν, οὐδὲν δέον*. At *μηδαμοῦ* proprie est *nusquam*, ut *Epict.* Man. cap. 42. pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν*

εἴπῃς φιλόσοφον, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam adfirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

Ead. l. 11. *Ὁμηρὸς πυκασσέσθω*) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? *Quintil.* II, 3, 123. *Femur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, et usitatum est* etc. GESN.

Ibid. Λαρύγγιζε) Vid. *Demosth.* p. m. 195. BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini objicit *Demosthenes* pro Coron. c. 90. repetit *Plinius* Ep. 4, 7, 6. Videtur autem *λαρυγγίζειν*, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam ex *ἠχείῳ* quodam augere modulatioremque reddere sonum studet. GESN.

Ead. l. 17. *Τὸ πλῆθος*) Interpretes ad unum omnes ceperunt de *vulgo*. At non agitur de partitione auditorum, sed de rerum, quae admirationi esse possint, diversitate. In *θαυμάζωσι* subjecto sunt omnes auditores cujuscunque loci et ordinis, ac post ea demum distinguuntur *οἱ μὲν συνιέντες*, et *οἱ δὲ πολλοί*. Igitur *τὸ πλῆθος τῶν λόγων*, conjungendum et intelligenda *copia et ubertas rerum, de quibus verba fiunt*; distincta illa ab orationis colore et forma, de qua in praecedentibus agebatur. Sic fere etiam *Fritzschius* judicasse videtur Quaestst. p. 200. LEHM.

Pag. 230. l. 9. *Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ*) Adleverat *Hemsterh.* adeundem *Duker.* ad *Thucydid.* II, 101. Ubi cum *Thucyd.* dicat, *ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἕξειν*, ille ex Scholiaste observat, *μὴ* post *ἀπιστεῖν Ἀττικῶς* abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes adponere. Eundem vero pleonasmum post *ἀπαγορεύω, κωλύω, ἀρνοῦμαι* et *εἴργω* observare *Stephanum* ad *Corinth.* artic. 8. et 43. Addo, etiam praemissa negatione post *ἀπαρνοῦμαι* sequi negationem, ut *Soph.* Aj. 96. *οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse.* At in Dialecto communi abest *μὴ*, ut *ὃν πάλαι ἠρνοῦντο εἰδέναι*, apud LXX. in libro *Sap.* XII, 27. et passim. REITZ.

Ead. l. 11. *Σμικρὰν*) Etsi eodem redit, *μικρὰν* an *σμικρὰν* legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibique Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult. *μικρὰν* Edd. pariter et Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

Ead. l. 16. *Ἐν τοῖς μεταξὺ*) *Senec.* Controv. IX. *Quid quod laudationibus crebris sustinentur, et memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere?* SOLAN.

Ead. l. 17. *Τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι*) *Moras laudationum* vocat *Quintil.* II, 3, 126. et 131. Illud artificium dissimu-

bis nomen apud *Plut.* 656, 1. supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. Solan.

Ibid. *Μητρὸς δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδίου τινὸς*) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum.* Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein *ἄμφοδος* et *ἄμφοδον* est *δίοδος*, *bivium*, non *ἀμφοδίον*. Sed moror. Leg. ut Ms. *ἀκεστρίας ἐπαφροδίτου τινὸς*, *quae fuit satrix hominis venusti.* Graev. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19. fecit *ἐπ' Εὐφρατιδίων* pro *ἐπευφρατιδίων*. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas *ἀκεστρίας ἐπαμφοδίου τινός*. Nam *Lucianus* gaudet quoque commentis talium vocum. Sic et initio Herculis Galli agnoscit *ὑποταρταρίους*, licet hi apud poëtas praecipuos quoque exstent. Sed maxime miror, cur mox illa *συνῆν τινι κακοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ* interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, cum certissime talis sit insuavis, et putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. Gron. Secutus sum Codicem *Graevii*, non interpretationem ejusdem. Ipsa enim mater dicitur *ἐπαφρόδιτός τις* cum nota quadam ignominiosa, quae innuat quaestum ejus subsecivum. Ceterum facile quis videat, eodem ducere etiam reliquarum quoque, quae notantur, variarum lectionum vestigia, ut mittere jam liceat vulgatam, sive *ἐπ' ἀμφοδίου*, sive cum *Gronovio* *ἐπαμφοδίου* eam scripseris. Lehm.

Ead. l. 12. *'Αδόκιμος*) Forsan et supra, Parasit. c. 5. praestiterit nominativus *πολυπραγμοσύνη εἶναί σοι δοκεῖ*, ubi *πολυπραγμοσύνην* edi passus sum, quia nulla Ed. praeibat, et quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adjungi queat; vid. *Jensii* notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71.—73. At hic si accusativum admiseris, ad *ὥραν* pertinebit, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2. *ὥςτε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι.* Bis Accus. c. 2. f. *μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν* etc. Accusativum Paras. c. 5. *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην.* Jov. Conf. c. 7. f. *οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι.* Notabilior contra nominativus est ap. *Dion. Hal.* Ant. VII. pag. 473, 10. *δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν.* Nisi ibi legendum *ἐκφέρων*. Reitz.

Ibid. *Ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι*) Non satis accuratus et hic fuit interpres, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi* vel *solius victus gratia.* Vitring.

Ead. l. 14. *Γλίσχρῳ*) Vertunt *suavi.* Redde, *tenaci, parco.* GUYET.

Pag. 235. l. 2. *Οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμώνυμος γεγένημαι*) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum *Ποθεινὸν*, (sic enim legendum, non *ποτεινὸν*) deinde *Διόςκουρον*, vel *Διοσκουρίδην*, vocatum fuisse. PALM. Primo *Photinus* dictus fuit, deinde *Pollux.* LA CROZE. Sed jam sub init. dictum, contra *Pollucem* haec non scripta. REITZ.

Ead. l. 3. *Διὸς καὶ Λήδας π. ὁμών.*) Pollux eatenus designari hic credi poterat, quia Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. *Suid.* *Ναυκρατικά.* Sed pater Pollucis *Rhetor,* non *servus*, *Philostrato* tradente, erat, p. m. 313. A. SOLAN.

Ead. l. 5. *'Εγαστριζόμην*) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, *Phrynichus*, *Th. Magister*, ipse etiam *Hesychius*, ac *Suidas*, cum ajunt significare hanc vocem *λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλᾶσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσαι, λαβρότερον τρέφεσθαι.* Sic certe hic *Lucianus*, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse ajunt, et prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris *Luciano* (qui utitur etiam Merett. Dial. Chelid. et Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticismi *Aristophanem*, ubi ventrem vel alterius, laedendi caussa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. *Kuster.* ad Eq. 273. et, quem laudat, *Menag.* ad *Laërt.* 7, 172. Sensit hoc jam *Eustathius*, et contradixisse videtur vulgo, ad Od. *Υ.* p. 720, 1. Bas. *'Ιστέον*, inquit, *ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ μόνον ὡς ἐῤῥήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς τύπτεσθαι.* Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. *Σ.* p. 656, 21. *τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χορτάσαι, σημαίνει δέ φασι καὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι.* Nec alterius significationis, quam hujus, mentionem facit *Sextus Empir.* M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam *Alciphr.* III. Ep. 45. f. *Τίς ἔτι ἀνέξεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ὠνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν·* et ne quisquam de hoc significatu dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per *πλησμονὴν*, nam illico subjungit, *καὶ τὸν ἐκ λιμοῦ θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα.* Quare minime adsentior *Guyeto*, pristinam

versionem rejicienti. REITZ. Vid. omnino *Lobeck.* ad *Phrynich.* p. 94. sq. LEHM.

Ead. l. 8. *Τὸν ἆθλον*) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

Ead. l. 14. *Κἂν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι*) Vertitur, *et in judiciis contendo*: mallem, *in judiciis versor.* Sic loquitur *Corn. Nep.* in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. Pro Merc. Cond. finem. SOLAN. *Contendo* adscripsit *Guyet.* cum in *Paris.* versum esset *me ostento.* Contra, cum *Bened.* dederit *contendo*, *Vitringa* vult *versor.* Tu vide, an *Gesnerus* melius rem tetigerit. REITZ. Cf. *ἐξετάζεσθαι ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις* De Merc. Cond. in. et quod proxime ad nostram phrasin accedit, *ἐξετάζεσθαι ἐν δικαστηρίοις* Diall. Mortt. XXIII, 2. h. e. *in judiciis versari*, nihil aliud. Nimis ad verbum reddidit *Gesnerus*, minus ad formulae usum. LEHM.

Ead. l. 16. *Οἱ φοίνικες δὲ*) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis et corona, ut apud *Juvenal.* Sat. 7. *Ut tibi lasso Figantur virides scalarum gloria, palmae.* Et *Martial.* Epig. 27. lib. 7. *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat et geminas plurima palma fores.* Palmas coronatas, ut hoc loci *ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι*, tangit *Arrianus* Epicteti cap. 12. lib. 3. BOURD. De palmis ad januas Rhetorum et caussidicorum *Casaub.* ad *Sueton.* Domit. 23. ubi ex hoc ipso loco lucem affundit *Juvenali* VII, 138. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur *ἐστεφανωμένῃ*, ut ad *θύρᾳ* referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

Pag. 236. l. 4. *Πολὺ πρότερον τῶν λόγων*) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet *τῶν λόγων.* SOLAN. Repeto *ἀπὸ τοῦ κοινοῦ* verba, *ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ.* Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum audiere. Nescio, cur maluerit *Birckheimerus*, *morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem.* GESN.

Ibid. *Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ*) Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36. etc. REITZ.

Ead. l. 7. *Νὴ τὴν πάνδημον*) Conf. supra cap. 1. hujus Dial. ubi paucis disquiritur, sitne et ibi sic legendum, an *πάντιμον.* Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. *Νὴ* vero hic potius esse, quam *μὰ*, quod *μὰ* frequentius negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etsi *μὰ*

quoque interdum adfirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque locis, supra jam indicatis. Reitz.

Ead. l. 9. *Εἶεν*) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Dioscoridis, s. Clytii, *Lucianus*. *Plato* de Rep. I. p. 419. E. *Ἐγὼ δέ σοι ὥςπερ ταῖς* (al. *παῖς*) *γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατανεύσομαι κ. τ. λ.* Vid. ad princ. Cataph. Gesn.

Ead. l. 11. *Οἶπερ ἐξαρχῆς* etc.) *Th. Mag.* v. *Βούλομαι.* Solan.

Ead. l. 16. *Πτηνὸν ἅρμα*) Supra Pisc. c. 22. Bis Accus. 33. *Plat.* Phaed. 344. G. H. Solan.

Ibid. *Ἐλαύνοντα*) Sic forte legendum: *ἐλαύνοντί σοι μᾶλλον* etc. Guyet. Omnino non opus est. Lehm.

Pag. 237. l. 1. *Φέρεσθαι*, Glossema est. Guyet. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33. *ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται*, sed et hic *φέρεσθαι* ad sensum requiritur: construendum enim, *ὡς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἅρμα.* Jam age omittas *φέρεσθαι*, non habebit, unde pendeat accusativus *ἐλαύνοντα*. Reitz.

Ead. l. 3. *Παύσομαι*) Haec *Lucianus* Rhetoricae jam valedicens. Solan.

Ead. l. 4. *Ἐπιπολάζ.*) *Ἐπιπελάζων* forsan legendum. Guyet. Nemo assentiatur, qui quidem *Luciano* sit paullo familiarior. Lehm.

Ibid. *Ἀσύμβολος*) Ita *V.* 2. recte. In reliquis *ἀσύμβουλος*. Solan. Versionem *Gesneri* ad vulgatum *ἀσύμβουλος* esse factam, quilibet videt: nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, jam verterem, *qui vestra ad illam spectata*, (i. e. *cum illa*) *conciliare nequeam.* *Ἀσύμβολος* enim a *συμβάλλομαι conjicio*, hic est, qui conjectura adsequi nequit; et licet *ἀσύμβουλος* quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud adsequor, quo modo cum *πρὸς αὐτὴν* et *ὑμέτερα* construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. Reitz. *Ἀσύμβουλος* tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis se usurum negat *Lucianus*. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud *Pollucem* legitur, illud videtur potius esse *ἀσύμβολος*. Gesn. Reddiderat *Gesnerus*: *qui consiliis ad eam* obtinendam *vestris uti non possim.* Quod vel propterea mutandum erat, quod non conveniebat cum *Reitziano* *ἀσύμβολος*. Ego igitur hanc unice veram lectionem non solum amplexus, sed etiam interpretatus sum, idque ad eam

rationem, quam *Seagerus* praecepit, qui alludi sarcastice dicit ad ista c. 23. καὶ τὸ δεῖνα δὲ, μὴ αἰδεσθῇς etc. et conferri jubet Diall. Merett. XII. in. et alium *Luciani* locum, quem frustra quaesivi, praeterea vero *Plutarch.* Coriolan. p. 393. Ed. *Steph.* et Pompej. p. 1135. Sic patet, *Guil. Langii* rationem, qui in Dissert. laud. p. 27. αὐτὴν deleri, et quae relinquuntur, verti vult: *quippe qui inutilis* (ἀσύμβολος) *sum ad haec, quae vos agitis* (da ich mich zu eurem Wesen nicht schicke) nullo modo esse admittendam. Lehm.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 239. l. 2. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud *Juvenalem: quid enim salvis infamia nummis?* Orest. in Elect. *Sophoclis,* Δοκῶ μὲν οὐδὲν ῥῆμα σὺν κέρδει κακόν. Cogn.

Ead. l. 4. Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Proverb. Bourd.

Ead. l. 9. Ὀδυσσεὺς — ἀρνύμ.) *Hom.* Od. A, 5. Solan.

Ead. l. 11. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram *Solanus?* an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod et *Scholiastes* videtur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex *Liv.* VII, 8. adfert *Jens.* in Obs. styli Lat. quas adjecit repetitis Collectan. pur. et impur. Latin. pag 38. *Multiplex quam pro numero damnum est;* ad quae *Livii* verba plura similia indicant *Dukerus* ac *Drakenb.* Addo ex Ev. *Matth.* XVIII, 9. καλόν σοι ἐστὶν — εἰςελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. *L. Bos* de Ellipsi p. 327. v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17. f. Ac Gall. c. 18. *Eurip.* Androm. v. 80. Γέρων ἐκεῖνος, ὥςτε σ᾽ ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste,* pro *senior, quam ut te juvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum *Eustath.* accipias pro περισσότερον; hoc disquiram in Addendis. Reitz. Immo jam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ᾽ ἐστι μάχεσθαι, *superatis pugnando, Homero* frequens, vid. *Eustath.* ad Il. A. p. 95, 47. Et Il. Δ. p. 369, 9. ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes,* Il. I, 38. iterum 53. ne jam nota illa περὶ πολλοῦ et πλείστου ποιεῖσθαι huc traham, quorum exempla *Taylor* in Lysia dedit, vel ut *Diod. Sic.* XI. cap. 29. οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας· quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvant. Idem *in Addend.* Nihil certe juvant ejus generis exempla, in quibus, ut in *Diodori Sic.,* περὶ πλείονος invenitur; cf. Quom.

Hist. Conscr. c. 39. τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας· quoniam vere in his adest comparativus, qui in hoc nostro loco desideratur: et aegre quidem desideratur, etsi bene scias comparationem nonnunquam sine comparativo occurrere. Quare et ego humani aliquid hic loci accidisse suspicans, aut puto τῆς ἀληθείας e marginali nota huc devenisse, aut pro περὶ πολλοῦ cum lectissimo *Jacobsio* scribendum esse πρὸ πολλοῦ, de qua metathesi nonnihil monuit *Schaefer.* ad *Lamb. Bos* Ellipss. p. 174. Interim tamen contra librorum omnium consensum nihil volebam, nec, credo, debebam mutare. Lehm.

Ead. l. 13. Τούτους οὖν ἐθέλω) *Theophr.* Eth. Ch. c. περὶ λογοποιΐας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί ποτε βούλονται λογοποιοῦντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσιτελῶς ἀπαλλάττουσι. Solan.

Pag. 240. l. 5. Ἑαλωκότας) Hoc exemplum *Jens.* ad Tyrann. c. 12. adlegat, quo probet, hoc particip. activum, aeque ac ἁλοὺς, valere passive. Recte; et quidem perpetuo apud alios etiam; vid. *Bud.* Comment. L. Gr. et *Scheidii* Indicem *Herodiani*, qui solus vel decem exempla adnotavit. Sic etiam apud LXX. in *Jerem.* L, 2. et LI, 31. Quare plura in re, quam et ipse *Jensius* fatetur notissimam, non addam, nisi et activum προςκρούσας, itidem passive accipi ap. *Aesop.* Fab. 128. προςκρουσάσης οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. Reitz.

Ead. l. 9. Τὸν Ἡρόδοτον) *Herodotum* verius mendaciorum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione et transitu mendaciis quoque admistis praedicata sunt. Idem *Lucian.* L. 2. Ver. Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium et Herodotum ponit. Cogn. Notam *Cognati* ita exhibeo, ut in Ed. *Par.* et *Graev.* erat; (excepto quod *mendacium*, pro mendaciorum haec habebat) quid autem desit, facile est conjicere. *Herodotus* vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem adhibere. Reitz. Quae deerant in *Reitz.* Ed. verba *Cognati:* „mendaciis quoque admistis praedicata sunt," supplevi ex Ed. B. 3. Lehm.

Ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic conjuncti legantur, discrimen est. *Herodotus* enim, sicubi a vero aberrat, non id agit, ut mentiatur: *Ctesias* vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin falsa et vana forent, ignorare non poterat, certe non debuerat. Solan.

Pag. 241. l. 4. Τὴν Μορμὼ καὶ τὴν Λάμιαν) Μορμὼ, οῦς, s. μορμὼν, όνος, larvam esse, pueris terrendis confictam a nutricibus, unde μορμολύττειν est, et μορμολύκειον, pervulgatum

est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paullo disertius adnotandum, quod jam indicavit ad *Aristoph.* Equ. 690. Scholiastes, illa verba μορμὼ τοῦ θράσους sic esse accipienda, ut ὠνοματοποιημένη exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat locus jam laudatus ad *Aristophanem*, *Casaubono*, ex dulcissimo *Theocriti* Idyllio Ἀδωνιάζουσ. v. 40. ubi mulier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam, οὐκ ἄξω, inquit, τὺ τέκνον. Μορμὼ, δάκνει ἵππος. Hic certe, ut in illo *Aristophanis*, nihil aliud spectatur, quam ipse sonus quasso capite et turbato vultu proferendus. Gesn.

Ead. l. 7. Διὸς τάφον) Vide, quae ad Tim. c. 4. observata sunt. Non videtur credere *Lucianus.* Solan.

Ead. l. 8. Ἐριχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud *Orig.* c. Cels. videas l. VIII. effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis semine. V. et *Lactant.* I, 17. Fabulam tetigit Noster De Salt. c. 39. Solan.

Ead. l. 9. Τοὺς πρώτους) Rectius Ms. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, *primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse.* Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres *in Attica.* Τῆς absorpserat γῆς. Graev. Imo γῆς in Cod. *Graev.* e priore versu in hunc locum aberraverat. Lehm.

Ead. l. 11. Σπαρτούς τινας ἀναβεβλαστηκέναι) *Satiros quosdam progerminasse.* Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdem aeque ac ab Graecis *Spartos* appellatos fuisse, discimus ex fragmento *Varronis*, et ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem et propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. Gron. Vid. supra de Salt. cap. 41. Reitz.

Ead. l. 14. Κοροίβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. *Κόροιβος οὗτος μωρός τις ἀπομνημονεύεται· ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτῇ διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρθενεύειν αὐτὴν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡψαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνῃ συνέχεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθαψηθεῖσαν, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι.* Nulla est caussa, cur haec interpretemur. Apud *Eustathium* in Odyss. K. p. 415. Ed. *Bas.* eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. Graev. Cf. Scholion supra editum cum nott. Lehm.

Ead. l. 14. Μαργίτου) Conf. supra Hermot. c. 17. Solan.

Ibid. Τριπτόλ) Adi Somn. c. 9. (i. e. §. 15.) Solan.

Ead. l. 15. *Πάνα*) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit *Theocr.* in Syring. Cogn. In Jove Tragoedo. *Long.* lib. 3. Bourd. Confer Diall. Deor. XXII. versus fin. et Bis Accus. cap. 9. Solan.

Pag. 242. l. 15. *Εὐκράτους τοῦ πάνυ*) Ad *Palmerii* notam addidit *Kust.* Sed is (apud *Aristoph.*) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates.* Dionis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Gall. (c. 7.) infanda illa narravit, quid de *Luciano* censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore et infamia audirent? Solan.

Pag. 243. l. 3. *Διεξιόντες*) In omnibus libris antea legebatur *διεξιόντος*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin. Solan. *Διεξιόντος*) Primo intuitu *διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐριννύες* pertineret narrantes. Sed adcurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo, sed Eucrates: ad hunc igitur spectat *διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit *Cicero*, recte et *Noster* indignationem et aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. Reitz. *Διεξιόντες* ad *Ἐριννύας* referri salva Grammatica non potest. Gesn. Retulit tamen etiam *Thom. Morus* in interpretatione Latina. Lehm.

Ead. l. 4. *Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαθὺν πώγωνα καθειμένος*) Eucrates quidam Atheniensis olim fuit prolixa barba insignis, et eo nomine traducitur ab *Aristophane* in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem et dicentem, *Κἀγώ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα.* Ad quae sic Scholiastes: *οὗτος εἰς δασύτητα κωμῳδεῖται, ἦν δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγὸς, οὗτος μέγαν πώγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος.* Ergo si quendam Eucratem prolixa et ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, et in nomine, et in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis et cum Eucrate disserentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticae sectae auctor Aristoteles post Aristophanem et Eucratem vixit. Palm.

Ead. l. 12. *Παραστησάμενος τὰ παιδία*) *Jac. Elsn.* ad Evang. *Matth.* XXVII, 25. ubi legitur, *τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ'*

ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec *Luciani* ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοψευδὴς, ut dictis majorem fidem conciliaret, jurare solebat παραστησάμενος τὰ παιδία, *admotis etiam liberis*, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obtinuisse, ut is, qui alium gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. Reitz.

Ead. l. 15. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) Prov. Bourd. Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lucianus eo loco respicit proverbia. Alterum est ὄνος ὑπὸ λεοντῇ, alterum πίθηκος ἥρωος προςωπεῖον περιθέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter conjungit utrumque, sed paullo clarius. (v. c. 32.) *Olearius* ad *Philostr.* p. 432. Idem *Lucianus* in eodem opusculo Piscat. c. 37. proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πίθηκος. Solan.

Pag. 244. l. 7. Νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc *Luciani* testimonio, aliisque docet *Jac. Elsner.* ad Evang. *Matth.* XXV, 36. ubi habemus, ἠσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. Reitz.

Ead. l. 12. Κλεόδημος) V. de eodem, Sympos. c. 6. Solan.

Ead. l. 12. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. Solan.

Ead. l. 13. Ἴων) Plura de eodem vid. Sympos. c. 7. etc. Solan.

Ibid. Οἶσθα) Cum in *Amst.* male esset οἶστα, *La Croze* id emendarat. Sed recte οἶσθα jam habebant al. Edd. Reitz.

Pag. 245. l. 8. Τί μεταξὺ εἰςιὼν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29. med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ. — nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vide ibi dicenda. Reitz.

Ibid. Κἀγὼ μάλα πεφυλαγμένοις μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένος. *Et ego studiose cavens, ne pedes ejus attingerem.* Jens. Πεφυλαγμένως) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένως, uti πεφεισμένως, usurpat *Aelianus* H. Anim. I, 8. Mutavit tamen *B.* 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. Solan. Non ausus sum πεφυλαγμένως mutare ob solam *B.* 2. Nam persaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρως, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1. quandoquidem et *Alciphr.* III. p. 356. id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένως, πεπλασμένως, πεπληροφορημένως etc. Sed et adverbia ponuntur, ubi adjectivo locus esset, ut apud *Phalar.* Ep. 34. διὸ πάντα πολυπόνως ἐπιγνοὺς, *omnia mise-*

riarum plena videns. Liban. Epist. 28. pr. *οὐκ ἀγεννῶς μοι προκεῖσθαι τοῖς λόγοις*, pro *ἀγενὲς*, i. e. *non ignobile mihi* (est, videtur) *incumbere in dicendi studium.* Ita ibid. 29. *ἄλλως* pro *ἄλλο.* Nam ait: *οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν.* Quod interpres recte: *neque enim aliud nomen habet, Atticum.* Ita et *ἶσα* adverbii more, pro adj. *ἶσον*, in N. T. Epist. *ad Phil.* II, 6. *οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἶσα θεῷ.* Taceo vulgatissima illa *ὁ ἀεὶ χρόνος, ἡ πάνυ τρυφή*, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16. dictum, ad verba *τὴν πρὶν ἀστοχίαν.* Omitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum usum, in *ὅλος* et *ὅλως εἰμὶ-ἐν πράγματι*, de quo *Jens.* etiam egit ad Hermot. sub init. Sed et vicissim adjectivum adhibetur, ubi usitatius adverbio locus est; ut *Diod. Sic.* V, 13. f. *φυομένων τούτων δαψιλῶν* pro *δαψιλῶς*, ad quae peritissimus *Wessel.* plura similia producit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim non satis conveniens est *Luciano* exemplum, quod *Solan.* ex *Aelian.* modo adduxit, legitur enim: *τὰ δὲ τελευταῖα μονονουχὶ τοὺς παριόντας ἠρέμα καὶ πεφεισμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες*· nec aliud demonstrat, quam adverbia sic a participio formari solere, dum structura apud *Lucian.* est alia. Nec ego, etsi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* esse sanum adfirmo, propter illico adjunctum *ἀπολογησάμενος*, licet ad postremum *ἐκαθεζόμην* referendo stare queat, atque ideo nihil immutarim. Reitz. Haec temere conjecta nihil probant nisi fluctuantem *Reitzii* animum. Etsi non sola B. 2. sed cum hac etiam B. 1. et 3. *πεφυλαγμένος* habent, confidenter tamen vulgatum Adverbium servavi, non solum quia *Lucianus* noster, sed omnino Attici omnino omnes, ejus generis Adverbia, ex Participiis Praeteritorum Passivorum formata, ubicunque id fieri posset, frequentarunt; quod neminem fugere potest, nisi qui plane sit in istis antiquitatis monumentis hospes. Nec structura hujus loci adversatur, imo maxime favet, Adverbio. Lehm.

Ead. l. 15. *Κλεόδημος*) Vid. *Reines.* Ep. ad Hofm. pag. 381. la Croze.

Pag. 246. l. 10. *Χρῆναι — εἶναι*) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte *ἐστὶ χρῆναι, licet uti*, vel *utendum est*, dicitur; non offendet peritum, utrumque infinite, ut structura postulabat, hic efferri. Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et *δεῖν ἐπαινεῖν* occurret mox Hipp. ipso initio, atque alibi non semel. Reitz. Parum aberat, ut has vel pueriles, vel aniles, nugas expungerem. Sed juverit confidentiae levioris ac festinantioris errores nosse, ut ipse tibi ab illis caveas. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἀμέλει*) Confer supra Quom. Hist. Conscr. cap. 29. m. Solan.

Ead. l. 18. *Κατεγνωκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν*) Eadem rursus infra c. 32. pr. Reitz.

Pag. 247. l. 6. *Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου*) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum* et *carnes*, sic etiam circa res venereas, quorsum *τόνον* hic respicere suspicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. Gesn. Vix dubito, quin simul ad tensionem Veneream adludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio librarum minuatur, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, periosteorum atque fibrillarum consistit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit musculos, et hinc ad ambulationem et cursum ineptos, unde relaxationem tensionis sanatio infert. Reitz.

Ead. l. 12. *Ἐνεργεῖν*) Hanc vocem interpretatur *Gilbert. Gaulminus* ad Psellum. Bourd.

Pag. 248. l. 10. *Ἥλῳ — ἐκκρούεις τὸν ἧλον*) Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9. Reitz.

Pag. 249. l. 7. *Ἤπια φάρμακα πάσσοντες*) *Homer.* Iliad. *Δ*, 218. Solan.

Ead. l. 12. *Ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν*) Vertunt *circa forum plenum* Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, *circa tempus fori pleni*, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus *omtrent de Beurstiidt*. Graev. Firmat *Graevianam* observationem *Kusterus* ad *Suid.* v. *ἀγορᾶς ὥραν*. Add. *Wolfius* ad *Liban.* Epist. 1036. a. No. 4. qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084. *καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημβρίαν σταθεράν.* Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto calore irritantur magis, et plusproinde nocent, venenata. V. *Plin.* II, 25. s. 30. Gesn. *Thucydid.* (quem conferendum in marg. suasit *Hemsterh.*) VIII. cap. 92. pr. *ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ* ait, ibique *Dukerus*: *Suidas περὶ πλήθουσαν ἀγοράν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μάλιστα πλήθει ἡ ἀγορά. Postremam interpretationem secuti viri doctissimi in Luciani Philops.* (h. l.) *ἀμφὶ πλήθουσαν ἀγορὰν, et in Philostr. vit. Apollonii II*, 36. *ὁπότε ἀγορὰ πλήθει· et VII*, 29. *περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν vertunt*, circa meridiem. *Sed Suidas ipse deinde πλήθουσαν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πλήθουσα ἀγορά· ὥρᾳ τρίτῃ ἠκροβολίζοντο περὶ*

πλήθουσαν ἀγοράν. *Herald. I. Adversar.* 10. *Interpretes Aeliani ad XII. V. Hist.* 30. *et Kuhnius in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane et meridiem, et tempus, quod* πληθούσης ἀγορᾶς, *et* περὶ πλήθουσαν ἀγορὰν *vocant Graeci, a* μεσημβρίᾳ *distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut Martialis dicit, caussidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV. Miscell.* 33. *satis adcurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in* ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam *Casaub.* ad *Athen.* VI. cap. 20. p. m. 292. qui jocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, et πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult *Lucianus*, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. Reitz.

Ead. l. 13. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα — τὸ θηρίον) *L. Bos* ad Act. Ap. p. 90. quem admonitu *Hemsterhusii* evolvi, haec *Luciani* comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4. εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota. Reitz.

Pag. 250. l. 9. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. la Croze. Cf. *Matth.* IX, 2. sq. et *Marc.* II, 3. sq. quam narrationem sacram vide quatenus auctor potuerit h. l. respicere; deinde etiam quae mox narrantur mirabilia magi et Hyperborei facta quomodo se habeant ad similia in libris nostris sacris tradita; cf. c. 16. Lehm.

Ead. l. 13. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata: ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθέγγεται πάνυ δεξιῶς καὶ γενναίως. Graev.

Ead. l. 14. Θείῳ καὶ δᾳδὶ καθαγνίσας) Vide *C. Barthii* Advers. L. VII. c. 3. Alm. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poëtarum testimoniis ibi docet *Barthius.* Hodie vero et fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, et se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7. ibique notas. Reitz.

Ead. l. 15. Ἐς τρὶς) Vid. de hac locutione fratris consultiss. *G. O. Reitzii* Belg. Graec. pag. 461. Adde *Theocr.* Eid. I, 25. Reitz.

Pag. 251. l. 2. Κεράσται) Vid. De Dipss. c. 3. De physalo Rubri maris vide *Aelianum* de anim. III, 18. qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. Solan.

Ead. l. 7. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duxi-

mus, ut De Luct. cap. 7. Vid. *Kuster.* Not. ad *Jambl.* No. 58. Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos tradit *Aelian.* de An. VI, 33 SOLAN. Pro correctione *Solani* non solum facit, quod et supra de Luct. §. 7. legas, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, sed quia συνηυλ— a *συναυλίζομαι, commoror,* hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, συνηυλήθησαν daretur a συναυλοῦμαι, sibilando congrego, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Ead. l. 15. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum *Gal.* uno Codice deerant posteriores duae voces, et pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus ejiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 252. l. 13. Ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, *in Glaucia Alexiclis filio.* At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit se ἄγειν ἐκεῖνον μάγον πρὸς αὐτὸν, et quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν καὶ εἰςελθοῦσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38. ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

Ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ— legendum; aut illic Ἀλεξ— quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) *Solan.* in nott. nihil definit. In *J.* vero Ἀλεξ— deleto, Ἀναξ— rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud *Thucyd.* VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem? BIP. His *Bipontinus* editor *Belini* sententiam refert, quam, dum alterutra nominis forma Codicum auctoritate prae altera firmata fuerit, tenere licebit. LEHM.

Pag. 253. l. 1. Ἀνέλυε) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur,

quae maturum jam, certe rerum cognitione instructum, judicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio et ultimo videntur Logicam docuisse. Vide *Diog. Laërt.* pag. 173. D. quamquam idem (174. A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Ead. l. 8. *Βόθρον τε ὀρυξάμενος*) *Heliod.* lib. 6. BOURD. *Lucian.* Necyom. c. 9. ibique *Hemsterhus.* LEHM.

Ead. l. 15. *Γυναικείαν μορφὴν*) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

Pag. 254. l. 4. *Ἐμμανέστατα*) Supra Ver. Hist. *ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα.* Infra Pseudolog. c. 21. *ἐπιμανέστερα.* SOLAN.

Ead. l. 8. *Τὸ λυκαυγὲς*) I. e. *τὸ λυκόφως.* Et *λύγος* seu *λύγη* utrumque compositum *λυκόφως, λυκαυγὲς,* pro *λυγόφως, λυγαυγές.* GUYET.

Ead. l. 10. *Εὖ λέγεις*) Paruissem hic margini *Aldinae*, personae novae nomen praemittere jubentis, quam Edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo jubet, et conjectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem Edd. et nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitius inspecta, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita *Cicero* e contrario evitaturus illa repetita *inquam* et *inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1. *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne*, inquam, *et*, inquit, *saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur.* Quare terque quaterque insertionem illam marginis *Ald.* indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

Pag. 255. l. 6. *Ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πάνυ σμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται*) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.* Merae nugae. Ad historiam de amore Glauciae (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cujusdam, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, et integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chrysidem conciliasset) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, et insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glaucian reddiderit amabilem,* Chrysidi nempe. JENS.

Ead. l. 9. *Δαιμονῶντας*) Vid. *Plut.* Symp. VIII, 5. p. 1257. Solan. *L. Bos* (de quo adeundo *Hemst.* in marg. admonuit) in Evang. *Joan.* VII, 20. plura similia adfert, quibus demonstret, *δαιμονᾷν* et *κακοδαιμονᾷν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. Reitz. De voce *ἐξᾴδειν* vid. *Dan. Wyttenbach.* ad *Plat.* Phaed. p. 193. Lehm.

Ead. l. 12. *τὸν Σύρον τὸν*) Christianum intelligere videtur. Guyet. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subjecta erant daemonia, et talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. Palm. *Belinus*, cum despectu quodam eorum, qui de uno ex Apostolorum discipulis cogitarant, de ipso Christo hunc totum locum intellexit, levissime quippe pervolatum. Alioqui non neglexisset illud, quod Ion ipse se talis miraculi, ab Syro illo patrati, testem fuisse asseverat. Cautius certe et gravius *Wielandius*, et quorum sententiae in sequentibus notis traduntur, *Solanus* ac *Gesnerus*. Lehm.

Ead. l. 13. *Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν*) Florentinum *τούτῳ* minus placet. *Ἐπὶ* enim cum secundo casu hic notat eum, qui praeest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. *Luc.* XII, 42. *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, *Joseph.* Ant. XII, 1. *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud Nostrum Tox. c. 29. pr. *ὁ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris*, ubi et alia dedimus. Reitz.

Ead. l. 15. *Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.*) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut judicat *Palmerius*) qui eos, qui ad lunam conciderent, oculos distorquentes, et os spuma repleti, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam magna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse *οὐκ*, quod facile ex affinitate ultimae in *ἀρτίους* syllabae potuit evenire. Legendum itaque mea sententia, *ἀποπέμπει ἀρτίους, οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν*. Jens. *Ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ*) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis labores, qui *gratis* miracula sua edebant. De aliis consule, si lubet, *Orig.* c. Cels. p. 53, 2. quo in loco Aegyptios videbis et ipsos talia a se patrata jactasse. Solan. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate *χαρίσματα* illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in

mentem venerit *Jensio:* sed non ausim ei assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi et Apostolorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De phrasi egimus supra 1. Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum habeo monenda: emendationem *Jensii*, οὐκ inserentis, etsi de Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap. proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum mercede talia facere; idque novo jam exemplo confirmatum ire censeri potest. REITZ. Verba ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ *Belinus* ironica habet et explicat *gratis*, de Jesu scilicet haec omnia capiens. LEHM.

Pag. 256. l. 1. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam intelligit. V. *Bellum* de op. daemonum, de daemone Armenice loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi *Crozii* notulas descripsit, dilucide *Bellum* auctorem indicavit; cum vero suspicarer, eum non bene adsecutum *Crozii* manum, clariss. virum *J. Odé* consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio *Psellum* rescribendum, qui de Daemonum operationibus libellum confecit, editum Paris. 1576. et an. 1615. notis illustratum a *Gilb. Gaulminio*, recusumque Graece ac Latine in forma minore. REITZ. Locus *Pselli* habetur p. 102. sq. Ed. Kilo. 1688. 12. GESN.

Ead. l. 5. Οὐ μέγα) Sic supra Demonact. Vit. c. 30. f. SOLAN.

Ead. l. 15. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave et hoc ad Christianos referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe faciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspensorum adipi, et cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Christianismi luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derisas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par erat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

Pag. 257. l. 4. Φαινομένου) In omnibus libris erat φαινόμενον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. Φαινόμενον) Etsi φαινομένου non improbo, nihil tamen sine auctoritete muto, quia τὸ φαινόμενον quasi substantive, pro *apparitione* acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenomena* philosophi ponere solent; et sic τὸ φαινόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Ead. l. 8. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

Ead. l. 10. Τῆς ἀφέσεως) Leg. *Casaub.* ad l. 1. *Athen.* BOURD.

Ead. l. 11. *Τὴν δισκοφόρον*) De manu discum gestante et vibratura intellige. De *ὀκλάζω* vide Zeux. c. 4. Solan. Fuerint igitur statuae duae, feminae ministrantis discum, et jaculantis viri. Sed non satis placet haec *δισκοφόρος*, cum ad certamina ejusmodi non admissae videantur mulieres. Itaque cogitabam, an *ἡ δισκοφόρος* possit esse via et quasi linea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere et superare conari signa aliorum, qui ante ipsum projecere. Putabam, ut *ἡ λεωφόρος* est via, qua commeat *ὁ λεὼς*, sic *δισκοφόρον* posse vocari viam, et lineam, ad quam discus dirigitur. Gesn. Ignoscet *Gesnerus*, si, recte sensisse *Solanum*, dixero; nam intellecto *χεῖρα* sensus est facilis. Id autem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. *Bos* de Ell. p. 184. vel 247. Ed. *Schoetg.* Reitz. *Τὴν δισκοφόρον ὁδὸν* absurdam esse, necdum puto. Sed etiam *χεῖρα* facile probo: quae si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissem, *reflexo ad manum disco oneratam vultu.* Gesn. *in Addend.*

Ead. l. 13. *Μύρωνος — δισκοβ.*) Hujus ipsius statuae meminit *Quintilianus* II, 13. *Quid tam distortum et elaboratum, quam est ille* DISCOBOLOS *Myronis?* Solan.

Ibid. *Δισκοβόλος*) Barbarum hoc foret, si *Th. Magistro* fides, scribenti: *ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ δισκευτής.* Reitz.

Ead. l. 16. *Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο*) Ubi mentio fit Polycleti, miror, veterem *Luciani* Scholiasten Ms. notare, Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a *Luciano*, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt: *Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥςπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰςάγεται θαυμάζω, ἢ μήπερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος.* Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, et ejus Canonem, et tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide *Plin.* XXXIV, 8. et de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis et Platonis decretis, et in primo de temperamentis. Euphranor et pictor et fictor fuit, uti ex eodem *Plinio* constat; vide lib. XXXV, 11. Critiae quoque *Plinius* meminit. Graev. *Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον*) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: *Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥςπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰςάγεται θαυμάζω.* Inscitissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor et revera *ἀγαλματοποιὸς* fuit Polycletus? *Cicero* certe III. de

Oratore; *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro*, *Polycletus, Lysippus*. Idem *Plutarcho* in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc *Luciano* inter πλάστας nobiles memoratur in Somnio §. 9. et in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex *Aeliano*, *Plinio*, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut et opera ejus ab auctoribus celebrata, diligenter congessit *Junius* in artificum Catalogo. Quid quod et Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. Jens. Vid. *Jens.* Et *Davis.* not. ad pag. 4. Tusc. Solan.

Pag. 258. l. 1. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui Rhet. Praec. c. 9. memoratur. Solan. At vid. illic Adnott. Lehm.

Ead. l. 3. Φαλαντίαν) Supra Tim. §. 47. ἀναφαλαντίας, *recalvaster*, ubi vid. quae *Hemsterh.* notavit. Reitz.

Ead. l. 5. Αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον) Vid. *Hemsterhusius* ad Tim. §. 52. ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus et ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promisit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, et successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae adpareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία, etiam aliis frequentantur, ut αὐτόπαις, quod *Hesych.* adfert, αὐτόλυκος, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso λύκος, quia et prior ille cognomen inde traxit. *Ovid.* Metam. XI, 313. *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere adsuerat patriae non degener artis.* Reitz.

Ead. l. 6. Πέλιχος) Consule *Thucyd.* I, 29. ubi saniores Codd. ita legunt. Solan. Vulgo illic Πελλίκου legebatur. Sed e Codd. jam restitutum Πελλίχου, et sic etiam h. l. *Belino* legendum est visum; quod ego quidem contra nostrorum Codd. auctoritatem non censeo faciendum. Lehm.

Ead. l. 8. Στεφάνους) Honor divinus, inquit *Barthius*, 719. Solan.

Ead. l. 10. Ἠπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9. ibique notata: item *Theogn.* v. 174. Reitz.

Pag. 259. l. 8. Τάλως) V. De Salt, c. 49. et *Platon.* Minoë versus fin. p. m. 510. ὁ γὰρ Τάλως τρὶς περιῄει τοῦ ἐνιαυ-

τοῦ κατὰ τὰς κώμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603. D. SOLAN. *Ὁ τοῦ Μίνωος* reddiderat *Gesnerus*: *Minois filius*. Sed correxi: *famulus*, monente *Brunckio* ad *Apollon. Rhod.* IV, 1643. cujus verba repetiit *Schäferus* ad *L. Bos.* Ellipss. p. 118. LEHM.

Ead. l. 9. *Τῆς Κρήτης περίπολος*) Habuimus de Salt. c. 49. et 2. Ver. Hist. c. 6. REITZ.

Ead. l. 10. *Χαλκοῦ — ἐπεποίητο*) Sic supra Pro Imagg. cap. 23. SOLAN.

Pag. 260. l. 2. *Κηρῷ*) V. *Jani Rutg.* Var. Lect. V. p. 461. SOLAN.

Ead. l. 4. *Πυρετῷ ἐχόμενοι*) *Πυρετῷ συνέχεσθαι* usitate dici, ostendit *Jac. Elsner.* ad Evang. *Luc.* IV, 38. Sed et *ἐχόμενος πυρετῷ Lucianum* dixisse refert. At verbo simplici *ἔχεσθαι Hippocrates* ita utitur frequentissime, ut *ἦν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ*, Sect. IV. aph. 34. et 35. etc. Aliisque locis, ab *Foësio* in Oecon. *Hippocr.* v. *ἔχειν* indicatis, cum praepos. *ὑπό*. Sed et sine ea, *ἀνὴρ νούσῳ εἴχετο*, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura adcumulare in re nimis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 1. *Ἀλωπεκῆθεν*) Ut Tox. c. 27. et Diall. Merett. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scriptum erat *Ἀλωπεκεῖθεν*, quamvis iidem libri recte in illis locis habeant. SOLAN. *Ἀλωπεκῆθεν* recte *Solan.* restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed et ap. alios, ut ex *Alciphr.* demonstravi ad Tox. c. 27. Adde *Suid.* *Ἀλωπεκῆθεν* quoque scribentem. REITZ.

Ead. l. 4. *Ἐδεδίειν*) Lege *ἐδεδίειν ἄν*. LA CROZE. Non opus. LEHM.

Ead. l. 12. *Ἀγανακτεῖ* etc.) Scribe, *ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἑστιαθῇ*, *indignatur, nisi stato tempore eximiis victimis pascatur.* Sic scribendus Ms. volente hic locus et vertendus. Vulgo legitur *ἀφ' ἱερῶν*, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, *nisi in tempore justorum sacrificiorum epulis excipiatur.* *Ἱερὰ* sunt victimae, hostiae et eorum exta, quae Diis adolentur. *Τέλει ἱερὰ* sunt eximiae hostiae. Quod *ἱερὰ ῥέξαι Homero* est, hoc *Thucydidi ἱερὰ θύειν*, *sacra facere*, *victimas caedere*: apud quem etiam legitur *ἱερὰ τέλεια*. Dicuntur et *ἱερεῖα*, hostiae: inde *ἱερεῖα* sunt quaevis animalia, quae mactantur. *Polyb.* lib. II. *ὕϊκὰ ἱερεῖα* caro suilla: *Athen.* lib. I. *τροφὴ τῶν νεογνῶν ἱερείων*, *caro tenerarum pecudum.* Sic et *ἱερεύειν* et *θύειν* non

tantum est sacrificare, sed et mactare. Sic et *sacrificare* apud *Plinium* lib. XXVIII, 19. Graev.

Ead. l. 13. Ἐφ') Sic *Ven.* utraque. Vid. et Timon. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod *Fl.* habet ὑφ'. Solan. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen *Graev.* dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio; nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, et similia, quae *Stephan.* notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, *uno impetu*, *Thucyd.* VII, 71. f. et ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος *Diod. Sic.* III, 15, 67. ubi plura *Wessel.* non esset adeo contra analogiam ἑστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, *unde* excipiare; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, et ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. Reitz.

Pag. 262. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Quom. Hist. Conscr. c. 29. med. Infra De Dipss. c. 6. m. et Navig. a. 2. f. Solan. Etsi in locis ab *Solano* indicatis non ἐσπειρ — sed περισπειρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam et versionem valent: nam a σπειράομαι, *in gyrum contraho*, formatum est, pro quo *Th. Morus* interpres Parisinae Ed. *sparsis* dedit, quasi ἐσπαρμένους a σπείρω legisset. Sed *Gesnerus* id sponte ad Graeca rectius composuit. Reitz.

Ead. l. 16. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed trajectio est, quamvis duriuscula, *Luciano* tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. Solan. Ego comma adjeci, ut ad ἐδείκνυεν referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo *Luciano* est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. §. 16. Addimus hinc Imag. c. 11. f. ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18. ὅττικεν ἐπί κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis. Accus. 34. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis jam addere non vacat. Reitz. Nec horum vides omnino certa. Exime certe locum Rhet. Praec. Lehm.

Pag. 263. l. 10. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indici Elephanti Africis praestant, teste *Livio* XXXVII, 39. Solan.

Ead. l. 11. Πιναρᾷ) Ita *V.* 2. Reliquae πινναρᾷ. Solan.

Ead. l. 14. Ἑκάτη) Videnda hic vita Marini a *Proclo* scripta p. 68. φάσμασι μὲν Ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν. Solan.

Pag. 264. l. 7. Κατὰ φῦλα κ. φρ.) *Homer.* Il. B, 362. Solan.

Ead. l. 10. Ἱερῷ Πλάτωνι) *Plat.* π. ψυχ. Solan.

Ead. l. 13. *Εἰκάζων*) Forsan εἴκαζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. Reitz.

Ead. l. 15. *Πρὸς φίλους*) *Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Lact.* VI, 18. *Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum.* Solan.

Pag. 265. l. 2. *Ἐπιμετρήσαντος*) Quod proprie significet, patet ex Dial. Mort. V. Plutonis et Mercur. §. 1. ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur jocose usurpatum, pro *testimonio superfluo admetiris, superaddis,* idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

Ead. l. 7. *Ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος*) *Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior.* Ms. ὁ δὲ πυρετὸς, οἷον καῦσος σφοδρότατος, θερμότερος, *febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior.* Reitz. De hoc vocis οἷος usu vid. *L. Bos* Ellipss. p. 419. sq. *Schäf.* Lehm.

Ead. l. 13. *Χάσματος*) Conf. supra de Luct. c. 2. Reitz.

Pag. 266. l. 1. *Δοκεῖ*) Mallem δοκεῖν. Solan. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luct. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. Reitz. Vid. *Fritzsch.* Quaestst. p. 25. sq. Lehm.

Ead. l. 1. *Ἐπιλεγόμενος*) *Th. Mag.* v. ἀναλέγομαι haec eod. modo adfert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in Ed. *Blankardi*, dum dedit, *Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδής· ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος*, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba *Luciani.* Quare punctum, quod post φιλοψευδὴς est, post ἀπιστῶν collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. Reitz.

Ead. l. 5. *Οὔπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα*) Divus *Augustinus* cap. 12. De cura pro mortuis. *Caesarius Monachus* historiar. memorabil. cap. 42. lib. XII. Marcil.

Pag. 267. l. 1. *Ἐπιμενίδην*) Poëta hic Cretensis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; *Plut.* 1403. f. Vid. Timon. cap. 4. Solan.

Ead. l. 7. *Υἱέων*) Sic pro υἱῶν etiam paullo post et alibi scriptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat *Herodian.* III, 14, 17. Ev. *Matth.* XX, 20. *Luc.* 1. 16. etc. Reitz.

Ibid. Οὕτως ὀναίμην — τούτων) Formula bene precandi et adfirmandi. *Alciphr.* III. Ep. 19. pr. κοινωνικὸς ὢν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — *bene tibi sit ex te ipso.* Ubi plura exempla, non omisso hoc *Luciani,* dedit peritissimus Graeci idiomatis *Berglerus.* Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36. f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων.

Τούτων autem pertinere ad *υἱέων*, monuit *Jac. Elsn.* in Epist. *ad Philem.* I, 20. ubi legimus, *ναὶ ἀδελφὲ, ἐγώ σου ὀναίμην ἐν Κυρίῳ*. Ad quae ille alia etiam similia adfert, *Majumque* merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. Reitz.

Ead. l. 15. *Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.*) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. Solan.

Pag. 268. l. 10. *Κυνίδιον — Μελιταῖον*) Vid. supra De Merc. Cond. c. 34. et infra Conviv. c. 19. Solan.

Ead. l. 15. *Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παίεσθαι*) De puerili, item servili et contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet *Gataker.* in Cinno c. 19. med. Reitz.

Ead. l. 18. *Ἀρίγνωτος*) De hoc nihil invenio. Solan. Fictum hoc nomen putat *Belinus* ad Arignotes Pythagoreae nomen, quae Samia et Theanus, celeberrimae Pythagorae filiae, discipula fuit. De qua vid. *Suid.* Lehm.

Pag. 269. l. 3. *Πέλεκυν*) Confer Conviv. c. 6. *ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν*. Sed aliud hic est. Solan. Sic Demosthenes, teste *Plutarcho* Vit. Phocion. p. 303. Ed. *Reisk.* cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, *ἡ τῶν ἐμῶν λόγων κοπὶς πάρεστιν*. Monuit hoc *Belinus*. Idem vir doctiss. conferendum jussit *Xenoph.* Cyrop. IV, 2. *μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γνῶναι πάμπαν ὅτι ἄνθρωποι ἐσμέν· ἀλλὰ γέῤῥα καὶ κοπίδας καὶ σαγάρεις ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομιζόντων*. Bip.

Ead. l. 5. *Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς*) Proverb. Bourd.

Ibid. *Ἐπεισκληθῆναι*) *Ἐπεισκυκληθῆναι* legendum videtur. Guyet. *Ἐπεισκυκληθῆναι*) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe *ἐπεισκληθ* —. Sed certa est *Kusteri* emendatio. Vid. Conc. Deor. c. 9. ubi recte habet *Fl.* [Lego *ἐπεισκυκληθῆναι*, aderat enim invocatus et inexspectatus. *Aristoph.* Thesmoph. v. 272. *εἴσω τις ὡς τάχιστα μ' εἰσκυκλησάτω*. Kuster.] *Ἐπεισκληθῆναί μοι*) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi *Kusteri* conjectura, qui ad *Aristoph.* *Θεσμοφορ.* 774. suspicatur legendum *ἐπεισκυκληθῆναι*. Probaverat jam ad v. 102. *εἰσκυκλεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua *θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς*, in scenam descendentes de caelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum.* Si unus Codex addiceret in verbo paullo reconditiore, et captum

librariorum superante, non dubitarem, sic, ut jubet *Kusterus*, reponere. GESN.

Ead. l. 10. Ἐπήκουσα) Forsan ὑπήκουσα legendum, adscripserat *Solan.* Nescio, num ex suo ingenio, an monitu alterius Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam habuimus τὶ μεταξὺ εἴρων ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare consultius fuerit. Adde et Prometh. §. 20. μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου Ac de Salt. c. 61. μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων. Et jam tanto minus de mutatione sollicitus erit. REITZ. Adde Charon. c. 11. et 14. LEHM.

Pag. 270. l. 7. Συνεστῶτα ὁρᾶσθαι) Συστῆναι etiam deinde c. 32. med. sic accipitur, ut significet idem fere, quod ὑφεστηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται vel συνέστηκε, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contradictionem, vel implicat. Observata *Budaeo* verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. GESN.

Ead. l. 15. Κράνειον) Sic scribitur etiam Diall. Mortt. I. ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3. et ultimum ibid. REITZ.

Ead. l. 16. Τίβιον) Vid. supra Timon. c. 14. (jam c. 22.) SOLAN.

Pag. 271. l. 1. Ἀνορύξας) L. *Fl.* et *Salm.* cum *Amst.* Reliquae ἀνοίξας, absurde. SOLAN.

Ead. l. 3. Ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) *C. Plinius* Epist. 27. L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antisiodorensis Episcopi c. XVII. D. *Antoninus* Archiepisc. Florentin. T. II. c. 9. Tit. 12. paragr. 8. MARCIL.

Pag. 272. l. 9. Καθαρὰν) *Diod. Sic.* II. cap. 39. pr. καθαρὰν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. *Plutarch.* Thes. p. m. 3. C. οὐδὲν μέρος καθαρὸν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ λῃστῶν. Ibid. pag. seq. A καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

Pag. 273. l. 2. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facete ludit in duplici significatu; cum et pro *valde sapiens*, et quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαιμονίως ἐπεθύμουν, *misere*, i. e. *valde cupiens*, *Aristoph.* Plut. v. 675. Adde *Aelian.* V. H. II, 4. ἐσπουδακὼς δαιμονίως. Et *Spanh.* ad *Aristoph.* l. d. REITZ.

Ead. l. 16. Μνῆμα) V. *Diog. Laërt.* p. 246. F. et *Hesych.* π. σοφῶν. Sed pro ὥςγε hic apud Nostrum lege ὥςτε. SOLAN.

Pag. 274. l. 2. Στειλάμενοι νεκρικῶς) Adde ista verba στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμ-

φιέννυσαν· et ad sequentia, *μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς*, haec adjecit: *ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ᾤετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα.* Graev.

Ead. l. 3. *Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις*) In *Salm.* Ed. simul et in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, *ac personis in capitis adfictis*, ignorans, utrum sic praeses ejus et editionis et versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit *Th. Mori* versionem, an eam ipsam retinere, quae est *in capita*, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, adsumsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumsisse larvas tales, quae in speciem simul et formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. Gron.

Ead. l. 12. *Τάχα*) L. et *Ven.* utraque *ταχὺ*, quod non placet. Solan.

Ead. l. 15. *Κοπτὸν*) Hinc *Coptica* lingua. Inde terrestri jam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Toxar. c. 27. V. *Plut.* de Iside p. 356. *Spanh.* Solan.

Ead. l. 16. *Μέμνονα*) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud *Tac.* A. II, 61. Sed hic noster *ἐπιμετρεῖται*, cum voces sibi ait prolatas etc. Vid. et Tox. c. 27. Adde *Philostr.* p. 232. et *Strabonem*, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. pag. 816. Audi etiam, si lubet, *Pausaniam*, (p. 40, 26.) *Strabone* judicio longe inferiorem. Solan. *Hemsterh.* adscripserat: vid. *Strab.* XVII. pag. 1170. ubi *Casaub.* utitur hoc loco. Verba autem *Strabonis* sunt: *τὸ Μεμνόνιον — Πεπίστευται δ᾽ ὅτι ἅπαξ καθ᾽ ἡμέραν ἑκάστην ψόφος — ἀποτελεῖται.* Ad quae laudatus *Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu contactum radiis crepare, Lib. XXXVI. c. 7. et ita Corn. quoque Tacitus L. II. c. 61. Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem; (meminit et Eusebius in Chronicis, et Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum* Ἀπιστῶν *pag. 349. T. 2. Ed. Amst.)* Adde *Scalig.* Animadv. ad *Euseb.* p. 25. Meminit et *Juvenal.* Sat. XIV, 5. *Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae*; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyses rex jussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo *dimidio* dixit, id est, aperto et diviso. Reitz.

Pag. 275. l. 3. *Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἔπεσιν ἑπτὰ*) Prorsus eadem locutio est in Evang. *Matth.* XIII, 35. *ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς*. Et ad idem *Evang.* V, 2. ubi *ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοὺς*, *J. Elsner.* phrasin *ἀνοίγειν τὸ στόμα* firmat ex *Aeschylo* aliisque. De pleonasmo autem τῆς *ἐν*, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem *Long.* Past. II. p. 81. *σύριγξ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη*. Et *Alciphr.* I, 31. pag. 138. *ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ᾽ ἐν βλασφημίαις*. Permulta alia non absimilia adferre liceret, ut ex *Homer.* Batrach. ante med. *κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι*. *Diod. Sic.* V. cap. 57. pr. *ἐν παιδείᾳ διήνεγκαν*. Vel IV. 78. pr. *ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμαζόμενος Δαίδαλος*. Item ex *Nostro*, Phalar. l. c. 5. *ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾷν*, ubi et alia jam dedi; nec non Amor. 29. pr. *ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων*. Timon. c. 15. *ἐν θύραις κατακλείειν*. Ev. *Matth.* V, 13. *ἐν τίνι ἁλισθήσεται;* sed satis esto. Reitz.

Ead. l. 5. *Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν*) *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia.* Sic *Benedictus.* Meminit et alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos conjungit, et *Apul.* Metam. 11. *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato*, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur. Sic et in libro de Macrobiis cap. 4. recenset inter longaevos Aegyptios *ἱερογραμματεῖς*. Nec repudio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur *ἱερογραμματέων*, sed in Ms. *ἱερῶν γραμμάτων*, quod non puto fastidiendum esse, ut sit *τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος*, admirabili sacrarum literarum sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, et circumsectis, magiam scilicet, et literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud *Herodotum*, *Diodorum Siculum*, *Clementem Alexandrinum*, aliosque habentur. Graev. Infra Macrob. c. 4. pr. *ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς*. Adde et supra Vit. Auct. c. 14. Quare et hic rectius *γραμματέων*, quam *γραμμάτων*. Intelligi autem *εἷς* vel *τις*, in vulgus notum, et monuimus alibi, ex *Aristophan.* Plut. *εἷ γὰρ τῶν φίλων*, aliisque. Reitz.

Ead. l, 7. *Αἰγύπτιον*) Mallem *Αἰγυπτίων*. Solan. *Αἰγύπτιον* non modo *Fl.* et *Fr.* sed et *J. Hag. Par. B.* 1. etc. Et recte, nec opus *Αἰγυπτίων* legere, quia *παιδεία Αἰγύπτιος* bene connectitur. Reitz. Hoc quidem et *Solanus* viderit.

Quod igitur nihilominus maluit *Αἰγυπτίων*, caussa non potuit alia esse, quam quod in genere vocis *Αἰγύπτιον* offendit: sane enim *Αἰγυπτίαν* scribere debuit auctor, ut supra *Αἰγύπτιαι* c. 31. idem scripserat. *Τῶν Αἰγυπτίων* vult *Jacobus* in Bibl. Crit. Hildes. a. 1821. P. 1. Fasc. 1. p. 106. LEHM.

Ead. l. 8. *Ἀδύτοις*) Conf. supra Gall. c. 18. SOLAN.

Pag. 276. l. 13. *Δεξιῶς ὑπηρέτει καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν*) *Th. Mag.* sic: *ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοψευδῆς, ἢ ἀπιστῶν· δεξιῶς ὑπηρέτησεν καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν.* REITZ.

Pag. 277. l. 2. *Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς*) Sic et *Th. Mag.* v. *ὑφίσταμαι.* SOLAN.

Ead. l. 15. *Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι*) Articulum *οἱ*, qui in omnibus Edd. adhuc legebatur ante *διάκονοι*, expunximus auctoritate Ms. Reg. 2954. BIP. Restitui articulum, cujus vim si intellexisset *Belinus*, non certe ut expungeretur suasisset. Saltem tale judicium non temere *Bip.* et *Schm.* sequi debuerunt. „Ex uno *illo*, qui ante fuerat, jam duo facti sunt ministri.“ LEHM.

Pag. 278. l. 6. *Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην*) Et quae venustas in hoc Luciani *ἐπιμυθίῳ*, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Periit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo *ἐπικλυσθῆναι*. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi et inundari. Res ipsa dictat. GRON. Certissima est, meo judicio, *Gronovii* emendatio, rescribentis *ἐπικλυσθῆναι*. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone §. 18. *φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰςπεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν.* JENS. *Ἐπικλυσθῆναι*) Secuti sumus emendationem *Gronovii* omnino necessariam. SOLAN. *Ἐπικλυσθῆναι* legendum etiam probe monuit *Wess.* ad *Diod. Sic.* IV. c. 51. No. 59. Quare tot viris eruditis consentientibus ita edere, non exspectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 279. l. 3. *Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μή σοι ἄπιστα δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι*) *Benedictus*: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare.* Pro *ἄπιστα* Ms. *ἀπιστοῦντι* scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cujus*

signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, et jactare. GRAEV.

Ead. l. 7. *'Αμφιλόχου)* V. Alex. c. 19. et not. etc. 29. et *Paus.* Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. *'Εν 'Αμφιλόχου)* Scil. *οἴκῳ*. Dictum satis ante. Sic supra c. 14. *'Εν Γλαυκίου.* Vid. *Bos* de Ellips. REITZ.

Ead. l. 8. *'Υπερδιαλεχθέντος)* Mira vox et mihi suspecta. SOLAN. Cl. *Belinus* vertit: *où la statue de ce héros a* réellement causé *avec moi*, emendationem *Larcheri* secutus, pro *ὑπερδιαλεχθέντος* facillima mutatione legentis *ὕπαρ διαλεχθέντος*, in notis ad *Herodot.* lib. VII. T. V. p. 317. BIP.

Ead. l. 12. *Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθέστ.)* Huc facit *Pausaniae* locus (p. 33. in Att.) *ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ* etc. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere *Lucianus* auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

Ead. l. 14. *'Εγγράψας)* Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Alex. c. 19 A Jove Heliopolitano etiam factitatum tradit *Macrob.* I, 23. SOLAN.

Pag. 280. l. 3. *Δοκεῖν οἰηθεὶς δεῖν)* Florentinae lectio concinnior et facilior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis *δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν*, tamen sic resolvi potest: *οἰηθεὶς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle,* (vel *speciem praebere*) *ac si solus contradicerem omnibus.* Mallem tamen, ejecto alterutro vel *δοκεῖν* vel *δεῖν*, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, *οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος* etc. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7. *χρῆναι εἶναι) J. J. Wetsten.* malit *ἀντιλέγων.* REITZ. De Nominativo *μόνος*, qui cum *δεῖν* pugnare videri potest, vid. *Fritzsch.* Quaestst. p. 102. sq. LEHM.

Pag. 281. l. 3. *ΦΙΛ.)* Continuabantur haec antea in plerisque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* Ed. lacuna, *B.* 2. et *Salm.* SOLAN. Interpres *Thom. Morus* Latinae versioni personam PHIL. et mox TYCH. inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, et *ἀπέλαυσα* quoque dedissem, si vel nulla Ed. praeisset. REITZ. In B. 3. in utroque loco personarum notatio reperitur, in B. 1. superioris tantum Philoclis. LEHM.

Ibid. *'Απέλαυσα)* Ita *Fl.* Ed. recte. In rel. *ἀπήλαυσα.* SOLAN.

Ead. l. 4. *Αυττᾷν)* *Αυσσᾷν* supra Nigr. in fin. *οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν.* At *λυττώντων κυνῶν* contra rursus Dial. Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Ead. l. 11. *TYX.*) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. Solan.

Ead. l. 13. *Οὐδὲν οὐ μὴ*) Nondum adsentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20 *οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ — ἀγωνιστὴν εἶναί σε*, ibique notata. Reitz.

IN HIPPIAM.

Pag. 282. l. 1. *ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.*) *Προςλαλιὰ*, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. Marcil. *ΙΠΠΙΑΣ*) *Olearius* eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad *Philostr.* p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorem esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (et ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, *μνημονικὸν σφάλμα* est; nisi forsan respiciat Herod. c. 3. ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. Solan.

Pag. 283. l. 4. *Ἀγαθοὶ*) *Ἀγαθός τι ποιεῖν, aptus ad aliquid praestandum*, esse Graecismum usitatissimum, ut *Aelian.* V. H. l. 10. *Κρῆτες τοξεύειν ἀγαθοὶ*, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. *Homer.* sexcentis locis *ἀγαθὸς βοὴν* exhibentem, et fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graec. Lit. A. Reitz.

Ead. l. 6. *Τῶν πάλαι*) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox *τῶν κάτω* adspexerit, noveritque, *τοὺς πάλαι* significare *antiquos*, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21. *τῶν ὕστερον*, *posterorum*. Quare in re tritissima plura adferendo lectori gravis non ero. Reitz.

Ead. l. 8. *Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος*) *Non quod aliter historiam edere velim.* Sic Salmuriensis. Sed per Musas! cui bono hic illud *aliter?* Immo, *non quod temere* et furiliter *historiae narratione me ostentare volo.* Gron.

Ead. l. 15. *Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν*) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo *Strabo* L. XVII. *Plin.* L. XXXVI. cap. 12. Ipse vero noster *Lucianus* supra, lib. Quom. Hist.

scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de Ptolemaeo et Memphi capta per Nili diversionem, exspecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, et quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, et de ea Memphis rebellione silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, *qui Ptolemaeo subjecit Memphin.* Nam Ptolemaeus Philadelphus, cujus tempore vixit ille Sostratus, et quo imperante et sumptus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Ceranno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, et ad audacia facinora promptus, et qui, cum natu major filiorum Ptolemaei I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, et captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, et regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset et captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum et Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. Palm. Donec lux major affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat *Pausanias* in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, et ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. Solan.

Pag. 284. l. 2. *Τριήρεις*) *Combustas* ab Archimede hostium naves, nec *Plutarchus* in Marcello, nec *Livius* auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quidquam omissuri censendi sunt. Mendum esse hic in κ — suspicor. Ut ut sit, exstare *Venetiis* audivi instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exserens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros

nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud *Aristophanis* Scholiastam de lapide φεγγίτῃ legere me memini, qua de re ad Alex. c. 21. dictum est. *Lactantius* autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10. p. m. 630. C. *orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* Solan. De Archimede hoc puto primus somnium *Lucianus* dixit. la Croze. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a *Plutarch.* in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briaeea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. Reitz. De speculis Archimedis ustoriis docte et scite expositum legitur in diario inscripto: Allgemeiner Anzeiger der Deutschen a. 1820. No. 311. et a. 1821. N. 114. Lehm.

Ead. l. 3. Θαλῆς δὲ etc.) In marg. *Ald. Wess.* adscriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Gesn.* locum jam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἅλυν ὑποσχέσθαι ἄνευ γεφύρας περάσαι, τὸ ῥεῖθρον παρατρέψαντα. Reitz.

Ead. l. 4. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Caute narrat *Herodotus* I, 75. et ita ut fidem se adjungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, *Apollodorus* apud *Diogenem Laërtium* I, 58. plane sine ulla dubitatione Schol. ad *Aristoph.* Nub. 180. Illud κατόπιν nostri diserte, ut solet, explicat *Herodotus*, ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθέην ὀρύσσειν, ἄγοντα μηνοειδέα, ὅκως ἂν τὸ στρατόπεδον ἱδρυμένον κατὰ νώτου λάβοι, κ. τ. λ. Etiam illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, ii 1) non dicebant ἄβροχον traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadosum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: et noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paullo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. Gesn.

Ead. l. 5. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat *Aristoph.* Scholiastes. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam fuisse Thaleti artem, sed virum industrium et saqacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*. Solan.

Ead. l. 10. Ἱππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. *Voss.* de Mathem. Caeterum cave, hunc cum Platonis Hippia

confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim *Luciani* aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, *τοῦ καθ᾽ ἡμᾶς*. Solan.

Ead. l. 14. *Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένου*) Spuria haec videntur et insititia. Guyet. At vide notas inferiores. Lehm.

Ibid. *Ὑποσχέσεσιν)* Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque *ὑποθέσεσιν*, ut non ita multo post, *κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις*. Est duplex genus artificum. Alii, et major quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione adsequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tanquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non exspectat exempla aliena: ipse sibi et aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. Gesn. Speciem sane habet *Gesneri* emendatio; nec tamen sequor. *Ὑποσχέσεις*, quam vocem consulto auctor repetiisse videtur, significat res, quae tractantur, quatenus quis eas profitetur; ergo idem fere, de quo cogitavit *Gesnerus*. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 27. ubi *ἑτέρα ὑπόσχεσις* est altera rerum, quae ab auctore agebantur, c. 6. promissarum sectio s. caput alterum. Ceterum optime suum Lucianum percepit *Gesnerus*. Vid. infra. Unum vitupero hoc, quod verbum *συνεῖναι* bis male interpretatus est, tum in verbis *συνεῖναι πιθανώτατος* c. 2. ubi reddidit: *in sermone* vehementer probabilis; tum paullo post in verbis *ὀξὺς συνεῖναι*, *in disputando* acutus. Immemor scilicet erat, *συνεῖναι* h. l. esse a *συνιέναι*, nec respexerat vocem cognatam *σύνεσιν*, mox c. 4. et ipsam obviam. Errorem hunc *Gesneri* ex parte etiam *Belinus* notavit. Lehm.

Ead. l. 15. *Ηὐτύχησαν*) Etsi Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus tamen sum numerum majorem illarum, quae *ηὐτ* — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3. et c. 19. f. ubi *εὐδοκίμουν*. Item Amor. c. 6. pr. ubi et *εὐτρέπιστο*, non *ηὐτ* —. Adde dicta ad Gall. cap. 3. f. Ita *εὐλόγησε* in Evang. *Matth.* XIV, 19. Et *Luc.* II, 28. atque ubivis. *Εὐφράνθη*, *Act.* II, 26. ac passim. Reitz. Cf. De Merc. Cond. c. 12. et adnot. ad Diall. Marr. XIII, 1. Lehm.

Ibid. *Κατὰ δὲ*) Mathesin minime cultam fuisse a *Luciano*, alibi docuimus. V. Pro Laps. c. 5, et Hermot. c. 74. Hic autem vides et iniquum rerum earum aestimatorem et imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum

artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui *Luciani* intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus *Luciani* et imperitia et iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimatur, primo dele illud *δὲ*, deinde lege *συνιστάμενοι*. SOLAN. Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam *Belini*, simul ad defendendum *Lucianum* contra *Solanum*, et ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem, ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait autem: *Ce que Lucien donne ici comme le* non plus ultra *de la géométrie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'observe Dusoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en mathematiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi savant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle, et si estimée des enciens. En vain Dutoul appuie son opinion d'un passage de notre auteur, Herm. c. 74. où il blame la définition vulgaire des points et des lignes mathématiques. Cette définition avoit déja été attaquée par Aristote* de insec. lin. *p.* 1223. *et par Sextus Empiricus* adv. Phys. *pag.* 625. *Ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter qu' Aristote et Sextus n'aient été fort habiles dans cette science. D'ailleurs, pour pretendre que les lignes et points mathématiques n'ont pas réellement les trois dimensions, longeur, largeur et profondeur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a nécessairement ces dimensions: et si ce ne sont pas des corps, ce n'est rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres immatériels, et purement intellectuels, dont l' existence n'est prouvée que par la foi. Mais occupons-nous plutôt du passage de Lucien. Il me semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche un mot parasite, et qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de δοθείσης, qui ne doit point être determiné. Alors la pensée de Lucien est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme le disent les géomètres,* former un triangle parfait sur une ligne donnée, quelle qu'elle fût, *c'est à dire*, qu'il pouvoit faire même l'impossible; *car il n'est pas possible de tracer un triangle rectiligne, qui est le tringle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empeche pas la phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le monde sait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment a ne point exprimer.* Idem in Nott.

Crit. pro *συνισταμένου* reponi jubebat *συνιστάμενον*. Bir. Mihi vero secus videtur. Facio omnino cum *Gesnero*, et hunc in modum explico: Hippiae aequum est mentionem injicere, viri ut scientia conspicui, ita operibus artis praestantissimi, qui nunquam desit artis suae professioni. Jam quae sequuntur, non sunt superflua aut spuria, ut *Guyeto* visum. Faciunt enim ad imaginem artificis perficiendam, quamquam paullo laxiore nexu proposita. Vult enim auctor, Hippiam non acquiescere in aliorum vestigiis premendis, nec satisfacere sibi imitantem aliena, sed datis alienis tanquam fundamento superstruere sua diligenter vel excogitata, vel composita. Hanc affirmativam sententiam exprimit per proverbium, quod bene vidit *Guyetus*, et *Solanus* quoque videre potuisset, si accuratius vocem *φασὶν* respexisset. Sic autem sonat hoc proverbium: *ἐπὶ τῆς δοθείσης εὐθείας τὸ τρίγωνον συνίσταται*, *in data linea recta triangulum construit*, i e. ut recte dicit *Gesnerus*, non tantum designatam omnibus lineis figuram describere et transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea (recta) ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere; ergo non exspectat aliena exempla: ipse sibi et aliis exemplum est. Sic jam prorsus inepta est h. l. *Solani* quaestio de Luciani peritia an imperitia geometriae. Sic porro patet, minime cum *Belino* expungendam videri posse vocem *εὐθείας*, quum de eo, quod Hippias adeo ea, quae fieri non possint, praestet, ne cogitari quidem facile possit. Denique sic non est, quod dubites, quin *συνισταμένου* non minus recte, quam *παρεχομένου* etc. ad Hippiam referatur. Lehm.

Ead. l. 16. *Ἐπὶ τῆς δοθείσης, φασὶν, εὐθείας*) Proverbiale fuisse videtur. Guyet.

Pag. 285. l. 3. *Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἁρμονικῶν καὶ μουσικῶν* etc.) De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. *Philostr.* L. I. Vit. Soph. XI. ibique *Olearium*, qui ex *Platone*, et *Luciano* plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, soccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex *Plat.* in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. et lege *Philostratum*, opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. *Mureti*, de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscunque linguae, vel nihil etiam significantia,

semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, et quomodocunque jusseris. De arte autem mnemonica, de qua *Lamb. Th. Schenkelius* ac *Buno* in Idea hist. universalis aliique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. Reitz. Ergone fieri potuit, ut *Reitzius*, etsi bis a *Solano* monitus, tamen ab *Oleario*, nisi fallor, *Philostrati* commentatore, seductus, hunc Hippiam, Luciani aequalem, cum Platonico confuderit? Lehm.

Ead. l. 14. Ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὸν) Reddunt interpretes, *quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens*, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae ἑκατέρωθεν interpretantur *ex utraque parte*, et recte. Nempe κατὰ θάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit *Lucianus* ample satis, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίων θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit et contraxerit sua, *posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudinem confirmaret*. At religiosior in his *Obsopoeus* aequare voluit Graeca, *firmamentumque munitissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione substruendi aedificii certitudinem confirmavit*. Sed nos liquido et merito censemus hos floccifaciendos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, et fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis*. Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, et extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. Gron.

Pag. 285. l. 14. Θάτερα — θ.) Alterum alteri aequavit. Solan.

Pag. 286. l. 1. Ὕψεσι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. Guyet. Non accipio haec de tectorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium jugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, et, quatenus opus erat, accommodando. Gesn. Adscripserat *Solan.* conferend. *Δικ.* p. 236. id est, *Δικαστηρ.* s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, *κατὰ τὴν ἁψίδα πετόμενον·* quod non video quid huc faciat, nec quidquam juvare ad emendationem arbitror, nisi pro ἀποτόμοις quoque aliud adjectivum substitueris. Nam etsi ὕψεσι — κρατυνάμενος non intelligo, et ἁψίσι hac ratione melius conveniret, non tamen adsequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in *Gesneri* expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod jam suspicor, ἁψῖδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adjectae, quas *contreforten* appellamus, significent, belle procedet ἁψῖσι ἀποτόμοις. Reitz. Ἁψῖσι, sic enim scribendum, placuit etiam *Wielandio,* quamquam monenti, ne sic quidem satisfacere ipsi locum; cujus quidem rei caussam in eo dicit quaerendam esse, quod Lucianus describat rem, cujus non satis fuerit peritus. *Belinus,* servata lectione vulgari, recedens a *Gesneri* interpretatione, quam intelligere se negat, sub ὕψεσι πάνυ ἀποτόμοις intelligit *pilas transversarias*, des *éperons* que l'on applique aux murs de terrasse. Mihi quidem non liquet. Hoc autem certum habeo, omnino verba ὕψεσι — κρατυνάμενος non esse cum *Guyeto* pro insititiis habenda. Lehm.

Ead. l. 5. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς) Consuetudo fere et sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum:* ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci πυλῶνος ad Romanum vestibulum? et maxime hujus, qui dicitur fuisse ὑψηλὸς, et ἀναβάσεις ἔχων, et ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πρεπωδέστατα) χαρίεσσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις. Et verte: *ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe et haec balneo aptissima) venusti et multa luce fulgentes recessus.* Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus *aediculas,* (ut inepte interpretes, et jam alibi monere debuimus) sed *conclavia,* sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descri-

ptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit, (et quaeso quot ab illis domus hic supponuntur? sed cubiculum aut conclave, aut *oecos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod et ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas *marmoreae imagines*, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum *Obsopoeo*, *ex albo lapide*. Gron.

Ead. l. 7. *Εἰσιόντα δὲ τοῦτο*) Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπον εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος etc. Guyet.

Ead. l. 8. *Οἶκος*) *Oecos Plinius* etiam et *Vitruvius* vocant. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. p. 224. Solan.

Ead. l 9. *Ἐν ἀριστερᾷ δὲ*) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum et commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια et ὑποχωρήσεις, quae non recte distinxit doctissimus *Gronovius*, bene alioqui de hoc loco meritus. Gesn. Satisfecit mihi omnino *Gesnerus*, nisi quod in vocabulo πυλὼν reddendo non obsecutus, quem jure laudat, *Gronovio* usus est voce *vestibulum*, nimis profecto illa ab h. l. aliena. Vid. omnino quae de hac voce dixi Tom. III. p. 400. sq. Lehm.

Ead. l. 9. *Τῶν ἐς*) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. Guyet. Adsentior *Guyeto*, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων διατριβήν, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. Reitz. Audi *Gesnerum*. Lehm.

Pag. 287. l. 2. *Τῆς ἀρχαίας ἐργ.*) Sic supr. Rhet. Praec. c. 9. Solan.

Ead. l. 3. *Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται*) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. *Exeuntes* ex oeco adhuc descripto *excipit* etc. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, *progressos* ad interiora: et hoc secuti sumus. Gesn. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum *Gesnero* reciperem; quod enim paullo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. Reitz.

Ead. l. 9. *Ἐπὶ τούτῳ*) *Supra hanc. Post.* Guyet. I. e. *Benedictus* dederat, *supra hanc*, quod *Noster* recte corrigit,

post hanc, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat *Homer.* Il. II, 163.—64. 65. ubi vel quater ita positum est, *Τῷ δ' ἔπι Τυδείδης ὦρτο — Τοῖσι δ' ἔπ' Αἴαντες — Τοῖσι δ' ἔπ' Ἰδομενεύς* — et 367. *Τοῖσι δ' ἔπ' Εὐρύπυλος* — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

Ead. l. 11. *Ἐγκυλίσασθαι*) Non jacebant tantum nudi, sed et volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, et quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente) sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam et post labores tot itinerum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato et curiosa exspectanda sunt, quibus et veterum scriptis lux magna accedat, et artes historiaque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

Ead. l. 13. *Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος*) Sic vertit *Obsopoeus: Nomadio lapide coagmentatus.* De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece *Νομάδες*. Tum *διακεκολλημένος* male vertitur *exstructus;* melius, si *incrustatus* dixisset. PALM.

Ead. l. 15. *Πυέλους*) Conf. supra Ver. Hist. II. c. 11. f. SOLAN.

Pag. 288. l. 6. *Ἀρχομένους ἔργου*) *Pindar.* Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in Ed. *Steph.* lego — *ἀρχομένου δ' ἔργου* etc. quod idcirco addo, ut adpareat, non male marg. *A. W.* habere *ἀρχομένου*, modo jam addas *δ'*, ex quo male picto, in *Luciani* quodam Codice, vulgatum *ἀρχομένους* forsan est natum. Nec alienum est *ἀρχομένου* sic absolute poni, ut *ἄρχεται ἐνιαυτὸς*, *annus incipitur*, vel *incipit se.* Vel *ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης*, *ab incipiente usque nocte*, sive *prima de nocte*, ut (monente *Steph.*) interpretatur *Cicero.* Cui addo *Theogn.* v. 586. *Ποῖ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου.* Sed quia accusandi casus ad *χρὴ* relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

Ead. l. 7. *Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα*) Cur sic potissimum loquatur auctor, et non maluerit *ἐκ τοῦ αὐτοῦ*, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque *ἐκ τῆς αὐτῆς*, orto errore, ut videtur, ex Codice majusculis literis scripto, et illic confuso charactere *T* et *Γ*. GRON. Ubi legitur, *τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φόγγους,* sagacissime pro *αὐτῆς* vidit *Gronovius* corrigendum esse

αὐγῆς. Utique αὐγῆς clare habet Ed. *Fl.* Sequitur continuo, καὶ τῶν φωθαγωγῶν· corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paullo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, repone βορέαν, (vel βοῤῥᾶν, siquidem et βοῤῥᾶς dicitur) *fecit conclave frigori excipiendo aptum, in borean spectans.* Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28. ἐς ἄνεμον βορέην ἀποκεκρῖσθαι dicitur. Jens.

Ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. Guyet.

Ead. l. 8. Φωταγωγῶν) Quod *Jens.* monet sic scribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *J. Hag. Par.* aliaeque. Reitz.

Ead. l. 10. Βορέαν) *Jens.* Prave antea in omnibus βορὰν legebatur. Solan. Non potui, quin hoc invitis Edd. mutarem. Βορὰ enim *esca* est. *Long.* Past. II. pag. 74. ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θήσω. Vel *opsonia*, ut vertit *Hemsterh.* Tim. cap. 8. med. Reitz.

Ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. Gesn.

Pag. 289. l. 9. Ἀμφόδων) *Fl.* Ed. et Schol. ἀφόδων. Mox *L.* et *B.* 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσίν. Solan. Ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσεσιν· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. *Bivium,* quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. *Circuitus* forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (*Cic.* de nat. Deor. II, 56.) *avertere ab oculis et naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura.* Sed res est manifesta, et quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσὶν, quod libros occupavit. Gesn. Ego cum Schol. ἀφόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων· quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi dejectionem, notum arbitror ex *Epict.* Sent. 88. p. 134. καί τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπονίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. Adde *Diod. Sic.* IV. p. 297. pr. χρεία ἀναγκαία, ubi *Wess.* et illa *Epicteti* addidit. Reitz.

Ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec verba, ut credidit *Benedictus*, *multis januarum egressibus munitum*, (et quaeso, quid est *muniri egressibus janua-*

rum? sed ut recte *Obsopoeus*, *multarumque januarum egressibus patens.* Gron.

Ead. l. 10. *Τεθυρωμένον*) *Pervium.* Guyet. Bene; nam *θυρόω* est *januam* vel *januas facio. Aristoph.* Av. 614. — *οὐδὲ θυρῶσαι χρυσαῖσι θύραις.* Reitz.

Ibid. *Ὁρῶν*) Corrige *ὡρῶν* Guyet. Idem *Jens.* quoque monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. Reitz. *Ὡρῶν — μυκήματος*) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior et magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere *Vitruvius* IX, 9. ubi inter *multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes* memorat, in quibus praeter caetera etiam *buccinae canunt*, qui est ipse *μυκηθμὸς*, bubulae vocis imitatio. Gesn.

Ead. l. 11. *Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος*) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, adcurate exponere nequeo, nec festinatio sinit addere, aut examinare, quae super his adnotavi. Quare videat curiosus lector *Pancirol.* memorab. ab *H. Salmuth* conversa, T. 2. Tit. X. de *horologiis*, figurasque clepsydrarum antiquarum ap. *Peraltium* in Vitruv. Gallico. Item *Casaub.* ad *Athen.* IV. c. 17. pag. 294. *Philip. Carol.* animadv. 2. in *A. Gell.* III. c. 3. *Salmas.* ad *Solin.* a p. 417. ad 458. atque alibi; aliosque, quos indicat *Pinellus* in additamentis T. IX. Thesauri *Graev.* insertis p. 514. f. et seq. De horolog. Solari Romae in foro, *Memoir.* de *Literat.* T. II. pag. 271. ac *Bargaeum* de obeliscis, Thes. *Graev.* T. IV. p. 1905. et potissimum p. 1922. Et interpretes *Petron.* ad Sat. 26. fin. et 71. fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decidente, cum *Pancirollo* Tit. X. de horologiis, probabile credo. Reitz.

Pag. 290. l. 1. *Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι* etc.) *Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner*, vertit *Belinus*, intellecto *ὑμῖν* post *παράσχοι*· rectius quam *Gesnerus*, qui — *ut lavare quandoque hic possim.* Bip. Temerariam hanc *Gesneri* interpretationem temere *Wielandius* secutus, non est veritus ipsum Lucianum cum hac male capta sententia risui exponere. At in *παράσχοι* nec *μοι*, nec cum *Belino* *ὑμῖν*, ita cogitandum, ut excludantur alii omnes. Sed omnino accipienda sententia de omnibus, quibus haec copia quandoque dari possit. *Θεὸς παρέχει λούσασθαι* est: *per deum licet jam lavari, copia jam est lavacro utendi.* Sic fere etiam *Fritzsch.* Quaestst. p. 200. sq. quamquam paullo confusius disserens, hanc rem proponit. Lehm.

Ead. l. 2. *Πολλοὺς καὶ ἄλλους*) Male posteriora in *Fl.* esse omissa, testatur *Luciani* consuetudo. Conf. supra Philops. c. 19. ubi et *καὶ* ante *ἄλλο*. *Τί οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁρᾶτε;* sed *πολλοὺς καὶ ἄλλους*, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11. ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. *Cebet.* statim in pr. *ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωροῦμεν.* Reitz.

IN BACCHUM.

Pag. 291. l. 14. *Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς*) Etsi *περὶ*, quod *Solan.* vult, usitatius, tamen *ὑπὲρ* verum credo, quod reliquorum *ὑπὸ* idem suadeat, et *περὶ* longius a literarum ductu recedit, quod potius cum *παρὰ* confundi amat. Sed recte *ὑπὲρ* pro *περὶ* usurpari, adeoque et hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18. med. Quin et *Homer.* *ὑπὲρ* cum accus. pro *περὶ*, Iliad. Z, 524. — *Ὅθ᾽ ὑπὲρ σέθεν αἴσχε᾽ ἀκούω*, *quando de te probra audio.* Sed praeter exempla ad Gall. l. d. adlegata, non longe quoque abit hoc *Epicteti* p. 149. Ed. Rel. *ἄμεινον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται*, quod etsi *super nobis consuluit* recte ad verbum reddas, tamen revera *ὑπὲρ* in talibus significat, id quod ad nos spectat, et ita eund. sensum haec Luciani admittunt. Reitz. Infra c. 5. *ὅ,τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ.* Verum res non potest amplius incerta esse. Lehm.

Pag. 292. l. 2. *Ἀσίδηρα*) Contra *Diod. Sicul.* III. c. 64. ait, ferrum latuisse sub hedera. Sed quis in hujusmodi fabulis consensum requirat? Reitz.

Ead. l. 4. *Ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον*) Interpositio (*ἀσπίσι γὰρ εἴκαζον καὶ τὰ τύμπανα.*) Marcil.

Ead. l. 5. *Νεανίσκους*) *Τοὺς Σατύρους*, *Satyros.* Guyet.

Ead. l. 6. *Οὐρὰς ἔχοντας κεράστας*) *Οὐρὰς ἔχοντας καὶ κέρατα.* Marcil. In L. *καὶ κέρατα*, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Conc. Deor. cap. 4. f. de iisdem Satyris, *κεράσται οἷα τοῖς ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ὑποφύεται.* Sic autem loqui amat Noster. Vide De Dips. c. 5. *ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερά.* Solan. Vereor, ut vera sit, quam *Marcilius* hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, *καὶ κέρατα* et ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. *Κεράστας* jungendum cum accusativis reliquis: *οἷα* per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur

ad κέρατα; quae in καράστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. Gesn. Optime judicat *Gesnerus*, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. *Cic.* vel durius ad Fam. XII, 1. *Ut ego quidem et urbi et otio diffiderem urbano; sed ita* COMPRESSA EST, *ut videamur — tuti futuri.* Ubi post *compressa est* intelligitur turba vel seditio, cujus tamen nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. *Philostr.* I. XXV. pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. *Noster* Tim. c. 9. ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde *Hemst.* ad Nigr. c. 1. pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. ubi πλοῖα κολοκύνθινα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I, 93. No. 4. et XI, 25. No. 65. Ac mirare *Stephanum* et *Rhodom.* talia corrigentes. Reitz. Cf. ad Hermot. c. 45. Tom. IV. p. 429. sq. Lehm.

Ead. l. 10. Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον ἐν πορφυρίδι) Fieri non potuit, quin, dum haec sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt, *mitra purpurea comam revinctum?* Sed duo praedicantur ab auctore, cujus verba sic distingue, ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, et verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste.* Gron.

Ead. l. 11. Ἐν πορφυρίδι) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum.* Verte: *in veste purpurea et aureo cothurno.* Guyet.

Ead. l. 12. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem et descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, *Perizonius* ad *Aelian.* V. H. 3, 18. Gesn. Ne suspicere, τραχὺν melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paullo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemtui haberi solitam, qui *Tacitum, Curtium* ac *Caesarem* legerit? quare unum hoc tantum ex *Caes.* 2. B. Gall. c. 30. adferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae,* (*nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum*, brevitas *nostra contemtui est*) *tanti oneris turrim in muros sese collocare confiderent?* Ubi et Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τεῖχος βραχὺ *Thucyd.* VII. c. 29. Reitz.

Ead. l. 12. Πρεσβύτην) Σειληνόν. Guyet.

Ibid. Ὦτα μεγάλα etc.) Cauda non instruxit hunc Bacchi nutritorem *Lucianus*, quod tamen facit *Diod. Sic.* III. cap. 71. ubi id observat *Wess.* cumque rarius conspici in nummis et gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non adparet.

Ceterum formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4. et 5. Et supra Deor. Dial. XXII. Reitz.

Pag. 293. l. 2. Ἀπιθανὸν) In omnibus libris nostris antea legebatur πιθανὸν, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdius*. Solan. Πιθανὸν) Lubens dedissem ἀπιθανὸν, si ullus Cod. aut Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo aegrius ita accipiam, quia primarium ducem aperte contemtum inducit, adeoque et alterum serio despectum proponi verisimile est. Reitz. Quid igitur impedit, quo minus intelligas *probabilem, dignum, congruum, convenientem* summi ducis, qualem jam novimus, personae ducem inferiorem? Et sic *Belinus*. Lehm.

Ibid. Ἕτερον δὲ) Τὸν Πᾶνα. Guyet.

Ibid. Τεράστιον ἄνθρωπον) Sic infra Conc. Deor. c. 5. γελοίους θεοὺς καὶ τεραστίους. Solan.

Ead. l. 4. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat *Polyaenus*, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I. pag. 9. Solan. De Baccho cornuto vid. *Diod. Sic.* L. III. aliquoties. Reitz.

Ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane *Theocr.* I, 17. ἐντίγε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Gesn.

Ead. l. 8. Εὐοῖ — δεσπότην) Omissa viris summis *Bocharto* atque *Huetio* observatio, quam aeque facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas conjecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18. hic Demonstr. Evang Prop. 4, 4, 3 Nempe ipsum nomen יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum et ipsum, solis vocalibus et spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, et εὖ οἷ, vel εὖ οἱ, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, *Bene illi!* interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo הושיענא — conveniret, quod in Judaica illa thyrsophoria (*Βακχείαν* et hanc vocat *Plutarchus* Sympos. 4, 5.) ingeminatum novimus. Gesn. Εὖ οἱ) Vid. *Redi* in notis ad Dithyramb. p. 17. la Croze. Junctim h. l. haud dubie scribendum erat εὐοί, non, ut vulgo factum, disjunctim εὖ οἱ, aut utcumque malis, quia de *nomine* imperatoris cogitaverant Indi, quod ita esse non posset, si faustam haberemus acclamationem duarum vocum. Lehm.

Ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, *quo nomine earum dominum vocari conjice*, cum non moneat vel jubeat auctor, sed narret, speculatores conjicere ita vocari earum dominum. Gron.

Ead. l. 14. Ἀλλ' εἴπερ) Ἀλλ' ἤπερ. Guyet. Imo εἴπερ.

Et *εἴπερ ἄρα* est celebris illa ellipsis, quam bene h. l. in interpretatione explevit *Gesnerus*. LEHM.

Ead. l. 13. *Θηλύμιτριν*) Hinc emendandus *Suidas*, apud quem suo ordine *θηλύμιτρις* leg. pro *θηλύμητρις*. Conf Conc. Deor. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Jarbas quoque exprobrat Aeneae ap. *Virg.* Aen. IV, 215. *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ. In *Suida* pro vulg. *θηλύμητρις* non *θηλύμιτρις*, sed transpositis vocalibus *θηλυμίτρης*, corrigendum *Solani* enim vox, etsi h. l. confirmari videatur, mere est barbara. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 294. l. 9. *Ἐγχαλινώσαντες*) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 295. l. 5. *Τύμπανα ἐπαταγεῖτο*) Alibi *πλαταγεῖν* dicitur; vid. *Lampe* de cymbalis vett. c. 9. L. I. pag. 48. seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles et Bacchi utebantur: et sic *Terentius*, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

Ead. l. 7. *Τὸ Ὄρθιον*) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11. ubi *Pell.* *τὸν ὄρθιον* volebat, quod *νόμον* intelligatur; sed quia et *μέλος* potest intelligi, et saepius neutro gen. ab *Nostro* ponitur *ὄρθιον*, nihil mutandum. REITZ.

Ead l 7. *Σειληνοῦ*) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviore cura sint tractanda; vid. tamen *Plut.* 646, 2. *σάλπιγξιν οὐ χρῶνται τὸ παράπαν, ὡς ὄνῳ φθεγγομέναις ἐμφερές.* SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Οἰόμενοι — ἀκούεσθαι*) Quae ista est connexio, *dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt?* quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, *ἀϊόμενοι, dum audiunt* ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, *credunt.* Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo *ἀΐομαι,* pro *ἀΐω,* quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, et meam, qui pauca nimis adnotare consuevi, fugerit. Praesto etiam caussa

est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούεσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. Gesn. At nimia profecto haec est raritas, tanta adeo in Luciano, ut ipsum activum ἀΐω, quod facilius ferri possit, nonnisi in poëticis quibusdam locis, ab auctore insertis, occurrat. Ceterum minus *Gesnerus*, quam par erat, respexisse videtur discrimen verborum οἴεσθαι et πεπιστευκέναι, quod ejusmodi est, ut propter incertam nec omnino probam conjecturam non videatur vulgata lectio rejicienda esse. Lehm.

Ead. l. 6. Ἀκούεσθαι) Ego vulgatum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6. vel male, fatente ipso *Solano*, ἀποκρούσεται habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούεσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. Reitz. Ἀκούσεσθαι vel propterea minus h. l. aptum, quod, ut e seqq. patet, comprehenduntur hac sententia etiam ii, qui deinceps commemorantur, qui scilicet plane non veniunt audituri. Lehm.

Ead. l. 6. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia jam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, *nescio, quod ita illis de me visum esset.* Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι etc. ac vertendum, *nescio, quid illis de me visum fuerit*; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. Jens.

Ead. l. 7. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται) Interpretes, *alii ne principium quidem attingunt:* qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii omnino non veniunt.* Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἔλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28. fin. ὥστε οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειρᾶσθαι ἠξίου. Gron.

Ead. l. 9. Καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφ.) Cum allusione ad Indos intelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. Gesn.

Ead. l. 11. Ἐπαινεῖν τολμῶσι) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, seriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? *laudarene* an *redire? Redire* profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum

se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαινεῖν levi discrimine ἐπανιέναι, vel ἐπανεῖναι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανιεῖν, quod vix apice distaret ab ἐπαινεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαινέω, sed ex ἐπάνειμι tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN. Nec ego plane illud ἐπαινεῖν concoquo. Nihilominus ἐπανιέναι — hoc enim unum e tribus illis vocibus commendari aliquo jure potuit — pro certo aut probabilissimo omnium recipere dubitabam. LEHM.

Pag. 297. l. 6. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπροςδιόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπροςδιόνυσον, ita ut ego ante conjeceram, Cod. L. et *Bas.* Reliquae corrupte οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἃ πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, quî sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio et ἀπροςδιόνυσος. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπροςδιόνυσον. Verbum jam *Ciceronis* aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de *Athenaeo* dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites et opera pertineat. GESN.

Ead. l. 7. Οὐδ' ὧν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδ.) Οὐδ' ὧν ποιοῦσιν ἀλ. ἐν Ἰνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς) Conf. *Hemsterh.* ad Nigr. §. 5. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosis adiri *Diod. Sic.* non uno loco. REITZ.

Ibid. Τοῖς Μαχλαίοις) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 298. l. 9 Τορὸν) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διάτορον eodem modo. REITZ.

Ead. l. 11. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ· sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Jov. Trag. c. 17. SOLAN.

Ead. l. 13. Νιφάδεσσι) *Hom.* Il. Γ, 222. SOLAN.

Ead. l. 15. Τεττιγῶδές τι etc.) *Hom.* Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon et Antenor *Homer.* Il. Γ, 151. Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττίγεσσιν ἐοικότες, κ. τ. λ. GESN.

IN HERCULEM.

Pag. 300. l. 6. Ὄγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ *sulco*. Sic *Aelian.* V. H. IV, 8. p. 320. τὸ Ὦχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. *Coel. Rhodig.* L. VI. pag. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ. *Toupius* Opp. Critt. Tom. II. p. 263. Lips. maluit ὁμόγνιον, deum gentilitium atque adeo cognatum, bene refutatus a *Belino* in vers. Tom. IV. p. 241. LEHM.

Ead. l. 2. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, et ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae *Benedictini* I, 1. pag. 7. et commode huc referunt locum ex *Catonis* originum secundo, laudatum *Charisio* l. II. p. 181. extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, et argute loqui.* GESN.

Ead. l. 7. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra Deor. Dial. XVIII, 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἢ σοί. REITZ.

Ead. l. 9. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuviis sit indutus*, bene interpres. Nec rejicio hanc scripturam. Nam et sic alibi loquitur *Lucianus*. Non frustra tamen in antiquo Codice Ms. legitur ἐνεῖται. Nam sicut apud *Homerum* est εἶται *indutus est*, sic et ἐνεῖται hic accepit, si haec ejus manus est, *Lucianus*. Nam poëticis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

Pag. 301. l. 3. Ὅλως Ἡρακλῆς) *Junt.* καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστι. At supra Dial. Mort. XVI. §. 1. ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν, et Necyom. 1. Μενίππους ὅλους. Adeoque et hic suspicari liceret ὅλος scribendum. Sed adeo indifferens est, et utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. *Liban.* Epist. 113. pr. χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος, pro οὕτω, quod non prorsus immerito ibi malit *Wolf.* Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbiis uti Graecos aeque ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9. ὅλος περιλαμπόμενος, ubi multae Edd. ὅλως. Adde supra Philops. cap. 6. ubi πεφυλαγμένως pro πεφυλαγμένος, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. §. 2. ubi similiter in ὅλος et ὅλως variatur, et utrumque probum esse *Jensius* docet. REITZ.

Ead. l. 4. Ἑλληνίων) Miror, nullam Ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At

vulgatum recte habet. *Aelian.* V. H. XII. 1. ante med. *Θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἑλληνίους καὶ Ἐλευθερίους τοὺς αὐτούς·* atque alibi; quare plura non addam, nisi quod et *Ἑλλάνιος Ζεὺς* erat. V. *Aristoph.* Eq. 1250. Reitz.

Pag. 302. l. 7. *Ταῖς σειραῖς*) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi *τῆς σειρᾶς*. Sed plurali numero ante extulit: et potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. Gesn.

Pag. 303. l. 5. *Λόγος ἐν γήρᾳ*) Huc facit locus *Plutarchi*, laudatus a *Belino*, (imo *Toupio* l. l). *Προϊὼν γε τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ἔοικε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut.* EI apud Delph. Opp. T. VII. p. 522. Ed. *Reisk.* Bip.

Ead. l. 6. *Ὅττι μὲν* etc.) *Homer.* Il, *Γ*, 108. Solan.

Ead. l. 8. *Τὸ δὲ γῆρας ἔχει*) *Eurip.* Phoen. 533. Solan. Immo si *τὸ δὲ γῆρας* abscideris, quod male in unum versum compactum est in *Par.* in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edi curavimus. Reitz.

Ead. l. 10. *Νέστορος — γλώττης*) *Hom.* Il. A, 249. Et quod sequitur vid. *Γ*, 152. Solan.

Ead. l. 11. *Λειριόεσσαν*) Respicit ad Il. *Γ*, 152. ubi, quod ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon et Antenor senes, comparanturque cicadis, *οἵ τε καθ' ὕλην Δένδρῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.* Proxime itaque cicadis tribuit *λειριόεσσαν* vocem. Non puto autem, generatim *ἄνθος* esse *λείριον*, sed, ut recte hic *Eustathius*, *εἶδος ἄνθους*, et speciatim *lilium.* Gesn.

Pag. 304. l. 1. *Ταύτῃ*) I. e. *hac parte*, scil. *τῇ γλώττῃ.* Guyet

Ead. l. 3. *Τοῖς γὰρ λάλοις*) *Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλ.* etc. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 203. Solan. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — *τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου Ἡ γλῶττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.* Gesn.

Ead. l. 4. *Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη*) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις
Γὰρ ἐξ ἄκρου
Ἡ γλῶσσα πᾶσίν ἐστι τετρυπημένη. Guyet.

Ead. l. 10. *Παρόδου*) Conf. supra Alex. c. 48. *εὐδοκιμοῦντα πάροδον.* Solan. *Πάροδον* etiam esse *aditum*, vid. *Diod. Sic.* III. c. 20. et XI. c. 12. pr. Reitz.

Ead. l. 17. *Ἐπιπλήξει*) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, et verbo *δόξαιμι*, aoristus optativi *ἐπιπλῆξαι*. Versus ex Il. *Θ*, 103. seq.

laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud *Homerum* ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. Usus sum horum versiculorum versione *Obsopoeiana*, qua meliorem a me dari posse desperabam. Gesn.

Pag. 305. l. 1. Σὴ δὲ βίη λέλυται etc.) *Hom.* Il. Θ, 103. Solan.

Ead. l. 4. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς πολιὰς emendabat *Belinus*, vertendo, *pour railler mes cheveux blancs.* Bip.

Ead. l. 9. Εἰςιδών με) An εἰςιδών μου ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰςιδών με ὑποπόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, ejiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. Guyet. Si τὸ γένειον legeretur, forsan non quaesisset mutationem *Guyetus*, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alicubi invenirem. Reitz.

Ead. l. 9. Χρυσοφαέννων) Senarius ex *Anacreonte* aut alio quodam poëta. Χρυσῷ φαεννῶν εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a *Luciano* interpolatus videtur. Guyet. *Anacreontis* esse satis indicat, cum Tejum poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. *Eur.* (pag. 230. A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαής. Solan. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud *Anacreontem* πτερύγοιν χρυσοφαέννοιν· sic enim respondet dativus dativo ἀετοῖς. Gesn. Non legitur in carminibus *Anacreontis*, sed ad fragmenta retulit doctiss. *Anacreontis* editor *J. C. de Pauw*, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυξι, quod et ego malim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέννοιν cum *Gesnero*. Sed, quod addit, ἠ̃ ex Ionismo oriri potuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἠέριος, adeoque pro ἠ̃ ἀετοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Florentinae χρυσοφαέων, modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si certum esset, versum referri ab *Luciano*, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. Reitz. Χρυσοφαὴς probissima vox, occurrit *Eurip.* Hecub. c. 633. et saepius. Nihilominus abstinui me a mutando hoc loco poetico, quia non liquet, quantum servaverit Lucianus ipsa poetae verba, quantum mutaverit. Proverbium de Hippoclide vide etiam in fine Apolog. pro merc. Cond. Lehm.

Ead. l. 15. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. Guyet.

Pag. 306. l. 7. Οἵην ἐκ) *Homer.* Odyss. Σ, 73. Solan. Aliter hic versus apud ipsum *Homerum* explicandus, quam hic fit a nostro scriptore. vid. *Schäfer.* ad *L. Bos* Ellipss.

p. 253. Melius hoc negotium *Schäfero* cessisse, quam *Luciano*, mirari quem posse dicit *Fritzsch.* Praef. ad Ed. Alex. p. XXV. Mihi vero nemo mirari illud posse videtur, qui quidem utrumque recte norit. Lehm.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 307. l. 1. *ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.*) Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Propterea que orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes et dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, et pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, et concilium eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut *ὑμεῖς ἐλπίσαντες, ὁρᾶτε* etc. unum, ut *ὥςτε ὅρα* etc. *ἐλπίσας* etc. *σαυτόν.* Judicialem vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit *ἤδη οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ* etc. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter vero, non dixit *ἐγχέας,* sed *ἐκχέας.* Marcil. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scriberet. Est *προςλαλιὰ* caeteris similis, tota sophistica. Illud de clepsydra infra videbimus. Gesn.

Ead. l. 10. *Ἠλέκτρου*) Vide *Herodot.* III. pag. 128. f. et *Plin.* XXXVII. Solan. Vid. si lubet, *Olear.* ad *Philostr.* Icon. I. p. 780. Reitz.

Ibid. *Ἡμᾶς*) Ita L. et *Ven.* utraque, recte. In reliquis *ὑμᾶς.* Solan. Etsi *ὑμᾶς* quoque *Par.* tamen ejus interpres Obsop. *nobis fidem fecit* dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi, quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus. Reitz. Verum non esse potest *ἡμᾶς,* vel propter oppositionem sequentium *ἀμέλει καὶ αὐτὸς,* quam patet nullam fore aut omni vi carentem, si *ἡμᾶς* legatur. Quod quum bene monuisset *Belinus,* restituit *Schmiederus,* quod unice verum est. Lehm.

Ead. l. 14. *Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον*) Confer supra Deor. Dial. XXV. f. Solan. Sed ibi legas, *ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι.* Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, *δάκρυα* legendum, cum et mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur *δάκρυον,* eodem

modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere *τούτων δακρύων*, ut constructio invertatur, et *ἤλεκτρον* fiat nominativus, plane ut infra c. 6. med. *οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων.* Reitz.

Ead. l. 17. *Ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ*) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses *Plinium* 37, 3. et alia te docuisset. Quin tuum consuluisses *Herodotum*, qui 2, 115. jam monuerat, esse qui dicant, *Ἠριδανὸν καλέεσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορέην ἄνεμον* (loquitur autem de extremis Europae) *ἀπό τευ τὸ Ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ.* Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod jam quaerere non vacat. Caeterum in Eridani arenis inveniri *ἤλεκτρον αὐτόματον*, ita simpliciter dicit *Pausanias* Eliac. I. p. 159, 39. ut videri possit ipse quoque hujus erroris, cujus se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insimulat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. *Act. Erud. Lips.* 1733. p. 109. seqq. Gesn. Fabulam, *μῦθον*, a se narrari, ipse satis clare profitetur auctor. Non hujus igitur, sed *Gesneri*, culpa factum est, ut docendum putaret *Gesnerus* eum, qui hac doctrina vixdum opus haberet. Sic fere *Wielandius* vindicat Lucianum. Lehm.

Pag. 308. l. 3. *Ἥκων*) In omnibus libris nostris antea *ἧκον* legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. Solan. Distinctione mutata, quomodo praescribit *Fritzschius* Quaestst. p. 21. sq. jam alia nulla opus erit mutatione. Lehm.

Ead. l. 4. *Αἰγείρους*) *Populos nigras* etiam recte vertitur in *Diodor. Sic.* V. cap. 23. in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen et ipse contemnit. Reitz.

Ead. l. 8. *Ἐκδιδούσας*) Male *Fl.* hoc omittere, adpinxerat *Solanus* noster. At quis dixerat adeo male omissum? nam quia satis ante jam dixerat, has arbores electrum *δακρύειν*, et *ἀποστάζειν*, forsan id jam per ellipsin vult intelligi, aut *ἐχούσας* tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14. *ὁ τὰ πινυρά·* Bis Accus. c. 9. et 20. *ἡ τὰ ποικίλα·* notasque ad Mort. Dial. X. §. 4. Reitz. Etsi per se haec non male sunt observata,

praesertim quum Codex Gorl. cum Ed. *Fl.* consentiat: tamen directa haec interrogatio, cui nihil ejusmodi in confabulatione ista praecessit, requirit, si recte sentio, necessario participium vulgatum. Alioqui nimis obscure *τὰς τὸ ἤλεκτρον* ad nautas istos dictum fuisset. LEHM.

Ead. l. 14. *Ἡμῖν*) Ita L. et *Ven.* utraque optime. Vid. notam nostram ad §. 1. In reliquis *ὑμῖν*. SOLAN. Neque hoc loco cum *Solano* et *Reitzio* facio, licet hic *Schmiederum* videam hos secutum esse auctores. Recta est oratio, quod declarat vox *ἔφην*. Et *ἡμεῖς δὲ* etc. c. 3. in. refertur ad *παρ' ὑμῖν*, ad *ἡμῖν* non facile potest.

Pag. 309. l. 5. *Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας*) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in *Diod. Sic.* XI. c. 9. p. 410. f. *τούτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὡς ἐν ᾅδου δειπνησομένους*, quod frustra suspectum esse *Stephano* et *Rhodomano* docet *Wessel.* ex *Plutarch.* Apopht. p. 225. iisdem plane verbis utente. Adde *Thucyd.* IV. c. 2. *εἶπον δὲ τούτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι.* Ubi *Duker.* ex *Aristoph.* Eq. 1391. *σοι παραδίδωμι — ἰέναι λαβόντα*, tum et hoc *Luciani* adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita *οἷς* hic regitur ab *ἔξεστι*, et *ἀναλέγοντας* ab infinito *πλουτεῖν*, propter conjunctionem omissam, i. e. *ὥστε ἀναλέγοντες πλουτῶσι* (an *πλουτοῦσι*; *Lehm.*). Idque patet itidem ex hoc *Lysiae* pro Corinth. Sociis, p. Ed. *Lond.* 28. *Ἄξιον γὰρ πᾶσιν ἀνθρώποις κἀκείνων μεμνῆσθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μνήμαις, τιμῶντας* etc. Merentur interim talia observari, quia et continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. *μόναις δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἄμεινον βουλεύσασθαι.* REITZ.

Ead. l. 17. *Ἀπόλλωνος παρέδρους*) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis mutatos ferunt. Vid. *Ovid.* Met. II, 367. et *Virgil.* Aen. X, 186. Vid. *Plat.* Phaed. p. 387. g. et *Stob.* serm. CXIX. p. 607. *Cic.* Tusc. I, 30. et *Davis.* not. SOLAN.

Ibid. *Παρέδρους*) Addendi hi *πάρεδροι* illis, quos magna diligentia, nec sine felicis ingenii speciminibus collegit *Ge. Arnaldus*, forte c. 5. aut 25. GESN.

Pag. 310. l. 12. *Ἔνι*) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paras. §. 17. *οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι.* *Aristoph.* Plut. 548. *ἔνι γάρ τις ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι*, ubi *Spanhem.* ex *Demosth.* aliis-

que idem adfert, quem etiam ad partes vocat *J. Elsn.* ad *Galat.* III, 28. οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἔνι δοῦλος etc. Adde *Theogn.* v. 1000. — ἐν προμάχοισιν ἔνι, et frequenter alibi. Ita ἔνι pro ἔνεστι vel ἔξεστι *Ael.* V. H. XII, 21. Item *Diod. Sic. Athen.* et *Plato*, quos adlegat *Periz.* in Addend. ad *Ael.* pag. 981. Ed. minor. Reitz.

Pag. 511. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἤδη ὁποῖον ἁπλοϊκὸν καὶ ἄμυθον, οὐδέ τις ᾠδὴ πρόςεστιν) *Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, et a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit modulatio.* Haec est versio Salmuriensis. Sed in Ms. est ἄμουσος pro ἄμυθος, quod magis probo, et verto, *mea videtis oratio quam sit simplex et inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevat, *et quam nihil in ipsa sit canori.* Sic enim recte verti puto ᾠδή. Ut Crassus apud *Cic.* III. de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, et canorum.* Et *Gellius* de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, et volubilem* etc. *fuisse dicebat.* Ubi *volubilis* est, cui facile profluit oratio. *Plutarchus* de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἐμμελίαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσεσιν ἐφηδύνειν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie et modulationibus edulcare.* Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. Graev.

Ead. l. 9. Σκιᾶς — αὐγὴν) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκιὰ est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἴδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγὴ sunt radii varie reflexi et refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς *Euclides*, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἴδωλον autem et ἔμφασιν hic pariter et Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκιὰ est. *Plin.* XXXVI, 26. f. 67. imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, et magis diserte *Isidor.* Orig. XVI, 4. *imaginum umbras.* Gesn.

Ead. l. 11. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad judicialem clepsydram, hoc pertinet: quod cum putaret *Marcilius*, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere majora: ac simili ratione judicare quosdam de operibus ingenii. Jam subjicit, se hac ingenua de se

professione, velut aquam illam effundere, quae hominum judiciis officere posset, et nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 312. l. 7. *Ἐμπίσι καὶ κώνωψι*) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus *κύνιφας* Aegyptiorum reddit, muscis adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *oestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indiscretim dicere. Caeterum magnificentius aliquanto encomium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, et *Leeuwenhoeckio* aliquo vel *Reaumurio* praemonstratore usus esset *Lucianus*, v. g. in oculorum numero et admirabili structura, in proboscide. GESN.

Ead. l. 9. *Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἁπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι*) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicibus alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita *L. Bos* in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64. f. et 65. REITZ.

Ibid. *Κατὰ τὰ αὐτὰ*) Male *Fl.* omisisse *τὰ*, patet ex cap. 3. ubi et ipsa cum cett. *κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασι.* REITZ.

Ead. l. 10. *Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι*) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

Ead. l. 11. *Κατὰ τὰς ἀκρίδας*) Confer *Nostrum* infra Dipss. cap. 3. KUSTER.

Ead. l. 12. *Μελίττας*) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam *μὲν* cum *Fl.* quod in reliquis odiose (otiose?) occurrit, et sensum perturbat. SOLAN.

Ibid. *Ἔστι μὲν*) Recte abesse *μὲν* in *Fl.* adlevit *Solan.* idque in *J.* delerat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque et alibi implendae orationis gratia abundet, et vel hic durior sit pronuntiatio, si *μὲν* deleas. Abundat similiter *μὲν* apud *Long.* Past. IV. p. 147. (vere 139.) Ed. *Moll.* *Αἰγὶ καὶ ἄῤῥεν μὲν παιδίον ὑπέθηκαν, καὶ θυγάτριον γενόμενον δεύτερον.* Neque

opus esse, ut *δὲ* semper sequatur, patet etiam ex *Aristophan.* Pl. 58. *ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι* — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc *Diod. Sic.* XI. cap. 39. *τοὺς λόγῳ μὲν συμβουλεύσοντας κατὰ τὸ παρὸν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν* etc. ubi *δὲ* quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud *μὲν* pertinens. Nec Apostoli in *Act.* c. XXVII, 21. *ἔδει μὲν, ὦ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης*, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo *κερδῆσαι* mox adjuncto. *Herodian.* I, 4, 2. *ἄχθεσθαι μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν*, et sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter *μὲν* pro adseverationis nota poni, notum arbitror ex *Ael.* V. H. IV, 10. *ἐμοὶ μὲν δοκεῖ.* Quin et *μὲν* praemisso *μὲν* habuimus haud semel, ut Paras. c. 15. et 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel major* est, *vel centies*, et simil. Ita et apud eosdem *τὸ quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit *Sanctius* L. III. pag. 514. f. quem permultis testimoniis probe refutavit *Perizon.* Reitz.

Pag. 313. l. 8. *Ἀπηνοῦς*) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens *οἷα*. Legebatur enim in omnibus *ἀπηνῶς*. Solan. Etiamsi *ἀπηνῶς*, quod nullo modo corruptum est, tueris, tamen vel sic scribendum *οἷα*, non *οἷα*. refertur enim ad *ᾠδή*. Cf. *Fritzsch.* Quaestst. p. 175. Lehm.

Ead. l. 13. *Οὐ συμπεφυκυῖα ὥςπερ ἡ τῶν ἀκρίδων*) Vertunt, *non cervici affixum, ut est locustarum;* quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, *non agnata* reliquo corpori, *ut est locustarum*, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, et sic possit converti alia parte corporis immota et quieta. Paulo post etiam potuit vocem *φολίδας* lenius interpretari, quam per vocem *cortices*, praecipue cum loricas squammatas dixerint, et laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum et *οὐ κατὰ τὸ ὀῤῥοπύγιον* reddidit inscite, *non aculeo*, quasi vocis hujus significatio et discrimen, quod inter muscam et alia insecta notat auctor, respiceret formam, et non potius locum, ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis et apibus. Gron.

Pag. 314. l. 8. *Ὀδοὺς*) Florentinam recte *ὀδοὺς* habere, adpinxit *Solan.* nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novare-

mus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo *tridentes* ac *bidentes* audiunt, nec *τριόδους* de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus et proboscidem muscae aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita et vertebram primam colli *ὀδόντα* vocari *Hippocrati*, monet *Poll.* L. 2. S. 131. quem tamen refellit *Foes.* in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam *ὁδόντα* quoque adspirate habet Ms. unum *Pollucis*, editores id recte spreverunt. Apud LXX. 1 *Sam.* 13, 21. *ὀδόντες* adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (*Lutherus* omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquiro. Reitz.

Pag. 315. l. 4. *Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα*) Non satis ex fide historiae. Marcil.

Ead. l. 9. *Πολιτεύεται*) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiatur*. Guyet. Idem addit, *ὑπέπτηχε subsidit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. Reitz.

Ibid. *Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ᾄδει*) Pugnat secum ipse fine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam *πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθονεῖν* etc. nempe quia turbat eis somnum morsu et cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, et muscas et culices contineri, et somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. Marcil.

Ead. l. 11. *Ἀτρεμεῖ*) Supra Prometh. §. 7. (jam §. 11.) Solan.

Ead. l. 15. *Ἀνδρίαν*) Si *Rhodomanno* credimus in Addend. ad *Diod. Sic.* *ἀνδρεία* semper scribendum, et sic *Diod. Sic.* XI. c. 4. Sed cum ibid. cap. 6. bis legatur *ἀνδρίαν*, atque alibi frequenter, nihil et hic in orthographia mutandum. *Ἀνδρεία* *Herodianus* ubique, item *οἱ* LXX. *Aelian. Epictet. Thucyd.* etiam plerumque; sed et *ἀνδρία* idem III. c. 82. Ac *Noster* de Salt. cap. 12. ubi *ἀνδρίας* quoque ex Edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra *Rhodomannus* contendit, *ἀνδρεία* semper scribendum, ita jam minus etiam certam habeo observationem *Stephani* contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; *ἀνδρείαν* tamen multo frequentius. Reitz. Vid. Varr. Lectt. ad Hermot. c. 7. Tom. IV. p. 13. adde etiam De Salt. c. 12. f. Lehm.

Ead. l. 16. *Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος*) Ὑποσόλοικον fuisset enim *ἀλλὰ τὸν μεγαλοφωνότατον τῶν*

ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ etc. *Ὀλίσθημα* stili properantis. Marcil. Vid. *Marcilii* notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens *γὰρ* consuli sententiae possit. Solan.

Ead. l. 17. *Τὸν γὰρ ἄριστον*) Atqui Menelaum ibi laudat *Homerus*, ne cum *Luciano* erres, non Achillem; quod *Barnesium*, ibi de *Luciano* aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. allata verba pro his affert, et apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc *Homeri* locum a *Luciano* allusum. Solan.

Pag. 316. l. 1. *Τῷ θάρσει τῆς μυίας*) *Hom.* Il. P, 570. Solan.

Ead. l. 2. *Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος*) Firmat itaque etiam *Lucianus* discrimen inter *θράσος* et *θάρσος*, idque ait antiquissimum esse, et *Homero* jam observatum Il. P, 570. ubi Menelao Minerva *μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν, κ. τ. λ.* quam accurate, non dixerim. Certe ad *Euripidis* Alcestin 604. observat *Barnesius*, non nimis religiose id esse poëtis notatum, defenditque poëtam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medeae v. 469. ubi *θάρσος* vocatur *παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη.* His similia *Eustath.* ad Il. E, 3. ubi Diomedi Minerva *δῶκε μένος καὶ θάρσος·* it. ad Od. Ξ. pag. 547. 28. *Bas.* et *Pollux* III, 135. atque *Ammonius* h. v. Cumque *θάῤῥος* sit plane idem, quod *θάρσος*, huc pertinet etiam auctor *περὶ ἑρμηνείας*, vulgo *Demetrius Phal.* s. 114. ubi *παράκειται*, ait, *φαῦλά τινα ἀστείοις τισὶν οἷον θάῤῥει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνη τῇ αἰδοῖ.* Observavit hoc discrimen *Thucydides*, qui I, 121. *θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι* dicat, *fallaci audacia,* et nobile illud II, 40. *ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει·* contra ea VI, 68. *θάρσος παρασχεῖν* de honesta fiducia. Observavit *Aristophanes*, et, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paullo copiosius non ad lucem modo *Luciani*, sed ad emendandum *Plutarchum*, apud quem in comparatione Periclis et Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima *Briani* Ed. pag. 414. *Μία γὰρ ὡς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται.* Nulla ratione dubito, quin legendum sit, *καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται.* Pulchre sententiam expressit interpres, *una temeritatem gignit, et eripit audaciam imperitia.* Eadem plane sententia, cum *Hippocrates* in *Νόμῳ* extr. *ἡ ἀπειρίη*, inquit, *κακὸς θησαυρὸς — δειλίης τε καὶ θρασύτητος τιθήνη.* Sic praeclare nuper ven. *Wolfius* apud *Liban.* Ep. 1036. b. No. 4. in varietate librorum, *θράσος τῷ θάρσει* praetulit. Ne quid

supersit apud *Plutarchum* dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio ejusque insolentia ait p. 321. extr. *H. Steph.* ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p 325. post med. αὐτόν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328. extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332. extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάῤῥος παρέστη. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. Gesn. Vid. *Diod. Sic.* V. c. 29. ubi *Wessel.* etiam profert distinguentem inter θράσος et θάρσος *Gregor. Naz.* Or. IV. pag. 113. qui ait: ὅτι θάρσος καὶ θράσος, κᾂν εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλεῖστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις θαῤῥεῖν ἀνδρείας ἐστίν. — οὗ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμόσε χωρεῖν καὶ ὠθίζεσθαι — θράσους. Sed quia *Gesn.* hoc diligenter egit, plura non addo. Reitz.

Ead. l. 6. Οὐχ ἅπαξ — μέμνηται etc.) Il. *B*, 469. *Π*, 641. *Δ*, 130. Solan.

Ead. l. 13. Ἀδινὰς προςειπὼν) *Hom.* Il. *B*, 469. Solan. Vaga admodum est notio hujus epitheti. *Eustath.* Od. *Ψ*, 326. p. 817, 35. *Bas.* ad verba poëtae Σειρήνων ἀδινάων, Ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ᾠδικῶς. παρὰ τὸ ᾄδειν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γάρ φασι τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὡς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων· οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἥδιον, ἤγουν ἡδὺ γλυκὺ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἠρέμα, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse *Eustathius* ad locum, quem tractat *Lucianus*, nempe Il. *B*, 469. p. 194, 48. *Bas.* eligit ἢ τὰς λεπτὰς, ἢ τὰς πυκνὰς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cujus etiam est densare ordines. Gesn.

Pag. 317. l. 5. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae *Aelianus* de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. Solan.

Ead. l. 9. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται) Narravit etiam *Aelian.* de Anim. L. II, 29. Μυῖα ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζώων ἐστὶ θρασυτάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὴν νεκρὸν, καὶ τέφραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυῖαν. Cretae inspersione idem fieri, omnes norunt, quo citius hu-

mor exsiccetur; alioqui et sine hac inspersione id contingit ad solem et fornacem. Sed fors. et τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex *Genes.* 23, 4. prius probes. Reitz.

Ead. l. 9. *Παλιγγενεσία*) Vocabulam hoc in Epist. *ad Tit.* III, 5. occurrens, hoc *Luciani* alioque *Josephi* testimonio probantem vid. *J. Elsnerum* in Obs. Phil. ad N. T. T. 2. pag. 327. Adderem, si quid opus, *Long.* Past. III. p. 94. ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. Reitz.

Ead. l. 14. *Ἑρμοτίμου*) De eo *Plin.* VII, 52. et *Plut.* 1051, 2. ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet *Apollonius Dyscolus* cap. 3. et *Orig.* c. Cels. p. 129. f. Solan. De hoc, et aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad *Plin.* VII, 52. s. 53. dedit *Harduinus:* copiose inprimis id jam egit *Huetius* demonstr. Evang. Prop. 9. c. 142. Gesn.

Pag. 318. l. 5. *Ἡ ἀνθρώποις*) Antea in omnibus legebatur καί· quod cum ferri non posset, mutavi. Solan. Nihili est, quod *Piersonus* ad Moerid. p. 281, vulgato καὶ immanens, reddit: *Apis maxime muscis et hominibus mella facit.* Imo certissima mihi quidem videtur esse *Solani* emendatio. De Superlativo autem loco Comparativi posito complures egerunt, quos enumeratos vide ap. *Spohn.* ad *Isocrat.* Paneg. c. 7. Lehm.

Ead. l. 10. *Ἐπανηρημένη*) An ἐπανηρμένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἴρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαίρω *extollo*, apud LXX. in *Syr.* XVI, 10. et ἐπηρμένος *elatus Diod. Sic.* II. c. 34. p. 147. f. et 1. *Maccab.* 8, 5. Contra ἀφηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1. *Reg.* V, 4. Et ἀφηρημένος, *Esai.* XVI, 2. Quid multis? simplex αἱρέομαι facit ἡρημένος, vid. *Herodian.* V, 5, 3. et VIII, 7, 6. Sed αἴρω, ἦρμαι, ἠρμένος, vid. *Aelian.* VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8. at hoc aliud quid est. Reitz. *Suscipere* est in utroque loco. Cf. etiam Bis Acc. c. 1. Neque itaque mutatione, licet facillima, opus erit. Lehm.

Ead. l. 16. *Ἀντερασθῆναι*) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. Solan.

Pag. 319. l. 10. *Ποιήτρια*) De Myia poëtria et hoc ipso loco Luciani vid. *Olear.* Diss. de poëtriis Graecis §. 48. p. 166. editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, *Jo. Christ. Wolfio*, qui etiam cum *Menagii* libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem *cineribus adspersis*, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Caeterum versiculus comici ita legendus est, *Ἡ Μυῖ'* ἔδακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. Gesn.

Auctorem hujus versus *Belinus* facit *Aristophanem*, non tamen allato ipso Comici loco. Quod dum factum fuerit, incertus maneat et auctor, et versus forma, quamquam Gesnerus satis felix fuisse videtur in ea definienda LEHM.

Ead. l. 17. *Δεινὸν*) *Eurip.* haec sapere videntur. SOLAN.

Pag. 320. l. 1. *Μυίας τῆς Πυθαγ.*) Pythagorae haec filia, de qua consule *Menag.* de mul. Phil. et *Phot.* Cod. CCXLIX. Meminit *Jamblichus* in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. *Porphyr.* etiam No. 4. et *Anonym.* No. 2. Miror, a Luciano omissum, quod de muscis Pisatidibus ab *Aeliano* traditur de Anim. V, 17. supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

Ead. l. 9. *Ἐν τῷ μέρει*) Pro *vicissim*, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam *Hemst.* p. 45. Ed. Luciani minoris, qui et aliorum testimonia addidit; nam non inseruit eadem huic Ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1. *οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω.* REITZ. Legitur nota illa cum additis nonnullis hujus Ed. Tom. II. p. 551. sq. LEHM.